NORA ROBERTS

EDITURA MIRON

Doamna furată

Admiratorii au cumpărat deja peste cincizeci de milioane de exemplare din cărțile ei. Acum, Nora Roberts, autoarea romanului *Sanctuar* figurînd cu aproape toate cărțile pe lista de bestseller-uri a ziarului *New York Times*, ne oferă cea mai captivantă povestire pe care a scris-o vreodată.

În Maine domnește un ger năprasnic, cînd doctorița Miranda Jones se întoarce în casa familiei sale, după un agitat turneu de conferințe. Dar sîngele îi îngheață în vene cînd, deodată, simte tăișul pumnalului pe gîtul ei.

Agresorul nevăzut îi fură bagajele, îi taie cauciucurile mașinii și dispare. Profund zguduită, Miranda se hotărăște să uite toată întîmplarea. Diversiunea apare cînd e chemată în Italia pentru a verifica autenticitatea unei sculpturi renascentiste de bronz a unui curtezan din familia Medici, cunoscută sub numele de *Doamna Întunecată*. Dar, în loc să cimenteze prestigiul Mirandei ca expertă de seamă în domeniu, această misiune este pe punctul s-o distrugă, fiindu-i pusă la îndoială competența profesională. Înstrăinată afectiv de mama ei, cu un frate adîncit în propriile lui necazuri, Miranda nu mai are pe nimeni la care să apeleze... cu excepția lui Ryan Boldari, un seducător hoț de opere de artă, al cărui program propriu îi silește să încheie o alianță dificilă.

Acum devine clar că incidentul din Maine nu a fost o simplă tîlhărie și că *Doamna Întunecată* poate ascunde tot atîtea secrete ca și frumoasa ei tiză de odinioară. Pentru Miranda, nevoită să se bazeze pe propriile-i puteri – și pe un partener care-i oferă atît o iritantă suspiciune, cît și o pasiune îmbătătoare – singurul drum spre casă e plin cu înșelăciuni, trădări și un pericol care-i amenință pe toți.

Lei: 16500

NORA ROBERTS

Doamna furată

HOMEPORT

by Nora Roberts

© copyright for romanian language
by MIRON

ISBN 973-95063-1-0

NORA ROBERTS

Doamna furată

Traducere de Mihnea Columbeanu

Editura MIRON
București

PARTEA I

ACASĂ

Capitolul 1

„Frumusețea este singura rațiune a sa însăși de a exista."

Emerson

Vîntul rece şi biciuitor îngheța pînă-n măduva oaselor. Zăpada unui viscol de la începutul săptămînii se îngrămădea în troiene neregulate pe marginea drumului. Cerul era de un albastru intens. Copacii desfrunziți, cu ramurile golaşe şi negre, se înălțau din iarba brună a iernii, agitîndu-şi crengile ca pe nişte pumni împotriva frigului.

Era luna martie în Maine.

Miranda reglă caloriferul la maximum, îşi programă *C.D. player*-ul să cînte *Boema* de Puccini şi conduse mai departe, în acordurile înălțătoare ale muzicii.

Se întorcea acasă. După cele zece zile ale turneului de conferințe, alergînd de la hoteluri în campusuri universitare, la aeroporturi şi la alte hoteluri, Miranda abia aştepta să ajungă.

Era posibil ca uşurarea ei să fie legată de faptul că detesta să țină conferințe, suferind cumplit ori de cîte ori trebuia să apară în fața acelor şiruri de fețe curioase. Dar timiditatea şi tracul nu aveau voie să-i perturbe îndatoririle.

Era dr. Miranda Jones, o Jones din Jones Point. Şi nu-şi putea permite s-o uite vreodată.

Oraşul fusese întemeiat de primul Charles Jones care-şi lăsase amprenta în Lumea Nouă. Miranda ştia că tuturor celor din neamul Jones li se cerea să lase urme ale trecerii lor, să-şi menţină poziţia de familie fruntaşă a Point-ului, să contribuie la mersul înainte al societăţii, să se comporte aşa cum se aştepta din partea Jones-ilor din Jones Point, Maine.

Dornică să lase aeroportul cît mai în urmă, coti pe drumul de coastă, apăsînd pe accelerator. Viteza la volan era una dintre micile ei plăceri. Îi plăcea să se deplaseze repede, să ajungă dintr-un loc în altul cu minimum de agitaţie şi în cît mai puţin timp. Femeie înaltă de aproape un metru optzeci cînd era desculţă şi cu părul de culoarea unei maşini de pompieri *Tonka* de jucărie rareori trecea neobservată. Chiar şi cînd nu era stăpînă pe situaţie, arăta ca şi cum ar fi fost.

Iar cînd se mişca, precis şi hotărît ca o rachetă cu detector de căldură, de obicei se făcea loc în calea ei. Avea o voce pe care un bărbat îndrăgostit o comparase cu catifeaua învelită în şmirghel. Compensa accidentul soartei, cum îl considera ea, cultivîndu-şi o vorbire răspicată şi energică, adeseori frizînd afectarea.

Dar dădea rezultate.

Trupul ei putea fi moştenit de la cine ştie de strămoş celt războinic, dar faţa îi era strict din Noua Anglie. Îngustă şi rece, cu nas prelung şi drept, bărbie uşor ascuţită şi nişte pomeţi care ar fi putut sparge gheaţa. Avea o gură largă şi, de cele mai multe ori, strînsă într-o linie serioasă. Ochii-i erau albaştri precum cerul în ziua de 4 Iulie şi, în majoritatea cazurilor, gravi.

Acum, însă, delectîndu-se cu drumul lung şi şerpuitor care ocolea colinele dantelate cu zăpadă, zîmbea atît cu gura, cît şi cu ochii. Dincolo de faleză, marea se agita cenuşie ca oţelul. Mirandei îi plăceau toanele ei, puterea ei de a linişti sau a fascina. Cînd şoseaua coti ca un deget încovoiat, auzi bubuiturile tunătoare ale valurilor lovind stîncile, pentru ca apoi să se retragă ca un pumn

gata să mai lovească o dată.

Lumina slabă a soarelui scînteia pe troiene, iar vîntul răsfira capricios pînze de zăpadă prin aer, peste drum. În partea dinspre golf, copacii goi se cocîrjau ca niște moșnegi, împovărați de furtunile anilor. În copilărie, cînd încă mai avea fantezie, Miranda își imaginase acei copaci bombănindu-și unii altora nemulțumirile, în timp ce se strîngeau să reziste vîntului.

Deși nu considera că-și mai făcea iluzii, încă îi mai plăcea cum arătau, noduroși și răschirați, dar stînd în șir ca soldații bătrîni de-a lungul dîmbului.

Șoseaua urca, pe măsură ce locul se îngusta, între apele ce se apropiau din ambele părți. Mare și sunet, ambele năzuroase, adeseori mohorîte, muşcau din maluri cu o foame continuă. Promontoriul încîrligat se înalță, cu vîrful bulbucat ca un deget artritic și împodobit de vechea casă victoriană ce domina marea și pămîntul. Dincolo de ea, unde terenul se rostogolea din nou spre apă, se înalța săgeata albă a farului care păzea coasta.

În copilărie, casa fusese refugiul și bucuria Mirandei, datorită femeii care locuia acolo. Amelia Jones confirmase tradiția familiei și trăise așa cum poftea, spusese ce-i trecea prin minte și întotdeauna, dar întotdeauna avusese în inimă un loc pentru cei doi nepoți ai ei.

Miranda o adorase. Singura suferință adevărată pe care o cunoscuse în viața ei fusese la moartea Ameliei – pe neanunțate, fără tapaj, în somn, cu opt ierni în urmă.

Le lăsase casa, portofoliul ordonat pe care-l adunase cu pricepere de-a lungul anilor și colecția de artă, Mirandei și fratelui ei. Fiului său, tatăl Mirandei, îi lăsase dorința de a deveni măcar pe jumătate bărbatul sperat de ea, înainte de a se reîntîlni. Nurorii îi lăsase un colier de perle, fiindcă era singurul lucru care se putea gîndi că-i plăcuse vreodată cu adevărat lui Elizabeth.

Fusese atît de tipic pentru ea, își spunea acum Miranda. Toate acele mici comentarii pline de tîlc din testament. Locuise ani de zile în casa cea mare de piatră, trăind singură, cu peste un deceniu mai mult decît soțul ei.

Cu gîndul la bunica ei, Miranda ajunse la sfîrşitul drumului de coastă şi coti pe aleea prelungă, şerpuită.

Casa din capătul acesteia supravieţuise anilor şi furtunilor, nemiloaselor friguri ale iernii, arşiţelor şocante şi neaşteptate din toiul verii. Iar acum, îşi spuse Miranda, cu un mic junghi de vinovăţie, supravieţuia neglijării benigne.

Nici ea şi nici Andrew nu păreau să-şi găsească timp pentru a aduce zugravi sau grădinari. Casa, care în copilăria ei arătase ca un muzeu, era acum învechită şi plină de cicatrice. Totuşi, o găsea fermecătoare, cam ca pe o bătrînă care nu se teme să-şi poarte vîrsta. Deloc dărăpănată, se înălţa în unghiuri drepte, soldăţeşti, cu demnitatea pietrei sale cenuşii şi distincţia frontoanelor şi a micilor turnuri.

În partea strîmtorii, o pergolă inspira farmec şi fantezie. Glicina se căţăra pe laturile ei, îngropîndu-i acoperişul sub bobocr, primăvara. Miranda dorise întotdeauna să-şi găsească timp pentru a sta pe una dintre băncile de marmură de sub umbrarul acela înmiresmat şi a se bucura de parfumuri, umbră şi linişte. Cumva, însă, vara lua locul primăverii, iar toamna pe cel al verii, iar Miranda nu-şi mai amintea jurămîntul pînă iarna, cînd viţele groase ale glicinei erau dezgolite.

Poate că unele scînduri de pe veranda lată din faţa casei se cereau înlocuite. Cu siguranţă, brîul şi obloanele, decolorate din albastru în cenuşiu, cereau să fie răzuite şi vopsite proaspăt. Glicina de pe pergolă avea şi ea nevoie, probabil, să fie plivită, hrănită, sau ce s-o fi făcînd cu astfel de lucruri.

Avea să se ocupe şi de asta. Mai devreme sau mai tîrziu.

Dar geamurile luceau, iar chipurile feroce ale garguilor chircite pe streşini rînjeau. Terasele lungi şi balcoanele înguste făceau să se poată admira priveliştea în toate direcţiile. Pe hornuri se învălătucea fum – cînd catadicsea cineva să aprindă focul. Uriaşii stejari bătrîni se înălţau şi, înspre nord, un şir des de brazi stăvileau vîntul.

Miranda şi fratele ei conviețuiau destul de paşnic în locuință sau, cel puțin, aşa făcuseră înainte ca băutura lui Andrew să devină atît de permanentă. Dar nu avea să se gîndească la asta. Îi plăcea să-l ştie aproape, îl simpatiza şi-l iubea, astfel că munca şi conviețuirea alături de el erau o plăcere.

Vîntul îi suflă părul în ochi imediat ce coborî din maşină. Cam nemulțumită, şi-l dădu la o parte, după care se aplecă să-şi ia laptopul şi servieta. Agățîndu-şi-le pe amîndouă pe umăr şi fredonînd ultimele acorduri din Puccini, porni spre portbagaj şi-l deschise.

Părul îi veni iarăşi în ochi, făcînd-o să pufnească iritată. Oftatul i se frînse într-un icnet sufocat, cînd o mînă o smuci cu putere de păr, răsucindu-i-l ca pe o frînghie pentru a-i trage capul pe spate. În fața ochilor îi explodară steluțe albe, cînd durerea şi şocul îi străpunseră țeasta. Iar vîrful unui cuțit, rece şi ascuțit, îi apăsă vena care pulsa în gît.

Frica țipă în capul ei, cu o arsură primordială izbucnită din pîntece, pentru a se repezi spre gîtlej. Înainte de a-i putea da drumul, fu răsucită în loc şi îmbrîncită peste maşină, astfel că durerea înflorind în şold îi înceţoşă vederea, făcînd să i se înmoaie genunchii. Mîna care o ținea de păr smuci din nou, zgîlțîindu-i capul înapoi ca pe al unei păpuşi.

Chipul individului era oribil. De un alb păstos, cu cicatrici şi trăsături obtuze. Miranda avu nevoie de cîteva secunde, înainte ca groaza ce-i usca gura s-o lase să observe că era o mască – vopsea şi cauciuc schimonosite diform.

Nu se zbătu, n-avea cum. De nimic nu se temea mai mult ca de vîrful ucigător al unui cuțit, de tăişul său neted şi mortal. Vîrful ascuțit îi apăsa carnea moale de sub maxilar, astfel că la fiecare respirație sufocată o străpungea cîte un junghi arzător de durere şi spaimă.

Era înalt. De un metru nouăzeci, nouăzeci şi cinci, remarcă Miranda, făcînd eforturi să fie atentă, să rețină detaliile, în timp ce inima i se zbătea în gît, sub cuțitul care o apăsa. O sută zece, douăzeci de kilograme, lat în

umeri şi cu gît scurt.

O, Doamne!

Ochi căprui, de un cafeniu tulbure. Numai atît vedea, prin deschizăturile măştii de cauciuc. Şi o privire plată ca a unui rechin, la fel de nesimţitoare, în timp ce cobora vîrful pumnalului, trăgîndu-i-l peste beregată pentru a spinteca delicat pielea. Un mic foc se aprinse pe gîtul Mirandei, în locul de unde un fir subţire de sînge începu să se prelingă spre guler.

– Te rog.

Cuvîntul ieşi bolborosit, în timp ce îi împingea instinctiv încheietura mîinii cu cuţitul. Toate gîndurile raţionale i se învălmăşeau într-o groază îngheţată, cînd omul îi săltă capul la loc cu vîrful cuţitului, expunîndu-i linia vulnerabilă a gîtului.

Prin mintea Mirandei fulgeră imaginea cuţitului sfîşiind scurt, rapid şi fără zgomot, retezînd artera carotidă, într-un şuvoi de sînge cald. Şi avea să moară pe picioare, înjunghiată ca un miel.

– Te rog, nu. Am trei sute cincizeci de dolari, cash.

„Doamne, te rog, să nu vrea decît banii", cugetă ea, înnebunită. „Să fie numai banii." Dacă voia s-o violeze, Miranda se ruga să aibă puterea de a lupta, deşi ştia că nu putea învinge.

Dacă de sînge avea poftă, spera să se termine cît mai repede.

– Îţi dau banii, începu ea, apoi scoase un ţipăt şocat, cînd agresorul o împinse în lături ca pe o grămadă de cîrpe.

Miranda căzu zgomotos în patru labe, pe pietrişul aleii, simţind arsura micilor tăieturi dureroase în palme. Se auzi scîncind, îşi urî propria neputinţă, spaima care o amorţea, împiedicînd-o să facă altceva decît a-l privi cu ochii tulburi.

Privi pumnalul care lucea în lumina palidă a soarelui. Chiar în timp ce mintea ei îi striga să fugă, să se împotrivească, Miranda se strînse în ea însăşi, paralizată.

Individul îi luă poşeta şi servieta, întorcînd cuţitul, astfel încît soarele o fulgeră în ochi cu o suliţă de lu-

mină. Apoi se aplecă şi înfipse vîrful în cauciucul din spate. Cînd îl trase, făcînd un pas în direcţia ei, Miranda începu să se tîrască spre casă.

Îl aşteptă să lovească din nou, să-i sfîşie hainele, să-i înfigă pumnalul în spate cu aceeaşi forţă nepăsătoare cu care spărsese cauciucul, dar continuă să se tîrască prin iarba aspră a iernii.

Cînd ajunse la trepte, privi în urmă, cu ochii învîrtindu-i-se în orbite şi mici sunete de animal vînat bolborosindu-i printre buze.

Şi văzu că era singură.

Respiraţiile scurte, uscate, îi zgîriau gîtlejul, arzînd în plămîni, pe cînd se tîrî în susul treptelor. Trebuia să ajungă în casă, să scape. Să încuie uşa. Înainte ca monstrul să se întoarcă, înainte de a se întoarce şi a-şi folosi cuţitul contra ei.

Mîna îi alunecă pe clanţă, o dată, de două ori, pînă reuşi s-o apuce cu degetele. Încuiată. Sigur că era încuiată. Acasă nu era nimeni. Nu avea pe nimeni care s-o ajute. Un moment, nu făcu decît să stea ghemuită pe loc, în faţa uşii, tremurînd şocată şi înfrigurată de vîntul care biciuia de peste culmea colinei.

„Mişcă", îşi impuse. „Trebuie să te mişti. la cheia, intră-n casă şi cheamă poliţia."

Ochii îi săgetară într-o parte şi-n alta, ca ai unui iepure uitîndu-se după lupi, în timp ce dinţii începeau să-i clănţăne. Rezemîndu-se de clanţă, se ridică pe picioare. Genunchii ameninţau să i se îndoaie, stîngul îi urla de durere, dar se repezi de pe verandă într-un salt ca de om beat, căutîndu-şi disperată poşeta înainte de a-şi aminti că atacantul i-o luase.

Începu să bîiguie cuvinte, rugăciuni, blesteme, implorări, în timp ce deschidea portiera maşinii pentru a bîjbîi în torpedou. Chiar în momentul cînd degetele ei găsiră celălalt set de chei, un sunet o făcu să se răsucească înnebunită, ridicînd mîinile într-un gest de apărare. Nu era decît vîntul vîjîind printre crengile negre şi desfrunzite ale copacilor, prin tulpinile spinoase ale trandafirilor cărărători, peste iarba ţepoasă. Cu respiraţia

şuierătoare, o luă la fugă şchiopătînd spre casă, înfipse deznădăjduită cheia în broască şi aproape se tîngui de uşurare cînd uşa se descuie.

Năvăli înăuntru, trînti uşa şi răsuci încuietorile. Cînd spatele i se rezemă de lemnul solid, cheile îi alunecară dintre degete, căzînd cu un zornăit melodios. Vederea i se împăienjeni, aşa că închise ochii. Acum amorţise cu totul, cu trup şi suflet. Trebuia să facă pasul următor, să acţioneze, să înfrunte situaţia, dar nu-şi putea aminti ce pas avea de făcut.

Îi răsunau urechile, iar greaţa i se întetea într-un val prelung, unsuros. Scrîşnind din dinţi, făcu un pas înainte, apoi încă unul, pe cînd vestibulul părea să se clatine uşor într-o parte şi-n cealaltă.

Aproape ajunsese la baza scării, cînd îşi dădu seama că nu urechile ei sunau, ci telefonul. Mecanic, merse prin ceaţă pînă în salon, unde totul era atît de normal, atît de familiar, şi ridică receptorul.

– Alo?

Vocea-i suna îndepărtată, *a gol*, ca o singură bătaie într-o tobă de lemn. Clătinîndu-se puţin pe picioare, privi modelul pe care-l formau razele soarelui pe podelele late de brad, intrînd pe fereastră.

– Da. Da, înţeleg. Voi veni. Am...

Ce? Scuturîndu-şi capul ca să şi-l limpezească, Miranda făcu un efort să-şi aducă aminte ce avea de spus.

– Am de... de rezolvat nişte lucruri, mai întîi. Nu, voi pleca imediat ce pot.

Apoi, în ea se răzvrăti o stare pe care era prea buimăcită pentru a o recunoaşte ca fiind isterie.

– Am bagajele gata făcute, rîse ea, ascuţit.

Încă mai rîdea, cînd închise telefonul. Şi tot rîzînd, se lăsă să cadă moale într-un fotoliu, fără a-şi da seama, cînd se strînse ghem, defensiv, că rîsul i se prefăcuse în suspine.

Ţinea strîns în ambele mîini o ceaşcă de ceai fierbinte, dar nu bea. Ştia că ar fi tremurat, dar o îmbărbăta **s-o ţină astfel, să simtă căldura trecînd prin porţelan**

pînă în degetele ei înfrigurate, alinîndu-i juliturile din palme.

Fusese coerentă – era obligatoriu să fie coerentă, să vorbească limpede, calm şi precis –, cînd reclama o tîlhărie la poliţie.

După ce reuşise să judece din nou, dăduse telefoanele necesare, vorbise cu ofiţerii care veniseră acasă. Acum, însă, cînd terminase şi era iarăşi singură, nu mai părea capabilă să se ţină de un singur gînd cu şir, mai mult de zece secunde.

– Miranda!

Strigătul fu urmat de detunătura uşii din faţă trîntindu-se. Andrew năvăli înăuntru, aruncînd o privire îngrozită spre faţa surorii sale.

– O, Iisuse!

Se apropie grăbit, lăsîndu-se pe vine la picioarele ei, pentru a începe să-i mîngîie obrajii cu degetele sale prelungi.

– Vai de mine, draga mea.

– N-am nimic. Doar nişte zgîrieturi.

Dar stăpînirea de sine pe care reuşise să şi-o adune la loc era fragilă.

– Am fost mai mult speriată decît rănită.

Andrew îi văzu rupturile de la genunchii pantalonilor, sîngele uscat pe lîngă.

– Nenorocitul.

Ochii lui, de un albastru mai şters decît al surorii sale, se întunecară brusc de groază.

– Te-a...

Îşi coborî mîinile peste ale ei, ajungînd să ţină împreună ceaşca de porţelan.

– Te-a violat?

– Nu. Nu. Nimic de soiul ăsta. Mi-a furat doar poşeta. Nu voia decît bani. Îmi pare rău că am pus poliţia să te anunţe. Trebuia s-o fac eu însămi.

– Nu-i nimic. Nu te agita.

Îi strînse mai tare mîinile, apoi i le eliberă repede, cînd Miranda tresări.

– Aoleu, fetiţo, zise el luîndu-i ceaşca din mîini şi

punînd-o deoparte, după care îi întoarse palmele julite.

– Ce rău îmi pare. Haide, să te duc la spital.

– N-am nevoie de nici un spital. Am numai vînătăi şi zgîrieturi.

Trase adînc aer în piept, constatînd că-i era mai uşor s-o facă acum, cînd îl avea alături pe Andrew.

Putea s-o enerveze şi o dezamăgise. Dar, în toată viaţa ei, fusese singurul care n-o trădase niciodată, care-i fusese alături.

Andrew luă ceaşca de ceai, punîndu-i-o iarăşi în mîini.

– Bea puţin, îi ordonă, înainte de a se ridica pentru a se plimba puţin ca să-şi alunge o parte din frică şi furie.

Avea un chip slab, destul de osos, potrivit cu constituţia lui longilină şi costelivă. Tenul îi era asemănător cu al surorii sale, deşi avea părul de un roşcat mai închis, aproape acaju. De enervare, se bătea cu mîna pe coapsă din mers.

– Aş vrea să fi fost aici. La naiba, Miranda, trebuia să fiu aici.

– Nu poţi fi peste tot, Andrew. Nimeni n-ar fi putut prevedea că aveam să fiu tîlhărită în faţa propriei noastre case. Cred – şi poliţia crede – că se pregătea să intre în casă, să ne jefuiască, iar sosirea mea l-a luat prin surprindere, făcîndu-l să-şi schimbe planurile.

– Au spus că avea cuţit.

– Mda.

Încet, Miranda ridică o mînă la mica tăietură de pe beregată.

– Şi pot anunţa că n-am scăpat de fobia mea de cuţite. O singură privire i-am aruncat şi mi-a încremenit mintea.

Ochii lui Andrew se înverşunară, dar vorbi cu blîndeţe, cînd reveni să se aşeze lîngă ea:

– Ce-a făcut? Poţi să-mi spui?

– A apărut ca din senin. Tocmai îmi scoteam lucrurile din portbagaj. M-a tras de păr şi mi-a pus cuţitul la beregată. Am crezut că avea să mă omoare, dar m-a trîntit pe jos, mi-a luat poşeta şi servieta, mi-a spart cauciu-

curile şi a plecat.

Reuşi să zîmbească şovăitor.

– N-a fost tocmai întîmpinarea la care mă aşteptasem.

– Trebuia să fiu aici, repetă Andrew.

– Andrew, nu, se aplecă Miranda spre el, închizînd ochii. Acum eşti aici.

Şi se părea că atîta lucru era de ajuns ca s-o liniştească.

– A telefonat mama.

– Ce?

Andrew, care începuse s-o cuprindă cu un braţ pe după umeri, se aplecă să-i privească faţa.

– Cînd am intrat în casă, suna telefonul. Doamne, încă mai am mintea în ceaţă, se plînse ea, frecîndu-şi tîmpla. Mîine trebuie să mă duc la Florenţa.

– Nu fi ridicolă. Abia ai ajuns acasă şi eşti rănită, eşti zguduită. Christoase, cum îţi poate cere să te urci în avion imediat după ce ai fost jefuită?

– Nu i-am spus, ridică Miranda din umeri. Nu gîndeam. În orice caz, m-a chemat categoric şi clar. Trebuie să-mi rezerv bilet.

– Miranda, te duci imediat la culcare.

– A, da, zîmbi ea din nou. Nu peste mult.

– O sun, zise Andrew trăgînd aer în piept, ca un om în faţa unei corvezi neplăcute. Am să-i explic.

– Eroul meu, îl sărută ea pe obraz, cu drag. Nu, am să mă duc. O baie fierbinte, o aspirină şi-am să-mi revin. Iar după această mică aventură, mi-ar prinde bine o diversiune. Se pare că are un bronz pe care vrea să i-l expertizez.

Puse la loc ceaiul, care se răcise.

– Nu m-ar chema la *Standjo* dacă n-ar fi ceva important. Are nevoie de un arheometrist, şi repede.

– Are destui arheometrişti angajaţi la *Standjo.*

– Exact.

De astă dată, zîmbetul Mirandei fu subţire şi vesel. „Standjo" venea de la Standford-Jones. Elizabeth luase măsuri ca nu numai numele ei, ci şi tot ce mai avea pe

agendă, să fie pe primul plan în activitățile din Florența.

– Deci, dacă mă cheamă pe mine, înseamnă că este ceva important. Vrea să rămînă în familie. Elizabeth Standford-Jones, directoare la *Standjo,* Florența, trimite după un expert în bronzurile renascentiste italiene și dorește unul care să poarte numele Jones. N-am de gînd s-o dezamăgesc.

Nu găsi bilet de avion pentru a doua zi dimineață și trebui să se resemneze cu un loc seara, la cursa de Roma cu schimbare pentru Florența.

Aproape o zi întîrziere.

Avea să tragă ponoasele.

În timp ce încerca să scape de dureri în baia fierbinte, Miranda calculă diferența de timp și ajunse la concluzia că nu avea nici un rost să-i telefoneze mamei sale. Elizabeth era acasă, după toate probabilitățile în pat.

Nu mai avea ce să facă în acea seară, își spuse ea. Dimineața, urma să sune la *Standjo.* O zi nu putea conta prea muit, nici chiar pentru Elizabeth.

Avea să închirieze o mașină pînă la aeroport, căci, după cum o durea genunchiul, șofatul ar fi putut să-i pună probleme, chiar dacă reușea să-și înlocuiască rapid pneurile. Nu trebuia decît să...

Se îndreptă de spate, în cadă, făcînd apa să se reverse peste margine.

Pașaportul. Pașaportul ei, permisul de conducere, legitimația de la firmă. Îi luase servieta și poșeta – cu toate actele de identitate.

– Fir-ar al dracu', fu singurul lucru pe care-l putu spune, în timp ce-și freca fața cu mîinile. Numai asta mai lipsea.

Trase de lanțul dopului de modă veche al cadei cu gheare. Ieșeau aburi din ea, iar valul de energie furioasă o făcu să se ridice în picioare, luînd un prosop, înainte ca genunchiul lovit să-i cedeze sub trup. Stăpînindu-și un țipăt, se rezemă cu mîna de perete și se așeză pe marginea cadei, scăpînd prosopul în apă.

Îi venea să plîngă, de neputinţă, de durere, de frica ascuţită şi neaşteptată care o străpunse din nou. Stătea aşezată pe margine, goală, dîrdîind, cu respiraţia tremurătoare ieşindu-i în mici gîfîieli întretăiate pe care nu şi le putea controla.

Lacrimile n-aveau s-o ajute să-şi regăsească actele, nici să-şi vindece rănile sau să ajungă la Florenţa. Şi le înghiţi şi stoarse prosopul. Cu grijă, îşi ridică picioarele din cadă cu mîinile, unul cîte unul. Îşi regăsi echilibrul, în timp ce pielea i se îmbrobona cu o sudoare rece, aducînd-o iarăşi în pragul lacrimilor. Dar se ţinu bine, sprijinindu-se de lavabou, şi se studie în oglinda întreagă de pe spatele uşii.

Avea vînătăi pe braţe. Nu-şi amintea s-o fi apucat de acolo, dar urmele erau de un cenuşiu închis, aşa că era logic s-o fi făcut. Şoldul îi era învineţit şi o durea intens. Îşi aminti că o trîntise peste maşină.

Genunchii-i erau juliţi pînă la carne, cel stîng arătînd dezgustător de umflat şi de roşu. Probabil că în cădere şi-l luxase. Podurile palmelor o ardeau după contactul dur cu prundişul aleii.

Însă cea care-i făcu capul să se învîrtească, provocîndu-i un nou val de greaţă în stomac, fu tăietura prelungă şi superficială de pe gît. Fascinată şi copleşită, îşi ridică într-acolo degetele. La un centimetru de vena jugulară, îşi spuse. La un pas de moarte.

Dacă atacantul i-ar fi dorit moartea, ar fi omorît-o.

Iar acest lucru era mai rău decît toate vînătăile şi durerile care-i pulsau greţos. Un străin avusese în mîini viaţa ei.

– Niciodată, zise ea întorcîndu-şi capul dinspre oglindă şi chinuindu-se să-şi ia halatul din cîrligul de alamă de lîngă uşă. Niciodată nu voi lăsa să se mai întîmple una ca asta.

Îngheţa de frig şi se înfăşură cu halatul cît putu de repede. În timp ce se străduia să-i lege cordonul, o mişcare în dreptul ferestrei o făcu să ridice brusc capul, cu inima bubuindu-i în piept.

Se întorsese.

Ar fi vrut să fugă, să se ascundă, să țipe după Andrew, să se strîngă ghem după o uşă încuiată. Şi, cu dinții strînşi, se apropie de fereastră pentru a privi afară.

Nu era decît Andrew, văzu ea, cu un val amețitor de uşurare. Avea pe el scurta cadrilată de țapinar pe care o purta cînd tăia lemne sau se plimba pe dealuri.

Aprinsese lămpile de afară, iar Miranda văzu un obiect sclipindu-i în mînă, un lucru pe care îl legăna în timp ce mergea prin curte.

Nedumerită, îşi lipi fața de geam.

O crosă de golf? Ce Dumnezeu căuta afară, patrulînd pe peluza înzăpezită, cu o crosă de golf în mînă?

Apoi înțelese şi o năpădi duioşia, mai liniştitoare decît orice analgezic.

O păzea. Din nou o podidiră lacrimile. Una i se prelinse pe obraz. Apoi, îl văzu oprindu-se, pentru a scoate un obiect din buzunar şi a-l ridica.

Şi îl văzu trăgînd o duşcă prelungă dintr-o sticlă.

„O, Andrew," îşi spuse ea, închizînd ochii, în timp ce i se frîngea inima. „În ce hal ai ajuns."

O trezi durerea, cu şocuri fierbinți care-i palpitau în genunchi. Miranda dibui să aprindă lampa şi scutură cîteva pilule din flaconul pe care-l pusese pe noptieră. În timp ce le înghițea, îşi dădu seama că ar fi trebuit să urmeze sfatul lui Andrew şi să meargă la spital, unde vreun doctor înțelegător i-ar fi scris o rețetă pentru nişte medicamente bune şi puternice.

Privi cadranul luminiscent al ceasului şi văzu că era trecut de trei. Cel puțin, cocktail-ul de ibuprofen şi aspirină pe care-l luase la miezul nopții îi asigurase trei ore de odihnă. Dar acum era trează şi încerca să alunge durerea. Putea foarte bine să termine cu toate, hotărî ea, şi să privească adevărul în față.

Ținînd seama de diferența de fus orar, Elizabeth trebuia să fie la birou. Miranda luă receptorul şi formă numărul. Gemînd încet, îşi potrivi pernele pe tăblia arcuită de fier forjat a patului şi se rezemă.

– Miranda, tocmai mă pregăteam să-ți las un mesaj

la hotel, pentru mîine cînd soseşti.

– Voi întîrzia. Am...

– Întîrzii?

Cuvîntul părea o aşchie de gheaţă, rece şi ascuţită.

– Îmi pare rău.

– Parcă spusesem clar că proiectul ăsta are maximă prioritate. Am garantat guvernului că astăzi începem testele.

– Îl voi trimite pe John Carter. Eu am...

– Eu nu pe John Carter l-am chemat, ci pe tine. Orice altă treabă mai ai, poţi s-o amîni. Cred că şi pe asta am spus-o la fel de clar.

– Da, ai spus-o.

Nu, reflectă ea, de data asta pastilele nu puteau s-o mai ajute. Dar furia rece care începea să i se aţîţe în suflet avea toate şansele de a alunga mica durere.

– Eram hotărîtă să ajung, aşa cum mi-ai cerut.

– Atunci, de ce nu ajungi?

– Ieri mi s-a furat paşaportul şi toate celelalte acte. Voi aranja să-mi scot altele cît pot de repede şi să iau alt bilet de avion. Fiind vineri, mă îndoiesc că pot obţine documentele înainte de săptămîna viitoare.

Ştia bine cum funcţionau birocraţiile, îşi spuse cu înverşunare Miranda. În asemenea condiţii crescuse.

– Chiar şi într-un oraş relativ liniştit, ca Jones Point, e o prostie să nu-ţi încui maşina.

– Nu le aveam în maşină, ci la mine. Te anunţ imediat ce obţin altele noi şi-mi rezerv loc la avion. Scuză-mă pentru întîrziere. Proiectul va beneficia de tot timpul şi atenţia mea, de îndată ce sosesc. La revedere, mamă.

Cu o satisfacţie perversă, închise înainte ca Elizabeth să mai poată scoate o vorbă.

În cabinetul ei elegant şi spaţios, la peste patru mii cinci sute de kilometri distanţă, Elizabeth privi telefonul cu un amestec de nemulţumire şi derută.

– Ai vreo problemă?

Distrasă, Elizabeth o privi pe fosta ei noră. Elise Warfield stătea cu o planşetă pe genunchi, cu ochii verzi

mari şi nedumeriţi şi gura senzuală, cu buze pline, arcuită uşor într-un surîs atent.

Căsnicia dintre Elise şi Andrew fusese nereuşită, ceea ce o dezamăgise pe Elizabeth. Dar relaţia ei profesională şi personală cu Elise nu avusese de suferit de pe urma divorţului.

– Da, Miranda întîrzie.

– Întîrzie? îşi înalţă Elise sprîncenele, făcîndu-le să dispară sub bretonul de bucle care-i cădea pe frunte. Nu-i stă în fire.

– I s-au furat paşaportul şi toate actele.

– Vai, dar e îngrozitor.

Elise se ridică în picioare. Avea doar un metru şaizeci. Curbele feminine ale trupului ei planturos abia reuşeau să pară delicate. Cu părul de abanos, ca o bonetă lucitoare, ochii mari cu gene grele, pielea albă ca laptele şi gura foarte roşie, semăna cu o zînă sexy şi eficientă.

– A fost prădată?

– Nu mi-a spus amănunte, se crispară un moment buzele lui Elizabeth. Va rezolva să şi le înlocuiască şi-o să-şi reprogrameze sosirea. S-ar putea să dureze cîteva zile.

Elise dădu să întrebe dacă Miranda fusese rănită, apoi îşi înghiţi cuvintele. După expresia din ochii lui Elizabeth, sau nu ştia, sau n-o prea interesa.

– Ştiu că vrei să începi azi expertiza. Cu siguranţă, se poate aranja. Pot să-mi reorganizez unele activităţi şi să încep eu.

Pe gînduri, Elizabeth se ridică, întorcîndu-se spre fereastră. Întotdeauna gîndea mai limpede cînd privea oraşul. Florenţa era casa ei, fusese căminul ei de prima oară cînd o văzuse. Avea pe-atunci optsprezece ani, o tînără studentă de colegiu cu o iubire disperată pentru artă şi o sete secretă de aventuri.

Se îndrăgostise fără speranţă de oraş, cu acoperişurile sale roşii şi cupolele maiestuoase, cu străzile întortocheate şi pieţele agitate.

Şi se îndrăgostise de un tînăr sculptor, care cu farmecul lui o ademenise în pat, îi dăduse să mănînce

spaghetti şi o învăţase să-şi cunoască propria inimă.

Desigur, fusese nepotrivit pentru ea. Complet nepotrivit. Sărac şi de o pasiune sălbatică. Părinţii ei o aduseseră cu forţa înapoi la Boston, imediat ce aflaseră de legătura lor.

Şi, fireşte, acesta fusese sfîrşitul.

Elizabeth reveni la realitate, nemulţumită că mintea ei se abătuse în acea direcţie. Luase propriile ei hotărîri în viaţă şi erau excelente.

Acum, era conducătoarea uneia dintre cele mai mari şi mai respectabile instituţii de cercetări ale artei din întreaga lume. O fi fost *Standjo* unul dintre braţele organizaţiei *Jones*, dar îi aparţinea ei. Numele ei apărea primul pe firmă, iar ea, de asemenea, era pe locul întîi.

Stătea în cadrul ferestrei, zveltă şi atrăgătoare la cei cincizeci şi opt de ani ai săi. Părul îi era de un blond cendr vopsit discret într-unul dintre cele mai elegante saloane de coafură din Florenţa. Gusturile impecabile i se reflectau în costumul *Valentino* pe care-l purta, de culoarea vinetei coapte, cu nasturi de aur brumat. Escarpinii de piele se potriveau exact la culoare.

Avea un ten curat, cu structura osoasă rafinată din New England învingînd cele cîteva riduri care îndrăzneau să se arate. Ochii-i erau de un albastru intens şi nemilos de inteligent. Prezenta imaginea unei profesioniste calme şi sofisticate, cu avere şi prestigiu social.

Nici în ruptul capului nu s-ar fi mulţumit cu mai puţin.

Nu, îşi spuse ea, niciodată n-ar fi acceptat ceva mai prejos decît triumful absolut.

– O vom aştepta, spuse, întorcîndu-se spre Elise. E domeniul ei, specialitatea ei. Voi lua legătura personal cu ministrul, ca să-i explic scurta amînare.

Elise îi zîmbi:

– Nimeni nu înţelege amînările mai bine ca italienii.

– Destul de adevărat. În cursul zilei de azi vom trece peste rapoartele acelea, Elise. Vreau să dau telefonul chiar acum.

– Tu hotărăşti.

– Într-adevăr. A, şi mîine vine John Carter. Va lucra

în echipa Mirandei. Ai libertatea ca între timp să-i repartizezi un alt proiect. N-are nici un rost să ardă gazul de pomană.

– Vine John? Mă bucur că-l voi revedea. Ne poate fi oricînd de folos în laborator. Am eu grijă.

– Îți mulțumesc, Elise.

Cînd rămase singură, Elizabeth se așeză din nou la birou, privind seiful din partea opusă a încăperii. Cu gîndul la ceea ce era înăuntru.

Miranda avea să conducă proiectul. Decizia ei fusese luată în momentul cînd văzuse bronzul. Avea să fie o mare operațiune *Standjo,* cu o Jones la cîrmă. Asta plănuise, asta pretindea.

Şi avea s-o aibă.

Capitolul 2

Întîrziase cu cinci zile, așa că se mișcă repede, intrînd pe maiestuoasa poartă medievală a firmei *Standjo* din Florența şi străbătînd cu paşi mari pardoseala, astfel că bocănitul pantofilor ei comozi răsuna ca o rafală de împuşcături repezi pe marmura albă, lucitoare.

Îşi prinse la reverul jachetei ecusonul *Standjo* cu care o gratificase asistenta lui Elizabeth, în timp ce contempla o excelentă reproducere în bronz a sculpturii lui Cellini cu Perseu ridicînd capul tăiat al Meduzei.

Miranda se întrebase adesea ce anume spunea despre mama ei piesa de artă aleasă pentru holul de la intrare. Să-ți învingi toți dușmanii, probabil, dintr-o lovitură rapidă.

Se opri la comptoarul din hol, unde întoarse registrul şi îşi trecu apăsat numele, consultîndu-şi ceasul şi adăugînd ora sosirii.

Se îmbrăcase cu grijă, strategic chiar, pentru acea zi,

alegînd un taior de mătase albastră-regală cu croială de o austeritate militărească. Miranda îl considera atît provocator, cît şi impresionant.

Cînd ai întîlnire cu directoarea unuia dintre principalele laboratoare de arheometrie din lume, înfăţişarea este de o importanţă vitală. Chiar dacă respectiva directoare e mama ta.

Ba, chiar mai mult, îşi spuse Miranda cu o strîmbătură abia vizibilă, dacă acea directoare e propria ta mamă.

Apăsă pe butonul ascensorului şi aşteptă, trepidînd de nerăbdare. Nervii îi tresăreau vesel în stomac, o gîdilau pe beregată, îi zumzăiau în cap. Dar nu-i lăsa să se vadă.

În clipa cînd intră în lift, deschise trusa de machiaj şi-şi retuşă rujul. Un singur tub îi ajungea un an, uneori chiar mai mult. Nu se deranja cu aceste mărunte neajunsuri decît atunci cînd n-avea încotro.

Convinsă că-şi dăduse toată silinţa, puse trusa la loc şi-şi trecu o mînă peste sofisticata coadă franţuzească cu a cărei împletire consumase mult prea mult timp şi efort. Înfipse ferm la loc cîteva agrafe slăbite, exact în momentul cînd uşile se deschideau din nou.

Ieşi în holul tăcut şi elegant al spaţiului pe care ea îl considera ca un sanctuar interior. Mocheta gris-perle şi pereţii ivoire, scaunele antice cu spătare severe se potriveau de minune cu mama ei. Frumoase, de bun gust şi impersonale. Consola lucioasă unde lucra recepţionera, cu sistemul telefonic şi computerul de cea mai bună calitate, era de asemenea tipică pentru Elizabeth. Eficientă, economică şi la ordinea zilei.

– *Buon giorno,* se apropie Miranda de birou, declarîndu-şi problema pe scurt, într-o italiană desăvîrşită. *Sono la dottoressa Jones. Ho un appuntamento con la signora Standford- Jones.*

– *Si, dottoressa. Un momento.*

În sinea ei, Miranda se foi pe picioare, îşi trase poalele hainei şi îşi răsuci umerii. Uneori, îi era mai uşor să stea nemişcată dacă-şi imagina că tresărea şi se fră-

suia. Tocmai termina o preumblare imaginară de colo-colo, cînd recepționera zîmbi şi-i făcu semn să intre.

Miranda trecu prin uşa dublă de sticlă din stînga, pornind pe culoarul alb şi răcoros care ducea la cabinetul *signorei direttrice*.

Ciocăni. Era oligatoriu să bați la orice uşă a lui Elizabeth. Imediat se auzi răspunsul:

– *Entri*.

Elizabeth stătea la birou, un elegant *Hepplewhite* din lemn de santal, potrivit perfect cu alura ei aristocratică din New England. Prin cadrul ferestrei din spatele ei se vedea Florența, în toată splendoarea ei însorită.

Se priviră peste lățimea camerei, amîndouă măsurîndu-se rapid din ochi.

Elizabeth vorbi prima:

– Cum ai călătorit?

– Fără probleme.

– Perfect.

– Arăți bine.

– Şi mă simt foarte bine. Tu?

– Bine.

Miranda îşi imagină că începea un step nebunatic prin cabinetul mobilat impecabil, în timp ce stătea dreaptă ca un cadet la inspecție.

– Vrei o cafea? Ceva rece?

– Nu, mulțumesc, îşi arcui Miranda o sprînceană. Nu m-ai întrebat de Andrew.

Elizabeth îi indică un scaun:

– Ce face fratele tău?

„Mizerabil, răspunse în gînd Miranda. Bea prea mult. E revoltat, deprimat, înverşunat."

– Minunat. Îți trimite salutări, minți ea fără să clipească din ochi. Presupun că i-ai spus lui Elise că vin.

– Bineînțeles.

Întrucît Miranda rămăsese în picioare, Elizabeth se ridică şi ea.

– Toți şefii de departamente şi membrii adecvați ai personalului sînt la curent că vei lucra temporar aici. Bronzul Fiesole e principala prioritate. Evident, vei avea

la dispoziție toate laboratoarele și echipamentele, plus cooperarea și asistența tuturor membrilor din echipă pe care-i alegi.

– Am vorbit ieri cu John. Încă n-ați început testele.

– Nu. Amînarea asta ne-a costat timp și așteptăm de la tine să începi imediat.

– De-asta mă și aflu aici.

Elizabeth își înclină capul:

– Ce-ai pățit la picior? Șchiopătezi puțin.

– Am fost jefuită, ai uitat?

– Mi-ai spus că ai fost jefuită, dar nu și rănită.

– Nu m-ai întrebat.

Elizabeth scoase un sunet pe care oricine altcineva cu excepția Mirandei l-ar fi luat drept oftat.

– Ai fi putut să-mi explici că ai fost rănită în timpul incidentului.

– Aș fi putut. N-am făcut-o. În fond, principala problemă era pierderea documentelor și întîrzierea rezultată de aici, își înclină și ea capul, oglindind gestul lui Elizabeth. Mi-ai dat-o de înțeles foarte clar.

– Am presupus...

Elizabeth se întrerupse, azvîrlindu-și mîna într-un gest de nemulțumire, poate, sau de înfrîngere.

– Ce-ar fi să stai jos pînă te pun puțin la curent?

Deci, problema era lichidată. Miranda se așteptase. Se așeză, punînd picior peste picior.

– Omul care a descoperit bronzul...

– Instalatorul.

– Da.

Pentru prima oară, Elizabeth zîmbi, cu o scurtă arcuire a buzelor care exprima mai mult recunoașterea absurdității decît un amuzament sincer.

– Carlo Rinaldi. Se pare că e artist în suflet, dacă nu și în faptă. Nu și-a putut cîștiga niciodată existența din pictură, iar tatăl soției lui are o firmă de instalații, așa că...

Înălțarea rapidă a sprîncenelor Mirandei denotă o ușoară surpriză.

– Are vreo importanță viața lui?

– Numai în măsura legăturii lui cu piesa. Nu pare să existe nici una. După toate relatările, efectiv s-a împiedicat de ea. Susține că a găsit-o ascunsă sub o treaptă ruptă din pivnița de la Villa della Donna Oscura. Şi, conform verificărilor de pînă acum, se pare că aşa s-a întîmplat.

– A existat vreo îndoială? E bănuit că ar fi fabricat povestea – şi sculptura?

– Dacă a fost, acum ministrul e convins de povestea lui Rinaldi.

Elizabeth îşi împreună pe marginea biroului mîinile manichiurate perfect. Coloana ei vertebrală de femeie din Noua Anglie era dreaptă ca o riglă. Fără voie, Miranda îşi schimbă infim poziția pentru a se îndrepta şi ea.

– Faptul că a găsit-o, continuă Elizabeth, că a scos-o din vilă în trusa de scule şi apoi a întîrziat s-o aducă la cunoştința autorităților de rigoare a cauzat inițial unele îngrijorări.

Tulburată, Miranda îşi uni mîinile pentru a nu se bate cu degetul pe genunchi. Nu-i trecu prin minte că poziția ei o reflecta acum exact pe cea a mamei sale.

– Cît timp a ținut-o?

– Cinci zile.

– N-a suferit nici o vătămare? Ai examinat-o?

– Da. Aş prefera să nu comentez nimic pînă n-o vezi cu ochii tăi.

– Bine, îşi înclină iarăşi Miranda capul. Hai să-i aruncăm o privire.

Drept răspuns, Elizabeth se apropie de un dulăpior şi, deschizînd uşa, dezvălui un mic seif de oțel.

– Acolo o ții?

– Am măsuri de protecție mai mult decît adecvate. La seifurile din laboratoare au acces diverse persoane şi prefer ca în cazul ăsta să limitez accesul. Şi m-am gîndit că te-ar distrage mai puțin dacă i-ai face examenul inițial aici.

Cu unghia lăcuită în culoare coral a unui deget, Elizabeth tastă un cod, aşteptă, apoi mai adăugă o serie

de numere. Deschizînd uşa blindată, scoase o cutie de metal. După ce o puse pe birou, deschise capacul şi luă dinăuntru un pachet învelit în catifea decolorată.

– Vom data şi materialul, precum şi lemnul treptei.

– Evident.

Deşi o mîncau degetele, Miranda se ridică şi porni încet înainte, cînd Elizabeth puse pachetul pe mapa de birou albă, imaculată.

– Nu există nici un document, corect?

– Pînă acum, nici unul. Istoria vilei o cunoşti.

– Da, desigur. A fost cîndva locuinţa Giuliettei Buonadoni, o ţiitoare a lui Lorenzo Magnificul, cunoscută ca „Doamna Întunecată". După moartea lui, se crede că a devenit amanta altor Medici. Într-o perioadă sau alta, fiecare nume ilustru al Renaşterii, din Florenţa sau din împrejurimi, a fost binevenit în casa ei.

– Deci, înţelegi care sînt posibilităţile.

– Eu nu tratez cu posibilităţi, replică scurt Miranda.

– Exact. De-asta eşti aici.

Uşor, Miranda atinse cu un deget catifeaua zdrenţuită.

– Oare?

– Vreau rezultate de calitatea întîi şi mă aflu în situaţia de a obţine ceea ce doresc. Dacă transpiră vreun cuvînt despre descoperirea asta, se vor dezlănţui nişte speculaţii înnebunitoare. *Standjo* nu-şi poate permite să rişte aşa ceva. Guvernul nu vrea să se facă publicitate şi nici o speculaţie publică, pînă nu se datează bronzul şi nu se încheie toate testele.

– Probabil că instalatorul le-a şi spus tuturor amicilor săi de pahar.

– N-aş crede.

Pe buzele lui Elizabeth apăru din nou acel mic surîs.

– A luat statueta dintr-o clădire proprietate de stat. E pe deplin conştient, în momentul de faţă că, dacă nu face întocmai ce i se spune, poate ajunge la închisoare.

– Frica e adesea un căluş eficient.

– Exact. Dar asta nu ne priveşte. Am fost însărcinaţi să datăm bronzul şi să furnizăm guvernului toate infor-

maţiile pe care le poate oferi ştiinţa. Avem nevoie de un ochi obiectiv, de cineva care să creadă în fapte, nu în romantisme.

– În ştiinţă nu există loc pentru romantisme, murmură Miranda, desfăşurînd cu grijă catifeaua.

Inima i se zbătu o dată înfundat între coaste, cînd bronzul apăru la vedere. Ochiul ei ager şi experimentat recunoscu iscusinţa lucrăturii, splendoarea ei.

Se încruntă însă, îngropîndu-şi instinctiv admiraţia sub scepticism.

– E concepută şi executată superb, categoric, stilul se înscrie pe tărîmul Renaşterii.

Îşi scoase ochelarii din tocul pe care-l ţinea în buzunar şi şi-i puse pe nas, înainte de a ridica statueta. Îi aprecie greutatea, întorcînd-o încet în mîini.

Proporţiile erau perfecte, iar senzualitatea subiectului evidentă. Cele mai mărunte detalii – unghiile de la picioare, fiecare şuviţă de păr, definiţia muşchilor pulpei – erau reprezentate uluitor de fidel.

Era strălucitoare, liberă, conştientă în chip minunat de propria ei putere. Trupul prelung şi cu curburi stătea încordat înapoi, cu braţele ridicate, nu în rugăciune sau implorare, observă Miranda. Ci triumfal. Faţa era seducătoare, nu delicată, cu ochii întredeschişi de voluptate şi gura arcuită strengăreşte în savurarea voluptăţii.

Stătea în echilibru pe vîrfurile picioarelor, ca o femeie pregătindu-se să sară într-un bazin cu apă caldă şi parfumată. Sau în braţele unui iubit.

Inspira o sexualitate neruşinată şi, preţ de-o nedumeritoare clipă, Miranda avu impresia că-i putea simţi căldura. Ca şi cum ar fi fost vie.

Patina indica vechime, dar ştia că asemenea lucruri erau înşelătoare. Patina putea fi creată în mod artificial. Stilul artistului era inconfundabil. Dar aşa ceva ar fi fost aproape imposibil. Şi stilurile puteau fi imitate.

– Este „Doamna Întunecată", spuse ea. Giulietta Buonadoni. Nu încape nici o îndoială. I-am văzut faţa de nenumărate ori, în tablourile şi sculpturile epocii. Însă **niciodată n-am văzut bronzul ăsta, nici n-am auzit de el.**

Voi face unele cercetări asupra lui, dar mă îndoiesc că l-aş fi putut trece cu vederea.

Elizabeth studia mai mult faţa Mirandei decît statuia. Văzuse licărul scurt de emoţie, de plăcere, ambele controlate rapid. Exact aşa cum se aşteptase.

– Dar eşti de acord că e un bronz în stil renascentist.

– Da. Ceea ce nu prea e de ajuns pentru a dovedi că e un bronz din secolul al cincisprezecelea.

Cu ochii îngustaţi, învîrti încet sculptura în mîini.

– Orice student la arte cu simţ vizual bun i-a schiţat şi copiat faţa de-a lungul anilor. Şi eu am făcut-o.

Rîcîi alene cu unghia degetului mare puţin din patina verde-albăstruie. Coroziunea suprafeţei era de o grosime vizibilă, însă avea nevoie de mai mult, de mult mai mult.

– Încep chiar acum.

Muzica lui Vivaldi răsuna vesel în atmosfera laboratorului. Zidurile erau de un verde pal spitalicesc, iar pardoseala din linoleum alb imaculat.

La toate posturile de lucru domnea o ordine cazonă, printre microscoape, terminale de computer, fiole, eprubete sau plicuri cu mostre. Nu existau obiecte personale, fotografii de familie înrămate drăguţ, mascote sau suveniruri.

Bărbaţii purtau cravată, femeile fustă, şi peste tot se vedeau halatele de laborator albe şi apretate cu emblema *Standjo* brodată cu negru pe buzunarul de la piept.

Conversaţiile se desfăşurau în surdină, reduse la minimum, iar echipamentele murmurau ca nişte ceasornice cu mecanismul bine uns.

Elizabeth pretindea o disciplină strictă ca la bordul unei nave, iar fosta ei noră ştia s-o coordoneze.

Casa din Maine unde crescuse Miranda se caracterizase exact prin aceeaşi atmosferă. Un cămin rece, reflectă ea, în timp ce scruta zona, dar un loc de muncă eficient.

– E ceva timp de cînd n-ai mai trecut pe-aici, începu

Elizabeth. Dar Elise îți va împrospăta memoria în privința organizării. Vei avea acces în toate zonele, fireşte. Am numărul legitimației tale de securitate şi codurile.

– Perfect, îşi fixă Miranda un zîmbet politicos pe față, în timp ce Elise se întorcea din dreptul unui microscop, pornind spre ele.

– Bine ai venit la Florența, Miranda, o salută ea cu voce înceată, nu tocmai senzuală, dar făgăduindu-se capabilă de aşa ceva dacă era excitată cum se cuvine.

– Mă buçur că m-am întors. Ce faci?

– Bine. Ocupată, o fulgeră ea cu un surîs de o sută de wați, luîndu-i mîna. Ce face Drew?

– Nu la fel de bine – dar tot ocupat.

Miranda îşi arcui o sprînceană, cînd Elise îi strînse mîna.

– Îmi pare rău.

– Nu mă priveşte.

– Mie tot rău îmi pare, îi eliberă ea mîna, întorcîndu-se spre Elizabeth. Faci tu pe ghidul, sau eu?

– N-am nevoie de nici un ghid, replică Miranda, înainte ca mama ei să poată răspunde. Am nevoie de un halat, un microscop, un computer. Va trebui să fac fotografii şi radiografii, bineînțeles.

– Iată-te, apăru John Carter, cu pas săltat.

Managerul de laborator al Mirandei arăta fermecător de şifonat, în mijlocul stilului şi eficienței nemiloase. Cravata cu vaci rînjind prosteşte îi stătea deja strîmbă. Îşi agățase de ceva buzunarul halatului, aşa că se bălăngănea în ațe. Avea o ciupitură pe bărbie, unde se tăiase la bărbierit, un ciot de creion cît degetul mic după ureche şi pete pe lentilele ochelarilor.

O făcea pe Miranda să se simtă comod, ca acasă.

– Eşti okay? o bătu el pe braț, cu trei lovituri apăsate, după care continuă. Ce-ți face genunchiul? Andrew mi-a spus că ăla care te-a tîlhărit a dat cu tine de pămînt.

– A dat de pămînt? întrebă Elise întorcînd capul. Nu ştiam că ai fost rănită.

– Doar cam zgîlțîită. N-am nimic. Mi-e bine.

– I-a pus cuțitul la beregată, anunță Carter.

– Cuțitul, își duse Elise mîna la gît. Oribil. Este...

– E-n regulă, repetă Miranda. Nu voia decît bani.

Se întoarse, întîlnind ochii mamei sale.

– Și cred că ne-a costat un timp prețios.

Un moment, Elizabeth nu spuse nimic. În privirea Mirandei se simțea o provocare și ajunse la concluzia că timpul compasiunii trecuse.

– Atunci, o las pe Elise să te instaleze. Legitimația și cartelele de securitate sînt aici, îi dădu Elizabeth un plic. Elise ar trebui să-ți poată răspunde la toate întrebările sau solicitările. Ori mă poți contacta pe mine.

Aruncă o privire spre ceasul subțire de la mînă.

– În curînd am altă întîlnire, așa că vă las să începeți. Sper să primesc un raport preliminar pînă la sfîrșitul programului.

– Îl vei primi, murmură Miranda, în timp ce mama ei se îndepărta.

– Nu pierde timpul, gesticulă Elise, cu un zîmbet. Îmi pare atît de rău că ai trecut printr-un asemenea calvar îngrozitor, dar munca de-aici ar trebui să te-ajute să uiți. Ți-am pregătit un cabinet. Bronzul Fiesole are maximă prioritate. Ești autorizată să-ți alegi în echipă pe oricine din personalul cu categoria A de securitate.

– Miranda!

În cuvîntul rostit se simțea o bogăție de încîntare și fusese pronunțat cu intonația grea și exotică a Italiei. Miranda simți că surîdea încă înainte de a se întoarce pentru a-și lăsa mîinile luate și sărutate îndelung.

– Giovanni.. Nu te-ai schimbat.

Într-adevăr, tehnicianul chimist era la fel de scandalos de chipeș cum și-l amintea. Oacheș și suplu, cu ochi precum ciocolata topită și un zîmbet radiind numai farmec. Era cam cu un deget mai scund decît ea, dar totuși reușea s-o facă să se simtă mică și feminină. Își purta părul negru, lucios, legat într-o coadă de cal – cochetărie pe care Elizabeth i-o permitea numai fiindcă, pe lîngă înfățișarea sa frumoasă, Giovanni Beredonno era un geniu.

– Tu, însă, te-ai schimbat, *bella donna*. Ești din ce în

ce mai minunată. Dar ce-i povestea asta cu rănirea? o mîngîie el pe față cu degetele.

– Nimic, doar o amintire.

– Vrei să rup pe cineva în două pentru tine?

O sărută ușor, pe un obraz, apoi pe celălalt.

– Pot să contez pe promisiunea asta?

– Giovanni, Miranda are de lucru.

– Bine, bine, alungă el cuvintele înțepate și dezaprobatoare ale lui Elise cu un gest nepăsător – încă un motiv pentru ca Miranda să zîmbească. Știu toată povestea. Proiect mare, foarte secretos.

Își mișcă sprîncenele expresive.

– Cînd *direttrice* cheamă o expertă din America, nu-i un fleac. Deci, *bellissima*, îți pot fi de folos cu ceva?

– Ești primul pe listă.

Giovanni îi vîrî mîna pe sub brațul lui, neluînd în seamă crisparea buzelor lui Elise.

– Cînd începem?

– Azi, îi răspunse Miranda, în timp ce Elise le indica o ușă. Vreau să se analizeze imediat straturile de coroziune și metalul.

– Cred că Richard Hawthorne ți-ar fi de ajutor, bătu Elise umărul unui bărbat care se cocoșa peste un keyboard de computer.

– Doctore Hawthorne, îl privi Miranda pe omul cu chelie clipind ca o bufniță prin ochelari, pentru ca apoi să și-i scoată pe dibuite. Avea ceva vag familiar și nu știa de unde să-l ia.

– Domnișoară doctor Jones, răspunse el cu un zîmbet sfios, care-i făcea chipul mai atrăgător; avea bărbia scurtă, ochii albaștri- deschiși și distrați, dar un surîs dulce ca al unui băiețandru. Mă bucur că vă revăd. Sîntem... încîntați că ați revenit aici. V-am citit articolul despre umanismul florentin timpuriu. A fost absolut strălucit.

– Vă mulțumesc.

A, da, și-l amintea. Făcuse un stagiu la Institut, cu cîțiva ani în urmă. După un moment de ezitare, despre care Miranda știa că se datora numai faptului că i-l recomandase Elise, se îmblînzi.

– Elise mi-a pregătit un birou. Puteți veni un moment cu noi? Aş dori să vă arăt ce am.

– Cu mare plăcere, bîjbîi Hawthorne iarăşi cu ochelarii, în timp ce atingea cîteva taste ca să-şi înregistreze ce lucrase.

– Nu e prea spațios, începu Elise pe ton de scuză, în timp ce o introducea pe Miranda pe o uşă. L-am utilat cu tot ceea ce am presupus că-ți trebuie. Sigur, poți rechiziționa orice vrei.

Miranda scrută rapid încăperea. Computerul părea eficient şi performant. Pe un bufet alb, lat, se aflau microscoape, lamele şi micile ustensile manuale ale meseriei ei. I se adusese şi un casetofon, pentru comentarii detaliate. Nu exista fereastră, numai o uşă şi, cu toți patru înăuntru, abia era loc unde să se mişte.

Dar avea un scaun, telefon, iar creioanele erau ascuțite. Avea să meargă de minune.

Îşi puse servieta pe bufet, apoi cutia de metal. Cu grijă, scoase bronzul împachetat.

– Aş dori să vă aflu părerea, domnule doctor Hawthorne. Doar la o examinare vizuală a bronzului.

– Desigur, cu mare plăcere.

– Proiectul e cel mai tare subiect de discuție pe-aici, de o zi, două, interveni Giovanni, în timp ce Miranda începea să desfăşoare catifeaua. Ahhh, oftă el prelung, cînd văzu bronzul despachetat pus pe bufet. *Bella, molto bella.*

– O lucrare rafinată, îşi împinse Richard ochelarii pe nas, mijindu-şi ochii spre statuetă. Simplă. Fluidă. Formă şi detalii minunate. Perspectivă.

– Senzuală, adăugă Giovanni, aplecîndu-se s-o vadă mai bine. Aroganța şi alura eternului feminin.

Miranda îşi arcui o sprînceană spre el, înainte de a reveni cu atenția spre Richard:

– O recunoaşteți?

– Este „Doamna Întunecată" a familiei de Medici.

– Sînt de aceeaşi părere. Şi stilul?

– Renascentist, indiscutabil, întinse Richard un deget ezitant, să atingă obrazul stîng al statuii. N-aş spune că

modelul a fost folosit pentru a reprezenta un personaj mitologic sau religios, ci pe ea însăşi.

– Da, doamna ca doamnă, fu Miranda de acord. Artistul a portretizat-o, cred, aşa cum era. Din punct de vedere al artistului, aş spune că a cunoscut-o personal. Va trebui să fac o cercetare documentară. La asta, ajutorul dumitale îmi va fi nepreţuit.

– Voi ajuta cu mare plăcere. Dacă poate fi autentificată ca piesă importantă din epoca Renaşterii, va fi o mare lovitură pentru *Standjo.* Şi pentru dumneata, domnişoară doctor Jones.

Se gîndise şi ea la asta. Ba bine că nu. Dar zîmbi rece:

– Toamna se numără bobocii. Dacă a stat mai mult timp în locul unde a fost găsită – şi se pare că aşa s-a întîmplat – evoluţia coroziunii trebuie să fi fost afectată. Voi avea nevoie de rezultate, desigur, adăugă ea, spre Giovanni, dar nu mă pot baza pe ele pentru o exactitate veritabilă.

– Vei face comparaţii relative, termoluminiscenţă.

– Da, îi zîmbi ea din nou lui Richard. De asemenea, vom analiza catifeaua şi lemnul treptei de la scară. Dar documentaţia va face totul mai concludent.

Îşi sprijini un şold de micul birou de stejar băituit.

– A fost găsită în pivniţa din Villa della Donna Oscura, ascunsă sub ultima treaptă a scării. Voi scrie un raport despre detaliile pe care le cunoaştem în momentul de faţă, pentru toţi trei. Numai voi şi Vincente, adăugă ea. Securitatea este una dintre problemele de bază. Oricine de care aveţi nevoie să vă asiste trebuie să aibă autorizaţie de categoria A, iar datele pe care le comunicaţi să se menţină la minimum, pînă terminăm toate testele.

– Deci, pentru moment, e a noastră, îi făcu Giovanni cu ochiul.

– E a mea, îl corectă Miranda, cu un zîmbet discret şi serios. Am nevoie de toate informaţiile despre vilă, despre femeie. Vreau s- o cunosc.

Richard dădu din cap:

– Încep imediat.
Miranda reveni spre bronz.
– Ia să vedem din ce e e făcută, murmură ea.

Peste cîteva ore, Miranda îşi răsuci umerii, relaxîndu-se în scaun. Statueta stătea în faţa ei, cu un surîs şiret. Mostrele de patină pe care le prelevase nu prezentau nici un semn de alamă sau bronz cu silicon, nici de platină, nici unul dintre metalele sau materialele care să nu fi fost folosite în Renaştere. Bronzul avea un miez de lut, ca orice piesă din acea epocă.

Primele analize ale nivelurilor de coroziune indicau sfîrşitul secolului al cincisprezecelea.

„Nu te pripi," îşi impuse. Testele preliminare nu erau suficiente. Deocamdată, lucra în sistem negativ. La examenul vizual, nimic nu era nelalocul său – nici un aliaj anacronic, nici un semn de unealtă care să nu corespundă cu epoca –, dar trebuia s-o determine categoric.

Era doamna autentică sau falsă?

Îşi îngădui puţin timp pentru o ceaşcă de cafea şi cîteva dintre crochetele drăguţe cu brînză pe care i le adusese Elise pentru prînz. O ameninţau efectele decalajului orar, dar refuza să le ia în seamă. Cafeaua, neagră şi tare cum numai italienii ştiu s-o prepare, îi circula prin organism, mascîndu-i oboseala cu cafeină. În cele din urmă avea să se prăbuşească, ştia, dar mai era cîtva timp pînă atunci.

Punîndu-şi mîinile pe keyboard, începu să bată raportul preliminar pentru mama ei. Era strict şi sec ca o mătuşă nemăritată, pînă una-alta lipsit de speculaţii şi cu foarte puţină personalitate. Poate că se gîndea la bronz ca la un rebus, un mister de rezolvat, dar nimic din romantismul acestor sentimente nu-şi găsea locul în raport.

Expedie raportul prin *e-mail*, îl înregistră pe *hard-disk* sub parola ei, apoi luă cu ea statueta pentru ultimul test al zilei.

Tehniciana ştia prea puţină engleză şi era întru totul prea impresionată de fiica *direttrice*-i pentru ca Miranda

să se simtă la largul ei. Inventă un comision, trimiţînd-o să mai aducă nişte cafele şi, rămasă singură, începu procesul de termoluminiscenţă.

Radiaţiile ionizate aveau să capteze electronii încărcaţi energetic din miezul de lut al bronzului. Încălzite, cristalele din argilă aveau să lanseze emisii de lumină. Miranda reglă echipamentele, luînd note rapide în caiet la fiecare etapă şi rezultat.

Măsură emisiile şi le consemnă, adăugîndu-le însemnărilor ei precum şi ca rezerve. Mări doza de radiaţii, încălzind argila din nou, pentru a-i măsura susceptibilitatea la captarea electronilor. Consemnă cu grijă şi aceste măsurări.

Pasul următor era acela de a testa nivelurile radioactive din locul unde fusese descoperită statueta. Analiză atît probele de pămînt, cît şi lemnul.

Acum, totul depindea de matematică. Deşi precizia metodei nu era nici pe departe garantată, reprezenta încă o greutate pe care s-o adauge întregului.

Sfîrşitul secolului al cincisprezecelea. Nu avea nici cea mai mică îndoială.

În acea perioadă, Savonarola predicase împotriva desfrîului şi a artei păgîne, medită Miranda. Piesa era un glorios şut în curul acelor opinii înguste.

Familia de Medici stăpînea Florenţa, cu nepriceputul de Piero Nenorocosul luînd cîrma pentru o scurtă perioadă înainte de a fi alungat din oraş de regele Carol al VIII-lea al Franţei.

Renaşterea mergea înainte după începuturile gloriei sale, cînd arhitectul Brunelleschi, sculptorul Donatello şi pictorul Masaccio revoluţionaseră concepţia şi funcţiile artei.

De unde apăruse generaţia următoare şi zorii secolului al şaisprezecelea – Leonardo, Michelangelo, Rafael, nonconformişti în căutarea originalităţii pure.

Îl cunoştea pe artist. Îl cunoştea în inima ei, în viscere. Nu crease nici o operă pe care ea să n-o fi studiat la fel de intens şi de complet cum studiază o femeie chipul iubitului.

Dar laboratorul nu era locul potrivit pentru suflet, îşi reaminti Miranda, nici pentru instincte viscerale. Avea să refacă testele. A doua şi a treia oară. Avea să compare formula cunoscută a bronzurilor din acea perioadă, să verifice şi să răs-verifice fiecare ingredient şi aliaj din statuetă. Şi avea să-l hăituiască pe Richard Hawthorne pentru toată documentaţia posibilă.

Şi va afla răspunsurile.

Capitolul 3

Răsăritul soarelui peste acoperişurile şi domurile Florenţei era un moment magnific. Artă şi glorie. Aceeaşi lumină delicată scînteiase peste oraş cînd oamenii concepuseră şi construiseră marile cupole şi turnuri, le placaseră cu marmură extrasă din coline şi le decoraseră cu imagini de sfinţi şi zei.

Stelele se stingeau pe cerul ce devenea, din negru catifelat, cenuşiu perlat. Siluetele brazilor prelungi şi zvelţi care împestriţau coastele dealurilor toscane se înceţoşau, de unduiau şi înfloreau odată cu schimbările de lumină.

Oraşul era tăcut cum rareori i se întîmpla, în timp ce soarele urca treptat, înceţoşînd văzduhul cu fire de aur. Porţile de fier ale debitului de ziare zăngăneau şi clănţăneau, pe cînd proprietarul se pregătea, căscînd, pentru o nouă zi de muncă. Doar cîteva lumini mai străluceau în nenumăratele ferestre ale oraşului. Una dintre ele era a Mirandei.

Se îmbrăcă repede, cu faţa întoarsă dinspre uluitoarea pînză ce se picta în tăcere dincolo de fereastra camerei de hotel. Mintea îi stătea la lucru.

Cît avea să progreseze în acea zi? Cu cît urma să se apropie de răspunsuri? Ea trata cu faptele şi avea să se

ţină de fapte, oricît de ispititor era să sară la nivelul următor. Instinctele nu erau întotdeauna demne de încredere. Ştiinţa, însă, da.

Îşi strînse părul cu o agrafă, apoi încălţă escarpinii cu tocuri joase, asortaţi cu taiorul bleumarin simplu.

Sosirea cu noaptea-n cap avea să-i garanteze două ore de muncă nederanjată. Deşi aprecia prezenţa experţilor la dispoziţia ei, şi-o însuşise deja pe „Doamna Întunecată". Intenţiona ca fiecare pas al proiectului să-i poarte amprenta.

Îşi ridică legitimaţia în faţa paznicului cu ochi cîrpiţi de după uşa de sticlă. Acesta îşi abandonă cafeaua şi prăjiturile de la micul dejun, fără tragere de inimă, şi-şi tîrşi picioarele să se încrunte la legitimaţie, la faţa Mirandei, apoi din nou la legitimaţie. Păru să ofteze cînd descuie uşa.

– Aţi venit foarte devreme, *dottoressa* Jones.

– Am de lucru.

Americanii, după părerea paznicului, rareori se gîndeau la altceva.

– Trebuie să semnaţi în registru.

– Desigur.

În timp ce se apropia de comptoar, mirosul cafelei ajunse la ea, înhăţînd-o de gît. Se strădui să nu saliveze, în timp ce-şi mîzgălea în registru numele şi ora sosirii.

– *Grazie.*

– *Prego,* murmură ea, pornind spre lift. Deci, mai întîi avea să-şi fiarbă cafeaua. Nu se putea aştepta să gîndească limpede înainte de cel puţin un şoc de cafeină.

Folosi cartela-cheie pentru a accesa etajul, apoi îşi introduse codul, cînd ajunse la postul de securitate din faţa laboratorului. Apăsă pe comutatoare, aprinzînd tuburile de neon. O privire rapidă îi confirmă că toate erau la locul lor, lucrările în curs de desfăşurare fiind puse în ordine la sfîrşitul programului.

Mama ei nici n-ar fi permis altceva. Nu tolera altceva decît ordine şi disciplină la salariaţii ei. Ca şi la copii. Miranda ridică din umeri, ca pentru a-şi lepăda povara

resentimentelor. În cîteva momente, puse cafeaua la fiert, îşi bută computerul şi începu să transcrie pe hard însemnările din seara trecută.

Dacă gemu la prima înghiţitură de cafea fierbinte şi tare, nu era cine s-o audă. Dacă se rezema de spătar, cu ochii închişi şi un zîmbet visător, nu avea cine s-o vadă. Timp de cinci minute, îşi permise să se complacă în a fi o femeie pierdută într-una din micile plăceri ale vieţii. Îşi scoase din picioare pantofii practici, lăsîndu-şi faţa cu osatură ascuţită să se îmblînzească. Numai că nu torcea. Dacă paznicul ar fi văzut-o în acel moment, ar fi fost întru totul de acord cu ea.

Apoi se ridică, îşi mai turnă o ceaşcă, luă pe ea halatul şi se apucă de treabă.

Mai întîi, testă încă o dată pămîntul de la locul descoperirii, măsurînd radiaţiile şi parcurgînd cifre. Analiză din nou lutul care fusese extras cu multă grijă. Puse cîte o mostră pe două lamele, apoi mai pregăti una cu pilitură de bronz şi patină, după care le studie pe rînd la microscop. Studia displayul computerului, cînd primii angajaţi începură să sosească. Giovanni îi dădu de urmă cu o nouă cafea şi o ruladă zaharisită delicat.

– Spune-mi ce vezi, îi ceru ea, continuînd să studieze culorile şi formele de pe ecran.

– Văd o femeie care nu ştie cum să se relaxeze, îi puse el mîinile pe umeri, masînd-o încet. Miranda, eşti aici de o săptămînă şi nu ţi-ai sacrificat nici măcar o oră pentru tine însăţi.

– Imaginile, Giovanni.

– Aşa... îşi schimbă el poziţia, continuînd s-o maseze, pentru a ajunge cu capul lîngă al ei. Procesul de descompunere primată, coroziunea. Linia albă de-aici indică suprafaţa iniţială a bronzului, *no?*

– Da.

– Coroziunea e groasă la suprafaţă şi se dezvoltă în jos, penetrînd metalul, lucru tipic pentru un bronz vechi de patru sute de ani.

– Trebuie să indicăm ritmul de dezvoltare.

– Niciodată nu-i uşor. Şi a stat într-o pivniţă umedă.

Acolo, coroziunea a evoluat foarte repede.

– Ţin seama de asta.

Îşi scoase ochelarii, pentru a-şi destinde apăsarea din şaua nasului.

– Temperatura şi umezeala. Putem calcula chiar şi o medie. N-am mai auzit niciodată de nişte niveluri de coroziune ca ăsta care să fie falsificate. Sînt acolo, Giovanni, înăuntrul ei.

– Catifeaua nu e mai veche de o sută de ani. Mai puţin, cred, cu un deceniu, două.

– O sută? întoarse Miranda capul spre el, iritată. Eşti sigur?

– Da. Vei face şi tu analizele tale, dar vei constata că am dreptate. Între optzeci şi o sută de ani. Nu mai mult.

Miranda reveni către computer. Ochii ei vedeau ceea ce vedeau, creierul ştia ce ştia.

– În regulă. Atunci, e de crezut că bronzul a fost înfăşurat în material şi a stat în pivniţa aia timp de optzeci, o sută de ani. Dar toate testele arată că bronzul e mult mai vechi.

– Poate. Poftim, mănîncă-ţi micul dejun.

– Hm, luă ea rulada şi muşcă, absentă. Acum optzeci de ani – la începutul secolului. Primul război mondial. În timp de război, valorile sînt ascunse adesea.

– Într-adevăr.

– Dar înainte unde a fost? De ce n-am auzit niciodată de ea? Ascunsă din nou, murmură Miranda. Cînd Piero de Medici a fost izgonit din oraş. În timpul războaielor italiene, probabil. Ascunsă, da, ar fi o ipoteză acceptabilă. Dar uitată?

Nemulţumită, clătină din cap.

– Asta nu-i o creaţie de amator, îi spuse lui Giovanni, apoi comandă computerului să printeze imaginea. Este opera unui maestru. Trebuie să existe vreo documentaţie, undeva. Am nevoie să ştiu mai multe despre vilă, despre femeie. Cui i-a lăsat averea, cine a locuit în casă imediat după moartea ei? A avut copii?

– Sînt chimist, zîmbi Giovanni. Nu istoric. Pentru asta, ai nevoie de Richard.

– A venit?

– Punctual ca întotdeauna, Stai, o luă el de braţ, rîzînd puţin, înainte de a putea ieşi grăbită. Hai să luăm cina împreună diseară.

– Giovanni, îl strînse Miranda cu afecţiune de mînă, după care îşi retrase braţul. Apreciez faptul că-ţi faci griji pentru mine, dar n-am nici o problemă. Sînt prea ocupată ca să iau cina în oraş.

– Munceşti prea mult şi nu ai grijă de tine. Îţi sînt prieten, aşa că eu hotărăsc.

– Îţi promit că voi comanda o masă enormă la room service, diseară, în timp ce lucrez la hotel.

Îi atinse obrazul cu buzele exact în momentul cînd uşa se deschise. Elise îşi înălţă o sprînceană, cu gura strînsă dezaprobator.

– Scuzaţi-mă că vă întrerup. Miranda, directoarea ar vrea să vii în cabinetul ei la patru şi jumătate, pentru o discuţie despre progresele voastre.

– Desigur. Elise, ştii cumva dacă Richard e liber în momentul de faţă?

– Cu toţii îţi stăm la dispoziţie.

– Exact asta-i spuneam şi eu, zîmbi Giovanni, vizibil imun faţă de îngheţul din atmosferă, apoi ieşi din încăpere.

– Miranda...

După o scurtă ezitare, Elise mai făcu un pas şi închise uşa în urma ei.

– Sper să nu te simţi jignită, dar consider că e cazul să te previn în legătură cu Giovanni...

Amuzată de vizibila jenă a lui Elise, Miranda se mulţumi să zîmbească mat:

– Giovanni?

– Este excelent pe meserie, un om de preţ pentru *Standjo*. Dar în viaţa personală, e un afemeiat.

– N-aş fi de aceeaşi părere, îşi puse Miranda ochelarii, cu capul înclinat într-o parte, potrivindu-şi-i pe nas pentru a privi peste ramele de aramă. Un afemeiat se foloseşte de femei. Giovanni dăruieşte.

– O fi adevărat, dar la fel de adevărat e că flirtează

cu toate salariatele.

– Inclusiv cu tine?

Sprîncenele bine arcuite ale lui Elise se împreunară.

– Ocazional, şi i-o pot tolera, ca parte din personalitatea lui. Totuşi, laboratorul nu e locul cel mai potrivit pentru flirturi şi sărutări furate.

– Dumnezeule, parc-ai fi maică-mea.

Şi nimic n-ar fi iritat-o pe Miranda mai mult.

– Dar voi ţine minte, Elise, data viitoare cînd Giovanni şi cu mine vom mai cocheta cu ideea unei aventuri nebunatice în laboratorul de chimie.

– Te-am jignit, oftă Elise, ridicîndu-şi mîinile a neputinţă. Nu voiam decît să... Pur şi simplu, poate fi atît de fermecător. Prima oară cînd s-a transferat aici, era să-mi pierd şi eu capul. Pe urmă, m-am simţit atît de umilită şi de nefericită.

– Serios?

Răceala de gheaţă din tonul Mirandei o făcu pe Elise să-şi îndrepte umerii înguşti.

– Divorţul de fratele tău nu m-a făcut să sar în sus de bucurie, Miranda. A fost o hotărîre dificilă şi dureroasă, şi nu pot decît să sper că a fost cea potrivită. L-am iubit pe Drew, dar el...

Vocea i se frînse şi scutură aprig din cap:

– Nu pot spune decît că n-a fost de-ajuns pentru nici unul dintre noi.

Lucirea umedă din ochii lui Elise o făcu pe Miranda să simtă un junghi de ruşine dureros.

– Iartă-mă, murmură ea. S-a întîmplat atît de repede. N-am crezut că ţi-a păsa prea mult.

– Mi-a păsat. Şi încă îmi mai pasă, oftă Elise, după care îşi înghiţi lacrimile care ameninţau să i se reverse. Aş vrea şi eu să fi fost altfel, dar realitatea e că n-a fost şi nu este. Trebuie să-mi trăiesc viaţa.

– Într-adevăr, ridică din umeri Miranda. Andrew e atît de nefericit şi mi-a fost mai uşor să dau vina pe tine. Cred că destrămearea unei căsnicii nu se întîmplă niciodată numai din vina unuia dintre cei doi.

– Nici eu nu cred că vreunul dintre noi a fost vreo-

dată prea priceput în căsnicie. A părut mai curat şi chiar mai uman să-i punem capăt, decît să ne mai prefacem.

– La fel ca părinţii mei?

Elise făcu ochii mari:

– Oh, Miranda, n-am vrut...

– Nu-i nimic. Sînt de acord cu tine. Părinţii mei n-au mai trăit sub acelaşi acoperiş timp de peste douăzeci şi cinci de ani, dar nici unul dintre ei nu s-a ostenit să pună capăt situaţiei, nici curat şi nici uman. O fi suferind Andrew, dar, una peste alta, prefer soluţia ta.

Recunoştea că era calea pe care ar fi ales-o şi ea însăşi – dacă făcea vreodată greşeala de a se mărita, în primul rînd. Divorţul, după părerea ei, era o alternativă mai civilizată decît iluzia palidă a căsniciei.

– Să-mi prezint scuzele pentru toate gîndurile răutăcioase despre tine pe care le-am avut în ultimul an?

Buzele lui Elise se arcuiră.

– Nu neapărat. Îţi înţeleg loialitatea faţă de Drew. O admir, ca întotdeauna. Ştiu cît de apropiaţi sînteţi.

– Uniţi, ne ţinem pe picioare, despărţiţi, ne repezim la psihoterapie.

– Noi n-am reuşit niciodată să fim cu adevărat prieteni. Am fost colegi, apoi rude, dar niciodată n-am ajuns prieteni adevăraţi, în pofida a tot ceea ce avem în comun. Poate nu putem, dar mi-ar plăcea să cred că am reuşi să avem măcar relaţii amicale.

– Eu nu am mulţi prieteni.

Un risc prea mare pentru viaţa intimă, medită Miranda, cu un uşor dezgust de sine.

– Ar fi o prostie să refuz o asemenea ofertă.

Elise deschise din nou uşa.

– Nici eu nu prea am, spuse ea încet. Mă bucur că te am pe tine.

Mişcată, Miranda privi după ea, apoi îşi adună imprimatele şi mostrele ca să le închidă în seif. Îl instrui scurt pe Carter, însărcinîndu-l să cerceteze toate sursele despre formulele de bronz ale epocii respective, deşi o făcuse deja ea însăşi, şi avea s-o mai facă.

Pe Richard îl găsi aproape îngropat în imprimate de

computer şi cărţi. Numai că nu freca hîrtiile cu nasul, ca un cîine adulmecînd urma.

– Ai găsit ceva de folos? îl întrebă Miranda.

– Hm? clipi el din ochi spre pagină, fără să ridice privirea. Vila a fost terminată în 1489. Lorenzo de Medici i-a comandat-o arhitectului, dar titlul de proprietate i-a aparţinut Giuliettei Buonadoni.

– A fost o femeie puternică, aprecie Miranda trăgîndu-şi un scaun şi împingînd hîrtiile la o parte. Nu se obişnuia ca o metresă să aibă proprietăţi atît de valoroase. A încheiat un tîrg foarte avantajos.

– Femeile foarte frumoase au întotdeauna mare putere, bombăni Richard. Cele deştepte, ştiu şi cum să şi-o folosească. Istoria arată că a fost deşteaptă.

Intrigată, Miranda scoase din dosar o fotografie a statuetei.

– I se citeşte pe faţă că era o femeie care-şi cunoştea propria valoare. Ce altceva îmi mai poţi spune despre ea?

– Îi apare numele din cînd în cînd. Dar nu există prea multe detalii. Genealogia ei, de pildă, e îngropată în negura timpului. Nu găsesc nimic. Primele menţionări ale ei pe care le-am descoperit încep din 1487. Există indicaţii că era membră a personalului casei de Medici, probabil o verişoară mai tînără a Claricei Orsini.

– Deci, conform teoriei ăsteia, Lorenzo şi-a luat-o ca amantă pe verişoara soţiei lui. Ca să rămînă în familie, zîmbi Miranda.

Richard nu făcu decît să dea din cap, sumbru.

– Aşa s-ar explica felul cum i-a atras atenţia. Deşi o altă sursă indică faptul că e posibil să fi fost fiica nelegitimă a unuia dintre membrii Academiei Neoplatoniciene a lui Lorenzo. Şi aşa ceva ar fi adus-o în atenţia lui. Indiferent cum s-au cunoscut, a adus-o la vilă în 1489. După toate probabilităţile, era la fel de devotată artelor ca el şi şi-a folosit puterea şi influenţa pentru a aduna sub acoperişul ei stelele epocii. A murit în 1530, în timpul asediului Florenţei.

– Interesant.

Din nou, îşi spuse Miranda, o perioadă cînd valorile ar fi putut să fie ascunse. Rezemîndu-se de spătar, începu să-şi legene ochelarii de proptea.

– Deci, a murit înainte de a fi clar că familia de Medici avea să rămînă la putere.

– Aşa se pare.

– Copii?

– N-am găsit nimic despre copii.

– Dă-mi şi mie cîteva din cărţile alea, se hotărî Miranda. Te voi ajuta să cauţi.

Vincente Morelli era omul pe care Miranda îl putea considera cel mai apropiat de un unchi. Îi cunoştea părinţii dinainte de naşterea ei şi se ocupase ani în şir de publicitatea, promovările şi solemnităţile Institutului din Maine.

Cînd se îmbolnăvise prima lui soţie, o adusese acasă la Florenţa şi o înmormîntase acolo, cu doisprezece ani în urmă. Ţinuse doliu trei ani, după care, spre surprinderea tuturor, se însurase brusc cu o actriţă de oarecare succes. Faptul că Gina era cu doi ani mai tînără decît fiica lui cea mai mare provocase o anumită consternare în familie şi nişte zîmbete răutăcioase printre asociaţi.

Vincente era rotund ca un butoi, cu un piept de Pavarotti şi picioarele ca două cioturi de copaci, cîtă vreme soţia lui semăna cu o Sophia Loren tînără, pătimaşă, lascivă şi seducătoare. Rareori era văzută fără cîteva kilograme de aur italian şi nestemate sclipitoare la gît, la mîini şi la urechi. Amîndoi erau energici, zgomotoşi şi, uneori, grosolani. Miranda ţinea la ei, dar se întreba adesea cum reuşea un cuplu atît de extrovertit să-şi menţină strînsa asociere cu mama ei.

– Am trimis sus copii după rapoarte, îi spuse ea lui Vincente, cînd acesta îi umplu micul birou cu volumul şi personalitatea sa. M-am gîndit că vei dori să vezi progresele, astfel încît, cînd va sosi momentul de a anunţa presa, să poţi extrapola date pentru declaraţie.

– Da, da. Faptele sînt destul de uşor de scris, dar spune-mi care e părerea ta, *cara*. Vreau puţină culoare.

– Părerea mea e că încă mai avem de lucru.

– Miranda.

O rostise încet, cu un zîmbet persuasiv, în timp ce se rezema în scaunul care scîrțîia alarmant sub greutatea lui. Frumoasa ta mamă m-a legat de mîini pînă cînd – cum se spune? – se vor pune punctele pe toate *i*-urile. Deci, cînd voi putea duce povestea asta la ziare, trebuie să aibă impact, pasiune şi romantism.

– Dacă bronzul se dovedeşte autentic, vei avea impact cît încape.

– Da, da, dar nu numai atît. Frumoasa şi talentata fiică a *direttrice*-i vine de peste mări şi ţări. O doamnă vine la alta. Ce părere ai despre ea? Ce-ţi inspiră?

Miranda îşi arcui o sprînceană, ciocănind cu creionul în marginea biroului.

– Cred că bronzul Fiesole are nouăzeci de centimetri şi patru milimetri înălţime, şi douăzeci şi patru de kilograme şi şase sute optzeci de grame în greutate. E un nud de bronz, reprezentînd o femeie, continuă ea, stăpînindu-şi zîmbetul, în timp ce Vincente îşi dădea ochii peste cap. Lucrat în stil renascentist. Pînă acum, expertiza arată că a fost turnat în ultimul deceniu din secolul al cincisprezecelea.

– Cît semeni cu mama ta.

– N-ai să rezolvi nimic cu insultele, îl preveni Miranda, după care îşi zîmbiră cu complicitate.

– Îmi îngreunezi sarcinile, *cara*.

La momentul potrivit, îşi spuse Vincente, avea să-şi exprime propriile opinii în comunicatul de presă.

Elizabeth parcurgea hîrtiile cu ochi tăioşi. Miranda fusese foarte meticuloasă cu faptele, cu numerele, cu formulele, cu toate fazele şi etapele fiecărui test. Dar totuşi era posibil să se observe încotro tindea şi unde credea că avea să ajungă.

– Crezi că e autentic.

– Toate testele îi indică vechimea între patru sute cincizeci şi cinci sute de ani. Ai exemplare ale fotografiilor generate pe computer şi ale analizelor chimice.

– Cine le-a făcut?

– Eu.

– Şi procesul de termoluminiscenţă? Cine l-a efectuat?

– Tot eu.

– Iar datele, după stil, sînt scrise tot de tine. Majoritatea documentaţiei provine din propriile tale cercetări. Ai supervizat analizele chimice, ai testat personal metalul şi patina, ai făcut comparaţiile între formule.

– Nu de-asta m-ai adus aici?

– Ba da, dar ţi-am oferit şi o echipă de experţi. Aştept să-i foloseşti mai mult.

– Dacă fac personal testele, am mai mult control asupra lor, răspunse scurt Miranda. Există mai puţine posibilităţi de eroare. Este domeniul meu. Am autentificat cinci piese din epocă, trei de bronz, un Cellini.

– Cellini-ul a avut o documentaţie incontestabilă şi documente de excavaţie.

– N-are importanţă, replică Miranda, cu o nemulţumire crescîndă; deşi îşi imagina că dădea din mîini, agitîndu-şi pumnii, rămase cu braţele nemişcate pe lîngă trup. Am supus exact aceloraşi teste ambele piese, în scopul de a exclude un fals. M-am consultat cu Luvrul, cu Smithsonian-ul, cu Bargello. Cred că sînt în regulă cu acreditările.

Obosită, Elizabeth se rezemă de spătar.

– Nimeni nu-ţi pune la îndoială acreditările, nici competenţa. Dacă mă îndoiam de oricare dintre ele, nici nu te-aş fi chemat la proiectul ăsta.

– Atunci de ce mi le pui la îndoială, acum cînd am făcut treaba?

– Îţi comentez lipsa spiritului de echipă, Miranda, şi sînt îngrijorată că ţi-ai format opinia din momentul cînd ai văzut bronzul.

– Am recunoscut stilul, epoca, artistul.

„La fel ca tine," continuă Miranda în sinea ei, furioasă.

– Oricum, adăugă ea rece, am efectuat toate testele standard, apoi le-am refăcut şi am consemnat în scris

procedurile şi rezultatele. Pe baza acestor rezultate, îmi pot forma o opinie şi convingerea că bronzul închis actualmente în seif o reprezintă pe Giulietta Buonadoni, a fost turnat pe la sfîrşitul secolului al cincisprezecelea şi este opera unui anumit tînăr pe nume Michelangelo Buonarroti.

– Sînt de acord că e în stilul şcolii lui Michelangelo.

– Sculptura e o lucrare prea timpurie ca să aparţină şcolii lui. Avea doar douăzeci de ani. Şi numai un geniu îl poate imita pe un alt geniu.

– Din cîte ştiu eu, nu există nici o consemnare despre vreun bronz al acestui artist care să confirme piesa ca aparţinîndu-i lui.

– Atunci, documentaţia rămîne să fie găsită sau nu a existat niciodată. Avem date despre multe opere de-ale lui care s-au pierdut. De ce n-ar exista şi o piesă fără documentaţie? Studiile pentru fresca Bătăliei de la Cascina. S-au pierdut. Statuia în bronz a lui Iuliu al II-lea, distrusă şi topită, plus numeroase desene pe care se pare că le-a ars cu mîna lui, la scurt timp înainte de moarte.

– Totuşi, despre ele ştim că au existat.

– Şi „Doamna Întunecată" există. Vechimea e corectă, stilul corespunde, mai ales pentru lucrările lui de tinereţe. Trebuie să fi avut vreo optsprezece ani cînd a fost turnată. Sculptase deja „Madonna Scării" şi „Lupta lui Lapiths cu Centaurul". Îşi demonstrase geniul.

Elizabeth, care se considera o femeie răbdătoare, nu făcu decît să dea din cap.

– Nu încape nici o discuţie că statueta e o operă de valoare şi aparţine stilului său. Totuşi, atîta lucru nu dovedeşte că ar fi lucrarea lui.

– A locuit în palatul Medici, tratat ca un fiu al lui Lorenzo. O cunoştea. *Există* documente care atestă că Michelangelo şi Giulietta Buonadoni se cunoşteau. Ea poza adesea ca model. Ar fi foarte nefiresc să n-o fi folosit şi el. Ai ştiut de existenţa acestei posibilităţi, cînd m-ai chemat.

– Între posibilităţi şi fapte e o diferenţă, Miranda, îşi

împreună Elizabeth mîinile. Cum spuneai în prima zi cînd ai venit, nu te ocupi de posibilități.

– Îți prezint și faptele. Formula bronzului e corectă, absolut corectă, iar radiografiile confirmă că lucrul cu ustensilele corespunde epocii. Miezul de lut și pilitурile au fost datate. Testele relevă dezvoltarea coroziunii în mare profunzime. Patina e autentică. Bronzul datează de la sfîrșitul secolului al cincisprezecelea. Cel mai probabil, din ultimul deceniu.

Ridică o mînă, înainte ca mama ei să poată vorbi.

– Ca expertă în domeniu, și după un studiu atent și obiectiv al piesei, am ajuns la concluzia că sculptura e opera lui Michelangelo. Nu lipsește decît semnătura. Iar el nu-și semna piesele, excepție făcînd „Piet" din Roma.

– N-am să-ți contrazic rezultatele expertizei, zise Elizabeth înclinîndu-și capul. Față de concluziile tale, însă, îmi păstrez anumite rezerve. Nu ne putem permite să lăsăm ca entuziasmul tău să influențeze rezultatul într-un sens sau altul. În momentul de față, nu trebuie să spui nimic din toate astea angajaților. Și trebuie să insist să nu scoți o vorbă în afara laboratorului. Dacă se scurge vreo informație către presă, va fi un dezastru.

– Nu prea sînt șanse să chem ziarele și să anunț că am autentificat un Michelangelo pierdut. Dar ăsta e adevărul, își rezemă Miranda mîinile pe birou, aplecîndu-se înainte. O știu. Și, mai devreme sau mai tîrziu, va trebui s-o recunoști și tu.

– Nimic nu m-ar bucura mai mult, îți dau cuvîntul meu. Dar, între timp, trebuie să păstrăm tăcerea.

– Nu pentru glorie fac ceea ce fac.

Deși îi simțea gustul, pe vîrful limbii. O simțea furnicînd-o în degete.

– Toți o facem pentru glorie, o contrazise Elizabeth, cu un ușor surîs. De ce să ne mințim? Dacă teoria ta se dovedește corectă, vei avea parte de destulă. Dacă nu, și te-ai grăbit cu declarațiile, îți vei vătăma reputația. Și pe-a mea, și pe cea a acestei instituții. Iar așa ceva, Miranda, n-am să permit. Continuă cercetarea documentară.

– Asta şi am de gînd.

Miranda se răsuci pe călcîie şi ieşi. Urma să adune un maldăr de cărţi, să le ducă la hotel şi, pe toţi sfinţii, avea să găsească veriga lipsă.

La ora trei dimineaţa, cînd sună telefonul, stătea în pat, înconjurată de cărţi şi hîrtii. Apelul pe două tonuri o smulse dintr-un vis multicolor cu coline însorite şi curţi răcoroase de marmură, fîntîni melodioase şi cîntece de harpă. Dezorientată, clipi din ochi în lumina lămpilor pe care le lăsase aprinse, bîjbîind după receptor.

– *Pronto.* Doctor Jones. Alo?

– Miranda, trebuie să vii la mine neîntîrziat.

– Ce? Mamă? privi Miranda cu ochi cîrpiţi ceasul de pe noptieră. E trei dimineaţa.

– Ştiu foarte bine ce oră e. La fel ca ministrul adjunct care a fost trezit din somn acum vreo douăzeci de minute de un reporter curios să afle detalii despre bronzul pierdut al lui Michelangelo.

– Cum? Dar...

– Prefer să nu discutăm la telefon.

Vocea lui Elizabeth vibra de o furie rece, abia stăpînită.

– Mai ştii cum să ajungi aici?

– Da, desigur.

– Te aştept în treizeci de minute, mai spuse ea, cu o secundă înainte de a închide telefonul.

Miranda ajunse în douăzeci.

Casa lui Elizabeth era mică şi elegantă, o locuinţă cu un etaj tipică pentru Florenţa, cu pereţi ivoire îngălbeniţi şi acoperiş de ţiglă roşie. Din ghivece şi lădiţe se revărsau flori, îngrijite cu religiozitate de servitoare.

În întuneric, ferestrele erau luminate, cu razele strălucitoare răzbătînd prin jaluzelele în clin. Locuinţa era spaţioasă, din cîte-şi amintea Miranda, o arenă atractivă pentru primiri mondene. Nici mamei şi nici fiicei nu le-ar fi trecut prin minte să împartă aceeaşi casă, cît timp stătea Miranda la Florenţa.

Uşa se deschise smucit înainte de a apuca să bată.

Elizabeth apăru în prag, aranjată cu grijă şi perfect prezentabilă, într-un capot de culoarea piersicii.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Miranda.

– Exact asta voiam şi eu să te întreb.

Autocontrolul cel mai strict o împiedică să trîntească uşa.

– Dacă a fost modul tău de a-ţi dovedi punctul de vedere, sau de a-ţi manifesta competenţa, ori a-mi cauza mie dificultăţi profesionale, n-ai reuşit-o decît pe ultima.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Miranda nu stătuse să se pieptene şi-şi trecu nervoasă o mînă prin păr, pentru a şi-l da la o parte din ochi.

– Ai spus că a sunat un reporter...

– Corect.

Dreaptă, Elizabeth se răsuci şi intră în salonul din faţă. Focul era pregătit în cămin, dar încă nu fusese aprins. Lămpile ardeau, reflectîndu-se în lemnăria lustruită. Pe consolă stătea o vază cu trandafiri şi nimic altceva. Toate culorile erau discrete, palide.

O parte din mintea Mirandei înregistră ceea ce observa întotdeauna cînd intra acolo sau în oricare altă cameră a casei. Era mai mult o vitrină decît o locuinţă şi întru totul la fel de impersonală.

– Reporterul, fireşte, a refuzat să-şi dezvăluie sursa. Dar avea destule informaţii.

– Vincente nu s-ar fi adresat prematur presei.

– Nu, fu Elizabeth de acord. Vincente în nici un caz.

– S-ar putea ca instalatorul – cum îl cheamă – să fi vorbit cu un ziarist?

– Instalatorul nu i-ar fi putut oferi fotografii ale bronzului, cu rezultatele testelor.

– Rezultatele testelor, se aşeză Miranda, simţind că i se înmuiaseră dintr-o dată genunchii. Ale testelor mele?

– Ale testelor *Standjo,* replică Elizabeth printre dinţi. În pofida faptului că tu le-ai efectuat, rămîn în responsabilitatea laboratorului meu. Iar securitatea laboratorului e cea care a fost penetrată.

– Dar cum...

În acel moment înțelese tonul mamei sale, privirea din ochii ei. Se ridicăîncet.

– Crezi că eu am chemat un reporter şi i-am vîndut informații? Că am transmis fotografii şi rezultate de expertiză?

Elizabeth studie fața furioasă a Mirandei.

– Şi ai făcut-o?

– Nu, n-am făcut-o. Chiar dacă n-am fi discutat toate implicațiile, nici în ruptul capului n-aş fi subminat un astfel de proiect. Este şi reputația mea în joc.

– În sens rău, sau bun.

Privindu-şi mama în ochi, Miranda observă că îşi formase deja părerea.

– Mai du-te dracului.

– Reporterul a citat din raportul tău.

– Direct la dracu' să te duci, şi poți să-ți iei şi neprețuitul laborator cu tine. Întotdeauna ai ținut la el mai mult decît la cei din carnea şi sîngele tău.

– Neprețuitul meu laborator ți-a oferit instruire şi muncă, plus posibilitățile de a ajunge o specialistă în domeniu. Iar acum, din cauza grabei, a încăpățînării şi a orgoliului, integritatea mea profesională e în joc, iar reputația ta poate foarte bine să fie ruinată. Bronzul va fi transferat la altă instituție – azi.

– Transferat?

– Am fost concediați, se răsti Elizabeth, după care înhață receptorul telefonului care începuse să sune pe masa de lînă ea. Buzele i se subțiară şi expiră o dată, şuierător. *No comment*, spuse ea în italiană, după care închise. Alt reporter. Al treilea care m-a găsit la numărul privat.

– Nu contează.

Deşi avea un nod în stomac, Miranda vorbea calm.

– N-au decît s-o transfere. Orice laborator respectabil nu va face decît să-mi confirme concluziile.

– Exact genul ăsta de aroganță ne-a adus în situația în care ne aflăm.

Din ochii lui Elizabeth emana o asemenea enervare glacială, încît Miranda nu-i observă încordarea, nici cear-

cănele vinete de sub ei.

– Am muncit ani de zile ca să ajung aici, să clădesc şi să mențin o instituție aflată incontestabil printre cele mai bune din lume.

– Dar asta nu va schimba cu nimic situația. Au loc scurgeri de informații chiar şi din cele mai bune instituții.

– La *Standjo* nu au loc.

Mătasea capotului se învolbura odată cu paşii lui Elizabeth. Papucii asortați nu scoteau nici un sunet, în timp ce călca în picioare nervoasă trandafirii roz înfloriți pe covor.

– Voi începe să remediez pagubele imediat. Îți cer să eviți presa şi să iei primul avion pe care-l prinzi înapoi spre Maine.

– Nu plec pînă nu se termină totul.

– Pentru tine, s-a terminat. Serviciile tale nu mai sînt necesare la *Standjo,* Florența.

Se întoarse spre fiica ei, cu fața hotărîtă şi ochii obosiți, reci şi drecți.

– Autorizația de securitate îți va fi anulată.

– Înțeleg. Execuție sumară, fără proces. Nici n-ar trebui să mă mir, adăugă Miranda, aproape pentru sine. Oare de ce sînt surprinsă?

– Nu e momentul pentru dramatisme.

Cu nervii întinşi la limită, Elizabeth îşi făcu hatîrul şi se apropie de bar să-şi toarne un brandy. Simțea la baza craniului o pulsație scurtă, mai mult iritantă decît dureroasă.

– Va dura un timp pînă să readuc *Standjo* pe linia de plutire, după povestea asta. Şi se vor pune întrebări, o mulțime de întrebări.

Cu spatele spre Miranda, Elizabeth turnă două degete de brandy într-o cupă.

– Ar fi mai bine să nu te afli în țară cînd vor începe.

– Nu mă tem de întrebări.

Panica începuse s-o cuprindă, strecurîndu-i-se vicleană pe şira spinării. Urma să fie izgonită, să i se ia „Doamna Întunecată". Munca ei avea să fie pusă sub semnul îndoielii, îi era pătată integritatea.

– N-am făcut nimic ilegal sau necinstit. Şi îmi menţin autentificarea bronzului. Fiindcă e corectă. E reală.

– Spre binele tău, sper că aşa e. Presa îţi ştie numele, Miranda, ridică Elizabeth paharul, parcă toastînd fără voie. Crede-mă, se vor folosi de el.

– N-au decît.

– Aroganţă, şuieră Elizabeth. Evident, n-ai ţinut seamă că acţiunile tale se vor reflecta şi asupra mea, pe plan personal şi profesional.

– Te-ai gîndit tu, ripostă Miranda, cînd m-ai adus aici ca să-ţi verific şi să-ţi confirm propriile suspiciuni. Oi fi conducînd tu laboratorul *Standjo,* dar nu eşti calificată pentru munca de genul ăsta. Doreai gloria.

Inima îi bubuia dureros în gîtlej, cînd se apropie de mama ei.

– M-ai chemat fiindcă port o parte din numele tău şi am în vene sîngele tău, oricît de mult o regretăm amîndouă.

Ochii lui Elizabeth se îngustară. Acuzaţia nu era nedreaptă, dar nici completă.

– Ţi-am oferit o ocazie de-o viaţă, datorită calificărilor tale şi, da, fiindcă eşti o Jones. Ţi-ai bătut joc de şansa asta şi, cu acelaşi prilej, de organizaţia mea.

– N-am făcut nimic altceva decît ceea ce am fost solicitată să fac aici. N-am vorbit cu nimeni din afara organizaţiei şi cu nimeni din organizaţie care să nu corespundă precizărilor tale.

Elizabeth trase aer în piept să se calmeze. Hotărîrea era deja luată, îşi reaminti ea. Nu avea nici un rost să mai discute.

– Vei pleca din Italia chiar azi. Nu te mai întorci la laborator, nici nu iei legătura cu nimeni de acolo. Dacă nu eşti de acord, voi fi nevoită să-ţi lichidez angajarea la muzeu.

– Nu mai conduci tu Institutul, şi nici tata. Andrew şi cu mine o facem.

– Iar dacă vrei să mai continuaţi, faci ce spun eu. Mă crezi sau nu, încerc să te scap dintr-o situaţie penibilă.

– Nu-mi face tu mie favoruri, mamă. N-ar fi bine să-ţi

strici dosarul.

Alungată, era singurul lucru la care se putea gîndi. Gonită din cea mai interesantă activitate a vieții ei şi expediată ca un copil neputincios, trimis în camera lui.

– Îți dau de ales, Miranda. Dacă rămîi, o faci pe cont propriu. Şi nu vei mai fi binevenită în nici un laborator *Standjo,* inclusiv Institutul de Istorie a Artei din Noua Anglie.

Miranda simți că o apuca tremuratul, de teamă şi furie. Însă chiar şi în timp ce auzea ţipetele lăuntrice ale acelei spaime şi furii răsunîndu-i în cap, continuă să vorbească liniştită:

– N-am să-ți iert niciodată asta. Niciodată. Dar voi pleca, fiindcă Institutul e atît de important pentru mine. Şi pentru că, atunci cînd toate astea au să se termine, va trebui să-ți prezinți scuzele, iar eu te voi trimite la dracu'. Astea au să fie ultimele cuvinte pe care ți le voi spune în viața mea.

Luă cupa din mîna mamei sale.

– *Salute,* mai spuse ea şi-şi turnă sfidător coniacul pe gît. Punînd paharul jos, cu un zgomot de sticlă pe lemn, se răsuci pe călcîie şi porni. Nu aruncă nici o privire în urmă.

Capitolul 4

Andrew Jones se gîndea la căsnicie şi nereuşită, în timp ce sorbea *Jack Daniel's Black,* sec, dintr-un pahar scurt. Era pe deplin conştient că oricine îl cunoştea considera că trecuse demult timpul să întoarcă fila divorțului din viața lui şi să meargă înainte.

Dar lui nu-i venea să meargă înainte. Mai ales cînd era atît de mîngîietor să-şi plîngă de milă.

Pentru Andrew, căsătoria fusese un pas enorm, la

care se gîndise cu multă băgare de seamă, deşi era îndrăgostit pînă peste cap. Încheierea acestui angajament, transformarea unei emoţii într-un document legal îi provocaseră multe nopţi nedormite. Nimeni din ramura Jones a familiei nu avusese vreodată noroc în căsnicie.

El şi Miranda îl numeau blestemul neamului Jones.

Bunica lui trăise cu zece ani mai mult decît soţul ei şi niciodată – cel puţin, din cîte ştia nepotul ei – nu avusese o vorbă bună de spus despre omul cu care trăise vreo treizeci de ani.

Ar fi fost greu s-o condamne, din moment ce răposatul şi neregretatul Andrew Jones avusese o afecţiune notorie pentru tinere blonde şi *Jack Daniel's Black*.

Tizul său ştia prea bine că bătrînul fusese un ticălos, deştept şi cu succes, dar tot ticălos.

Tatăl lui Andrew preferase săpăturile în locul căldurii familiale şi petrecuse aproape tot timpul copilăriei fiului său periind ţărînă veche de pe oase şi mai vechi. Cînd era acasă, încuviinţa tot ceea ce spunea soţia lui, clipea din ochi ca o bufniţă spre copii, de parcă ar fi uitat cum de ajunseseră în cîmpul lui vizual şi se încuia ore întregi în cabinet. Pe Charles Jones nu-l interesaseră femeile şi whisky-ul. Îşi neglijase familia şi-şi înşelase soţia cu altă amantă – ştiinţa.

Iar acum, marea dr. Elizabeth Standford-Jones o făcuse fiartă şi ea, reflectă Andrew, în timp ce rumega ceea ce intenţionase să fie un păhărel plăcut la *Annie's Place*. Lăsase creşterea copiilor în seama servitorilor, condusese casa ca un general nazist şi-şi ignorase soţul într-un mod la fel de sublim pe cît o ignorase şi el pe ea.

Pe Andrew îl treceau întotdeauna fiorii imaginîndu-şi că, de cel puţin două ori, oamenii aceia cu sînge de gheaţă şi complet absorbiţi de ei înşişi se tăvăliseră în pat timp suficient pentru a procrea doi copii.

Cînd era mic, Andrew îşi închipuia adesea că Elizabeth şi Charles îi cumpăraseră, pe el şi pe sora lui, de la vreo pereche de oameni săraci care plînseseră amarnic cînd îşi dăduseră copii pe bani pentru chirie.

Crescînd, îi plăcuse să-şi imagineze că el şi Miranda

fuseseră creați în laborator, experimente concepute pe cale ştiinţifică, nu prin sex.

Dar tristul adevăr rămînea acela că avea în el destul din moştenirea familiei Jones pentru a nu se fi născut pe cale normală.

Mda, îşi spuse, ridicînd paharul, bătrînii Charles şi Elizabeth se zbenguiseră într-o noapte, cu treizeci şi trei de ani în urmă, concepînd următoarea generaţie de căcănari. El, însă, se străduise, medită Andrew, lăsînd whisky-ul să-i lunece pe beregată într-o mîngîiere caldă. Îşi dăduse toată silinţa pentru ca mariajul său să reuşească, s-o facă pe Elise fericită, să fie genul de soţ pe care-l dorise ea întotdeauna şi să învingă blestemul neamului Jones.

Şi ratase pe toate planurile.

– Mai iau unul, Annie.

– Ba nu mai iei nimic.

Andrew se foi pe taburet, oftînd din rărunchi. O cunoştea pe Annie McLean aproape de-o viaţă şi ştia cum s-o convingă.

În dulcea vară cînd aveau amîndoi şaptesprezece ani, se rostogoliseră pe o pătură aspră întinsă peste nisip şi mai aspru şi făcuseră dragoste lîngă valurile înspumate ale Atlanticului.

Presupunea că sexul bîlbîit – care reieşise a fi fost prima ocazie pentru amîndoi – avea tot atît de mult de-a face cu berea pe care o consumaseră, cu noaptea în sine şi cu nesocotinţa tinereţii, ca şi cu valurile de căldură pe care şi le stîrneau unul altuia.

Şi nici unul dintre ei n-avusese cum să ştie că acea singură noapte, acele cîteva ore fierbinţi pe malul mării aveau să le vină de hac amîndurora.

– Haide, Annie, mai dă-mi un rînd.

– Ai băut deja două.

– Deci, unul în plus n-are să-mi strice.

Annie termină de turnat o bere şi împinse cu graţie halba de-a lungul tejghelei din lemn de cireş, spre clientul care aştepta. Cu mişcări repezi, îşi şterse pe şorţul de barmaniţă mîinile înguste.

Înaltă de un metru şaizeci şi cinci, la şaizeci şi cinci de kilograme bine tonifiate, Annie McLean dădea impresia celei mai serioase competenţe.

Puţini aleşi – inclusiv afemeiatul de fostul ei soţ – ştiau că avea pe fund un fluture albastru cu aripi delicate.

Purta părul de culoarea grîului tuns scurt şi ţepos, încadrînd o faţă mai mult interesantă decît drăguţă. Avea bărbia ascuţită, o uşoară deviaţie de sept spre stînga şi o spuză de pistrui. Vorbea cu cel mai pur accent din Down East şi tindea să sincopeze vocalele.

Putea, şi o făcuse de nenumărate ori, să arunce afară din bar bărbaţi în toată firea, cu mîinile ei bătătorite de muncă.

Annie's Place era al ei fiindcă ea şi-l însuşise. Investise în bar fiecare bănuţ economisit de pe vremea cînd era chelneriţă de cocktail-uri – fiecare ban pe care nu i-l şterpelise fostul ei soţ cu vorba lunecoasă –, iar pe ceilalţi îi ceruse sau îi împrumutase. Lucrase zi şi noapte ca să transforme fostul beci într-un comod bar de cartier.

Ţinea localul ocupat, îşi cunoştea clienţii regulaţi, cu familiile şi necazurile lor. Ştia cînd să mai servească un rînd, cînd să treacă pe cafea şi cînd să ceară cheile maşinii şi să telefoneze după un taxi.

Îl privi pe Andrew şi clătină din cap. Dacă-l lăsa în voia lui, bea pînă i se rupea filmul.

– Du-te acasă, Andrew. Fă-ţi ceva de mîncare.

– Nu mi-e foame, zîmbi el, ştiind cum să-şi pună gropiţele în funcţiune. Afară plouă şi e frig, Annie. Nu vreau decît un piculeţ care să-mi încălzească sîngele.

– Perfect, se întoarse ea spre aparatul de cafea, umplînd o cană. Asta-i fierbinte şi proaspătă.

– Christoase. Pot să mă duc mai încolo pe stradă şi să beau un pahar fără atîta bătaie de cap.

Annie se mulţumi să-şi înalţe sprîncenele:

– Bea-ţi cafeaua şi nu te mai smiorcăi.

Şi, cu aceste cuvinte, porni în lungul barului.

Ploaia îi ţinea în casă pe majoritatea clienţilor. Dar cei care înfruntaseră furtuna stăteau lipiţi de scaune,

sorbind bere, adînciți în conversații sau privind canalul sport la televizor.

În mica vatră de piatră ardea un foc vesel, iar cineva băgase fise în tonomat, făcînd-o să cînte pe Ella Fitzgerald.

Era o seară pe placul ei. Caldă, prietenoasă, uşoară. Din acest motiv fusese dispusă să-şi rişte toți banii, să muncească pe brînci şi să zacă în pat trează, făcîndu-şi griji noapte de noapte. Nu mulți o crezuseră în stare să reuşească, o femeie de douăzeci şi şase de ani fără altă experiență în afaceri decît servitul țapilor de bere şi număratul bacşişurilor.

Şapte ani mai tîrziu, *Annie's Place* era un loc de marcă din Jones Point.

Andrew crezuse, îşi aminti ea cu un junghi de vinovăție, în timp ce îl privea ieşind pe trei cărări din bar. Îi împrumutase bani, cînd băncile o refuzaseră. Îi adusese sandvişuri cînd ea zugrăvea pereții şi vopsea lemnăria. Îi ascultase visurile, cînd alții nu i le luaseră în seamă.

Presupusese că-i era dator, îşi spuse Annie. Şi era un om de bun simț, care-şi plătea datoriile.

Dar Andrew nu-şi putea şterge din minte noaptea de acum şaisprezece ani cînd, pierdută în iubire pentru el, îi dăruise inocența ei şi i-o răpise pe a lui. N-o putea face să uite că, făcînd acest lucru, creaseră o viață, care nu pîlpîise decît un moment.

N-o putea face să uite expresia de pe chipul lui cînd, cu bucuria tresărindu-i pe sub spaimă, îi spusese că era însărcinată. I se ştersese orice expresie, stînd aşezat cu trupul țeapăn pe stînca de pe plaja prelungă şi privind spre mare.

Iar glasul îi fusese sec, rece, impersonal, cînd îi propusese s-o ia de soție.

Achitarea unei datorii, medită Annie. Nici mai mult, nici mai puțin. Şi, oferindu-se să facă lucrul pe care cei mai mulți l-ar fi considerat onorabil.

Pierderea copilului peste numai două săptămîni se întîmplase din voia soartei, bănuia. Îi scutise pe amîndoi de nişte decizii covîrşitoare. Dar iubise ceea ce creştea

în pîntecul ei, la fel cum îl iubise şi pe Andrew.

Odată ce acceptase dispariţia copilului, încetase să mai iubească. Ştia că acest lucru fusese o uşurare, atît pentru ea cît şi pentru Andrew.

Murmurul prieteniei era un cîntec mult mai uşor pentru dans decît jugul obligaţiilor.

Afurisitele de femei erau osînda vieţii lui, conchise Andrew, în timp ce-şi descuia maşina şi se aşeza la volan. Mereu îţi spuneau ce să faci, cum să faci şi, mai ales, de ce nu făceai bine ceea ce făceai.

Se bucura că terminase cu ele.

Îi era mai bine să se îngroape în muncă la Institut ziua şi să tocească muchiile cu whiskey seara. Aşa, nimeni nu păţea nimic. Şi mai ales el.

Acum era mult prea treaz şi îl aştepta o noapte mult prea lungă.

Porni cu maşina prin ploaie, întrebîndu-se cum ar fi fost să conducă fără să se mai oprească. Să meargă înainte pînă i se termina benzina şi, acolo unde ajungea, s-o ia de la capăt. Putea să-şi schimbe numele, să-şi găsească o slujbă în construcţii. Poate că munca manuală grea era soluţia.

Nimeni n-avea să-l cunoască, nici să aştepte nimic de la el.

Dar ştia că nu putea s-o facă. Niciodată n-ar fi plecat de la Institut. Acolo era acasă, cum nicăieri nu mai fusese vreodată. Avea nevoie de Institut la fel de mult pe cît avea nevoie şi Institutul de el.

Ei bine, acasă îl aştepta o sticlă sau două. Nu exista nici un motiv să nu poată bea cîteva păhărele în faţa focului, pînă adormea.

Dar, în timp ce urca aleea şerpuitoare, văzu luminile licărind prin ploaie. Miranda. Nu se aşteptase ca sora lui să vină acasă, cel puţin cîteva zile. Degetele i se strînseră pe volan cînd se gîndi că fusese la Florenţa, unde se întîlnise cu Elise.

După ce opri maşina, avu nevoie de cîteva minute pînă să şi le poată relaxa.

Vîntul îl biciui cu putere cînd deschise portiera. Ploaia îi plesni obrajii, începînd să-i şiroiască pe sub guler. Drept peste turnuleţele şi frontoanele casei, cerul explodă într-un fulger năprasnic, ramificat.

Furtunoasă noapte. Şi-o imagină pe Miranda în casă, delectîndu-se. Îi plăceau furtunile puternice. El, unul, prefera pacea, liniştea şi uitarea.

Se repezi spre uşă, iar în clipa cînd ajunse în vestibul începu să se scuture ca un cîine. Îşi agăţă haina udă pe vechiul cuier de stejar, trecîndu-şi o mînă prin păr, fără a se privi în oglinda antică.

Auzea tonurile funebre ale *Recviemului* lui Mozart răsunînd din salon.

Dacă Miranda pusese aşa ceva, însemna că voiajul nu decursese deloc bine.

O găsi ghemuită într-un fotoliu în faţa focului, cu halatul ei de caşmir favorit pe ea, sorbind ceai din cel mai bun serviciu de porţelan al bunicii lor.

Toate instrumentele ei de consolare, remarcă Andrew, la locul lor.

– Te-ai întors repede.

– Aşa se pare.

Îl studie lung. Era sigură că băuse, dar avea ochii limpezi şi culoarea feţei normală. Cel puţin, încă mai era relativ treaz.

Deşi voia să mai bea, se aşeză în faţa ei. Îi era uşor să recunoască semnele enervării mocnite. Dar o cunoştea mai bine decît oricine şi putea distinge şi nefericirea de dedesubt.

– Deci, care-i treaba?

– Avea un proiect pentru mine.

Întrucît sperase ca Andrew să vină acasă înainte ca ea să se ducă la culcare, Miranda adusese două ceşti. Turnă ceai şi în cea de a doua, prefăcîndu-se că nu vedea strîmbătura de dezgust a fratelui ei.

Ştia foarte bine că ar fi preferat un pahar de whiskey.

– Un proiect incredibil, continuă ea, întinzîndu-i ceaşca şi farfurioara. S-a descoperit un bronz în pivniţa din Villa della Donna Oscura. Cunoşti istoria casei?

– Aminteşte-mi-o.

– Giulietta Buonadoni.

– Okay, acum o ştiu. „Doamna Întunecată", amanta unuia dintre de Medici.

– Lorenzo Magnificul – cel puţin, el a fost primul ei protector, preciză Miranda, recunoscătoare că Andrew avea cunoştinţe destul de complete despre acea epocă; avea să facă economie de timp. Bronzul o reprezenta chiar pe ea, e imposibil să-i confunzi faţa. Mi-a cerut să-i fac expertiza, datarea.

Andrew aşteptă un moment.

– Le-ar fi putut rezolva şi Elise.

– Domeniul lui Elise e mai larg decît al meu.

În tonul ei se simţea o undă de nemulţumire.

– Renaşterea e perioada mea, bronzurile sînt specialitatea mea. Elizabeth voia tot ce poate fi mai bun.

– Ca întotdeauna. Şi, ai făcut expertiza?

– Am efectuat testele. O dată, şi încă o dată. Mă asistau cei mai competenţi membri ai colectivului. Am făcut totul personal, pas cu pas. Şi pe urmă, am revenit şi am luat-o de la început.

– Şi?

– Era autentic, Andrew, se aplecă Miranda spre el, cu o parte din emoţie ieşindu-i la iveală. De la sfîrşitul secolului al cincisprezecelea.

– Dar e incredibil. Minunat. De ce nu sărbătoreşti?

– N-a fost numai atît.

Fu nevoită să tragă aer în piept, pentru a se calma puţin.

– E un Michelangelo.

– Iisuse, puse grăbit Andrew ceaşca deoparte. Eşti sigură? Nu-mi amintesc nimic despre vreun bronz pierdut.

Între sprîncenele Mirandei se adînci o cută de îndărătnicie.

– Mi-aş miza reputaţia pe asta. E o lucrare de tinereţe, genial executată – o piesă extraordinară, inspirînd acelaşi stil senzual din „Bacchus beat". Încă mai lucram la documentare, cînd am plecat, dar există destule argu-

mente care s-o confirme.

– Bronzul nu avea documentație?

Miranda începu să bată din picior, nervoasă.

– Probabil că Giulietta l-a ascuns, sau cel puțin l-a păstrat pentru sine. Politica. Se leagă, insistă ea. Aș fi dovedit-o fără umbră de îndoială, dacă-mi lăsa timp.

– Și de ce nu ți-a lăsat?

Incapabilă să mai stea jos, Miranda își dezdoi picioarele și se ridică să răscolească focul cu un vătrai.

– Cineva a vorbit cu presa. Nu eram nici pe departe gata pentru un anunț oficial, iar guvernul s-a neliniștit. Au concediat organizația *Standjo,* iar Elizabeth m-a concediat pe mine. M-a acuzat că eu vorbisem.

Furioasă, se răsuci spre el.

– Că-mi doream atît de mult gloria, încît aș fi riscat proiectul ca s-o cîștig. În viața mea n-aș fi făcut una ca asta.

– Nu, firește că nu.

Andrew putea respinge ideea fără a sta un moment pe gînduri.

– Au concediat-o?

Deși era o meschinărie din partea lui, nu reuși să-și ascundă zîmbetul.

– Pariez că asta a scos-o din țîțîni.

– Era livid㠀. În alte împrejurări, aș fi putut găsi o anume satisfacție. Acum, însă, am pierdut proiectul. Nu numai că nu voi obține nici un credit, dar singurul loc unde voi mai vedea piesa aia va fi într-un muzeu. Ce naiba, Andrew, eram atît de aproape.

– Fii sigură că, atunci cînd bronzul va fi autentificat și dat publicității, va găsi ea o cale să strecoare și numele laboratorului *Standjo*, zise Andrew aruncîndu-și o sprînceană spre sora lui. Iar cînd o va face, nu trebuie decît să te asiguri că nu rămîi pe dinafară.

– Nu e același lucru.

„Mi-a luat-o", era singurul gînd care-o frămînta pe Miranda.

– Te mulțumești cu ce poți, o consolă Andrew și, ridicîndu-se, se îndreptă spre bar; căci trebuia să-i mai

pună o întrebare. Ai văzut-o pe Elise?

– Da, îşi înfundă Miranda mîinile în buzunarele halatului; căci trebuia să răspundă. Arată bine. Cred că e potrivită pentru a conduce laboratorul de-acolo. A întrebat ce faci.

– Şi i-ai spus că o duc gigea.

Miranda îl privi turnîndu-şi primul pahar.

– N-am crezut că ai vrea să-i spun că te transformi într-un beţiv melancolic care se distruge singur.

– Toată viaţa am fost melancolic, închină el cu paharul. Toţi sîntem aşa, deci unul în plus nu mai contează. E în relaţii cu cineva?

– Nu ştiu. N-am ajuns să ne discutăm vieţile sexuale. Andrew, trebuie să încetezi.

– De ce?

– Fiindcă e o mare pagubă şi o prostie. Şi, sinceră să fiu, deşi o plac, nu merită, ridică Miranda din umeri. Nimeni nu merită.

– Am iubit-o, murmură el, privind cum se învîrtea alcoolul în pahar înainte de a bea. I-am dat tot ce-am avut mai bun în mine.

– Te-ai gîndit vreodată că poate ea nu a dat ce avea mai bun? Poate că ea nu s-a ridicat la înălţimea ta?

O studie peste buza paharului.

– Nu.

– Poate ar fi cazul. Sau poate ar trebui să te gîndeşti că tot ceea ce aveai tu mai bun şi ce avea ea nu erau totuna cu ce aveaţi mai bun amîndoi la un loc. Tot timpul se destramă căsnicii. Oamenii trec şi peste asta.

Andrew studie băutura, observînd lumina care licărea în pahar.

– Poate că, dacă n-ar trece atît de uşor, nici căsniciile nu s-ar rata aşa de des.

– Şi poate că, dacă oamenii nu şi-ar închipui că dragostea face pămîntul să se învîrtească, şi-ar alege partenerii cu mai multă grijă.

– Dragostea face pămîntul să se învîrtească, Miranda. De-asta e atît de cacarisită lumea.

Ridică paharul şi bău cu sete.

Capitolul 5

Cerul pălea în lumina cenuşie şi rece a unei dimineţi mohorîte. Agitată, întunecoasă şi zgomotoasă, marea lovea stîncile şi se ridica să-şi azvîrle prin văzduhul crud şi amarnic pumnii de spumă albă. Primăvara urma să aibă mult de furcă pînă să alunge iarna.

Nimic nu i-ar fi putut plăcea mai mult Mirandei.

Stătea pe faleză, cu o stare de spirit la fel ce capricioasă ca a apei ce clocotea jos. O privea prelingîndu-se de pe pietre, tăioasă şi rea, şi-i inspira mirosul de străveche violenţă.

Dormise prost, tulburată de vise pe care le punea pe seama enervării, ca şi pe a oboselii de pe drum. Nu era o visătoare. Încă nu se luminase de ziuă cînd renunţase la somn, îmbrăcîndu-se cu un pulover verde, gros, şi nişte pantaloni bej de lînă moale. Adunase de pe fundul cutiei ultimele linguriţe de cafea – Andrew n-avea să se bucure deloc cînd se va trezi – şi-şi făcuse o cafetieră plină. Acum sorbea din cafeaua neagră şi tare, dintr-o ceaşcă mare, albă, privind cum zorii îşi croiau drum cu ghearele în sus pe cerul nefericit al răsăritului.

Ploaia încetase, dar avea să reînceapă, îşi spuse Miranda. Şi, cum temperatura scăzuse acut în timpul nopţii, probabil urma să aducă lapoviţă şi ninsoare. Era minunat, era delicios.

Era Maine.

Florenţa, cu soarele ei alb şi strălucitor şi vînturile calde, uscate, se afla la un ocean distanţă. Dar, în sinea ei, în inima ei furioasă, era aproape.

„Doamna Întunecată" fusese biletul ei spre glorie. Măcar aici, Elizabeth avea dreptate. Gloria era întot-

deauna scopul. Dar, pe toți sfinții, muncise pentru ea. Studiase, se forțase brutal să învețe, să asimileze, să rețină, cînd alții de-o seamă cu ea zburdau de la o petrecere la alta și de la o legătură la altă legătură.

În viața ei nu existase nici o perioadă nebunatică și rebelă, nici un dat cu tifla regulilor și tradițiilor în anii de studenție, nici o aventură dezlănțuită și care să-i frîngă inima. Reprimată, o numise o colegă de cameră. Plicticoasă de moarte, fusese opinia alteia. Întrucît o parte ascunsă din ea fusese de acord, rezolvase problema mutîndu-se din campus, într-un mic apartament propriu.

Îi fusese mai bine acolo, considerase întotdeauna Miranda. Nu avea talentul relațiilor sociale. Pe sub armura calmului și scrobeala instrucției, era mereu jalnic de timidă cu oamenii și mult mai la largul ei cu informațiile.

Așa că citise, scrisese, se închisese în alte secole, cu o disciplină alimentată de lumina arzătoare a ambiției.

Acea ambiție avea un singur punct focal. Să fie cea mai bună. Și, fiind cea mai bună, să-și vadă părinții privind-o cu mîndrie, cu uimire încîntată, cu respect. O, cît o mai înfuria să știe că aceeași motivație încă mai era îngropată în sufletul ei, dar niciodată nu reușise s-o scoată de-acolo și s-o lepede.

Avea aproape treizeci de ani, își luase doctoratul, lucra la Institut, cu o reputație solidă în arheometrie. Și mai avea o jalnică nevoie de a-și auzi părinții aplaudîndu-i realizările. Ei bine, acum nu-i mai rămînea decît să treacă peste asta.

Nu peste mult, medita ea, descoperirile aveau să-i fie confirmate. Atunci, urma să se asigure că dobîndea creditul pe care îl merita. Avea să scrie un articol despre „Doamna Întunecată" și despre propria ei participare la expertiză și autentificare. Și niciodată, niciodată n-avea s-o ierte pe Elizabeth pentru că-i luase din mîini controlul și misiunea. Nici pentru că avusese puterea de a o face.

Vîntul se înteți, strecurîndu-i-se pe sub pulover ca niște mîini dornice să-i apuce carnea. Începeau să se învolbureze primii fulgi, scămoșați și umezi. Miranda se

întoarse dinspre mare, bocănind cu ghetele pe stîncă în timp ce cobora faleza.

Fasciculul statornic de lumină al marelui far continua să se rotească din vîrful turnului alb, trecînd peste apă şi pietre, deşi în bătaia lui nu era nici o navă. Din asfinţit şi pînă-n zori, an după an, nu dăduse greş niciodată. Unii, privindu-l, l- ar fi găsit romantic, dar Miranda, cînd studia construcţia solidă şi văruită, vedea în ea un simbol al nădejdii.

Mai mult, îşi spunea ea acum, decît se găsea de obicei la oameni.

În depărtare, casa încă mai era întunecată şi adormită, o siluetă fantezistă din alte vremuri, profilată pe un cer neiertător.

Iarba avea o culoare brună, bolnăvicioasă, de iarnă, şi trosnea îngheţată sub tălpi. Urmele frumoasei grădini de odinioară a bunicii sale păreau s-o dojenească.

Chiar în acel an, îşi promise Miranda cînd trecu pe lîngă frunzele înnegrite şi beţele ţepene ale tulpinilor, avea să-i acorde puţin timp şi atenţie. Avea să facă din grădinărit hobyy-ul ei – dintotdeauna îşi promisese un hobby.

În bucătărie, îşi turnă ultimele resturi de cafea în ceaşcă. După o ultimă privire afară, spre ninsoarea tot mai rapidă, se hotărî să meargă la Institut mai devreme, înainte de a se acoperi cu zăpadă drumurile.

Din căldura confortabilă a *Mercedes*-ului său de închiriat, privi *Land Rover*-ul lunecînd fără efort peste stratul subţire de zăpadă de pe stradă, pentru a coti apoi în parcarea de lîngă Institutul de Istorie a Artei din New England. Părea un vehicul condus de un' general în timpul unui război mic.

Şi ea arăta nemaipomenit, reflectă, pe cînd o privea coborînd. O femeie înaltă de vreun metru optzeci, cu ghete, judecă el, şi înfăşurată aproape total într-un mantou gri-fer care datora mai mult căldurii decît modei. Părul îi era de un roşu-viu, sexy, scăpîndu-i în bucle dezordonate de sub un fes negru de schi. Ţinea în mînă

o servietă cam umflată şi mergea cu o precizie şi cu o hotărîre de care s-ar fi mîndrit orice militar în vreme de război.

Dar, pe sub acest aparent mers, se simţea sexualitatea arogantă şi nespirituală a unei femei care se considera la un pas dincolo de nevoia fizică de bărbaţi. Era un mers săltat şi trufaş.

Chiar şi în lumina slabă o recunoştea. Era, îşi spuse el cu un uşor zîmbet, o femeie care cu greu putea să treacă neobservată.

Stătea acolo de aproape o oră, delectîndu-se cu diverse arii din *Carmen, Boema, Nunta lui Figaro.* Zău aşa, avea tot ce-i trebuia pe moment şi făcuse ceea ce avea de făcut, dar era mulţumit că zăbovise destul de mult pentru a o vedea sosind.

Cine se scoală devreme... conchise el, o femeie căreia îi plăcea destul de mult munca ei pentru a o înfrunta într-o dimineaţă rece şi cu ninsoare, înainte ca majoritatea orăşenilor să se clintească din pat. Aprecia persoanele care-şi iubeau munca. Dumnezeu îi era martor cît şi-o iubea pe a lui.

Dar ce putea face cu domnişoara doctor Miranda Jones? Îşi imagină că intra pe poarta laterală, introducîndu-şi cartela-cheie chiar atunci în fantă şi tastînd codul pe tabloul numerotat. Fără îndoială, avea să reseteze cu grijă sistemul de alarmă imediat ce intra.

Toate rapoartele indicau că era o femeie practică şi meticuloasă. Aprecia femeile practice. Îi făcea atîta plăcere să le corupă.

Putea acţiona ocolind-o sau se putea folosi de ea. Oricum, avea să-şi facă treaba. Dar, folosindu-se de ea, ar fi fost mult mai... distractiv. Întrucît aceea urma să fie ultima lui misiune, i se păreq cu atît mai cinstit să adauge şi puţină distracţie, pe lîngă suspans şi profit.

Presupunea că merita efortul de a ajunge s-o cunoască pe Miranda Jones, de a-şi face de cap cu ea. Înainte de a o jefui.

Văzu lumina aprinzîndu-se la o fereastră de la etajul doi al clădirii de granit. Direct la muncă, reflectă el, zîm-

bind din nou, cînd zări o umbră mişcîndu-se dincolo de fereastră.

Era timpul să se apuce de lucru. Porni motorul, plecă de la bordură şi se duse să se îmbrace pentru următorul rol din acea zi.

Institutul de Istorie a Artei din New England fusese construit de străbunicul Mirandei. Dar bunicul ei, Andrew Jones, fusese cel care îl dezvoltase pînă la potenţialul său complet. Întotdeauna manifestase un interes acut pentru arte, ba chiar se şi dăduse pictor. Avusese cel puţin atîta talent cît să convingă cîteva modele tinere şi sănătoase să se dezbrace şi să-i pozeze.

Îi plăcuse să se asocieze cu artiştii, să-i distreze, să joace rolul de patron cînd îi atrăgea atenţia cîte unul, mai ales dacă era femeie, şi atrăgătoare pe deasupra. O fi fost el muieratic şi băutor entuziast, dar fusese şi generos, plin de imaginaţie şi fără să se teamă niciodată să mizeze încotro îl îndemna inima.

Clădirea era solidă, de granit cenuşiu, întinsă pe un cvartal întreg, cu coloanele ei înalte, aripile şi arcadele tăiate pătrat. Construcţia iniţială fusese un muzeu cu terenuri atent îngrijite, copaci mari şi umbroşi, şi o demnitate calmă, deşi cam austeră.

Andrew dorise mai mult. Văzuse în Institut un argument pentru artă şi artişti, o arenă unde arta era expusă, restaurată, învăţată şi analizată. Aşa că tăiase copacii, pietruise curtea şi înălţase adaosurile graţioase, oarecum fanteziste, pe lîngă structura iniţială.

Existau săli de clasă cu ferestre înalte şi luminoase, laboratoare concepute judicios, depozite spaţioase şi un stup de birouri. Spaţiul galeriei fusese mai mult decît triplat.

Studenţii care doreau să înveţe acolo erau admişi după merite. Cei ce-şi puteau permite plăteau scump acest privilegiu. Cei care nu puteau, dar erau consideraţi promiţători, primeau burse.

În institut, arta era sfîntă, iar ştiinţa era zeitatea supremă.

Pe frontispiciul de piatră de deasupra intrării principale erau gravate cuvintele lui Longfellow:

ARTA ESTE LUNGĂ, IAR TIMPUL ZBOARĂ

În esență, rămînea fidel concepției lui Andrew, chiar și după cincizeci de ani, cu nepoții lui la cîrmă.

Galeriile muzeale erau, în mod indiscutabil, cele mai reușite din Maine, iar operele expuse acolo fuseseră alese și achiziționate cu grijă de-a lungul anilor, începînd cu colecțiile lui Charles, apoi cu ale lui Andrew.

Zonele publice cuprindeau parterul, sălile dînd dintr-una în alta prin porți largi, boltite. Clasele și studiourile se îngrămădeau la etajul întîi, cu sectorul de restaurare despărțit de ele printr-un mic hol, unde vizitatorii cu permise adecvate puteau face un tur al spațiilor de lucru.

Laboratoarele ocupau demisolul, răspîndite prin toate aripile. În pofida marilor galerii și amenajărilor de învățămînt, ele alcătuiau fundația.

„Laboratoarele, își spunea Miranda adesea, erau și fundația vieții ei."

Punîndu-și servieta deoparte, trecu la masa bibliotecii federale, sub fereastră, pentru a-și face cafeaua. În timp ce punea ibricul electric în funcțiune, auzi sunînd linia de fax. După ce ridică jaluzelele, se duse la aparat și scoase foaia.

Bine ai venit acasă, Miranda. Ți-a plăcut la Florența? Mare păcat că voiajul a fost atît de nedrept de scurt. Unde crezi că ai greșit? Te-ai gîndit la asta? Sau ești chiar atît de sigură că ai dreptate?

Pregătește-te pentru cădere. Va fi un șoc dureros.

Am așteptat atît de mult. Te-am observat cu atîta răbdare.

Și încă te mai observ, iar așteptarea se apropie de sfîrșit.

Miranda se pomeni frecîndu-și brațul cu o mînă, să se încălzească, în timp ce citea mesajul. Deși își impuse să se oprească, fiorul rămase.

Nu figura nici un nume, nici un număr de răspuns.

„Dădea senzația unui chicotit răutăcios", își spuse

ea. Pe un ton de tachinărie şi ameninţare sinistră. Dar cine îl trimisese şi de ce?

Mama ei? Îi fu ruşine că numele lui Elizabeth era primul care-i venise în minte. Dar, fără îndoială, o femeie cu puterea, personalitatea şi prestigiul lui Elizabeth nu s-ar fi coborît la nivelul mesajelor criptice şi anonime.

O lovise deja în cel mai direct mod posibil.

Părea mai degrabă un salariat nemulţumit, de la *Standjo* sau de la Institut, cineva care o considera nedreaptă în politica sau în însărcinările ei de muncă.

„Evident, asta era", hotărî Miranda, încercînd să respire din nou normal. Un tehnician pe care îl sancţionase sau un student nemulţumit de o notă. Nu avea alt rost decît s-o neliniştească şi n-avea de gînd să-i dea voie.

Dar, în loc să arunce mesajul, îl băgă în sertarul de jos şi răsuci cheia în broască.

Alungîndu-şi din minte incidentul, se aşeză să-şi schiţeze pe hîrtie activităţile zilei. Pînă îşi termină primele sarcini – lectura corespondenţei şi a referatelor, organizarea mesajelor telefonice –, soarele răsărise şi-şi trimitea razele printre jaluzele.

– Miranda?

– Da, intră.

Se uită la ceas, observînd că asistenta ei era punctuală ca de obicei.

– Ţi-am văzut maşina în parcare. Nu ştiam că te întorci azi.

– Da, a fost... neprevăzut.

– Şi cum a fost la Florenţa? o întrebă Lori, pornind cu mişcări repezi prin încăpere, căutînd mesaje şi potrivind înclinaţia jaluzelelor.

– Caldă, însorită.

– Pare minunat.

Convinsă că toate erau la locurile lor, Lori se aşeză, rezemîndu-şi carnetul pe genunchi. Era o blondă drăgălaşă, cu gura ca de păpuşă *Kewpie*, o voce ca a lui Betty Boop şi o eficienţă tăioasă ca un brici bine ascuţit.

– Mă bucur că te-ai întors, zise ea.

– Mulţumesc.

Întrucît întîmpinarea era sinceră, Miranda zîmbi la rîndul ei.

– Şi *eu* mă bucur că m-am întors. Am multe de recuperat. În momentul de faţă, am nevoie de informări la zi despre *Nudul* de Carbello şi restaurarea Bronzino-ului.

Rutina cotidiană era atît de liniştitoare, încît în următoarele două ore Miranda uită de toate, cu excepţia problemelor imediate.

Lăsînd-o pe Lori să-i programeze audienţele şi întîlnirile, plecă să inspecteze laboratorul.

Cu gîndul la Andrew, se hotărî să facă un ocol pe la biroul său, înainte de a coborî. Domeniul lui Andrew se afla în aripa opusă, mai aproape de zonele deschise publicului. Galeriile, achiziţiile şi expoziţiile erau sectorul lui, cîtă vreme Miranda prefera să lucreze mai mult în culise.

Străbătu cu paşi mari coridoarele, călcînd pe marmură cu ghetele ei practice. Ici şi colo, prin ferestrele rectangulare largi, intrau raze de lumină palidă, revărsîndu-se pe jos, şi se auzea sunetul înfundat al traficului de pe stradă.

Uşile birourilor erau închise discret. Sunetul ocazional al telefoanelor sau ţiuiturile faxurilor răsunau cu ecouri surde. O secretară ieşi din depozit, cu un teanc de coli, şi-i aruncă Mirandei o privire de iepure speriat, înainte de a se îndepărta repede, murmurînd:

– Bună dimineaţa, domnişoară doctor Jones.

„Oare sînt chiar atît de înspăimîntătoare?" se întrebă Miranda. „Atît de neprietenoasă?" Amintindu-şi de fax, îşi îngustă ochii spre spatele femeii care intra grăbită pe o uşă, închizînd-o în urma ei.

Poate că nu era destul de exteriorizată, poate că angajaţii nu simţeau pentru ea aceeaşi afecţiune comodă pe care păreau s-o aibă pentru Andrew, dar nu era... dură. Nu?

O tulbura gîndul.

Nu, nu voia să creadă asta. Cei care o cunoşteau nu puteau fi de aceeaşi părere. O lega o prietenie solidă de Lori şi o camaraderie uşoară de John Carter. Nu con-

ducea laboratorul ca pe o tabără de instrucție, unde nimeni nu putea să spună ce avea în minte sau să glumească.

„Deşi cu ea nu glumea nimeni", îşi spuse ea.

„Era şefa", îşi reaminti. La ce altceva putea să se aştepte?

Îşi relaxă din nou umerii. Nu putea lăsa o secretară timidă s-o trimită pe o tangentă a autoanalizării.

Întrucît, din fericire, nu avea programată nici o audiență sau întîlnire publică, purta aceiaşi pantaloni şi pulover pe care-i luase de dimineață ca să privească ivirea zorilor. Avea părul strîns la spate, într-un fel de coadă, iar şuviţele îi scăpau deja din împletitura neglijentă.

Îşi spuse că în Italia era amiaza, iar bronzul trecea prin testări intense. Gîndul îi făcu umerii să se crispeze din nou.

Intră pe uşa antecamerei fratelui său. Înăuntru se afla un birou victorian masiv, două scaune cu spătarul pervers de drept, fişete de un gri sumbru şi femeia care le păzea pe toate.

– Bună dimineața, domnişoară Purdue.

Asistenta lui Andrew era o femeie la cincizeci de ani şi ceva, pedantă ca o călugăriță şi la fel de severă. Îşi purta părul vîrstat cu cărunt într-un coc identic în fiecare zi, cît era anul de lung, şi niciodată nu ieşea în lume fără bluză scrobită, blezăr închis la culoare şi fustă.

Neschimbata domnişoară Purdue.

Femeia dădu din cap, luîndu-şi degetele grăbite de pe keyboard pentru a şi le înlănțui cu grijă.

– Bună dimineața, domnişoară doctor Jones. Nu ştiam că v-aţi întors din Italia.

– Ieri am venit, încercă Miranda un zîmbet, spunîndu-şi că niciodată nu era prea tîrziu pentru a deveni mai amicală cu personalul. A fost cam şocant să mă întorc pe frigul ăsta.

Cum domnişoara Purdue nu răspunse decît dînd scurt din cap, Miranda renunță – cu recunoştință – la ideea unei conversații.

– Fratele meu a venit?

– Domnul doctor Jones tocmai a coborît să primească un vizitator. Ar trebui să se înapoieze dintr-un moment în altul. Doriți să-l așteptați sau să-i transmit un mesaj?

– Nu, nu e nimic important. Îl caut eu mai încolo.

Tocmai se întorcea să iasă, cînd auzi glasuri bărbătești răsunînd de pe scară. Dacă ochii critici ai domnișoarei Purdue n-ar fi fost ațintiți asupra ei, Miranda s-ar fi repezit să se ascundă, pentru a nu risca nevoia amabilităților cu oaspetele lui Andrew. Dacă s-ar fi dus direct la laboratoare, acum nu ajungea în situația asta, își zise ea, dîndu-și grăbită la o parte părul din ochi și fixîndu-și pe buze un zîmbet politicos.

Surîsul îi ezită, cînd Andrew și însoțitorul lui ajunseră în capul scării.

– Miranda, ce bine că ești aici, se bucură Andrew, radios, iar privirea scurtă pe care i-o aruncă nu-i dezvălui Mirandei nici o urmă a nopții de băutură. Nu mai e nevoie să te sun la birou. Fă cunoștință cu Ryan Boldari, de la *Boldari Gallery*.

Boldari făcu un pas înainte, luă mîna Mirandei și o ridică lin la buze.

– Ce plăcere să vă cunosc, în sfîrșit.

Avea un chip care ar fi putut să fie reprodus cu trăsături de penel apăsate și energice, pe una din pînzele Institutului. Aspectul întunecat, de o atracție feroce, îi era doar vag îmblînzit de costumul gri croit impecabil și de cravata de mătase înnodată perfect. Părul îi era des, negru precum cerneala și ondulat cu savoare. Pielea, de un auriu închis, stătea întinsă peste oasele solide, marcată incitant de o mică cicatrice în formă de semilună în capătul din afară al sprîncenei stîngi.

Îi susținu privirea cu ochii săi de culoare căprui-închisă, profundă, cu mici luciri aurii în lumina soarelui. Gura îi părea sculptată de un maestru și se arcuia într-un zîmbet destinat să facă femeile să se întrebe cum ar fi simțit-o lipită de a lor. Și să ofteze.

Miranda auzi un semnal – un clinchet vesel în cap – pe cînd inima îi tresărea de două ori, scurt.

– Bine ați venit la institut, domnule Boldari.

– Sînt încîntat să mă aflu aici.

Îi ținu mîna într-a lui, acest lucru părînd s-o fîstîcească. Oricît de politicos ar fi zîmbit, între sprîncenele Mirandei se zărea o uşoară cută de nemulțumire.

Se întrebă dacă să-şi tragă scurt mîna, apoi concluse că ar fi părut o mişcare mult prea feminină.

– Ce-ar fi să intrăm în birou? gesticulă Andrew spre uşă, fără să observe ce jocuri se desfăşurau sub nasul lui. Miranda, ai un minut liber?

– De fapt, eu tocmai...

– Aş aprecia cîteva momente din timpul dumneavoastră, domnişoară doctor Jones, îi adresă Ryan surîsul său strălucitor, în timp ce îşi muta mîna dintr-a ei spre cot. Am o propunere pentru fratele dumneavoastră şi cred că vă va interesa. Principalul dumneavoastră domeniu de studiu e Renaşterea, nu-i aşa?

Prinsă în cursă, Miranda se lăsă condusă în cabinetul lui Andrew.

– Întocmai.

– O epocă minunată, atît de bogată în frumusețe şi energie. Cunoaşteți opera lui Giorgio Vasari?

– Sigur că da, Renaşterea tîrzie, manierist, cu un stil care exemplifică mişcarea spre eleganță.

– Ryan are trei Vasari-uri, indică Andrew fotoliile care, grație domnişoarei Purdue, nu erau pline de cărți şi hîrtii, cum ar fi fost în mod normal.

– Serios? întrebă Miranda şi, aşezîndu-se, afişă un nou zîmbet. Cabinetul lui Andrew era mult mai mic decît al ei, fiindcă aşa îl prefera el. Mai era şi aglomerat, pestriț şi plin de flecuştețele cu care-i plăcea să se înconjoare. Oase vechi, fragmente de ceramică, cioburi de sticlă. Miranda ar fi preferat ca acea întîlnire neaşteptată să aibă loc în atmosfera acerb-formală a propriului ei teritoriu.

Întrucît era nervoasă, îşi imagină că pianota cu degetele şi-şi legăna piciorul.

– Da, răspunse Ryan, săltîndu-şi dezinvolt pantalonii, pentru a nu le strica dunga, în timp ce se aşeza pe un

scaun îngust, cu spătar de piele. Nu-i găsiți opera cam infatuată? Cam prea încărcată?

– Şi aceste trăsături sînt tipice pentru manierism, ripostă Miranda. Vasari e un artist important al perioadei şi al stilului.

– De acord, se mulțumi Ryan să surîdă. Pe plan personal, prefer stilul Renaşterii timpurii şi medii, dar afacerile sînt afaceri.

Făcu un gest cu mîna – Miranda observă că avea mîini puternice şi grațioase. Late în palmă şi lungi în degete.

Spre iritarea şi jena ei, constată că-şi imaginase – pentru o secundă, două – senzația lor pe piele. Ca o adolescentă în fața unui star rock, îşi spuse, uimită de ea însăşi.

Cînd îşi desprinse deliberat privirea de pe mîinile acelea, o întîlni pe a lui. Boldari zîmbi iarăşi, cu un licăr vizibil în ochi.

În defensivă, Miranda vorbi cu răceală:

– Şi ce afaceri aveți cu Institutul?

Fascinantă femeie, remarcă Ryan în sinea lui. Trup de zeiță, maniere de pudibondă, senzația de refugiată, la mare modă, şi o foarte atrăgătoare undă de sfială în ochii aceia albaştri, intenşi.

Rămase țintuind-o cu privirea, încîntat cînd în obraji îi înflori o roşeață slabă şi măgulitoare. După părerea lui Ryan, în ultima vreme, femeile nu mai roşeau nici pe departe atît de des cît ar fi trebuit.

Se întrebă cum arăta cu ochelarii aceia cu rame de sîrmă pe care- i avea agățați de gulerul puloverului.

Sexy-intelectuală.

– L-am cunoscut pe fratele dumneavoastră acum cîteva luni, cînd am fost amîndoi în D.C., la acțiunea de binefacere Femeile în Artă. Cred că s-a dus în locul dumneavoastră.

– Da, eu n-am putut pleca.

– Miranda era adîncită pîn-la gît în laborator, zîmbi Andrew. De mine se pot lipsi mai uşor.

Se rezemă de spătar.

– Pe Ryan îl interesează Madonna noastră de Cellini.

Miranda îşi arcui o sprînceană:

– E una din mîndriile noastre.

– Da, tocmai am văzut-o. Superbă. Fratele dumneavoastră şi cu mine am discutat un tîrg.

– Cu Cellini-u? întoarse brusc Miranda o privire tăioasă spre fratele ei. Andrew.

– Nu permanent, se grăbi Ryan să adauge, fără a se deranja să-şi ascundă chicotitul la adresa nemulţumirii ei prompte. Un schimb pe trei luni – reciproc avantajos. Plănuiesc să deschid o expoziţie Cellini în galeria noastră din New York, şi aş da o mare lovitură împrumutînd Madonna dumneavoastră. În schimb, sînt dispus să-i împrumut Institutului toate trei Vasari-urile mele, pentru acelaşi interval de timp.

– Ai putea face expoziţia cu cele trei stiluri ale Renaşterii despre care bombăni de ani de zile, sublinie Andrew.

Era unul dintre visurile Mirandei, o expoziţie completă care să prezinte întreaga anvergură a domeniului ei de interes. Opere de artă, artifacte, istorie, documente, toate expuse, exact aşa cum le alegea.

Îşi ţinu mîinile împreunate cu grijă, pentru a nu-şi repezi triumfal pumnul în aer.

– Da, cred că aş putea.

Simţea clocotul rapid al emoţiei în pîntec, dar se întoarse calmă către Ryan.

– Vasari-urile au fost autentificate?

Ryan îşi înclină capul, amîndoi prefăcîndu-se că nu auzeau geamătul scăzut al lui Andrew.

– Da, desigur. Voi lua măsuri să primiţi copii după documente înainte de a redacta acordul. Iar dumneavoastră veţi face pentru mine acelaşi lucru, cu Cellini-ul.

– Vi le pot da chiar azi. Asistenta mea are să vi le trimită la hotel.

– Perfect. V-aş rămîne îndatorat.

– Ei bine, vă las să puneţi la punct detaliile.

Cînd se ridică, însă, Ryan se ridică odată cu ea,

luîndu-i din nou mîna.

– Mă întreb dacă aş putea abuza de bunăvoinţa dumneavoastră ca să-mi arătaţi puţin spaţiile. Andrew mi-a spus că laboratoarele şi atelierele de restaurare sînt specialitatea dumneavoastră. Aş dori foarte mult să le văd.

– Păi...

Înainte de a apuca să se scuze, Andrew se ridicase şi el, pentru a-i da un ghiont nu prea subtil în coaste.

– Nici n-ai putea să încapi pe mîini mai bune. Te aştept din nou aici peste două ore, Ryan. Apoi, vom degusta salata aia de scoici pe care ţi-am promis-o.

– Abia aştept... Galeriile mele sînt numai pentru expunerea artei, începu el, ţinînd-o firesc pe Miranda de mînă, în timp ce porneau pe coridor spre aripa alăturată. Nu ştiu aproape nimic despre ştiinţa ei. Ţi-e greu vreodată să le combini pe amîndouă?

– Nu, fără una n-ar exista nici cealaltă.

Dîndu-şi seama că răspunsese cam din scurt, Miranda trase aer în piept, atentă. Omul o neliniştea, o neliniştea destul ca să se vadă. Iar aşa ceva nu se putea.

– Institutul a fost construit pentru a le găzdui pe amîndouă, a le celebra pe amîndouă, s-ar putea spune. Ca om de ştiinţă care studiază arta, apreciez acest lucru.

– Eu am fost un student jalnic la ştiinţe, mărturisi el, cu un surîs atît de fermecător, încît buzele Mirandei se arcuiră în semn de răspuns.

– Sînt sigură că ai avut alte calităţi.

– Aş dori s-o cred.

Era un om perspicace şi observa atent topografia spaţiului dintre aripile clădirii, birourile, magaziile, ferestrele. Şi, desigur, camerele de luat vederi. Totul era exact aşa cum indicaseră informaţiile primite. Totuşi, mai tîrziu avea să-şi transcrie amănunţit constatările. Deocamdată, însă, nu făcea decît să şi le ordoneze în minte, pe cînd savura mirosul subtil al parfumului Mirandei.

Nimic deschis, din partea doctoriţei Jones, medită el. Nimic evident feminin. Iar mirosul de pădure despre care

presupunea că provenea de la săpun, mai degrabă decît de la o sticluță delicată, i se potrivea perfect.

În capătul coridorului, Miranda coti la dreapta, după care se opri pentru a-şi introduce cartela într-o fantă, lîngă o uşă cenuşie de metal. Se auzi o sonerie, încuietorile țăcăniră. Ryan ridică într-o doară privirea spre camera de supraveghere.

– Avem o securitate internă strictă, începu Miranda. În departamentul ăsta nu intră nimeni, fără cheie sau escortă. Facem adeseori expertize independente, pentru persoane individuale sau alte muzee.

Îl conduse într-un sector foarte asemănător cu laboratorul *Standjo,* Florența, numai că redus la scară. Tehnicienii lucrau la computere şi microscoape, sau intrau grăbiți în antecamere, cu cîte un ecuson pe halat.

Miranda obşervă un angajat care lucra la o oală mînjită cu pămînt uscat şi îl conduse pe Ryan într-acolo.

– Stanley, ce ne poți spune despre asta?

Tehnicianul îşi scărpină mustața blondă, inspirînd printre dinții cam încălecați.

– A trimis-o tatăl tău de pe şantierul din Utah, împreună cu alte cîteva artifacte. Asta probabil este o Anasazi, secolul al doisprezecelea, şi era folosită ca vas de gătit.

Işi drese glasul, aruncîndu-i o privire scurtă, iar Miranda îi făcu semn din cap să continue.

– Frumusețea e aproape intactă, doar cu ciobitura asta mică pe buză.

– De ce vas de gătit? vru să ştie Ryan, iar Stanley clipi din ochi.

– După mărime, formă, grosime.

– Mulțumesc, Stanley.

Miranda se întoarse spre Ryan şi aproape se ciocni de el, căci se apropiase cît timp stătuse ea întoarsă cu spatele. Se retrase imediat, dar nu înainte de a observa că o depăşea în înălțime cu cinci centimetri şi ceva. Iar lucirea amuzată din ochi îi ducea chipul la un pas dincolo de aspectul senzual, direct în cel sexy.

Auzi din nou afurisitul semnal de alarmă.

– Sîntem în primul rînd un institut de artă dar, cum pe tatăl meu îl interesează arheologia, avem o secție pentru expunerea artifactelor şi facem destule expertize şi datări şi în acel domeniu. Nu e specialitatea mea. Iar aici...

Se apropie de un dulap, deschise un sertar şi căută prin el pînă găsi o mică pungă brună. Mută micile fărîme de vopsea pe o lamelă şi o introduse într-un microscop liber.

– Aruncă o privire, îl invită ea. Spune-mi ce vezi.

Ryan se aplecă, reglînd ocularul.

– Culoare, formă, interesante în felul lor – cam ca un tablou de Pollock.

Se ridică, fixînd-o cu ochii lui de culoarea coniacului.

– La ce mă uit, domnişoară doctor Jones?

– La cîteva mostre de pe un Bronzino pe care-l restaurăm. Pictura datează incontestabil din secolul al şaisprezecelea. Prelevăm o probă pentru siguranță, atît înainte de a începe lucrul, cît şi după ce terminăm. Aşa, nu încape nici o îndoială că am primit o operă autentică şi că la sfîrşit le-o restituim pe aceeaşi proprietarilor.

– De unde ştii că e o pictură din secolul al şaisprezecelea?

– Vrei să-ți țin o lecție de ştiințe, domnule Boldari?

– Ryan, ca să-ți pot spune şi eu pe nume. Miranda e un nume atît de frumos.

Glasul lui era cald ca frişca peste whiskey şi îi trezea mîncărimi.

– Şi s-ar putea chiar să-mi placă lecția aia de ştiințe, cu o profesoară potrivită.

– Va trebui să te înscrii la curs.

– Studenții slabi se descurcă mai bine la meditații individuale. Hai să luăm cina împreună diseară.

– Sînt o profesoară mediocră.

– Ia totuşi cina cu mine. Putem discuta despre artă şi ştiință, iar eu îți voi putea vorbi despre Vasari-uri.

Simți imboldul de a ridica mîna ca să se joace cu buclele dezordonate ce-i scăpau din coadă. Ar fi sărit ca un iepuraş, presupuse el.

– O vom numi întîlnire de afaceri, dacă aşa te simţi mai bine.

– Nu mă simt prost.

– Atunci e bine. Trec să te iau la şapte. Ştii, continuă el, luînd-o iarăşi de mînă, mi-ar face mare plăcere să văd acel Bronzino. Admir puritatea formală din opera lui.

Înainte de a apuca să calculeze cum să-şi retragă mîna, i-o băgă comod pe sub braţul lui şi porni spre uşă.

Capitolul 6

Nu ştia de ce acceptase invitaţia la cină. Cu toate că, dacă recapitula în gînd conversaţia, nu consimţise efectiv. Ceea ce nu explica de ce se îmbrăca să iasă în oraş. Era asociat, îşi aminti ea. Galeria *Boldari* avea o impecabilă reputaţie de eleganţă şi exclusivism. Cu singura ocazie cînd, aflată la New York, reuşise să-şi sacrifice o oră pentru a o vizita, fusese impresionată de grandoarea discretă a clădirii, aproape la fel de mult ca de operele de artă propriu-zise.

N-avea cu ce să dăuneze Institutului dacă ajuta să se lege o relaţie între una din cele mai distinse galerii ale ţării şi organizaţia *Jones*.

Ryan o invitase la cină pentru a discuta afaceri. Avea să se asigure că rămîneau în zona afacerilor. Chiar dacă zîmbetul acela al *lui* îi provoca mici scîntei de poftă nediluată, pînă drept în pîntece. Dacă voia să flirteze cu ea, perfect. Semnal – nesemnal, flirtul n-o afecta cu nimic. Nu era o tălîmbă impresionabilă, la urma urmei.

Bărbaţii care arătau ca Ryan Boldari aveau talentul de a flirta complet dezvoltat încă de la naştere.

Îi plăcea să creadă că şi ea se născuse cu o imunitate congenitală în faţa acestor talente superficiale.

Ryan avea cei mai incredibili ochi. Ochi care te pri-

veau, de parcă totul, cu excepția ta pur şi simplu s-ar fi topit complet. Cînd îşi dădu seama că propriii ei ochi se închiseseră, cu un oftat, bombăni printre dinți şi-şi smuci în sus fermoarul de la spatele rochiei.

Numai din motive de *mîndrie şi curtoazie* profesională hotărîse să arate deosebit în seara aceea. Prima oară cînd îl văzuse, arăta ca o studentă jerpelită. Astă seară, Ryan urma să vadă că era o femeie matură, sofisticată, care nu avea nici o problemă să se descurce cu un bărbat la masă.

Alesese o rochie neagră de lînă moale şi subțire, cu corsajul destul de decoltat pentru ca relieful sînilor să i se ridice ferm peste marginea dreaptă. Mînecile erau lungi şi strîmte, poalele înguste şi fluide la glezne. Adăugă şi o reproducere excelentă, indiscutabil sexy, a unei cruci bizantine. Piciorul ei vertical ornamentat se rezema comod în adîncitura dintre sîni.

Îşi ridică părul, înfigînd agrafe la întîmplare. Rezultatul era, dacă şi-o spunea chiar ea însăşi, sexy-neglijent. Arăta bine, conchise Miranda, încrezătoare şi departe de lungana complet ineptă socialmente din anii studenției. Oricine-i arunca o privire acestei femei nu şi-ar fi dat seama că o apucau nevricalele la stomac din cauza unei simple cine de afaceri, sau că se temea să nu i se termine subiectele inteligente de conversație înainte de servirea aperitivelor.

Ar fi văzut stil şi distincție. Toți – inclusiv el – aveau să vadă exact ceea ce doreau ca ea să arate.

Îşi luă poşeta, lungi gîtul pentru a-şi studia fundul în oglindă ca să se asigure că rochia nu i-l făcea să pară prea mare, apoi porni în jos pe scară. Andrew era în salonul din față, ajuns deja la al doilea whiskey. Cînd Miranda intră, coborî paharul, înălțîndu-şi sprîncenele.

– Ia te uită. Mamă!

– Andrew, ce poet eşti. Arăt grasă în asta?

– La o asemenea întrebare nu există niciodată un răspuns corect. Sau, dacă este, nu l-a găsit nici un bărbat. Deci... închină el cu paharul. Mă abțin.

– Laşule.

Şi, fiindcă stomacul îi palpita prea tare, îşi turnă şi ea o jumătate de pahar de vin alb.

– Nu eşti cam prea dichisită pentru o cină de afaceri?

Miranda sorbi din pahar, lăsînd vinul să se prelingă pentru a îneca o parte din fluturii ce i se zbăteau în burtă.

– Nu cumva tu eşti ăla care m-ai dăscălit douăzeci de minute azi după-amiază despre beneficiile pe care ni le-ar putea aduce o relaţie cu *Boldari Gallery*?

– Mda.

Totuşi, Andrew îşi îngustă ochii. Deşi n-o vedea prea des pe sora lui ca pe o femeie, acum i se întîmpla. Şi arăta, îşi spuse el stînjenit, uluitor.

– Ţi-a căzut cu tronc?

– Bagă-ţi mînţile-n cap.

– Ţi-a căzut?

– Nu. Sau, nu prea, preciză ea. Iar dacă mi-a căzut, sau o să-mi cadă, sînt o femeie în toată firea, care ştie cum să pareze lovitura sau să riposteze, în funcţie de situaţie.

– Unde vă duceţi?

– N-am întrebat.

– Drumurile sînt încă destul de căcăcioase.

– E luna martie în Maine – sigur că-s căcăcioase drumurile. N-o face pe fratele mai mare cu mine, Andrew, îl sărută ea pe obraz, mai relaxată, întrucît el nu era. Ăsta trebuie să fie Ryan, adăugă, cînd se auzi soneria. Fii cuminte.

– Pentru trei Vasari-uri, am să fiu, mormăi el, dar fruntea i se încreţi cînd o văzu pe Miranda ieşind. Uneori, uita cît de scandalos putea să arate dacă-şi sacrifica puţin timp. Iar faptul că o făcuse, atît de evident, îi stîrnea o mîncărime între omoplaţi.

Mîncărimea s-ar fi putut transforma în arsură, dacă ar fi văzut sclipirea din ochii lui Ryan, clocotul scăzut al căldurii lor, cînd Miranda îi deschise, apărînd în cadrul uşii.

Era o directă în plex, îşi spuse Ryan, şi ar fi trebuit să fie mai bine pregătit s-o primească.

– Arăți ca o posibilă pictură de Tizian, o luă el de mînă, dar de astă dată se apropie şi-i atinse obrajii cu buzele – pe unul, apoi şi pe celălalt –, în stil european.

– Mulțumesc.

Miranda închise uşa, rezistînd pornirii de a se rezema de ea ca să-şi țină echilibrul. Se simțea ceva impresionant şi neliniştitor, în modul cum botinele ei cu tocuri o înălțau la statura lui, astfel că gurile şi ochii li se aliniau. Aşa cum li s-ar fi aliniat şi în pat.

– Andrew e în salon, îi spuse ea. Vrei să intri un moment?

– Da, aş intra. Aveți o casă fabuloasă.

Ryan scrută vestibulul, aruncînd o privire şi spre scară, în timp ce o urma către salon.

– Dramatică şi confortabilă în acelaşi timp. Ar trebui să angajați pe cineva ca s-o picteze.

– A făcut odată bunicul meu un ulei după ea. Nu e foarte reuşit, dar ținem la el. Să te servesc cu ceva de băut?

– Nu, nimic. Salut, Andrew, îi întinse el mîna. Îți răpesc sora pentru o seară, doar dacă nu vrei să vii şi tu.

Ryan mersese la risc toată viața, dar acum îşi blestemă ideea, cînd îl văzu pe Andrew cugetînd dacă să accepte. Deşi habar n-avea că Miranda făcea la spatele lui tot felul de mutre amenințătoare, Ryan fu uşurat cînd Andrew clătină din cap.

– Îți mulțumesc, dar am alte planuri. Distracție plăcută.

– Merg să-mi iau mantoul.

Andrew îi conduse la uşă, apoi îşi scoase şi el paltonul din debara. Planurile i se schimbaseră. Nu mai avea chef să bea singur. Prefera să se îmbete în compania altora.

Miranda îşi țuguie buzele, în timp ce se aşeza pe bancheta din spate a limuzinei.

– Întotdeauna circuli aşa?

– Nu, zise Ryan aşezîndu-se lîngă ea, luînd un boboc de trandafir alb dintr-o vază îngustă, pentru a i-l

oferi. Dar aveam o poftă de şampanie pe care nu mi-o puteam satisface dacă şofam.

Ca s-o dovedească, scoase dintr-o frapieră o sticlă de *Cristal* destupată deja şi-i turnă o cupă.

– Mesele de afaceri nu prea încep cu trandafiri şi şampanie.

– Ar fi cazul, îşi umplu şi el paharul, după care ciocni. Cînd includ femei care arată trăsnet. Pentru începutul unei relaţii plăcute.

– Al unei asocieri, îl corectă ea, sorbind. Ţi-am vizitat galeria de la New York.

– Serios? Şi cum ţi s-a părut?

– Intimă. Grandioasă. O mică nestemată şlefuită, cu artele în chip de faţete.

– Mă flatezi. Galeria noastră din San Francisco e mai aerisită, cu mai mult spaţiu şi lumină. Acolo, ne concentrăm asupra artei contemporane. Fratele meu, Michael, are flerul şi afecţiunea cuvenite pentru ea. Eu prefer clasicismul... şi intimitatea.

Glasul său i se unduia uşor peste piele. Un semn cu tîlc şi, după părerea Mirandei, periculos.

– Deci, *Boldari* e o firmă de familie.

– Da, ca a voastră.

– Mă îndoiesc, murmură Miranda

Imediat, îşi răsuci umerii. „Fă conversaţie," îşi reaminti ea. Era o femeie încrezătoare în forţele proprii. Putea lega o conversaţie.

– Cum aţi ajuns să vă ocupaţi de artă?

– Părinţii mei sînt artişti. În cea mai mare parte a timpului, predau, dar acuarelele mamei mele sînt splendide. Tatăl meu sculptează structuri complicate de metal pe care nu pare să le înţeleagă nimeni cu excepţia lui Michael. Dar sînt hrana lui sufletească.

În timp ce vorbea, o privea în ochi, direct, cu o intensitate calmă care-i făcea pielea să tresalte sub mici şi insistente şocuri sexuale.

– Iar tu pictezi sau sculpezi? îl întrebă ea.

– Nu, nu am nici mînă, nici suflet pentru aşa ceva. A fost o enormă dezamăgire pentru părinţii mei, că nici

unul dintre cei şase copii ai lor nu a avut talent în artă.

– Şase, clipi Miranda din ochi, în timp ce Ryan îi umplea din nou paharul. Şase copii.

– Mama mea e irlandeză, tata italian, zîmbi Ryan, scurt, fermecător. Ce altceva ar fi putut să facă? Am doi fraţi, trei surori, iar eu sînt cel mai mare. Ai cel mai fascinant păr, murmură, răsucindu-i pe deget o şuviţă.

Avusese dreptate. Miranda tresări.

– Cum te descurci cu el?

– E roşu şi rebel, şi dacă n-aş arăta ca o azalee înaltă de şase picioare, mi l-aş tunde băieţeşte.

– A fost primul lucru pe care l-am remarcat la tine, îşi coborî el privirea din nou spre ochii ei. Apoi, ţi-am observat ochii. Eşti făcută din culori şi forme îndrăzneţe.

Miranda făcu un efort să-şi reprime fascinanta imagine de a-l apuca de revere pentru a-i smuci trupul spre al ei pînă nu mai erau decît o învălmăşeală de membre pe canapeaua din spate. Şi, în pofida luptei de a se stăpîni, se foi în loc.

– Ca arta modernă?

Ryan rîse.

– Nu, ai prea mult pragmatism clasic pentru aşa ceva. Îmi place cum arăţi, adăugă el, în momentul cînd limuzina se opri.

Portiera se deschise, iar Ryan o luă de mînă pentru a o ajuta să coboare. Gura lui aproape îi atinse urechea.

– Hai să vedem dacă ne place unuia compania celuilalt.

Nu putea spune cînd începuse să se relaxeze. Poate că la un moment dat, în timpul celui de-al treilea pahar de şampanie. Trebuia să recunoască, era elegant – poate o idee prea elegant –, dar dădea roade. De mult nu mai stătuse la o masă luminată de lumînări, în faţa unui bărbat, iar cînd bărbatul avea o faţă care aparţinea unui portret renascentist, îi era imposibil să nu aprecieze momentul.

Şi o asculta. O fi susţinut el că era un student slab la ştiinţe, dar era cert că punea întrebări şi părea interesat

de răspunsuri. Poate nu făcea decît s-o relaxeze, conducînd conversația pe tărîmul profesional, însă Miranda era recunoscătoare pentru rezultatele obținute.

Nu-şi amintea cînd petrecuse ultima dată o seară vorbind despre munca ei şi, vorbind despre ea, îşi amintea de ce o iubea.

– Din cauza descoperirilor, îi explică ea. Studiul unei piese de artă, aflarea istoriei sale, a individualității, a personalității ei, cred.

– Disecția?

– Într-un fel, da.

Era atît de plăcut să stea astfel, în căldura comodă a restaurantului, cu focul aprins în apropiere şi marea neagră şi rece imediat dincolo de fereastră.

– Pictura propriu-zisă, trăsăturile de pensulă, subiectul, scopul. Toate părțile ei care pot fi studiate şi analizate pentru a găsi răspunsurile.

– Şi nu consideri că, în ultimă instanță, răspunsul nu e altul decît arta şi atît?

– Fără istorie şi analiză, nu e decît o pictură ca oricare alta.

– Cînd un lucru e frumos, ajunge şi atît. Dacă ar fi să-ți analizez fața, ți-aş lua ochii, albastrul lor îndrăzneț ca vara, inteligența din ei, unda de tristețe. Şi suspiciunea, adăugă el, cu un surîs. Gura ta, largă, moale, ezitînd să zîmbească. Pometii obrajilor, ascuțiți, aristocratici. Nasui, îngust, elegant. Dacă aş separa trăsăturile, ca să le studiez şi să le analizez, tot aş ajunge la concluzia că eşti o femeie fermecătoare. Şi o pot face doar stînd şi apreciind întregul.

Jucîndu-se cu peştele cod din farfurie, Miranda se străduia să nu-şi trădeze sentimentul de măgulire şi încîntare.

– Interesant spus.

– Sînt un om interesant, iar tu nu ai încredere în mine.

Îşi ridică din nou privirea spre el.

– Nu te cunosc.

– Ce altceva ți-aş putea spune? Provin dintr-o familie

de etnie străină, mare şi zgomotoasă, am crescut în New York, am studiat, fără prea mult entuziasm, la *Columbia*. Apoi, întrucît nu sînt artist, am intrat în afacerile cu obiecte de artă. Nu m-am căsătorit niciodată, spre nemulţumirea mamei mele –, destul de mare încît să mă fi gîndit o dată, scurt, şi la soluţia asta.

Miranda îşi arcui o sprînceană:

– Şi ai respins-o?

– În acel moment, cu acea femeie anume. Ne lipsea scînteia.

Se aplecă mai aproape, pentru a-i savura prezenţa şi fiindcă îi plăcea sclipirea de luciditate prudentă care-i apărea în ochi cînd o făcea.

– Crezi în scîntei, Miranda?

Scînteile, îşi imagina ea, erau verişoare bune cu semnalele sonore.

– Cred că alimentează o atracţie iniţială, dar scînteile se sting şi, pe termen lung, nu sînt de ajuns.

– Eşti cinică, decise el. Eu sînt un romantic. Tu analizezi, iar eu apreciez. O combinaţie interesantă, nu găseşti?

Miranda ridică din umeri, descoperind că nu mai era chiar atît de relaxată. O luase iarăşi de mînă, jucîndu-se cu degetele ei pe masă. Avea un obicei de a o atinge cu care ea nu era obişnuită şi o făcea mult prea conştientă de existenţa scînteilor.

Scînteile, îşi reaminti ea, luminau frumos. Dar puteau şi să ardă.

Faptul de a fi atrasă de el atît de rapid şi de scandalos era primejdios şi ilogic. Nu avea de-a face decît cu glandele şi deloc cu intelectul.

Prin urmare, conchise ea, putea şi avea să se controleze.

– Nu-i înţeleg pe romantici. Iau hotărîri bazate mai mult pe sentimente decît pe fapte.

Andrew era un romantic, îşi spuse ea, şi suferea pentru el.

– Şi, pe urmă, se miră cînd reiese că acele hotărîri au fost greşite.

– Dar noi ne distrăm mult mai mult decît cinicii.

Şi, îşi dădu Ryan seama, îl atrăgea mult mai mult decît anticipase. Nu doar prin înfăţişare, înţelese el, în timp ce erau strînse farfuriile. Ci prin acea avangardă de spirit practic, de pragmatism. Pe care o găsea dificil de respins.

Şi, da, prin ochii ei mari şi trişti.

– Desert? o întrebă.

– Nu, n-aş mai putea. A fost o masă delicioasă.

– Cafea?

– E prea tîrzie ora pentru cafea.

Ryan zîmbi, absolut fermecat.

– Eşti o femeie ordonată, Miranda. Asta-mi place la tine.

Continuînd s-o privească, făcu semn să le aducă nota.

– Ce-ar fi să facem o plimbare? Mi-ai putea arăta faleza.

– Jones Point e un oraş sigur, începu ea, cînd porniră prin vîntul îngheţat care sufla dinspre mare.

Limuzina îi urma la pas, lucru care o amuza şi o tulbura. Oricîtă avere avea, nici un Jones n-ar fi închiriat vreodată o limuzină care să-l urmeze la pas în timp ce se plimba.

– E foarte potrivit pentru plimbări. Are cîteva parcuri. Primăvara şi vara, sînt minunate. Copaci, umbră, ronduri de flori. N-ai mai fost niciodată aici?

– Nu. Familia ta a locuit în oraşul ăsta de generaţii?

– Da. Dintotdeauna au existat oameni numiţi Jones în Jones Point.

– De-asta locuieşti aici?

Degetele lui înmănuşate se înlănţuiră printre ale ei, pielea lunecînd peste piele.

– Fiindcă asta se aşteaptă de la tine?

– Nu. De aici sînt, aici m-am născut.

Îi era dificil să explice, chiar şi sieşi, cît de adînc avea înfipte rădăcinile în acel sol stîncos din New England.

– Îmi place să călătoresc, dar aici vreau să vin cînd e

vremea să mă întorc acasă.

– Atunci, vorbeşte-mi despre Jones Point.

– E liniştit şi aşezat. Oraşul propriu-zis s-a dezvoltat dintr-un sat de pescari, într-o comunitate cu accentul pus pe cultură şi turism. Un număr de locuitori încă îşi mai cîştigă existenţa pe mare. Ceea ce numim cheiul se întinde de fapt de-a lungul Străzii Comerciale. Pescuitul de languste e profitabil – fabrica de conserve le expediază în toată lumea.

– Tu ai făcut-o vreodată?

– Ce anume?

– Ai pescuit languste?

– Nu, zîmbi ea uşor. Văd bărcile şi geamandurile de pe faleza din spatele casei. Îmi place să le privesc.

Observă, în loc să participe, medită Ryan.

– Zona asta e Portul Vechi, continuă ea. În această parte o oraşului se găsesc multe galerii. Poate te-ar interesa să le vizitezi pe unele înainte de a pleca.

– Poate.

– Oraşul arată cel mai bine primăvara, cînd poţi folosi parcurile şi plăjile. Sînt cîteva întinderi frumoase de nisip şi mlaştini, vederi spre Miracle Bay şi spre insule. Dar, în toiul iernii, poate arăta ca o carte poştală ilustrată. Eleşteul din Atlantic Park îngheaţă, iar oamenii vin să patineze.

– Şi tu? o cuprinse el cu un braţ pe după umăr pentru a o feri de vînt; trupurile li se ciocniră. Patinezi?

– Da.

Îi fierbea sîngele în vene; gîtlejul i se uscase.

– E o gimnastică excelentă.

Ryan rîse şi, chiar în afara fasciculului de lumină răspîndit de un felinar, o întoarse cu faţa spre el. Acum îi ţinea mîinile pe umeri, iar vîntul suflînd din spate îi flutura părul.

– Deci, o faci pentru exerciţiul fizic, nu pentru distracţie.

– Îmi place. Acum e prea tîrziu în sezon ca să mai patinez.

Îi simţea nervii, vibrînd sub mîinile lui. Intrigat, o trase

puțin mai aproape.

– Și cum îți faci gimnastica în perioada asta a anului?

– Umblu mult. Înot, cînd pot.

Pulsul începea să i-o ia razna, senzație în care știa că nu putea avea încredere.

– E prea frig ca să stăm pe loc.

– Atunci, de ce nu ne-am gîndi la un exercițiu fizic de împărțire în comun a căldurii corporale?

Nu intenționase s-o sărute – în cele din urmă, da, desigur, dar nu atît de curînd. Totuși, n-o mințise spunîndu-i că era un romantic. Iar momentul o cerea pur și simplu.

Îi atinse buzele cu ale lui, tatonînd, cu ochii la fel de deschiși ca ai ei. Precauția din ochii Mirandei îi făcu buzele să se arcuiască, în timp ce o gusta pentru a doua oară. Era un om care credea în exercițiu pînă dobîndea talentul într-un domeniu care-i făcea plăcere. Se pricepea foarte bine la femei și, răbdător, îi încălzi buzele cu ale lui pînă se înmuiară și se despărțiră, pînă cînd genele îi coborîră tremurînd și oftă încet în gura lui.

Poate că era o prostie, dar ce rău putea face? Micul război al rațiunii din mintea ei slăbise la nivelul unor șoapte, în timp ce senzațiile se așterneau pe deasupra. Gura lui era fermă și persuasivă, trupul prelung, tare. Se simțea vag gustul vinului pe care-l băuseră împreună, întru totul la fel de excitant prin bogăția și gustul lui străin.

Se pomeni rezemîndu-se de el, apucîndu-l cu mîinile de mantou și talie. Iar mintea i de goli toată, de atîta voluptate.

Deodată, mîinile lui îi cuprinseră fața, pielea netedă și rece a mănușilor șocîndu-i creierul cufundat în visare. Deschise ochii, pentru a-i găsi pe ai lui, îngustați spre fața ei, arzînd cu o intensitate nepotrivită cu sărutarea ușoară.

– Hai să mai încercăm o dată.

De astă dată, gura îi fu aspră și fierbinte, prădînd-o pe a ei pînă cînd capul începu să-i vuiască de sunete ca

mugetele mării sub falezele de acasă. Se simțea revendicarea şi certitudinea arogantă că avea să i se răspundă. Chiar în timp ce mintea i se smulgea înapoi, hotărîtă să refuze, gura îi răspunse.

Ryan ştia ce însemna a dori. Dorise multe în viața lui şi îşi impusese ca dorințele să i se împlinească. Faptul că o dorea pe Miranda era acceptabil, firesc chiar. Dar a o dori acum, atît de forțat, devenea periculos. Chiar şi un om care miza pe noroc din proprie inițiativă ştia să evite riscurile absurde.

Totuşi, stărui destul de mult pentru a fi sigur că avea să petreacă o noapte incomodă, singur. Nu-şi putea permite s-o seducă, s-o ia în patul lui. Avea de lucru, iar programul se stabilise deja. În primul rînd, nu-şi putea permite să se ataşeze de ea. Legătura afectivă cu un pion era cel mai sigur mod de a pierde partida.

Iar el nu pierdea niciodată.

O îndepărtă, cutreierîndu-i fața cu privirea. Avea obrajii înroşiți, de frig şi de căldură. Ochii-i erau încă împăienjeniți de o pasiune despre care îşi imagina că o surprinsese la fel de mult ca pe el. Se înfioră, în timp ce Ryan îşi coborî mîngîietor mîinile iarăşi pe umerii ei. Şi nu spuse nimic.

– E timpul să te duc acasă.

Oricît de mult se blestema în sinea lui, zîmbetul îi era senin şi nepăsător.

– Da.

Miranda ar fi vrut să se aşeze, să-şi revină. Să judece din nou.

– S-a făcut tîrziu.

– Încă un minut, murmură el, şi ar fi fost prea tîrziu.

Luînd-o de mînă, o conduse spre limuzina care-i aştepta.

– Ajungi des la New York?

– Din cînd în cînd.

Căldura părea să i se fi concentrat într-un singur ghem în pîntece. Restul trupului îi era înfrigurat, înghețat amarnic.

– Să mă anunți cînd te vor aduce planurile într-acolo.

Mi le voi ajusta şi eu pe ale mele.

– În regulă, îşi auzi Miranda propria voce spunînd, fără să se simtă deloc nefiresc.

Cînta sub duş. Era un lucru pe care nu-l făcea niciodată. Nu trebuia să i se spună că avea o voce îngrozitoare, cînd o putea auzi şi cu urechile ei. În dimineaţa aceea răgea *Making Whoopee*. N-avea idee de ce i se fixase în cap tocmai melodia aia – habar n-avea nici măcar că ştiuse versurile –, dar le bolborosea în timp ce apa îi curgea în cap.

Şi continuă să fredoneze şi pe cînd se ştergea.

Îndoindu-se de mijloc, îşi înfăşură claia de păr într-un prosop, legănîndu-şi cu acest prilej şoldurile. Nu avea talent la dans, deşi cunoştea toate stilurile la modă. Membrii consiliului artistic care o conduseseră rigidă prin valsuri ar fi fost şocaţi s-o vadă pe calma domnişoară doctor Jones dînd din fund prin eficienta sa baie.

Chicoti închipuindu-şi, cu un sunet atît de insolit, încît trebui să se oprească pentru a-şi trage respiraţia. Îşi dădu seama, cu un mic şoc, că era fericită. Fericită cu adevărat. Ceea ce de asemenea era o raritate. I se întîmpla adesea să fie mulţumită, satisfăcută sau incitată. Dar ştia că fericirea simplă o ocolea adeseori.

Iar acum, îi dădea o senzaţie minunată.

Şi de ce nu? Trase pe ea un halat flauşat practic şi-şi unse braţele şi picioarele cu cremă de piele parfumată discret. O interesa un om foarte atrăgător, care era la rîndul lui interesat de ea. Îi plăcea compania ei, îi aprecia munca, o găsea atrăgătoare atît pe plan fizic, cît şi intelectual.

Nu îl intimidau, ca pe atîţia alţii, personalitatea şi poziţia ei socială. Era fermecător, realizat – despre aspect, ce să mai vorbim – şi se comportase destul de civilizat pentru a nu profita de avantajul evident, încercînd s-o ademenească în pat.

Oare s-ar fi dus? se întrebă Miranda, în timp ce ştergea cu mişcări repezi oglinda aburită. În mod normal, răspunsul ar fi fost un nu categoric. Nu se complăcea în

aventuri necugetate cu bărbați pe care abia îi cunoștea. De fapt, nu se complăcea în nici un fel de aventuri. Trecuseră peste doi ani de cînd nu mai avusese un amant, iar legătura aceea se încheiase atît de mizerabil, încît era hotărîtă să evite pînă și relațiile de tip sportiv.

Dar în seara aceea... Da, bănuia că s-ar fi putut lăsa convinsă. Împotriva oricărei chibzuințe, ar fi putut să cedeze. El, însă, o respectease îndeajuns ca să nu i-o ceară. Continuă să fredoneze, în timp ce se îmbrăca pentru noua zi, alegînd un costum de lînă cu fustă scurtă și jachetă lungă, într-o nuanță avantajoasă de bleu-oțel. Se fardă cu grijă, lăsîndu-și apoi părul să se reverse liber. Într-un ultim act de sfidare femeiască la adresa intemperiilor, încălță o pereche de escarpini complet nepractici. Și porni spre serviciu prin întunericul friguros, continuînd să fredoneze.

Andrew se trezi chinuit de mama tuturor mahmurelilor. Incapabil să-și mai suporte propriile scîncete, încercă să se înăbușe cu perna. Instinctul de supraviețuire fiind mai puternic decît jelania, își smulse fața din puf, gîfîind și apucîndu-se de cap ca să nu-i cadă de pe umeri. Apoi se lăsă în voia soartei, rugîndu-se să-i treacă. Se tîrî jos din pat. Ca om de știință, știa că era imposibil ca oasele să i se zgîlțîie efectiv în încheieturi, dar se temea că acestea puteau sfida legile fizicii, făcînd tocmai acel lucru.

Annie era de vină, decise Andrew. În noaptea dinainte, se supărase pe el exact atîta cît să-l lase să bea pînă uita de sine. Contase pe ea ca să-l oprească, așa ca de obicei. Dar nu, ea continuase să-i trîntească paharele alea în față, de fiecare dată cînd cerea cîte unul. Își amintea vag că-l împinsese într-un taxi, spunînd cu înverșunare ceva cum că spera să i se facă rău de mama focului.

I se împlinise dorința, reflectă Andrew, în timp ce cobora scara împleticit. O idee mai rău dacă se simțea, ar fi fost mort.

Cînd văzu că era deja făcută cafeaua, așteptîndu-l

fierbinte, mai că nu plînse de drag şi recunoştinţă pentru sora lui. Cu mîini care bîjbîiau tremurînd, scutură din flacon patru pastile de excedrină extra-strong şi le înghiţi cu cafea clocotită, opărindu-şi gura.

Niciodată, îşi făgădui el, apăsîndu-şi cu degetele ochii ce-i pulsau în orbite. Niciodată n-avea să mai bea peste măsură. Chiar în timp ce se jura astfel, îl zgudui jindul lunecos după doar un pahar. Un singur pahar, ca să-şi calmeze mîinile, să-şi liniştească stomacul.

Îl refuză, spunîndu-şi că exista o diferenţă între îngăduinţa prea mare şi alcoolism. Dacă bea un pahar la şapte dimineaţa, însemna că era alcoolic. La şapte seara era perfect. Putea să aştepte. Avea să aştepte. Douăsprezece ore.

Soneria de la uşă îi sfredeli ţeasta ca un burghiu ascuţit. Fu cît pe ce să ţipe. În loc de a răspunde, se aşeză la masa lungă din bucătărie, îşi rezemă capul pe braţe şi se rugă să nu mai ştie de nimic.

Aproape aţipise, cînd uşa din spate se deschise, lăsînd să intre o rafală de aer rece şi o femeie furioasă.

– Crezusem că aveam să te găsesc ghemuit pe undeva, plîngîndu-ţi de milă, puse Annie o sacoşă cu cumpărături pe bufet, trîntindu-şi apoi mîinile în şolduri, încruntată. Uită-te la tine, Andrew. În ce hal eşti. Pe jumătate gol, neras, cu ochii roşii şi duhneşti. Du-te să faci un duş.

Andrew săltă capul, clipind din ochi.

– Nu vreau.

– Du-te să faci un duş pînă-ţi pregătesc eu micul dejun.

Cînd încercă să-şi coboare din nou capul, Annie îl apucă scurt de păr, ridicîndu-i-l.

– Ce meriţi, aia ai căpătat.

– Iisuse, Annie, ai să-mi smulgi capul de pe umeri.

– Şi te-ai simţi considerabil mai bine dac-aş face-o. Mişcă-ţi fundul slăbănog de pe scaunul ăla şi treci la spălat – cu o apă de gură la nivel industrial. Ai nevoie.

– Christoase Atotputernice. Ce naiba cauţi aici?

Nu crezuse că printre ravagiile mahmurelii mai era

loc de jenă, dar se înşelase. Simţea roşeaţa – mare pacoste, pentru coloraţia lui – urcîndu-i pe piept, spre faţă.

– Pleacă.

– Eu ţi-am vîndut băutura, îi dădu drumul Annie, lăsîndu-i capul să cadă pe masă, cu o bufnitură care-l făcu să urle. M-ai înfuriat, aşa că te-am lăsat să bei înainte. Prin urmare, acum am să-ţi fac un mic dejun civilizat, voi avea grijă să te speli şi să pleci la lucru. Şi du-te odată la duş, sau te iau pe sus şi te-arunc în cadă cu mîinile mele.

– Bine, bine.

Orice ar fi fost de preferat, decît să-l mai piseze. Cu bruma de demnitate pe care şi-o putea aduna, numai în chiloţii de boxer, se ridică.

– Nu vreau nimic de mîncare.

– Ai să mănînci ce-ţi pun eu, se întoarse ea spre bufet, începînd să golească sacoşa. Şi-acum, dispari de aici. Puţi ca podeaua unui bar de mîna a doua.

Aşteptă pînă îl auzi tîrşindu-şi picioarele din bucătărie, apoi închise ochii şi se rezemă de bufet.

Doamne, ce jalnic arăta! Aşa de trist, de îngreţoşat şi de prost. Ar fi vrut să-l mîngîie, să-l aline, să scoată din el toate otrăvurile alea. Otrăvuri, îşi spuse Annie cu vinovăţie, pe care ea i le vînduse, fiindcă era furioasă.

Nu alcoolul era cauza, de fapt. Ci inima lui, iar Annie pur şi simplu nu ştia cum să ajungă pînă la ea.

Se întrebă dacă ar fi putut, doar o idee mai puţin să fi ţinut la el. Auzi ţevile zăngănind cînd Andrew dădu drumul la duş, ceea ce o făcu să zîmbească. Semăna atît de mult cu casa aceea. Cam uzat, cam vătămat, dar surprinzător de solid, dincolo de toate aparenţele.

Pur şi simplu nu-şi putea da seama că Elise, cu toată inteligenţa şi frumuseţea ei, nu fusese femeia potrivită pentru el. Făcuseră un cuplu uluitor, spiritual şi agreabil, dar totul era numai la suprafaţă. Elise nu-i înţelesese fondul, nevoia de gingăşie şi durerea din inimă care provenea din faptul de a nu se crede demn de iubire.

Avea nevoie de îngrijire.

De aşa ceva era în stare, conchise Annie, suflecîndu-şi mînecile. Dacă altceva nu, putea măcar să-l bruscheze pînă se repunea pe picioare.

Prietenii, cugetă ea, rămîneau alături de prieteni.

Cînd Andrew reveni, bucătăria era plină de miresme îmbietoare. Să fi fost oricine altcineva şi nu Annie, poate s-ar fi încuiat în camera lui. Duşul îl ajutase, iar pilulele îi alungaseră în cea mai mare parte mahmureala. Colţurile acesteia continuau să-l împungă în stomac şi să i se rostogolească prin cap, dar bănuia că acum îi putea face faţă. Îşi drese glasul, făcînd un efort să zîmbească.

– Miroase grozav.

– Stai jos, îi răspunse ea, fără să se întoarcă.

– Okay. Iartă-mă, Annie.

– Nu e nevoie să te scuzi faţă de mine. Ţie ar trebui să-ţi prezinţi scuzele. Tu eşti ăla care are de suferit.

– Oricum, îmi cer iertare.

Îşi coborî privirea spre farfuria pe care i-o puse Annie în faţă.

– Păsat de ovăz?

– O să-ţi cadă bine, îţi căptuşeşte stomacul.

– Doamna Patch mă punea să mănînc păsat de ovăz, îşi aminti el de femeia ca un băţ noduros care le gătea în copilărie. În fiecare zi înainte de şcoală, toamna, iarna şi primăvara.

– Doamna Patch ştia ce-ţi prieşte.

– Punea în el puţin sirop de arţar.

Simţind că-i tresăltau buzele, Annie deschise un dulap. Cunoştea bucătăria lui Andrew la fel de bine ca pe-a ei de-acasă. Îi puse în faţă sticla cu sirop, adăugînd o farfurie cu pîine prăjită fierbinte.

– Mănîncă.

– Da, să trăiţi.

Luă prima îmbucătură, prudent, nesigur că stomacul îi putea reţine ceva.

– E bun. Îţi mulţumesc.

Cînd văzu că rezista şi nu mai era pămîntiu, bolnăvicios la faţă, Annie se aşeză în faţa lui. Prietenii le stăteau alături prietenilor, îşi spuse ea din nou. Şi erau

sinceri unii cu alții.

– Andrew, trebuie să încetezi să-ți mai bați așa joc de tine.

– Știu. N-ar fi trebuit să beau atît de mult.

Întinse mîna, atingîndu-i-o pe a lui.

– Dacă bei un pahar, ai să-l bei și pe al doilea, și pe al treilea.

Nemulțumit, Andrew smuci din umeri.

– Nu e nimic rău în a bea un păhărel din timp în timp. În a te îmbăta, cînd și cînd.

– Ba este, cînd ești alcoolic.

– Nu sînt alcoolic.

Annie se rezemă de spătar.

– Țin un bar și am fost măritată cu un bețiv. Cunosc semnele. Este o diferență între un om care întrece măsura și altul care nu se mai poate opri.

– Eu mă pot opri.

Luă cafeaua pe care i-o turnase.

– Acum nu beau, nu? Nici la lucru nu beau – și n-o las să-mi afecteze munca. Nu mă îmbăt în fiecare seară.

– Dar bei în fiecare seară.

– La fel ca jumătate din afurisita asta de lume. Care-i diferența între două pahare de vin la cină și o dușcă, două, seara?

– Pe-asta trebuie s-o descoperi singur. La fel ca mine. Amîndoi eram pe jumătate beți în noaptea cînd am...

O durea s-o spună. Crezuse că era pregătită, dar o durea și, la urma urmei, n-o putea spune.

– Christoase, Annie.

Amintirea îl făcu să-și răvășească părul cu o mînă, dorindu-și să nu-i fi căzut printre măruntaie bulgărele acela de rușine și vinovăție.

– Eram doar niște copii.

– Eram destul de mari ca să facem și noi un copil. Temporar, își strînse Annie buzele; indiferent cît o costa, avea s-o spună, măcar parțial. Eram proști, și inocenți, și iresponsabili. Am acceptat ideea.

O, Doamne, cît încerca s-o accepte.

– Dar m-a învățat ce poți pierde în viață, ce efect poate avea dacă nu-ți păstrezi controlul. Nu te controlezi, Andrew.

– O noapte de acum cinşpe ani nu are nici o legătură cu momentul prezent.

În clipa cînd rosti aceste cuvinte, în momentul cînd văzu cum îi zvîcni înapoi trupul, şi le regretă.

– N-am înțeles-o în sensul ăsta, Annie. Nu vreau să spun că nu contează. Eu doar...

– Termină.

Vocea îi devenise rece şi distantă.

– Nu mai spune nimic. E mai bine să ne închipuim că nu s-a întîmplat nimic. Am adus vorba numai fiindcă se pare că nu observi diferența. Aveai doar şaptesprezece ani, dar îți începuse deja problema cu alcoolul. Mie, nu. Nici atunci şi nici acum. Ai reuşit să-ți trăieşti viața aproape fără a te lăsa învins de ea. Acum, ai întrecut limita. Începe să te domine, Andrew, şi trebuie să iei iarăşi hățurile în mînă. Ți-o spun ca o prietenă.

Se ridică şi-i cuprinse fața în mîini.

– Să nu mai vii la localul meu. N-am să te servesc.

– Haide, Annie...

– Poți veni să stăm de vorbă, dar nu şi ca să bei, fiindcă n-o să-ți mai dau.

Şi se întoarse, luîndu-şi paltonul şi ieşind grăbită.

Capitolul 7

Ryan se plimba prin galeria de la sud, admirînd felul cum era folosită lumina, cum era împărțit spațiul. Cei din familia Jones îşi cunoşteau meseria, reflectă el. Expoziția era aranjată elegant, cu plăcuțele informative discrete şi elocvente.

O asculta doar parțial atent pe femeia cu păr albastru

şi accent pronunţat din Down East, care vorbea unui mic grup despre o magnifică Madonna de Rafael.

Un alt grup, puţin mai mare şi mult mai zgomotos, era alcătuit din elevi de şcoală şi condus de o brunetă cochetă. Se îndreptau spre impresionişti, spre marea uşurare a lui Ryan.

Nu s-ar fi putut spune că nu-i plăceau copiii. Ba, chiar, nepoatele şi nepoţii lui erau o mare sursă de încîntare şi amuzament pentru Ryan. Îi făcea plăcere să-i răsfeţe cu neruşinare, cît mai des posibil. Dar copiii tindeau să-i distragă atenţia în timp de lucra. Iar Ryan lucra mai tot timpul.

Paznicii erau discreţi, dar mulţi. Le reţinu posturile şi, judecînd după privirea discretă a unui om în uniformă către ceas, înţelese că se apropiau de ieşirea din schimb. Părea să hoinărească la întîmplare, oprindu-se ici şi colo pentru a studia cîte un tablou, o sculptură sau o vitrină cu artifacte. Număra în minte paşii. De la uşă pînă la camera de luat vederi din colţul de sud-vest, de la cameră la arcadă, de la arcadă la următoarea cameră, iar de acolo pînă la obiectivul lui.

Nu zăbovi în faţa vitrinei mai mult decît orice iubitor de artă, cînd admiră rara frumuseţe a unui bronz din secolul al cincisprezecelea. Acel „David" era o mică bijuterie, tînăr, ţanţoş, zvelt, cu praştia avîntată înapoi, în istoricul moment al adevărului.

Deşi artistul era necunoscut, stilul îi aparţinea lui Leonardo. Şi, după cum indica plăcuţa, se presupunea a fi lucrarea unui elev de-al lui.

Clientul lui Ryan era un admirator deosebit al lui Leonardo şi îl angajase pentru acea piesă anume după ce o văzuse în Institut, cu şase luni în urmă.

Ryan presupunea că avea să fie foarte mulţumit şi prefera ca acest lucru să se întîmple mai devreme, nu mai tîrziu. Hotărî să-şi devanseze programul. Considera că era mai înţelept să-şi termine treaba şi să plece mai departe, înainte de a comite o greşeală cu Miranda. Deja îi părea cam rău pentru inconvenientele şi nemulţumirile pe care avea să i le provoace.

Dar, în fond, era asigurată. Iar bronzul nu era nici pe departe cea mai valoroasă piesă a muzeului.

Dacă ar fi fost să aleagă singur, ar fi luat Cellini-ul, sau poate femeia de Tizian care-i amintea de Miranda. Dar bronzul de buzunar era preferința clientului. Și avea să fie o misiune mai ușoară decît Cellini-ul sau Tizian-ul.

În urma propriei sale reacții neprevăzute față de Miranda, petrecuse una sau două ore productive, după ce o dusese acasă și-și schimbase costumul de seară, în spațiul cît un tunel de metrou de sub Institut. Acolo, după cum știa deja, se aflau instalațiile sistemului de alarmă al clădirii. Sirene, camere, senzori.

Nu avea nevoie decît de laptop și de puțin timp, pentru a reprograma sistemul conform cerințelor lui personale. Nu umblase prea mult la el. Cea mai mare parte a misiunii avea să se îndeplinească în cîteva ore, dar puținele schimbări judicioase îi ușurau, în perspectivă, activitatea.

Își termină măsurătorile, după care, conform programului, puse în aplicare prima probă. Îi zîmbi doamnei cu păr albastru, în timp ce trecea pe lîngă grupul ei.

Cu mîinile în buzunare, începu să studieze o pictură în clarobscur a Bunei-Vestiri. Luînd în mînă micul mecanism, își trecu degetul peste comenzi pînă găsi butonul potrivit. Camera de supraveghere se afla exact în dreapta lui. Îi zîmbi Fecioarei cînd văzu, cu coada ochiului, beculețul roșu al camerei stingîndu-se.

Doamne, cît mai iubea tehnologia.

În celălalt buzunar, apăsă butonul unui cronometru. Și așteptă.

Aprecie că trecuseră aproape două minute, cînd se auzi un semnal de la walkie-talkie-ul celui mai apropiat paznic. Ryan apăsă din nou butonul cronometrului, cu cealaltă mînă repuse în funcțiune camera și porni să studieze chipul trist și nedumerit al Sfîntului Sebastian.

Mai mult decît satisfăcut, ieși din galerie și din clădire, pentru a-și folosi telefonul celular.

– Cabinetul domnișoarei doctor Jones. Vă pot ajuta cu ceva?

– Sper.

Vocea subțire şi suavă a asistentei îl făcu să zîmbească.

– Domnişoara doctor Jones este disponibilă? Ryan Boldari la telefon.

– Un moment, domnule Boldari.

În timp ce aştepta, Ryan se retrase să se apere de vînt. Îi plăcea cum arăta centrul oraşului, diversitatea arhitecturală, granitul şi cărămizile. Trecuse pe lîngă o demnă statuie a lui Longfellow în hoinărelile sale, constatînd că, pe lîngă celelalte statui şi monumente, contribuia la aspectul interesant al oraşului.

Poate că prefera New York-ul, cu ritmul agitat şi rigorile lui. Dar nu credea că l-ar fi deranjat să mai stea puțin timp aici. Cu altă ocazie, desigur. Niciodată nu era înțelept să rămînă prea mult timp după ce-şi termina o misiune.

– Ryan?

Vocea ei suna puțin cam sufocată.

– Iartă-mă că te-am lăsat să aştepți.

– Nu face nimic. Mi-am luat doar o mică vacanță turistică şi ți- am vizitat galeriile.

Era mai bine să ştie, fiind foarte probabil ca a doua zi să revadă benzile video de supraveghere.

– Aha. Aş fi vrut să-mi spui că urma să vii. Te-aş fi condus personal.

– N-am vrut să te rețin de la treabă. Dar doream să-ți spun că, după cîte mi se pare, Vasari-urile mele vor avea un cămin temporar minunat. Ar trebui să vii şi tu la New York, ca să vezi unde-ți va sta Cellini-ul.

Nu intenționase s-o spună. Fir-ar să fie. Îşi mută telefonul în mîna cealaltă, reamintindu-şi că, pentru un timp, era necesar să păstreze distanța.

– S-ar putea să vin. Vrei să-mi faci o vizită? Îți pot rezolva să intri.

– Aş vrea, dar am nişte întîlniri pe care nu le-am putut reprograma. Sperasem să te invit la masă, însă de la întîlnirile astea nu pot să lipsesc. Azi sînt ocupat toată ziua, dar mă întrebam dacă ai vrea să luăm prînzul

împreună mîine.

– Sînt sigură că-mi pot găsi timp. La ce oră îți convine?

– Cu cît mai devreme, cu atît mai bine. Vreau să te văd, Miranda.

Şi-o imagina aşezată la biroul ei, poate cu un halat de laborator peste cine ştie ce pulover larg. O, da, voia s-o vadă, cît mai mult.

– La douăsprezece, ce zici?

Auzi un foşnet de hîrtii. Îşi verifica agenda, medită el şi, din cine ştie ce motiv, şi acest lucru i se păru fermecător.

– Da, la amiază e perfect. Ăă, tocmai mi-a sosit pe birou documentația despre Vasari-urile tale. Lucrezi repede.

– Femeile frumoase nu trebuie lăsate să aştepte. Ne vedem mîine. Diseară am să mă gîndesc la tine.

Întrerupse legătura, suferind o senzație foarte rară. Recunoscu în ea vinovăția numai fiindcă nu-şi amintea s-o mai fi simțit cu adevărat vreodată. Cu siguranță, nu în materie de femei sau de muncă.

– N-ai ce face, murmură el încet, băgînd în buzunar telefonul mobil. În timp ce mergea spre parcare, scoase cronometrul. Arăta o sută zece secunde.

Timp suficient. Mai mult decît suficient.

Îşi ridică privirea spre fereastra unde ştia că era cabinetul Mirandei. Şi pentru asta urma să aibă timp. În cele din urmă. Dar obligațiile profesionale rămîneau pe primul loc. Era sigur că o femeie cu firea ei practică ar fi fost de acord.

Ryan petrecu următoarele cîteva ore închis în apartamentul său. Comandase un prînz frugal, deschisese radioul stereo, pe un post cu muzică clasică, şi-şi întinsese însemnările pentru a le revedea. Avea planurile Institutului fixate pe masa întinsă, cu solnița, pipernița şi sticluțele de muştar şi ketchup primite pe tava de la room service.

Schițele sistemului de securitate erau afişate pe dis-

playul laptopului. Ronțăind un cartof prăjit şi bînd apă minerală *Evian,* le studia atent. Planurile fuseseră destul de uşor de obținut. Cu relații şi bani, se putea face rost de aproape orice. Totodată, era foarte dibaci cu computerul. Îşi dezvoltase şi îşi cizelase acest talent încă din timpul liceului.

Mama lui insistase să învețe bătutul la maşină – că nu se ştie niciodată –, dar Ryan avea lucruri mult mai interesante de făcut cu un keyboard decît să dactilografieze corespondența altora pe computer.

Construise personal laptopul pe care-l purta asupra sa, adăugînd cîteva avantaje nu tocmai legale. Dar, în fond, nici profesia lui nu era legală.

Boldari Gallery erau absolut în regulă, iar acum se autofinanțau, scoțînd şi un profit frumos şi confortabil. Însă le clădise din fonduri acumulate de-a lungul anilor, începînd ca băiat cu degete iuți şi gîndire rapidă pe străzile din New York.

Unii oameni se năşteau artişti, alții contabili. Ryan se născuse hoț.

Inițial, furase din buzunare şi şterpelise piese mărunte, fiindcă ducea lipsă de bani. La urma urmei, profesorii de artă nu se tăvăleau în lovele, iar în casa Boldari erau multe guri de hrănit.

Mai tîrziu, trecuse la munca de categoria a doua, fiindcă, ei bine, se pricepea şi îl atrăgea. Îşi mai amintea şi acum prima incursiune într-o casă întunecoasă, adormită. Liniştea, tensiunea, fiorul de a se afla într-un loc unde nu avea dreptul să fie, nervozitatea inițială care-l cotropea la gîndul posibilității de a fi prins, toate sporiseră fascinația.

Ca şi cum ar fi avut relații sexuale într-un oarecare loc public, ziua-n amiaza mare. Cu nevasta altuia.

Întrucît avea un cod moral strict împotriva adulterului, îşi stimuleze această senzație captivantă la furturi.

Iar acum, peste aproape douăzeci de ani, simțea acelaşi fior de fiecare dată cînd forța o broască şi se strecura într-o clădire păzită. Îşi rafinase meşteşugul şi, de mai mult de un deceniu, se specializase în artă. Avea

flerul artei, afecțiunea pentru ea, iar în adîncul inimii o considera un domeniu public. Dacă sustrăgea un tablou de la Smithsonian – şi o făcuse – pur şi simplu îl servea pe un individ care îl plătea bine.

Iar cu banii cumpăra noi obiecte de artă pe care să le expună în galeriile lui, pentru bucuria publicului.

Părea să echilibreze frumos situația.

Din moment ce avea simțul electronicii şi al dispozitivelor, de ce nu s-ar fi folosit de ele alături de talentul său la furtişaguri dăruit de Dumnezeu?

Întorcîndu-se spre laptop, introduse măsurătorile pe care le făcuse în Galeria de Sud şi afişă pe display planul în trei dimensiuni al etajului. Poziţiile camerelor de luat vederi erau marcate cu roşu. Din cîteva apăsări pe taste, ceru aparatului să calculeze unghiurile, distanțele şi cel mai avantajos traseu.

Ajunsese departe de vremurile spargerilor în domicilii, cînd reținea cîte o casă, intra pe fereastră şi umbla pe furiş îndesîndu-şi sclipiciuri în geantă. Acel aspect al meseriei era pentru cei tineri, nepăsători sau nechibzuiți. Şi, în aceste vremuri tulburi, prea mulți oameni aveau arme în casă şi trăgeau în oricine se mişca noaptea prin zonă.

Prefera să-i evite pe locatarii mîncărici la deget.

Mai bine să se folosească de era tehnologiei, să facă treaba repede, curat şi îngrijit, şi să meargă mai departe.

În virtutea obişnuinței, verifică bateriile aparatului de blocaj. Era o creație a lui proprie, compusă din piese recuperate de la o telecomandă de televizor, un telefon celular şi un pager.

După ce studia sistemul de securitate al unei ținte – pe care Andrew avusese amabilitatea să i-l arate – putea regla uşor gama şi frecvența pentru a afecta instalațiile direct la sursă. Testul de dimineață îi dovedise că avusese succes în această privință.

Intrarea fusese mai problematică. Dacă lucra cu un partener, unul ar fi putut să opereze pe computer, în spațiul subteran, pentru a scoate din funcțiune încuietorile. El acționa singur şi avea nevoie de aparat pentru

blocarea camerelor de supraveghere.

Broaştele erau o problemă relativ simplă. Obţinuse schema sistemului de pază cu săptămîni în urmă şi în cele din urmă o penetrase. După nouă nopţi perecute la faţa locului, reţinuse uşa laterală şi-şi falsificase o cartelă de intrare.

Codul de securitate îl avea tot prin bunăvoinţa lui Andrew. Ryan era uimit cît de multe informaţii duceau oamenii în portofel. Numerele şi succesiunea lor fuseseră scrise ordonat pe o hîrtie împăturită, lîngă permisul de conducere. Avusese nevoie doar de cîteva secunde pentru a lua portvizitul, a găsi numerele şi a le memora, şi doar de o mînă amicală pe umărul lui Andrew, pentru a- i strecura portofelul la loc în buzunar.

Ryan socotea că pregătirea acţiunii îi luase aproximativ şaptezeci şi două de ore; plus ora de execuţie şi scăzînd cheltuielile, avea să scoată un profit de optzeci şi cinci de mii.

Drăguţă treabă, pentru cine putea pune mîna pe ea, îşi spuse, încercînd să nu regrete că era ultima lui aventură. Îşi dăduse cuvîntul şi niciodată nu-şi încălca promisiunile. Mai ales faţă de familie.

Se uită la ceas, calculînd că mai avea opt ore pînă la ridicarea cortinei. Pe prima o petrecu ocupîndu-se de toate dovezile posibile, arzînd planurile în şemineul vesel al apartamentului, încuindu-şi toată aparatura electronică într-un container blindat şi adăugînd coduri şi parole suplimentare documentelor din computer pentru a-l putea închide în siguranţă şi pe acesta.

Astfel, îi rămînea timp pentru puţin exerciţiu fizic, o saună, o baie în piscină şi un pui de somn. Credea în vioiciunea trupului şi a minţii înaintea oricărei pătrunderi prin efracţie.

La ora şase şi ceva, Miranda stătea singură în cabinetul ei, scriind o scrisoare pe care prefera să şi-o dactilografieze singură.

Deşi, în esenţă, ea şi Andrew conduceau institutul, încă se mai aplica procedura standard ca amîndoi

părinții lor să fie informați despre orice împrumuturi sau transferuri ale operelor de artă şi să le aprobe.

Intenționa ca scrisoarea să fie laconică şi pragmatică şi era dispusă s-o redacteze cuvînt cu cuvînt pînă devenea acidă ca oțetul şi întru totul la fel de neprietenoasă, dar de cel mai strict profesionalism.

Bănuia că oțetul se potrivea de minune cu starea de spirit a mamei sale.

Tocmai terminase prima ciornă şi începea să lucreze la rafinamente, cînd sună telefonul.

– New England Institute, Dr. Jones.

– Miranda, slavă Domnului că te-am prins.

– Mă scuzați...

Nemulțumită de țăcănitul cercelului, îndepărtă receptorul şi şi-l scoase de la ureche.

– Cine-i la telefon?

– Giovanni.

– Giovanni? îşi privi ea ceasul de birou, calculînd timpul. La voi este trecut de miezul nopții. S-a-ntîmplat ceva?

– Şi-ncă cum. E un dezastru. N-am îndrăznit să te sun mai devreme, dar am considerat că trebuie să afli, cît mai mai curînd, înainte... înainte de a veni mîine dimineață.

Inima îi tresări o dată, brutal de tare, iar cercelul pe care şi-l scoase căzu pe birou cu un zăngănit melodios.

– Mama? A pățit mama ceva?

– Nu... sau, da. E bine, n-are nimic. Iartă-mă, sînt răvăşit.

– E-nregulă.

Ca să se calmeze, închise ochii, inspirînd adînc, fără zgomot.

– Spune-mi ce s-a întîmplat.

– Statueta, bronzul Fiesole. E un fals.

– Dar e ridicol, se răsti ea, îndreptîndu-se de spate. Imposibil să fie fals. Cine-a spus?

– Am primit astăzi rezultatele expertizei făcute la Roma. În laboratoarele *Arcana-Jasper*. Doctorul Ponti a supervizat testele. Îi cunoşti activitatea?

– Da, desigur. Eşti dezinformat, Giovanni.

– Îţi spun eu, am văzut rezultatele cu ochii mei. Doamna doctor Stanford-Jones m-a chemat la ordine, împreună cu Richard şi Elise, noi fiind echipa iniţială. Pînă şi pe Vincente l-a muştruluit. E furibundă, Miranda, şi umilită şi-i e rău de-a binelea. Bronzul e fals. Probabil a fost turnat acum doar cîteva luni, cel mult. Formula metalului este cea corectă, pînă şi patina e perfectă, şi putea păcăli cu mare uşurinţă.

– Pe mine nu mă păcăleşte nimic, insistă Miranda, deşi simţea ghearele de crab ale panicii tîrîndu-i-se pe şira spinării.

– Nivelurile de coroziune sînt anormale, complet anormale. Nu înţeleg cum au putut să ne scape, Miranda, dar sînt false. Cineva a încercat să le creeze în masa metalului, dar n-a reuşit.

– Am văzut rezultatele, fotografiile pe computer, radiografiile.

– Ştiu. I-am spus-o şi mamei tale, dar...

– Dar ce, Giovanni?

– M-a întrebat cine a făcut radiografiile, cine a programat computerul. Cine a făcut testele cu radiaţii. *Cara,* îmi pare foarte rău.

– Înţeleg.

Era complet amorţită, cu mintea ca în ceaţă.

– E responsabilitatea mea. Eu am făcut testele, eu am scris rapoartele.

– Dacă nu exista scurgerea de informaţii către presă, am fi putut-o muşamaliza, cel puţin parţial.

– S-ar putea ca Ponti să se înşele, îşi frecă Miranda gura cu o mînă. Ar putea să se înşele. Mie nu-mi poate scăpa ceva atît de elementar ca nivelurile de coroziune. Trebuie să mă gîndesc bine, Giovanni. Îţi mulţumesc că mi-ai spus.

– Sînt dezolat că ţi-o cer, Miranda, dar trebuie, dacă sper să-mi păstrez postul. Mama ta nu trebuie să ştie că ţi-am vorbit despre asta, că am vorbit cu tine pur şi simplu. Cred că intenţionează să te caute personal, mîine dimineaţă.

– Nici o grijă, n-am să pomenesc numele tău. Acum nu mai pot vorbi. Trebuie să mă gîndesc.

– Bine. Îmi pare rău, atît de rău.

Încet, calculat, Miranda puse receptorul în furcă şi rămase încremenită ca o piatră, cu ochii mari, în gol. Se chinuia să-şi reamintească toate datele, să le pună în ordine, să le revadă la fel de clar ca la Florenţa. Dar nu percepea decît un bîzîit surd care-o făcu să cedeze, lăsîndu-şi capul între genunchi.

– Un fals? Gu neputinţă. Nu era posibil. Respiraţia i se scurtase, nereuşind să-i mai alimenteze plămînii cu oxigen. Apoi, degetele începură s-o furnice, cînd amorţeala trecu şi începu tremurul.

Fusese atentă, se încredinţă ea. Fusese meticuloasă. Fusese precisă. Inima îi bătea atît de dureros, încît îşi apăsă podul palmei peste stern, ca să şi-o liniştească. O, Doamne, nu fusese destul de atentă, destul de meticuloasă, destul de precisă.

Avusese dreptate mama ei? În pofida tuturor afirmaţiilor contrare, îşi formase părerea despre bronz în momentul cînd îl văzuse?

O dorise, recunoscu ea, ridicînd capul pentru a se rezema în scaun, cu mişcarea înceată şi cumpănită a celor bătrîni sau bolnavi. Dorise să fie autentic, dorise să ştie că ţinuse în mînă o piesă atît de importantă, atît de preţioasă şi de rară.

Aroganţă, aşa o numise Elizabeth. Aroganţa şi ambiţia ei. Oare lăsase ca acea înfumurare, acea jinduire, acea sete de admiraţie să-i tulbure judecata şi să-i afecteze munca? Nu, nu, nu. Ridică mîinile, apăsîndu-şi-le pe ochi. Văzuse fotografiile, rezultatele radiaţiilor, analizele chimice. Le studiase. Erau fapte concrete, iar faptele nu mînteau. Toate testele îi dovediseră convingerea. Trebuia să fie o greşeală, dar nu ea o comisese.

Căci, dacă greşise, îşi spuse Miranda, coborîndu-şi pumnii pe birou, era mai rău decît un simplu eşec. Nimeni n-avea să se mai încreadă în ea. Nici chiar ea n-ar mai fi putut să aibă încredere în ea însăşi.

Închise ochii, cu capul rezemat pe spate.

Astfel o găsi Andrew, peste douăzeci de minute.

– Am văzut lumina aprinsă. Şi eu lucram peste program, şi...

Lăsă fraza neterminată, oprindu-se în uşă. Miranda era palidă ca hîrtia, iar cînd deschise ochii, erau prea umbriţi, prea strălucitori şi prea goi.

– Ce-i, ţi-e rău?

Deşi bolile îl nelinişteau, intră în cameră să-i pună o mînă pe frunte.

– Eşti rece ca gheaţa.

Instinctiv, îi luă mîinile într-ale lui şi începu să i le frece.

– Ai răcit, sau aşa ceva. Te duc acasă. Trebuie să te culci în pat.

– Andrew...

Trebuia să i-o spună, s-o spună cu voce tare. Iar gîtlejul îi era numai carne vie, cînd rosti cuvintele:

– „Doamna Întunecată". E falsă.

– Ce?

Fratele ei începuse să-i maseze capul. Auzind-o, rămase cu mîna nemişcată.

– Bronzul? De la Florenţa?

– Noua expertiză. Au sosit rezultatele. Dezvoltarea coroziunii e nefirească, coeficienţii de radiaţie sînt incorecţi. Ponti, din Roma. A coordonat personal testele.

Andrew se aşeză pe marginea biroului, ştiind că mîngîierile frăţeşti pe cap n-aveau să-i alunge răul.

– De unde ştii?

– De la Giovanni, m-a sunat adineauri. Fără permisiune. Dacă află mama, ar putea să-l concedieze pentru asta.

– Okay.

Pentru moment, nu Giovanni îl interesa.

– Eşti sigură că informaţiile lui sînt corecte?

– Nici nu vreau să mă gîndesc, îşi încrucişă Miranda braţele peste piept, înfigîndu-şi degetele în bicepşi. Strîngînd, slăbind, strîngînd, slăbind. Altfel, nu m-ar fi căutat. Mama i-a chemat pe el, pe Elise şi pe Richard Hawthorne, ca să le spună. Şi pe Vincente. Cred că i-a făcut

cu ou şi cu oţet. Vor spune că eu am încurcat-o.

Vocea i se frînse, făcînd-o să clatine din cap cu putere, ca pentru a-şi nega emoţia.

– Exact aşa cum a prezis.

– Şi are dreptate?

Miranda deschise gura să nege şi acest lucru, la fel de insistent. Dar o închise la loc, strîngîndu-şi buzele. Calm, îşi impuse. Cel puţin, avea nevoie de calm.

– Nu văd cum. Am făcut testele, am urmat procedura. Am documentat rezultatele. Dar o doream, Andrew, poate că am dorit-o prea mult.

– N-am observat niciodată să laşi ceea ce doreşti să stea în calea realităţii.

Nu suporta s-o vadă atît de zdrobită. Dintre ei doi, ea fusese întotdeauna cea mai puternică. Amîndoi contaseră pe asta.

– E posibil să fi fost vreo eroare tehnică, o defecţiune a echipamentelor?

Miranda fu cît pe ce să rîdă.

– Este vorba de mîndria şi bucuria lui Elizabeth, Andrew.

– Maşinile se mai şi strică.

– Sau oamenii care introduc date în maşini fac greşeli. E posibil să fi comis şi echipa lui Ponti una.

Se ridică de la birou şi, cu toate că îi tremurau picioarele, începu să se plimbe prin încăpere.

– Nu e mai neverosimil decît dacă aş fi făcut eu una. Trebuie să-mi revăd datele, şi rezultatele. Şi pe ale lui. Şi pe „Doamna Întunecată".

– Va trebui să discuţi cu ea.

– Ştiu, se opri Miranda în loc, întorcîndu-se spre fereastră, dar nu văzu decît întuneric. I-aş telefona chiar acum, dacă n-ar fi în joc loialitatea lui Giovanni. Aş prefera să fac ceva, decît să aştept pînă mă caută.

– Întotdeauna ai fost genul care ia medicamentul dintr-o înghiţitură. Eu cred în amînatul la nesfîrşit a ceea ce nu vrei să înfrunţi azi.

– N-am cum s-o evit. Cînd rezultatele se vor da publicităţii, au să se stîrnească valuri. Voi apărea sau ca o

proastă, sau ca o escroacă, şi nici nu ştiu ce este mai rău. Vincente va găsi unele soluţii, dar nu va putea opri presa. A avut dreptate. Va afecta organizaţia *Standjo,* pe ea, pe mine.

Se întoarse cu faţa spre el:

– Va afecta Institutul.

– Ne descurcăm noi.

– E încurcătura mea, Andrew. Nu a ta.

Andrew se apropie, punîndu-i mîinile pe umeri.

– Nu, spuse el simplu, iar Miranda simţi că i se umpleau ochii de lacrimi. Vom rămîne uniţi, ca întotdeauna.

Expirînd prelung, se rezemă de el, lăsîndu-l s-o consoleze. Dar şi spunea că s-ar fi putut ca mama ei să nu-i dea de ales. Dacă era vorba de Institut sau de propria ei fiică, nu încăpea nici o îndoială care avea prioritate.

Capitolul 8

Vîntul de la miezul nopţii era înverşunat ca o femeie ofensată şi la fel de nervos. Pe Ryan nu-l deranja. Îl găsea înviorător, în timp ce parcurgea cele trei cvartaluri din locul unde-şi parcase maşina.

Tot ceea ce-i trebuia se găsea sub haină, în pungi, buzunare şi mica servietă pe care o ţinea în mînă. Dacă poliţiştii îl opreau din cine ştie ce motiv şi aruncau o privire, ar fi ajuns după gratii înainte de a apuca să-şi exercite dreptul civil al unicului apel telefonic. Dar şi asta făcea parte din spiritul aventurii. Dumnezeule, cît avea să-i lipsească, se gîndi el, mergînd cu paşii mari şi grăbiţi ai unui om care se duce să-şi întîlnească iubita. Etapa planificărilor se încheiase şi, odată cu ea, acel aspect al vieţii lui. Acum se apropia execuţia, ultima. Dorea să-şi întipărească în minte fiecare detaliu, pentru ca, la bătrîneţe, cu nepoţii pe genunchi, să-şi poată re-

aminti acel tineresc şi vital sentiment de putere.

Scrută străzile. Copacii erau dezgoliți şi se legănau în vînt, mașinile circulau răzlețe, luna pălise cu forma abia ghicindu-i-se pe lîngă luminile oraşului şi norii ce pluteau pe cer. Trecu prin dreptul unui bar într-a cărui vitrină clipea un pahar de *Martini* din neon albastru şi zîmbi. Putea să intre la un păhărel, după lucru. Părea să se cuvină un mic toast pentru sfîrşitul unei epoci.

Traversă strada la semafor, ca un cetățean civilizat care nici nu s-ar fi gîndit să treacă pe roşu. Cel puțin, nu cînd era în posesia unor instrumente de spărgător.

Văzu Institutul în față, cu silueta sa maiestuoasă de granit yankeu. Îi plăcea că ultima lui misiune era aceea de a pătrunde într-o clădire veche atît de mîndră şi de demnă.

Ferestrele erau întunecate, cu excepția luminilor de serviciu din hol. I se părea ciudat şi destul de înduioşător că oamenii lăsau luminile aprinse ca să descurajeze hoții. Unul priceput putea să fure în plină lumină a zilei, la fel de uşor ca la adăpostul întunericului.

Iar el era foarte priceput.

Privi în susul şi-n josul străzii înainte de a-şi consulta ceasul. Observațiile efectuate îl ajutaseră să afle sistemul de patrulare al mașinilor poliției din zonă. Dacă nu era chemată în mod special, avea la dispoziție cincisprezece minute pînă să treacă pe-acolo o mașină alb cu negru.

Traversă spre latura de sud a clădirii, cu pasul vioi, dar fără grabă. Mantoul lung dădea impresia unei constituții masive, pălăria îi umbrea fața, iar părul de sub ea avea acum o culoare căruntă demnă şi destul de cochetă. Oricine îl observa n-ar fi reținut decît un domn între două vîrste, puțin cam supraponderal.

Mai avea doi metri pînă la uşă, încă în afara cîmpului vizual al camerei, cînd scoase aparatul de blocaj din buzunar şi îl îndreptă spre țintă. Văzu luminița roşie stingîndu-se şi porni repede mai departe.

Cartela falsificată presupuse o anume finețe de acțiune, dar fanta o acceptă şi o citi de la a treia încercare.

Ştiind codul pe dinafară, îl introduse şi intră în mai puţin de patruzeci şi cinci de secunde. Repuse camera în funcţiune – nu avea nici un rost ca vreun paznic vigilent să vină s-o verifice –, apoi închise uşa şi o încuie la loc.

Îşi scoase mantoul, agăţîndu-l ordonat lîngă automatele cu răcoritoare şi gustări ale personalului. Mănuşile negre din piele de căprioară intrară în buzunar. Pe sub ele purta mănuşi chirurgicale subţiri, pe care orice om cinstit le putea cumpăra cu cutia de la un magazin de tehnică medicală. Îşi acoperi părul argintiu cu o bonetă neagră.

Eficient, îşi controlă uneltele pentru ultima oară.

Abia atunci îşi îngădui să se oprească, o clipă doar, şi să savureze senzaţia.

Stătu în întuneric, ascultînd tăcerea care de fapt nici nu era tăcere. Clădirile aveau limbajul lor, iar aceasta murmura şi scîrţîia. Auzea foşnetul aerului cald prin gurile de ventilaţie, vîjîitul vîntului apăsînd uşa din spatele său. Camerele de gardă şi securitate se aflau la nivelul superior, iar planşeele erau groase. Nu auzea nimic dintr-acolo şi ştia că nici ei nu auzeau nimic de jos. Cu ochii adaptaţi la întuneric, trecu la uşa următoare. Avea o încuietoare solidă, care presupunea folosirea şperaclului şi a lanternei-creion, pe care o luă între dinţi şi, în aproximativ treizeci de secunde, rezolvă problema.

Zîmbi auzind muzica lamelelor care ţăcăneau, apoi intră în hol.

Prima cameră de supraveghere se găsea la capătul coridorului, unde panorama într-o parte şi-n alta. Nu-l preocupa prea mult. Acolo, nu era decît o umbră printre umbre, iar camera stătea orientată spre galerie. Se strecură pe sub ea de-a lungul peretului, în afara razei vizuale, şi o luă spre stînga.

Grota lui Aladdin, îşi spuse, ajuns lîngă Galeria de Sud. Turnul Londrei, Comoara lui Barbă-Neagră, Ţara Minunilor. Un asemenea loc era ca toate basmele pe care le citise şi recitise în copilărie.

O nerăbdare luminoasă îi scînteia pe piele, îi încorda muşchii, i se încleşta ca dorinţa în pîntece. Să întindă

mîna şi să ia. Îl făcea să cugete cît de uşor putea un profesionist să cadă pradă lăcomiei – şi catastrofei.

Se mai uită o dată la ceas. Într-un asemenea loc, conştiinciozitatea yankee însemna că paznicii încă îşi mai făceau rondul, deşi camerele şi senzorii ar fi trebuit să fie de ajuns. Desigur, el însuşi era dovada contrară vie, iar dacă ar fi fost şeful pazei, ar fi angajat de două ori mai mulţi gardieni şi le-ar fi dublat rondurile.

Dar asta nu era treaba lui.

Nu-şi mai folosea lanterna, nu mai avea nevoie de ea. Pînă şi o lumină cît un vîrf de ac ar fi alertat senzorii. Folosindu-şi măsurările şi excelenta vedere nocturnă, se duse în colţul galeriei, ţinti cu aparatul şi blocă nesuferita de cameră video.

O parte a creierului său număra secundele. Restul făpturii i se mişca rapid. Cînd se aplecă în faţa vitrinei, avea deja diamantul în mînă. Tăie în geam un cerc perfect, puţin mai mare decît pumnul, îl scoase cu ventuza, aproape fără nici un zgomot, şi îl puse gospodăreşte deasupra vitrinei.

Lucra repede, dar cu o economie a mişcărilor care-i era la fel de înnăscută ca şi culoarea ochilor. Nu pierdu timpul admirîndu-şi prada sau gîndindu-se la plăcerea de a lua mai mult. Aşa ceva era pentru amatori. Se rezumă să introducă mîna, să ia bronzul şi să-l vîre în punga de la centură.

Întrucît aprecia ordinea şi ironia, potrivi cercul de sticlă la loc, după care reveni tiptil în colţ. Puse iarăşi camera în funcţiune şi porni înapoi pe unde venise.

După numărătoarea lui, totul durase şaptezeci şi cinci de secunde.

Cînd ajunse în holul de la ieşire, mută bronzul în servietă, potrivindu-l între două plăci groase de polistiren. Îşi schimbă boneta cu pălăria, scoase mănuşile chirurgicale şi le făcu sul cu grijă, băgîndu-le în buzunar.

Îşi luă pe el mantoul, ieşi, încuie îngrijit în urma lui şi ajunse la un cvartal distanţă în mai puţin de zece minute după momentul cînd intrase în clădire.

Văzut, făcut, făcut, reflectă Ryan. Frumos sfîrşit de

carieră. Privi din nou spre bar şi fu gata să intre. În ultimul moment, se hotărî să se ducă în schimb la hotel şi să comande o sticlă de şampanie. Unele toasturi aveau un caracter mai degrabă personal.

La ora şase dimineaţa, după o noapte nedormită, Miranda se trezi din prima aţipeală adevărată tresărind la apelul telefonului. Cu dureri de cap, dezorientată, bîjbîi după receptor.

– Dr. Jones. *Pronto.*

Nu. Nu era în Italia. Era în Maine. Acasă.

– Alo?

– Domnişoară doctor Jones, aici Ken Scutter, de la pază.

– Domnul Scutter...

Nu asocia nici o faţă cu numele şi era prea buimacă pentru a încerca.

– Ce este?

– Am avut un incident.

– Un incident?

Cu minţile începînd să i se limpezească, se săltă în coate. Cearşafurile şi păturile erau încurcate în jurul ei ca feşele unei mumii şi înjură printre dinţi în timp ce se chinuia să se elibereze.

– Ce fel de incident?

– Nu s-a constatat pînă la ieşirea din schimb, acum cîteva momente, dar voiam să vă anunţ imediat. S-a produs o spargere.

– O spargere, sări Miranda în sus, trează complet, cu sîngele năvălindu-i în cap. La Institut?

– Da, domnişoară. M-am gîndit că veţi dori să veniţi imediat.

– Sînt pagube? S-a furat ceva?

– Pagube grave, nu, domnişoară doctor Jones. Lipseşte o piesă din Galeria de Sud. Catalogul arată că era un bronz din secolul al cincisprezecelea, anonim, cu David.

Un bronz. Deodată, toate bronzurile din lume se îngrămădeau pe capul ei.

– Vin acum.

Zbură din pat şi, fără a pierde vremea cu capotul, alergă în pijamaua din flanel albastru spre camera lui Andrew. Dădu buzna înăuntru, repezindu-se la movila din pat, şi începu să-şi scuture sălbatic fratele.

– Andrew, trezeşte-te. A avut loc o spargere.

– Hmm? Ce? îi împinse el mîna şi, trecîndu-şi limba peste dinţi, începu să caşte; cînd sări în capul oaselor, fălcile îi trosniră. Cum? Unde? Cînd?

– La Institut. Lipseşte un bronz din Galeria de Sud. Îmbracă-te, să mergem.

– Un bronz?

Andrew îşi frecă faţa cu o mînă.

– Miranda, ai visat, sau ce?

– A telefonat adineauri Scutter de la pază, se răsti ea. Nu visez. Ai zece minute, Andrew, mai adăugă peste umăr, ieşind grăbită.

Peste patruzeci de minute, stătea împreună cu fratele ei în Galeria de Sud, privind cercul perfect din geam şi spaţiul gol din spatele lui. Stomacul îi zvîcni o dată, apoi senzaţia căzu în genunchi.

– Cheamă poliţia, domnule Scutter.

– Am înţeles.

Scutter îi făcu semn unuia dintre oamenii săi.

– Am ordonat un raid prin clădire – chiar acum se desfăşoară –, dar deocamdată n-am găsit nimic în neregulă şi nici o altă dispariţie.

Andrew dădu din cap:

– Va trebui să revăd benzile de securitate din ultimele douăzeci şi patru de ore.

– Da, domnule, oftă din greu Scutter. Domnişoară doctor Jones, şeful schimbului de noapte a raportat o mică problemă la două dintre camere.

– O problemă, se întoarse Miranda spre el.

Acum şi-l amintea. Scutter era un om scund şi îndesat, fost poliţist, care preferase să schimbe străzile cu paza privată. Avea un dosar perfect curat. Andrew îl chestionase şi-l angajase personal.

– Camera asta, se foi Scutter în loc, arătînd-o. Ieri dimineață, i s-a pierdut imaginea pentru vreo nouăzeci de secunde. Nimeni nu i-a dat prea mare atenție, deși s-a făcut proba standard. Azi-noapte, pe la douăsprezece, camera exterioară de la intrarea dinspre sud s-a blocat timp de circa un minut. Sufla un vînt puternic, iar dereglarea a fost pusă pe seama vremii. Camera asta interioară s-a stins și ea, vreo optzeci de secunde, între miezul nopții și ora unu. Momentele exacte trebuie să fie înregistrate pe bandă.

– Înțeleg, își vîrî Andrew mîinile în buzunare, strîngînd pumnii. Opinii, domnule Scutter?

– Părerea mea e că a fost un spărgător profesionist, cu cunoștințe de securitate și electronică. A intrat prin latura de sud, eschivînd sistemul de alarmă și camera. Știa ce căuta, n-a frecat țiparul – mă scuzați, domnișoară doctor Jones, mormăi el, dînd din cap cu vinovăție spre Miranda. Din cîte înțeleg, cunoaște muzeul, instalațiile.

– Și intră ca la plimbare, completă Miranda, cu o furie abia stăpînită, ia ce vrea și iese fluierînd – în ciuda unui sistem de securitate complex și scump și a șase paznici înarmați.

– Da, domnișoară, se subțiară buzele lui Scutter, strînse. Cam ăsta ar fi rezumatul.

– Mulțumesc. Ești bun să te duci în hol și să aștepți poliția, te rog?

Așteptă pînă cînd pașii i se îndepărtară; apoi, întrucît era singură cu Andrew, își lăsă nervii să izbucnească.

– Porcăria naibii. Ce mizerie, Andrew, porni ea în linie dreaptă spre camera respectivă, se uită urît la ea, apoi reveni. Omul ăsta vrea să credem că cineva poate să învingă sistemul de securitate, să se furișeze aici și să fure un anumit obiect de artă în mai puțin de zece minute.

– Ar fi cea mai probabilă teorie, dacă nu cumva crezi că e o conspirație între paznici și că pe toți i-a apucat brusc obsesia băieților italieni mici și goi, turnați în bronz.

Îi era rău, înlăuntrul lui. Îndrăgise piesa aceea, vitalitatea şi aroganţa ei pură.

– Putea să fie de-o mie de ori mai rău, Miranda.

– Paza a dat greş, ni s-a furat o piesă. Ce poate fi mai rău de- atît?

– După cum se-arată, tipul ăsta ar fi putut să-şi umple un sac cît al lui Moş Crăciun, curăţînd jumătate din galeria asta.

– O piesă sau o duzină, tot am fost prădaţi. Dumnezeule, îşi acoperi ea faţa cu mîinile. Din institut nu s-a mai furat nimic, de la cele şase tablouri din anii '50, iar patru dintre ele au fost recuperate.

– Atunci, poate că ne-a venit iarăşi rîndul, comentă Andrew, obosit.

– Gogoşi, se răsuci Miranda pe călcîie. Ne-am protejat proprietatea, fără să cruţăm nici o cheltuială de securitate.

– N-avem detectoare de mişcare, murmură el.

– Şi le-ai cerut.

– Sistemul pe care-l doream eu ar fi însemnat să se desfunde duşumelele, îşi coborî Andrew privirea spre marmura groasă, de cea mai bună calitate. N-am primit aprobare de la împărăţie.

Împărăţia erau părinţii lor. Tatăl lui fusese copleşit de ideea distrugerii pardoselilor şi aproape la fel de copleşit de costul estimativ al sistemului propus.

– Probabil că oricum n-ar fi contat, ridică el din umeri. Sînt toate şansele să fi găsit un mod de a trece şi peste asta. La dracu', Miranda, nu eu răspund de securitate.

– Nu e vina ta.

Andrew oftă, dorind cu o disperare feroce să bea un pahar.

– Întotdeauna e cineva de vină. Va trebui să le spun. Nici măcar nu ştiu cum să-l găsesc pe bătrîn, în Utah.

– Va şti ea, dar să nu ne repezim. Lasă-mă să mă gîndesc puţin.

Închise ochii, rămînînd nemişcată cîteva momente.

– Cum spuneai, ar fi putut să fie mult mai rău. Am

pierdut doar o singură piesă şi s-ar putea foarte bine s-o recuperăm. Pînă atunci, e asigurată, iar poliţia vine încoace. Am făcut tot ce se putea face. Trebuie să-i lăsăm pe poliţişti cu meseria lor.

– Trebuie să mi-o fac şi eu pe a mea, Miranda. Să telefonez la Florenţa, îşi forţă el un zîmbet chinuit. Ia-o aşa – micul nostru incident ar putea să împingă în planul doi problema dintre tine şi ea, pentru un timp.

Miranda pufni:

– Dacă mă aşteptam să se întîmple una ca asta, poate că aş fi furat chiar eu blestemăţia.

– Domnişoară doctor Jones.

În sală intră un bărbat cu obrajii înroşiţi de frig şi ochii verzi-pal strînşi miop sub sprîncenele stufoase şi cărunte.

– Şi domnule doctor Jones. Detectiv Cook, ridică el o insignă aurie. Am auzit că aţi pierdut ceva.

Pe la ora nouă, capul Mirandei bubuia destul de violent pentru a o face să abandoneze, rezemîndu-şi-l pe birou. Închisese uşa, dar abia rezistase pornirii de a o încuia, şi-şi îngăduise zece minute de deznădejde şi milă de ea însăşi.

Reuşise să aibă parte numai de cinci, cînd sună interfonul.

– Miranda, îmi pare atît de rău.

În vocea lui Lori se simţea îngrijorarea şi şovăiala.

– Doamna doctor Stanford-Jones e pe linia unu. Să-i spun că nu poţi vorbi?

O, cît ar mai fi tentat-o. Dar trase aer în piept, îndreptîndu-şi şira spinării.

– Nu, am să răspund. Îţi mulţumesc, Lori.

Întrucît vocea îi era răguşită, şi-o drese, apoi apăsă butonul liniei unu.

– Alo, mamă?

– S-a terminat expertiza bronzului Fiesole, anunţă Elizabeth, fără nici o introducere.

– Înţeleg.

– Concluziile tale s-au dovedit inexacte.

– N-aş crede.

– Nu ştiu ce insişti tu să crezi, dar au fost infirmate. Bronzul nu e nimic mai mult decît o încercare abilă şi bine executată de a imita stilul şi materialele Renaşterii. Autorităţile îl anchetează pe Carlo Rinaldi, omul care susţine că a găsit piesa.

– Vreau să văd şi eu rezultatele celei de-a doua expertize.

– Nu e o soluţie.

– O poţi aranja. Am dreptul să...

– N-ai nici un drept, Miranda. Să ne înţelegem. În momentul de faţă, prioritatea mea e să împiedic propagarea prejudiciilor. Ni s-au anulat deja două proiecte guvernamentale. Reputaţia ta – şi, în consecinţă, şi a mea – suferă atacuri. Sînt unii care cred că intenţionat ai măsluit testele şi rezultatele în scopul de a-ţi aroga creditul unei mari descoperiri.

Încet şi cu grijă, Miranda şterse cercul umed pe care-l lăsase ceaşca de ceai pe birou.

– Asta crezi şi tu?

Ezitarea spunea mai mult decît cuvintele care o urmară.

– Cred că ai lăsat ca ambiţia, graba şi entuziasmul să-ţi înceţoşeze judecata, logica şi eficienţa. Iar răspunderea îmi revine mie, de vreme ce eu te-am angajat.

– Îţi mulţumesc pentru sprijin.

– Nu te prind sarcasmele. Sînt convinsă că presa va încerca să te contacteze, în următoarele cîteva zile. Nu ai de făcut nici un comentariu.

– Ba am comentarii destule.

– Pe care le vei ţine pentru tine însăţi. Ar fi mai bine să-ţi iei un concediu.

– Serios?

Mîna începea să-i tremure, aşa că o strînse pumn.

– Asta ar fi o recunoaştere pasivă a vinovăţiei şi n-am s-o fac. Vreau să văd rezultatele. Dacă am greşit, cel puţin trebuie să ştiu unde şi cînd.

– Problema mă depăşeşte.

– Perfect. Voi găsi o cale care să nu te implice.

Aruncă o privire iritată spre faxul care suna şi ţiuia.

– Am să-l caut personal pe Ponti.

– Am şi vorbit cu el. Nu-l interesează persoana ta. Chestiunea este închisă. Fă-mi legătura la cabinetul lui Andrew.

– A, cu plăcere. Are nişte noutăţi pentru tine.

Furioasă, Miranda apăsă pe butonul de pauză şi o sună pe Lori.

– Transferă apelul la Andrew, ordonă ea, după care se ridică de la birou.

Mai întîi, trase adînc aer în piept. Avea să-l lase pe Andrew cîteva momente, pentru ca apoi să se ducă la el. Iar atunci, urma să fie calmă. Calmă şi încurajatoare. Ca să reuşească, trebuia să-şi dea la o parte propria problemă pentru un timp şi să se concentreze asupra spargerii.

Ca să-şi distragă atenţia, merse la fax şi smulse pagina din tasă.

Şi îi îngheţă sîngele în vene.

Erai atît de sigură, nu-i aşa? Se pare că te-ai înşelat. Cum vei explica?

Ce ţi-a mai rămas acum, Miranda, acum, cînd praful s-a ales de reputaţia ta? Nimic. Atîta ai fost, o reputaţie, un nume, un maldăr de diplome.

Ai ajuns de milă. Nu mai ai nimic.

Iar eu am totul.

Cum te simţi, Miranda, demascată ca o nulitate, descoperită ca incompetentă? Ca o ratată?

Îşi încleştă o mînă între sîni, în timp ce citea pînă la capăt. Respiraţia rapidă şi întretăiată făcea s-o ia cu ameţeli, şi se clătină, rezemîndu-se greoi de birou ca să nu cadă.

– Cine eşti?

Furia ieşi la suprafaţă, readucîndu-i şi echilibrul.

– Tu cine naiba mai eşti?

Nu conta, îşi spuse. N-avea să se lase afectată de mesajele acelea veninoase şi meschine. Nu însemnau nimic.

Dar introduse faxul în sertar alături de celălalt şi îl încuie. Avea să afle, pînă la urmă. Întotdeauna exista o cale de a afla. Ridicîndu-şi mîinile pe obraji, şi-i apăsă pentru a-şi repune sîngele în mişcare. Iar cînd va afla, îşi făgădui ea, urma s-o rezolve.

Nu era momentul să se preocupe de micile sîcîieli răutăcioase. Trase aer în piept, expiră şi-şi frecă palmele pînă i se încălziră din nou.

Andrew avea nevoie de ea. Institutul avea nevoie de ea. Închise strîns ochii, în timp ce apăsarea din piept i se transforma în durere. Nu era doar un nume, o colecţie de diplome. Era mai mult decît atît. Şi intenţiona s-o dovedească. Îndreptîndu-şi umerii, ieşi din cabinet cu gîndul să intre la Andrew.

Măcar doi membri ai familiei aveau să rămînă uniţi.

Detectivul Cook stătea în picioare lîngă biroul lui Lori.

– Vă mai răpesc un moment, domnişoară doctor Jones.

– Desigur.

Deşi simţea un gol în stomac, îşi stăpîni expresia feţei şi-l invită cu un gest:

– Intraţi, vă rog, şi luaţi loc. Lori, să nu mă deranjeze nimeni, te rog. Vă pot oferi o cafea, domnule detectiv?

– Nu, mulţumesc. Încerc să mă las. Cafeina şi tutunul ne omoară cu zile.

Cook se aşeză într-un fotoliu şi-şi scoase carnetul.

– Domnul doctor Jones – domnul Andrew Jones – mi-a spus că piesa dispărută era asigurată.

– Institutul e complet asigurat împotriva furturilor şi a incendiilor.

– Cinci sute de mii de dolari. Nu e cam mult pentru o piesă atît de mică? Nu era nici semnată, nici nimic, nu-i aşa?

– Artistul e necunoscut, dar se crede că i-a fost elev lui Leonardo da Vinci.

Jinduia să-şi mîngîie durerea sîcîitoare de la tîmplă, dar îşi ţinu mîinile nemişcate.

– Era un excelent studiu al lui David, din jurul anului 1524.

Ea însăşi o expertizase, îşi spuse, cu acreală. Şi nimeni nu-i contestase concluziile.

– Cinci sute de mii de dolari e o sumă absolut accesibilă, dacă piesa ar fi scoasă la licitaţie sau vîndută unui colecţionar, adăugă ea.

– Faceţi aşa ceva aici? îşi ţuguie Cook buzele. Vindeţi piese?

– Ocazional. Şi achiziţionăm. Face parte din activitatea noastră.

Detectivul îi cutreieră cabinetul cu privirea. Ordonat, eficient, cu echipamente ultimul răcnet şi un birou care probabil valora şi el o mică avere.

– E nevoie de mulţi bani pentru a ţine o asemenea instituţie.

– Într-adevăr. Taxele pe care le încasăm pentru cursuri, munca de consultanţă şi înscrieri acoperă o mare parte din costuri. Mai este şi un fond de depozit, depus de bunicul meu. În plus, patronii artelor donează adesea fonduri sau colecţii.

Deşi îi trecu prin minte că poate ar fi fost mai înţelept să-şi cheme avocatul, se aplecă înainte:

– Domnule detectiv Cook, nu avem nevoie de cinci sute de mii de dolari primă de asigurare ca să conducem Institutul.

– Cred că ar fi o picătură într-un ocean. Desigur, pentru unii e o sumă frumuşică. Mai ales dacă joacă la cazinou ori au datorii, sau nu vor decît să-şi cumpere o maşină mai deosebită.

Oricît de tare i se crispaseră umerii şi gîtul, îl privi în ochi:

– Nu joc, nu am datorii dificile şi am maşină.

– Dacă mă scuzaţi că v-o spun, domnişoară doctor Jones, nu păreţi deosebit de afectată de această pierdere.

– Afectarea mea v-ar ajuta să recuperaţi bronzul?

Detectivul ţistui din limbă.

– Bine zis. Fratele dumneavoastră, însă, e destul de răvăşit.

Întrucît ochii i se tulburară, îşi coborî privirea spre

restul de ceai din ceaşcă.

– Se consideră răspunzător. Le pune pe toate la inimă.

– Iar dumneavoastră nu?

– Dacă mă simt răspunzătoare, sau dacă pun la inimă? ripostă ea, după care ridică mîinile la cîţiva centimetri deasupra biroului. În cazul de faţă, nici una, nici alta.

– Doar pentru informarea mea, aţi putea să-mi relataţi cum v-aţi petrecut seara?

– De acord.

Muşchii i se încordaseră din nou, dar continuă calmă:

– Andrew şi cu mine am lucrat amîndoi pînă pe la şapte. Mi-am trimis asistenta acasă la şase şi ceva. Nu peste mult, am primit un telefon internaţional.

– De unde?

– De la Florenţa, Italia. Un asociat de-al meu.

Nefericirea o ardea sub stern ca un ulcer.

– Cred că am vorbit la telefon vreo zece minute, poate mai puţin. Nu peste mult, a venit aici Andrew. Am avut o discuţie şi am plecat împreună în jurul orei şapte.

– Obişnuiţi să veniţi şi să plecaţi împreună de la lucru?

– Nu, nu de obicei. Nu ne coincid întotdeauna orele. Aseară nu mă simţeam prea bine, aşa că m-a condus acasă. Locuim amîndoi în casa pe care ne-a lăsat-o bunica. Am luat o cină uşoară. M-am dus la culcare pe la nouă.

– Şi aţi rămas acasă în tot restul nopţii?

– Da, cum v-am spus, nu mă simţeam bine.

– Iar fratele dumneavoastră a stat şi el acasă toată noaptea.

Miranda n-avea idee.

– Da, într-adevăr. L-am trezit imediat după că am primit telefonul domnului Scutter de la pază, de dimineaţă, la şase şi cîteva minute. Am venit împreună, am constatat situaţia şi i-am ordonat domnului Scutter să cheme poliţia.

– Acel mic bronz... îşi rezemă Cook bloc-notesul pe

genunchi. Aveți în galerie piese care valorează mult mai mult, cred. Ciudat, că a luat numai piesa aceea – doar o singură piesă, după ce şi-a dat atîta osteneală ca să intre.

– Da, răspunse plat Miranda. Şi eu m-am mirat. Cum aţi explica asta, domnule detectiv?

Cook fu nevoit să zîmbească. Era o revenire reuşită.

– Aş spune că a dorit-o anume. Nu mai lipseşte nimic altceva?

– Spaţiile expoziţionale au fost cercetate amănunţit. Nu pare să mai fi dispărut nimic. Altceva, nu ştiu ce v-aş mai putea spune.

– Pentru moment, atîta ar fi de ajuns, se ridică el, băgîndu-şi carnetul în buzunar. Vă vom interoga personalul şi este foarte probabil să mai am de vorbit cu dumneavoastră.

– Sîntem mai mult decît dispuşi să cooperăm. Se ridică şi ea; abia aştepta s-o lase în pace. Mă găsiţi aici, sau acasă, continuă, mergînd spre uşă. Cînd o deschise, îl văzu pe Ryan învîrtindu-se prin antecameră.

– Miranda, veni el drept spre ea şi luîndu-i ambele mîini. Tocmai am aflat.

Din cine ştie ce motiv, simţi că iar o podideau lacrimile şi încercă să şi le alunge.

– O zi mizerabilă, îngăimă ea.

– Regret nespus. Cît de mult s-a furat? Poliţia are vreun indiciu?

– Am... Ryan, dumnealui e domnul detectiv Cook. Conduce ancheta. Domnule detectiv, vi-l prezint pe Ryan Boldari, un asociat de-al nostru.

– Domnule detectiv.

Ryan l-ar fi recunoscut că era copoi de la o poştă, fugind în direcţie opusă.

– Domnule Boldari. Lucraţi aici?

– Nu, am galerii la New York şi San Francisco. Am venit cu afaceri, pentru cîteva zile. Miranda, cu ce te pot ajuta?

– Cu nimic. Nu ştiu.

Senzaţia o lovi din nou, ca un val, făcîndu-i mîinile să

tremure într-ale lui.

– Ar fi mai bine să stai jos, eşti răscolită.

– Domnule Boldari? ridică detectivul un deget, în timp ce Ryan se întorcea s-o conducă pe Miranda înapoi în cabinet. Cum se numesc galeriile dumneavoastră?

– *Boldari,* răspunse el, arcuindu-şi sprîncenele. Galeria *Boldari.*

Scoase din buzunar o cutiuţă de argint gravat şi luă din ea o carte de vizită.

– Sînt aici adresele amîndurora. Mă scuzaţi, domnule detectiv. Domnişoara doctor Jones are nevoie de un moment de linişte.

Avu satisfacţia tacită de a-i închide lui Cook uşa în nas.

– Stai jos, Miranda. Spune-mi ce s-a întîmplat.

Miranda se conformă, recunoscătoare că-i simţea strînsoarea fermă a mîinii pe a ei.

– Numai o piesă, comentă Ryan, cînd termină. Curios.

– Probabil era un hoţ prost, replică ea, cu oarecare umor. Putea să golească toată vitrina, în tot atîta timp şi fără mai mult efort.

Ryan îşi vîrî vîrful limbii în obraz, reamintindu-şi că nu trebuia să se arate jignit.

– Se pare că a fost selectiv, dar prost? Greu de crezut că un om prost – bărbat sau femeie, în fond – să treacă de sistemul vostru de securitate cu o atît de vizibilă uşurinţă şi repeziciune.

– Ei, s-o fi pricepînd la electronică, dar habar n-are de artă.

Incapabilă să stea jos, se ridică şi puse în funcţiune ibricul electric.

– Acel „David" era o mică bijuterie, dar nici pe departe cea mai valoroasă pe care o aveam. Of, nu contează, bombăni ea, trecîndu-şi o mînă prin păr. Vorbesc de parcă mi-ar părea rău că n-a luat mai multe sau n-a ales mai bine. Sînt aşa de furioasă că a reuşit şi atîta lucru.

– Te înţeleg perfect, se apropie Ryan s-o sărute în

creştetul capului. Sînt sigur că poliția îl va găsi, şi pe „David". Cook mi-a făcut impresia unui tip eficient.

– Probabil – după ce ne va elimina pe Andrew şi pe mine de pe lista suspecților şi va putea să se concentreze asupra adevăratului hoț.

– Ar fi tipic, cred.

Micul junghi de vinovăție îl sfredeli din nou, în timp ce o întorcea cu fața spre el.

– Nu eşti îngrijorată în sensul ăsta, nu?

– Nu, nu tocmai. Iritată, dar îngrijorată nu. Îți mulțumesc că ai venit, Ryan, eu... A, masa, îşi aminti ea. Nu voi putea ajunge.

– Nici să nu te gîndeşti. Rămîne pe viitoarea mea vizită.

– Viitoarea vizită?

– Trebuie să plec diseară. Sperasem să mai stau o zi, două... din motive personale. Dar e necesar să ajung înapoi în seara asta.

– Aha...

Nu crezuse că era posibil să fie şi mai nefericită.

Ryan îi ridică mîinile spre buzele lui. Ochii ei trişti, îşi spuse el, erau atît de convingători.

– Dorul de mine nu-ți va strica. S-ar putea să-ți alunge din minte toate astea.

– Presimt că în următoarele cîteva zile voi fi foarte ocupată. Dar îmi pare rău că nu mai poți rămîne. N-o să... Problema asta nu te va face să te răzgîndeşti în legătură cu schimbul, aşa-i?

– Miranda.

Îi plăcea momentul, rolul de erou statornic şi încurajator.

– Nu vorbi prostii. Vasari-urile vor fi la tine în mai puțin de-o lună.

– Îți mulțumesc. După dimineața de azi, nici nu pot spune cît îți apreciez încrederea.

– Şi-mi vei simți lipsa.

Buzele Mirandei se arcuiră:

– Cred că da.

– Şi-acum, să ne luăm rămas bun.

Miranda dădu să vorbească, dar Ryan îi opri gura cu a lui. Îşi făcu hatîrul de a o gusta îndelung, trecînd peste surpriza ei inițială, peste începutul de împotrivire, ca un hoţ ce era.

Ştia că avea să treacă enorm de mult timp pînă s-o revadă, dacă avea s-o mai vadă vreodată. Viețile lor se despărțeau aici, însă dorea să ia cu el o amintire.

Aşa că luă gingăşia pe care tocmai începuse s-o simtă sub puterea ei şi pasiunea pe care abia apucase s-o stîrnească pe sub strictul autocontrol.

O îndepărtă, studiindu-i fața, şi-şi lăsă mîinile să-i mîngîie brațele, urcînd o dată, apoi coborînd pînă cînd atingerea mai stărui doar pe vîrfurile degetelor.

– La revedere, Miranda, spuse, cu mai mult regret decît i-ar fi căzut bine.

Şi plecă, încredințat că Miranda avea să rezolve micul inconvenient pe care îl provocase în viața ei.

Capitolul 9

Cînd termină de vorbit la telefon cu mama lui, Andrew şi-ar fi trădat țara pentru trei degete de *Jack Daniel's*. Îl apăsa. Accepta situația. Conducerea zilnică a Institutului era responsabilitatea lui, iar securitatea se înscria pe primul plan.

Mama sa i-o amintise – în fraze scurte, declarative.

N-ar fi folosit la nimic s-o contrazică, spunînd că, de vreme ce paza fusese eschivată, ar fi trebuit să sară-n sus de bucurie că se pierduse numai o piesă. Pentru Elizabeth, spargerea era o insultă personală, iar pierderea micului „David" de bronz o înfuria la fel de mult ca o prădare a tuturor galeriilor.

O putea accepta şi pe asta. Putea şi avea să-şi asume răspunderea de a trata cu poliția, cu compania

de asigurări, cu personalul, cu presa. Dar ceea ce nu putea accepta, ceea ce-l făcea să-şi dorească accesul la o sticlă era completa ei lipsă de sprijin sau înţelegere.

Numai că nu avea acces la nici o sticlă. Nu trecuse linia de a-şi ţine una în birou, ceea ce-i permitea să respingă orice aluzie că avea probleme cu băutura.

Bea acasă, în baruri, la petreceri. Prin urmare, era stăpîn pe sine însuşi. Fanteziile despre cum s-ar fi strecurat în cel mai apropiat magazin de băuturi alcoolice să ia ceva care l-ar fi ajutat să răzbească printr-o zi lungă şi grea, nu erau acelaşi lucru cu a o face.

Apăsă butonul interfonului.

– Domnişoară Purdue.

– Da, domnule doctor Jones?

Fii bună, dragă domnişoară Purdue, dă o fugă pînă la Freedom Liquors *şi adu-mi o litră de* Jack Daniel's Black. *E o tradiţie de familie.*

– Poţi veni puţin, te rog?

– Imediat, domnule.

Andrew se ridică de la birou, întorcîndu-se spre fereastră. Mîinile îi erau sigure, nu? I s-o fi rostogolit stomacul ca pe nişte valuri uleioase, o fi avut spinarea umezită de o sudoare rece, dar mîinile încă îi mai erau sigure. Era stăpîn pe sine.

O auzi intrînd şi închizînd încet uşa.

– Anchetatorul de la asigurări va fi aici la unsprezece, spuse Andrew, fără să se întoarcă. Ai grijă să n-am nimic altceva în program.

– V-am contramandat toate întîlnirile pe ziua de azi, cu excepţia celor esenţiale, domnule doctor Jones.

– Bine, îţi mulţumesc. Ăă...

Se apucă de şaua nasului, sperînd să-şi destindă întrucîtva tensiunea.

– Va trebui să programăm o şedinţă cu personalul, numai şefii de departamente. Cît mai curînd posibil după prînz.

– La ora unu, domnule doctor Jones.

– Perfect. Trimite-i un memoriu surorii mele. Aş dori să lucreze cu departamentul de publicitate la o decla-

rație. Informează-i pe toți reporterii care ne caută că vom emite un comunicat de presă spre seară, iar deocamdată nu avem de făcut nici un comentariu.

– Am înțeles. Domnule doctor Jones, domnul detectiv Cook ar dori să mai discute cu dumneavoastră, cît mai repede. E jos.

– Cobor şi eu imediat. Trebuie să redactăm o scrisoare către doamna doctor Stanford-Jones şi domnul doctor Charles Jones, descriind în detaliu incidentul şi situația actuală. Au...

Se întrerupse la auzul bătăii în uşă, apoi se întoarse, cînd intră Miranda.

– Scuză-mă, Andrew. Pot reveni, dacă eşti ocupat.

– E-n regulă. O scutim pe domnişoara Purdue de scrierea unui memoriu. Poți lucra cu publicitatea la o declarație?

– Mă apuc imediat, răspunse Miranda, văzîndu-i clar ridurile de încordare în jurul ochilor. Ai vorbit la Florența.

Andrew surîse subțire:

– Florența a vorbit cu mine. Voi întocmi o scrisoare, cu toată povestea asta nenorocită, şi i-o trimit ei şi lui tata.

– De ce n-aş face-o *eu*?

Cearcănele de sub ochii lui erau prea închise, după părerea ei, iar cutele din jurul gurii prea adînci.

– Te mai scap de neplăcere şi de consumul de timp.

– Ți-aş fi recunoscător. Anchetatorul de la asigurări vine nu peste mult, iar Cook mă cheamă din nou.

– Aha, îşi înlănțui Miranda mîinile, ținîndu-şi-le nemişcate. Domnişoară Purdue, ne laşi o clipă?

– Desigur. Merg să anunț şedința de personal, domnule doctor Jones.

– Cu şefii de departamente, îi explică Andrew Mirandei, cînd uşa se închise. La ora unu.

– Bine. Andrew, în legătură cu Cook. Va dori să se intereseze despre cele de azi-noapte. Unde-ai fost, ce-ai făcut, cu cine ai fost. Le-am spus că am plecat împreună de-aici pe la şapte şi că amîndoi am fost acasă toată noaptea.

– Perfect.

Miranda îşi răsuci degetele.

– Ai fost şi tu?

– Unde? Acasă? Da, îşi înclină Andrew capul, cu ochii îngrijoraţi. De ce?

– Nu ştiam dacă ai fost plecat sau nu.

Desfăcîndu-şi mîinile, îşi frecă faţa cu ele.

– Am considerat doar că era mai bine să spun că n-ai fost plecat.

– Nu e nevoie să mă protejezi, Miranda. N-am făcut nimic – ceea ce, după părerea mamei, este o problemă.

– Ştiu că n-ai făcut nimic. Nu asta am vrut să spun, întinse ea mîna, atingîndu-l pe braţ. Mi s-a părut doar mai puţin complicat să spun că ai stat acasă toată noaptea. Apoi, am început să mă gîndesc, dacă de fapt ai ieşit şi ai fost văzut...?

– Cherchelit în vreun bar?

În glas i se simţea un resentiment amar.

– Sau învîrtindu-mă prin jurul clădirii?

– Of, Andrew, se aşeză Miranda pe braţul unui fotoliu, nefericită. Hai să nu ne luăm la harţă. Totul e că mă nelinişteşte Cook ăsta şi am început să mă tem că, dacă mă prinde cu vreo minciună, oricît de nevinovată, ar fi cu atît mai rău.

Oftînd, Andrew se trînti pe scaun.

– Se pare că am intrat în rahat pîn-la gît.

– Eu, una, am intrat pînă peste cap, mormăi Miranda. Mi-a ordonat să-mi iau concediu. Am refuzat.

– Ca să controlezi singură situaţia, sau doar ca să-i faci ei în ciudă?

Miranda se încruntă, studiindu-şi unghiile. *Cum te simţi ca o ratată?* Nu, n-avea să cedeze.

– Le pot face pe amîndouă.

– Fii atentă să nu te arzi. Aseară, aş fi fost de acord cu ea – nu din acelaşi motiv, dar i-aş fi dat dreptate. Întîmplarea de azi schimbă complet situaţia. Am nevoie de tine aici.

– Nu plec nicăieri.

Înainte de a se ridica, Andrew o bătu pe genunchi.

– Mă duc să vorbesc cu Cook. Trimite-mi un exemplar al comunicatului de presă şi scrisoarea. A, mi-a dat adresa tatei din Utah, rupse el o hîrtie din bloc-notesul de pe birou şi i-o întinse. Scrisorile să fie trimise diseară. Cu cît primesc mai repede în scris, cu atît mai bine.

– Atunci, ne vedem la unu. A, Andrew, Ryan m-a rugat să-ţi transmit salutările de rămas-bun din partea lui.

Andrew se opri cu mîna pe clanţă.

– De rămas-bun?

– Trebuie să se întoarcă la New York diseară.

– A trecut pe-aici? Fir-ar să fie. A şi aflat despre porcăria asta? Şi Vasari-urile?

– E întru totul alături de noi. M-a asigurat că problema asta nu va afecta tranzacţia. Mă gîndesc să mă duc pînă la New York, peste două săptămîni.

De fapt, abia îi venise ideea.

– Ca să... grăbim împrumutul.

Distrat, Andrew dădu din cap.

– Bine, excelent. Vorbim despre asta mai tîrziu. Nişte exponate noi sînt exact ceea ce ne trebuie ca să contracarăm încurcătura asta.

Porni spre parter, uitîndu-se la ceas. Fu uimit să vadă că era abia zece. Avea senzaţia că situaţia dura de zile în şir. Pe la parter roiau poliţiştii, în uniformă şi în civil. Presărau peste vitrină o pudră despre care bănui că era pentru amprente. Cerculeţul de sticlă dispăruse. În vreun plic pentru probe materiale, probabil.

Andrew îl întrebă pe un poliţist în uniformă şi află că îl putea găsi pe detectivul Cook la intrarea de sud.

Porni într-acolo, încercînd să-şi imagineze cu trecuse pe-acolo şi hoţul. Îmbrăcat în negru, presupunea, un om cu fizionomie dură. Poate şi cu o cicatrice pe obraz. Avusese oare armă? Cuţit? Un cuţit, conchise Andrew. În caz de necesitate, ar fi vrut să ucidă rapid şi silenţios.

Se gîndi cît de multe seri lucra Miranda în laborator sau în cabinet, pînă tîrziu, şi înjură violent.

Pe sub piele îi clocotea un nou val de furie, cînd intră în hol şi-l găsi pe Cook servindu-se cu produsele auto-

matului de gustări.

– Aşa-l găsiţi pe nenorocitul ăla? întrebă Andrew. Molfăind cartofi prăjiţi?

– De fapt, prefer covrigii, apăsă Cook butoanele respective, calm. O las mai moale cu grăsimile.

Punga căzu pe tăviţa de metal. Cook băgă mîna în locaş şi o scoase.

– Excelent. Un copoi adept al alimentaţiei sănătoase.

– Ai sănătate, ai de toate, declară Cook, desfăcînd punga.

– Vreau să ştiu ce faceţi pentru a-l găsi pe ticălosul care a pătruns în institutul meu.

– Îmi fac meseria, domnule doctor Jones. Ce-ar fi să luăm loc aici? indică detectivul una dintre măsuţele joase, de cafenea. Se pare că v-ar prinde bine o cafea.

Ochii lui Andrew scăpărară, cu o strălucire bruscă de enervare care-i transformă chipul armonios într-unul aspru şi poate chiar crud. Schimbarea rapidă îl puse pe Cook pe gînduri.

– Nu vreau să iau loc, se răsti Andrew, şi nici de cafea n-am poftă.

Ar fi făcut moarte de om pentru o ceaşcă.

– Sora mea munceşte pînă seara tîrziu, domnule detectiv. Adeseori lucrează noaptea, singură, în clădirea asta. Dacă aseară nu-i era rău, poate că ar fi fost aici cînd a intrat individul. Aş fi putut pierde ceva mult mai de preţ pentru mine decît un simplu bronz.

– Vă înţeleg îngrijorarea.

– Ba nu cred că puteţi înţelege.

– Am şi eu familie.

În pofida refuzului lui Andrew, Cook numără cîteva monede şi se întoarse spre aparatul de cafea.

– Cum o beţi?

– Am spus că... Neagră, bombăni Andrew. Şi amară.

– Şi eu obişnuiam la fel. Încă îi mai simt lipsa.

Cook inspiră adînc, în timp ce cafeaua începea să ţîşnească în ceaşca termo-izolată.

– Daţi-mi voie să vă liniştesc un pic, domnule doctor Jones. În mod tipic, un spărgător – şi mai ales unul

deştept – nu caută să agreseze pe nimeni. Ba chiar, ar renunța la o lovitură înainte de a de încurca în aşa ceva. Nici măcar nu poartă armă, fiindcă asta i-ar spori condamnarea, dacă e prins.

Puse cafeaua pe masă şi se aşeză, în aşteptare. După un moment, înduplecîndu-se, Andrew i se alătură. În timp ce fulgerele de enervare i se stingeau din ochi, chipul său îngust se calmă, iar umerii reveniră la poziția lor obişnuită, uşor cocoşată.

– Poate că omul nostru nu era un caz tipic.

– Şi eu aş spune că nu era, dar, dacă e atît de inteligent pe cît cred, a respectat regula. Fără arme, fără contacte cu oamenii. Cum a intrat, aşa a ieşit. Dacă sora dumneavoastră era aici, ar fi evitat-o.

– N-o cunoaşteți pe sora mea.

Cafeaua îl făcea puțin mai uman.

– E o doamnă puternică sora dumneavoastră?

– N-a avut încotro. Dar, recent, a fost jefuită, chiar în fața casei noastre. Individul avea cuțit, iar ei îi e groază de hoți. N-a putut face nimic.

Cook îşi țuguie buzele.

– Cînd s-a întîmplat asta?

– Acum vreo două săptămîni, cred, zise Andrew trecîndu-şi degetele prin păr. A doborît-o la pămînt, i-a luat poşeta şi servieta...

Lăsă fraza neterminată, luînd încă o gură de aer şi încă o înghițitură de cafea.

– A zguduit-o, pe amîndoi ne-a răvăşit. Şi cînd mă gîndesc că ar fi putut să fie aici cînd a intrat ăla...

– Acest gen de hoț nu e din categoria celor care lovesc femeile şi le fură genții.

– N-o fi. Dar nici pe cel de-atunci nu l-au prins. A îngrozit-o, i-a luat lucrurile şi a plecat. Miranda e sătulă pînă peste cap – şi de problemele astea, şi de cele din Florența.

Surprins, Andrew constată că se relaxa şi, pentru numele lui Dumnezeu, conversa despre Miranda!

– Nu despre asta ați vrut să-mi vorbiți.

– De fapt, îmi e de folos, domnule doctor Jones.

O tîlhărie şi o spargere, în mai puţin de o lună. Aceeaşi victimă? Foarte interesant, trase concluzia Cook.

– Spuneaţi că sora dumneavoastră nu s-a simţit bine aseară. Ce i se întîmplase?

– O problemă la Florenţa, răspunse scurt Andrew. Nişte dificultăţi cu mama noastre. O tulburaseră.

– Mama dumneavoastră este în Italia?

– Acolo locuieşte. Tot acolo lucrează. Conduce organizaţia *Standjo*. Este un laborator de expertizare a obiectelor de artă şi a artifactelor. Face parte din afacerile familiei. Un vlăstar al Institutului.

– Deci, între mama şi sora dumneavoastră există unele fricţiuni?

Andrew mai luă o sorbitură de cafea, pentru a se linişti, privindu-l pe Cook peste buza ceştii. Ochii i se înăspriră din nou.

– Relaţiile noastre de familie nu sînt treaba poliţiei.

– Nu încerc decît să-mi formez o viziune de ansamblu. În fond, este o organizaţie de familie. Nu există nici un semn de forţare a uşii.

Mîna lui Andrew tresări, aproape vărsînd cafeaua.

– Poftim?

– Nu s-a găsit nici un semn vizibil de forţare a uşilor, la cele două intrări, arătă Cook cu degetul spre uşa exterioară şi cea interioară. Amîndouă erau încuiate. Din afară, este nevoie de cartelă-cheie şi cod, nu?

– Da. Numai şefii de departamente pot folosi intrarea asta. Zona e folosită ca salon al personalului. Mai există şi un salon pentru angajaţii de nivel inferior, la etajul doi.

– Am nevoie de o listă a şefilor de departamente.

– Desigur. Credeţi că a fost cineva care lucrează aici?

– Nu cred nimic. Cea mai mare greşeală e să abordezi o anchetă cu idei preconcepute, zîmbi vag Cook. Nu e decît o procedură de rutină.

Spargerea de la Institut a fost cea mai importantă ştire a actualităţilor de la ora zece. În New York, a obţinut treizeci de secunde într-a doua jumătate de oră.

Întins pe o canapea, în apartamentul său de pe Central Park South, Ryan sorbea un brandy, savura aroma unei ţigări de foi cubaneze subţiri şi reţinea detaliile.

Nu erau multe. Dar, la urma urmei, în New York existau destule crime şi scandaluri locale pentru a umple spaţiul de emisie.

Dacă Institutul n-ar fi fost o piatră de reper, iar familia Jones atît de proeminentă în New England, spargerea n-ar fi meritat nici o secundă de atenţie în afara statului Maine.

Poliţia ancheta cazul. Ryan zîmbi cu havana în gură, gîndindu-se la Cook. Cunoştea genul. Îndărătnic, meticulos, cu un trecut solid de cazuri rezolvate. Îl mulţumea gîndul de a avea un poliţist bun la investigaţia ultimei sale misiuni. Îi încheia frumos cariera.

Urmăreau mai multe piste. Aiurea. Nu exista nici o pistă, dar trebuia să spună că aveau, ca să salveze aparenţele.

Se îndreptă de spate, cînd o zări pe Miranda ieşind din clădire. Avea părul strîns la ceafă. Pentru aparatele de filmat o făcuse, îşi zise el, reamintindu-şi cît de despletit şi de încurcat îi fusese părul cînd o sărutase la despărţire. Avea faţa calmă, stăpînită. Rece, conchise Ryan.

Femeia aceea avea o mare doză de răceală, care-i trezea cheful s-o topească. Ceea ce ar fi şi făcut, dacă ar fi avut puţin mai mult timp.

Totuşi, era mulţumit să vadă că făcea faţă onorabil situaţiei. Era dură. Cu toate undele ei de sfială şi tristeţe, era o femeie dură. Încă o zi-două, calculă el, şi viaţa avea să-şi revină la proza cotidiană. Micul cucui pe care i-l provocase urma să se retragă, compania de asigurări plătea despăgubirile, iar poliţia îndosaria cazul şi îl dădea uitării.

Iar el, reflectă Ryan în timp ce sufla rotocoale vesele de fum spre tavan, avea un client mulţumit, un trecut perfect şi o mulţime de timp liber.

Poate, numai poate, avea să încalce în mod excepţional regulile şi s-o ducă pe Miranda în Indiile de Vest,

pentru vreo două săptămîni. Soare, nisip şi sex. Urma să-i facă bine, conchise el.

Şi, mai mult ca sigur, nici lui nu avea ce rău să-i facă.

Apartamentul lui Annie McLean ar fi încăput întreg în *living room*-ul lui Ryan, dar avea totuşi vedere spre parc. Dacă se apleca destul de mult pe fereastra dormitorului, îşi răsucea gîtul pînă o durea şi-şi forţa ochii. Dar se mulţumea şi cu atîta lucru.

O fi fost mobila de la *second hand,* dar avea culori vii. Era covorul de la o vînzare de ocazie, însă îl şamponase de minune. Şi-i plăceau trandafirii cît verzele de pe margini.

Singură instalase rafturile, le vopsise în verde închis şi le încărcase cu cărţi pe care le cumpăra la vînzarea anuală a bibliotecii.

Clasici, în majoritate. Cărţi pe care neglijase să le citească în şcoală, iar acum tînjea să le exploreze. O făcea ori de cîte ori avea cîte o oră liberă, două, ghemuită sub şalul vesel cu dungi albastre şi verzi croşetat de mama ei şi adîncindu-se în Hemingway, Steinbeck sau Fitzgerald.

C.D. player-ul fusese un cadou indulgent de Crăciun pe care singură şi-l făcuse, cu doi ani în urmă. Intenţionat, colecţionase o gamă largă de muzică – eclectică, după cum îi plăcea ei s-o numească.

Fusese prea ocupată cu munca pentru a-şi dezvolta o paletă cuprinzătoare de gusturi la cărţi şi muzică, în adolescenţă şi în prima tinereţe. O sarcină, un avort şi o inimă frîntă, toate înainte de optsprezece ani, îi schimbaseră direcţia în viaţă. Se hotărîse să ajungă cineva, să aibă o bază solidă.

Iar apoi, se lăsase vrăjită de Buster, un ticălos cu vorba unsă şi trai pe picior mare – şi bun de nimic.

Hormonii, îşi spuse ea, şi nevoia de a-şi întemeia un cămin, de a avea propria ei familie, o orbiseră faţă de imposibilitatea căsniciei cu un mecanic mai mult şomer, îndrăgostit de berea *Coors* şi de blonde.

Îşi dorise un copil, medită ea. Poate, Dumnezeu s-o

ierte, în locul celui pierdut.

Trăieşte şi învaţă, îşi spusese Annie de multe ori. Ea le făcuse pe amîndouă. Iar acum, era o femeie independentă, cu o firmă solidă, o femeie care-şi sacrifica timpul şi energia pentru a progresa intelectual.

Îi plăcea să-şi asculte clienţii, cu părerile şi opiniile lor, comparîndu-le cu ale ei. Îşi lărgea perspectivele şi calcula că, în cei şapte ani de cînd avea *Annie's Place,* învăţase despre politică, religie, sexualitate şi economie mai mult decît orice absolvent de colegiu.

Dacă existau unele nopţi cînd, culcîndu-se singură în pat, jinduia după cineva care s-o asculte, s-o îmbrăţişeze, să rîdă împreună cu ea cînd povestea întîmplările de peste zi, preţul era mic pentru independenţa pe care şi-o cîştigase.

Ştia din experienţă că pe bărbaţi nu-i interesa să asculte ce aveai de spus, nu voiau decît să strîmbe puţin din nas şi să se scarpine-n fund. Şi pe urmă, să-ţi scoată cămaşa de noapte şi să te reguleze.

Îi era mult mai bine singură.

Într-o bună zi, poate avea să-şi cumpere o casă, cu curte. N-ar fi deranjat-o nici să aibă un cîine. Urma să-şi mai reducă orele de serviciu, să angajeze un barman, eventual să-şi ia o vacanţă. Mai întîi, în Irlanda, evident. Dorea să vadă colinele – şi cîrciumile, bineînţeles.

Dar suferise umilinţa de a nu avea destui bani, de a i se închide uşile-n nas cînd cerea cîte un împrumut, de a i se spune că era un factor de risc pentru toată lumea.

Nu avea de gînd să mai treacă prin aşa ceva.

Prin urmare, îşi investea profiturile în afaceri, iar ceea ce mai păstra din ele intra în acţiuni şi obligaţiuni conservatoare. Nu avea nevoie să fie bogată, dar intenţiona să nu mai fie niciodată săracă.

Toată viaţa, părinţii ei alunecaseră pe muchia de cuţit a sărăciei. Făcuseră tot ce puteau pentru ea, dar tatăl său – Dumnezeu să-l binecuvînteze – se ţinuse de bani ca de apă. Încontinuu îi scăpaseră printre degete.

Cînd se mutaseră în Florida, cu trei ierni în urmă, Annie îi sărutase la despărţire, plînsese puţin şi-i stre-

curase mamei sale cinci sute de dolari. Erau bani munciți din greu, dar știa că mama ei îi putea face să ajungă de-a lungul multora dintre planurile de îmbogățire rapidă ale tatălui.

Le telefona în fiecare săptămînă, duminica după-amiază, cînd impulsurile erau ieftine, și-i trimitea mamei sale cîte un cec o dată la trei luni. Le promitea că avea să-i viziteze mai des, dar nu reușise să facă decît două voiajuri scurte în trei ani. Annie se gîndea la ei, în timp ce privea sfîrșitul actualităților de noapte, închizînd cartea pe care se chinuise s-o citească.

Părinții ei îl adorau pe Andrew. Desigur, nu știuseră niciodată despre noaptea aceea de pe plajă, despre copilul procreat atunci și apoi pierdut.

Clătină din cap, își alungă toate gîndurile din minte. Închise televizorul, luă cana cu ceai care se răcise și o duse în debaraua pe care proprietarul o declara bucătărie.

Tocmai întindea mîna să stingă lumina, cînd bătu cineva la ușă. Annie aruncă o privire spre Bîta Louisville pe care o ținea în colț – soră geamănă a celei de sub bar. Deși nu avusese niciodată ocazia s-o folosească pe oricare dintre ele, o făceau să se simtă mai în siguranță.

– Cine e?

– Eu, Andrew. Deschide-mi, vrei? Proprietarul tău ține holurile astea la temperatura de îngheț.

Deși nu-i făcea o deosebită plăcere să-l găsească în pragul ei, Annie scoase lanțul, trase zăvorul și descuie, după care deschise ușa.

– E tîrziu, Andrew.

– Mie-mi spui? replică el, deși Annie purta un halat cadrilat și șosete negre, groase. Am văzut lumină pe sub ușă. Hai, Annie, fii fată bună și poftește-mă înăuntru.

– De băut nu-ți dau.

– E-n regulă.

Odată intrat, vîrî mîna sub haină și scoase o sticlă.

– Mi-am adus singur. Am avut o zi grea și nenorocită, Annie, mărturisi el, cu o privire de cîine bătut, care-i frînse inima. N-am vrut să mă duc acasă.

– Bine.

Nemulțumită, se duse în bucătărie şi luă un pahar mic.

– Eşti adult, dacă vrei să bei, vei bea.

– Vreau.

Andrew îşi turnă şi ridică paharul într-un fel de salut.

– Mulțumesc. Cred că ai aflat vestea.

– Da, şi-mi pare rău.

Se aşeză pe canapea, ascunzînd exemplarul din *Moby Dick* între perne, deşi n-ar fi putut explica de ce se jena ca Andrew să i-l vadă.

– Sticleții cred că a fost cineva din interior, rîse el puțin, bînd. Niciodată nu m-am crezut în stare să folosesc expresia asta într-o propoziție. Mai întîi, s-au uitat lung la mine şi la Miranda.

– De ce Dumnezeu ar crede că v-ați jefui singuri?

– Oamenii o fac tot timpul. Compania de asigurări anchetează şi ea. Sîntem studiați cu cea mai mare atenție.

– Este doar o procedură de rutină, se aplecă ea, preocupată, să-l ia de mînă pentru a-l aşeza alături.

– Mhm. O rutină idioată. Țineam mult la bronzul ăla.

– La care? Cel furat?

– Îmi spunea ceva. Tînărul David doborînd uriaşul, gata să lupte împotriva spadei cu o piatră. Curajul. Genul pe care eu nu l-am avut niciodată.

– De ce-ți faci asta? întrebă Annie iritată, în timp ce se îndesa lîngă el.

– Eu nu mă iau niciodată de uriaşi, răspunse Andrew, luînd iarăşi sticla. Mă las dus de val şi respect ordinele. Părinții mei spun: „E timpul să preiei conducerea Institutului, Andrew." Iar eu răspund: „Cînd vreți să încep?"

– Institutul ți-e drag.

– O coincidență fericită. Dacă mi-ar fi spus să mă duc în Borneo şi să învăț obiceiurile băştinaşilor... pariez că pînă acum eram bronzat ca un aborigen. Elise zice: „E vremea să ne căsătorim;" eu zic: „Fixează data." Ea zice: „Vreau să divorțez;" şi eu: „I-auzi, iubito, şi vrei să

plătesc eu avocatul?"

„Eu îți spun că sînt gravidă," completă Annie în sinea ei, „iar tu mă întrebi dacă vreau să ne căsătorim."

Andrew își studie băutura din pahar, privind cum lumina lampadarului se infiltra prin lichidul chihlimbariu.

– Nu m-am împotrivit niciodată sistemului, fiindcă nu părea să merite efortul. Iar așa ceva nu e prea onorabil pentru Andrew Jones.

– Și-atunci bei, fiindcă e mai ușor decît să înțelegi dacă are importanță?

– Poate.

Dar puse paharul jos ca să vadă dacă putea, să afle ce simțea dacă spunea, fără proptele, alt lucru care-i chinuia conștiința.

– N-am făcut ceea ce se cuvenea nici față de tine, Andrew, nu ți- am stat cu adevărat alături așa cum ar fi trebuit, atunci demult, fiindcă mă temeam de ceea ce ai fi făcut.

– Nu vreau să vorbim despre asta.

– N-am vorbit niciodată, mai mult fiindcă bănuiam că nu voiai tu. Dar ai adus vorba data trecută.

– N-ar fi trebuit.

Simplul gînd făcea ca în stomac să i se încovoaie un mic deget de panică.

– E o poveste veche.

– E povestea noastră, Annie, spuse el cu blîndețe, distingînd o umbră a panicii aceleia.

– Las-o-n pace, se retrase Annie, încrucișîndu-și brațele pe piept, într-o atitudine defensivă.

– De acord.

„De ce să zgîndărești vechile răni," se întrebă Andrew, „cînd ai altele, noi și suculente?"

– Vom merge mai departe cu viața și epoca lui Andrew Jones. În momentul ăsta al ei, aștept cu răbdare ca poliția să-mi spună că nu trebuie să intru în închisoare.

De astă dată, cînd întinse mîna după sticlă, Annie o smulse, se ridică și, mergînd în bucătărie, turnă conținutul la chiuvetă.

– Ce naiba, Annie!

– N-ai nevoie ce whiskey ca să fii nefericit, Andrew. Te descurci şi singur, de minune. Părinţii tăi nu te-au iubit destul. E trist.

O nervozitate despre care nu ştiuse că mocnea în ea se destinse ca un arc.

– Ai mei m-au iubit o grămadă, dar tot stau singură seara cu amintirile şi regretele care-mi sfîşie inima. Nici soţia ta nu te-a iubit îndeajuns. Despărţirea a fost grea. Soţul meu se ungea pe dinăuntru cu două baxuri de bere şi mă iubea indiferent dacă voiam sau nu.

– Annie. Christoase.

Nu ştiuse, nu şi-o imaginase.

– Îmi pare rău.

– Nu-mi spune că-ţi pare rău, ripostă ea. Am scos-o la capăt. Am scos-o la capăt şi cu tine, şi cu el, dîndu-mi seama că făcusem o greşeală şi dregînd-o.

– Nu-ncepe cu din astea.

Ca de niciunde, i se trezi furia. O luminiţă ameninţătoare îi licărea în ochi, înăsprindu-i, cînd se ridică în picioare.

– Nu compara ceea ce a fost între noi cu ce-a fost între tine şi el.

– Atunci nu te folosi nici tu de povestea noastră la fel cum te- ai folosit de a ta şi a lui Elise.

– Nu m-am folosit la fel. Nu e acelaşi lucru.

– Fii sigur că nu, fiindcă ea era frumoasă şi inteligentă, îl împunse Annie cu un deget în piept, destul de tare, încît să-l facă să se retragă cu un pas. Şi poate că tu n-ai iubit-o destul. Dacă o iubeai, ai mai fi avut-o şi acum. Fiindcă niciodată n-ai ştiut să trăieşti fără ceea ce vrei cu adevărat. Chiar dacă nu ridici piatra şi nu te duci la luptă, pînă la urmă tot cîştigi.

– Ea a vrut să plece! strigă Andrew. Nu poţi obliga pe nimeni să te iubească.

Annie se rezemă de micul bufet, închise ochii şi, spre surprinderea lui, începu să rîdă.

– Mai mult ca sigur că nu.

Îşi şterse lacrimile pe care i le adusese în ochi accesul de rîs.

– Oi fi avînd tu doctoratul în arte, domnule doctor Jones, dar tot prost eşti. Eşti un om proşt şi am obosit. Mă culc. Poţi să pleci şi singur.

Şi trecu pe lîngă el ca o furtună, aproape sperînd că-l înfuriase îndeajuns ca să se repeadă la ea. Dar n-o făcu, iar Annie intră în dormitor singură. Cînd îl auzi ieşind, cînd auzi uşa închizîndu-se în urma lui, se ghemui în pat şi se lăsă pradă unui plîns lung şi binefăcător.

Capitolul 10

Tehnologia îl încîntase şi-l uimise pe Cook dintotdeauna. Cînd îşi începuse cariera de poliţist, cu douăzeci şi trei de ani în urmă, înţelesese că munca unui detectiv presupunea ore întregi de convorbiri telefonice, hîrţogărie şi vizite din uşă în uşă. Nici pe departe aşa cum se arăta la Hollywood, şi nici cum intenţionase el – tînăr şi entuziast – după înrolare.

Plănuise să-şi petreacă acea după-amiază de duminică pescuind în Miracle Bay, întrucît vremea se calmase, iar temperaturile erau în creştere. Dar, în urma unui impuls, ocolise pe la secţie. Credea în presimţiri, pe care le considera doar la un pas de intuiţie.

Pe birou, printre teancurile de dosare aglomerate, se afla raportul imprimat pe computer de tînăra şi drăguţa ofiţereasă Mary Chaney.

În ceea ce-l priveşte pe Cook, acesta aborda computerul cu prudenţa şi respectul unui poliţist de stradă care se apropie de un toxicoman într-un gang întunecos. Trebuia să ai de-a face cu el, dar ştiai al dracului de bine că, la cel mai mic pas greşit, praful se alegea de toate.

Cazul Jones avea prioritate, fiindcă familia era bogată, iar guvernatorul îi cunoştea personal pe membrii ei. De vreme ce cazul îl preocupa, îi ceruse lui Mary să

efectueze un studiu pe computer, căutînd infracțiuni asemănătoare.

Informațiile pe care le avea la dispoziție acum ar fi cerut săptămîni de muncă, presupunînd că reușea să le adune, în primii lui ani de meserie. Astăzi, avea în fața lui o listă care-i alunga din minte planurile de pescuit, în timp ce se așeza pe scaun s-o studieze.

Figurau șase cazuri pe o perioadă de zece ani și de două ori pe-atîtea alte atacuri, îndeajuns de asemănătoare pentru a se merita menționate.

New York, Chicago, San Francisco, Boston, Kansas City, Atlanta. Cîte un muzeu sau galerie din toate aceste orașe reclamase o spargere și pierderea unei piese, în ultimul deceniu. Valoarea obiectelor varia de la o sută de dolari pînă la un milion și ceva. Nici o avarie, nici un deranj, nici un semnal de alarmă. Toate piesele fuseseră asigurate și nu se făcuse nici o arestare.

Frumos, reflectă el. Tipul lucra elegant.

În duzina de cazuri care urmau, apăreau unele variațiuni. Fuseseră furate cîte două sau mai multe piese și, într-o situație, se pusese somnifer în cafeaua paznicului, iar sistemul de securitate fusese scos pur și simplu din funcțiune pentru treizeci de minute. În alt caz, se efectuase o arestare. Un paznic încercase să șterpelească o camee din secolul al cincisprezecelea. Fusese arestat și mărturisise, dar susținea că luase medalionul după descoperirea spargerii. Peisajul de Renoir și portretul de Manet furate cu aceeași ocazie nu mai reapăruseră niciodată. Interesant, își spuse din nou Cook. Profilul prăzii care i se contura în minte nu includea vizite neglijente pe la casele de amanet. Era posibil să fi corupt un paznic, ca sursă dinăuntru. Trebuia să verifice.

Și nu strica să vadă unde fuseseră membrii familiei Jones în momentele celorlalte furturi. În fond, nu era decît un alt fel de pescuit.

Primul lucru care-i veni Mirandei în minte cînd deschise ochii, duminică dimineață, fu însăși „Doamna Întunecată". Trebuia s-o revadă, s-o examineze din nou.

Altfel, cum putea să afle unde greşise atît de total?

Căci, pe zi ce trecea, ajunsese la dureroasa concluzie că se înşelase. Ce altă explicaţie putea să existe? O cunoştea prea bine pe mama ei. Ca să salveze reputaţia organizaţiei *Standjo,* Elizabeth ar fi pus în discuţie toate detaliile celei de-a doua expertize. Ar fi insistat şi ar fi primit proba concludentă a corectitudinii acesteia.

Nu s-ar fi mulţumit cu mai puţin nici în ruptul capului.

Cea mai practică atitudine era aceea de a accepta concluziile şi a-şi salva mîndria fără să mai spună nimic în problema respectivă pînă nu se liniştea lucrurile. Făcînd valuri, nu rezolva nimic pozitiv, de vreme ce răul se produsese deja.

Conchizînd că îşi putea folosi mai bine timpul decît rumegîndu-şi gîndurile, luă pe ea un trening. O oră, două, la clubul sportiv o puteau ajuta să-şi elimine prin transpiraţie o parte din deprimare.

Peste două ceasuri, reveni acasă, unde îl găsi pe Andrew împletic indu-se mahmur. Tocmai se pregătea să urce în camera ei, cînd auzi soneria de la uşă.

– Să vă iau haina, domnule detectiv Cook, răsună glasul lui Andrew.

Cook? Duminica după-amiază? Miranda îşi trecu mîinile prin păr, îşi drese vocea şi se aşeză.

Cînd Andrew îl introduse pe detectiv în casă, Miranda îl primi cu un zîmbet politicos.

– Aveţi veşti pentru noi?

– Nimic concret, domnişoară doctor Jones. Doar de lămurit un detaliu, două.

– Luaţi loc, vă rog.

– Ce casă mare aveţi, scrutară ochii de poliţist ai lui Cook camera, pe sub sprîncenele stufoase, în timp ce se îndrepta spre un fotoliu. Face impresie foarte bună, aici, pe faleză.

Banii de demult, reflectă el, aveau un miros, un aspect propriu. Aici, răspîndeau aroma cerii de albine şi a uleiului cu parfum de lămîie. Mobilier moştenit, tapet decolorat şi ferestre din podea pînă-n tavan, încadrate într-o

cascadă de mătase, probabil, bordeaux.

Clasă şi privilegii, şi exact atîta dezordine cît să dea senzaţia unui cămin.

– Ce putem face pentru dumneavoastră, domnule detectiv?

– Studiez un anumit punct de vedere. Mă întreb dacă mi-aţi putea spune unde aţi fost, amîndoi, în noiembrie, anul trecut. În prima săptămînă a lunii.

– În noiembrie trecut...

Era o întrebare foarte ciudată. Andrew îşi scormoni memoria.

– Eu am fost aici, la Jones Point. În toamna trecută n-am călătorit nicăieri. Nu-i aşa? o întrebă el pe Miranda.

– Din cîte-mi amintesc eu, nu. Ce importanţă are, domnule detectiv?

– Pun în ordine nişte detalii, atîta. Aţi fost şi dumneavoastră acasă, domnişoară doctor Jones?

– Eu am fost în D.C. pentru cîteva zile, la începutul lui noiembrie. O consultaţie la Smithsonian. Ca să fiu sigură, trebuie să mă uit în agendă.

– V-ar deranja? zîmbi Cook a scuză. Doar ca să fie totul lămurit.

– De acord.

Nu vedea ce rost avea, dar nici cu ce ar fi putut să strice.

– E sus, în biroul meu.

– Da, domnule, continuă Cook, după ce Miranda ieşi. Grozavă casă. Trebuie să vă usuce cu încălzirea.

– Consumăm multe lemne de foc, bombăni Andrew.

– Călătoriţi mult, domnule doctor Jones?

– Institutul mă ţine destul de aproape de casă. Miranda zboară mai frecvent. Oferă multe consultaţii, cîte o conferinţă ocazională.

Pianota cu degetele pe genunchi şi observă că privirea lui Cook se abătuse spre sticla de *Jack Daniel's,* de pe masa de lîngă canapea. Umerii i se adunară, în defensivă.

– Ce legătură are luna noiembrie a anului trecut cu

spargerea de la noi?

– Nu sînt sigur dacă are vreuna, analizez doar o pistă. Pescuiți?

– Nu, am rău de mare.

– Ce păcat.

– Conform agendei mele, spuse Miranda, intrînd, am fost la Washington între datele de 3 şi 7 noiembrie.

Iar spargerea din San Francisco avusese loc în dimineața zilei de 5, îşi aminti Cook.

– Cred că ați mers cu avionul.

– Da, am aterizat pe National, răspunse ea, cu privirea în agendă. Cursa USAir patru mii opt, cu plecarea din Jones Point la zece şi cincisprezece, sosirea pe National la douăsprezece şi cincizeci şi nouă. Am locuit la *The Four Seasons.* Vă ajunge atît?

– Sigur că da. Fiind om de ştiință, văd că notați meticulos datele.

– Într-adevăr.

Se apropie de fotoliul lui Andrew şi se aşeză pe brațul acestuia, lîngă el. Formau o entitate unită.

– Despre ce e vorba?

– Îmi fac doar ordine în cap. Scrie în caietul acela unde ați fost în iunie? Să zicem, în a treia săptămînă.

– Evident.

Încurajată de mîna lui Andrew pe genunchi, Miranda întoarse paginile pînă la iunie.

– Toată luna iunie am fost la Institut. Muncă de laborator, cîteva cursuri de vară. Ai predat şi tu vreo două, nu-i aşa, Andrew, cînd i-a venit lui Jack Goldbloom alergia şi şi-a luat concediu medical?

– Mda, închise Andrew ochii, pentru a-şi aminti mai bine. A fost spre sfîrşitul lui iunie. Arta orientală a secolului douăzeci.

Deschise din nou ochii, zîmbindu-i:

– Tu nu te-atingi de ea, iar eu a trebuit să-mi aglomerez programul. Vă putem spune prea uşor datele exacte, domnule detectiv, continuă el. Şi la Institut ținem o documentație excelentă.

– Perfect. V-aş fi recunoscător.

– Vom coopera, confirmă Miranda, vorbind aspru şi răspicat. Şi aşteptăm de la dumneavoastră acelaşi lucru. Nouă ni s-a furat proprietatea, domnule detectiv. Cred că avem dreptul să ştim ce direcţii investigaţi.

– Nici o problemă, îşi rezemă Cook mîinile pe genunchi. Verific o serie de spargeri care corespund profilului celei de la dumneavoastră. Poate aţi auzit cîte ceva, din moment ce lucraţi în acelaşi domeniu, despre un furt din Boston, în iunie, trecut.

– Muzeul de artă al Universităţii *Harvard*, confirmă Miranda, cu un fior pe şira spinării. *Kuang*-ul. Monument funerar chinez, atribuit sfîrşitului de secol al treisprezecelea sau începutului secolului al doisprezecelea înainte de Christos. Tot din bronz.

– Aveţi o bună memorie a amănuntelor.

– Am. A fost o pierdere enormă. Era una dintre cele mai minunat conservate piese chineze de bronz găsite vreodată şi valora mult mai mult decît *David*-ul nostru.

– Iar în noiembrie, s-a întîmplat la San Francisco, un tablou de astă dată.

Nu un bronz, îşi spuse Miranda şi, din cine ştie ce motiv, aproape tremură de uşurare.

– A fost M.H.-ul de la Young Memorial Museum.

– Exact.

– Artă americană, interveni Andrew. Perioada colonială. Care e legătura?

– N-aş spune că există vreuna, deşi cred că da, se ridică detectivul. S-ar putea să avem de-a face cu un hoţ care are gusturi artistice eclectice, le-aţi putea numi. Mie, unul, îmi plac lucrările de Georgia O'Keefe. Sînt vesele, reprezintă ceea ce se vede. Vă mulţumesc pentru timpul acordat.

Se întoarse spre uşă, apoi reveni.

– Mă întreb dacă v-aş putea lua cu împrumut agenda, domnişoară doctor Jones. Şi dacă aveţi amîndoi consemnări scrise din anul trecut. Numai ca să-mi fie mai uşor să pun totul în ordine.

Miranda ezită, gîndindu-se din nou la avocaţi. Dar mîndria o făcu să se ridice, întinzîndu-i caietul subţire,

cu scoarțe de piele.

– Cu plăcere, şi am calendare pe ultimii trei ani de zile, în cabinetul meu de la Institut.

– Vă mulțumesc. Pentru ăsta, am să vă dau o rețetă.

Luă agenda şi o scoase pe a sa, pentru a nota datele şi a se semna.

Andrew se ridică şi el.

– Pe-a mea am să v-o trimit prin cineva.

– Mi-ar fi de mare ajutor.

– E greu să nu ne simțim jigniți, domnule detectiv.

Cook îşi înălță sprîncenele spre Miranda:

– Regret, domnişoară doctor Jones. Nu încerc decît să-mi fac datoria.

– Presupun că da şi, după ce ne veți elimina, pe fratele meu şi pe mine, de pe lista suspecților, v-o veți putea face mai rapid şi mai eficient. Motiv pentru care sîntem dispuşi să suportăm acest tratament. Vă conduc.

Cook îl salută din cap pe Andrew, urmînd-o în vestibul.

– N-am vrut să vă descumpănesc, domnişoară doctor Jones.

– Ba ați vrut, nici vorbă, deschise ea smucit uşa. La revedere.

– Domnişoară.

Un sfert de secol în poliție nu-l imunizase față de limba ascuțită a unei femei furioase. Îşi feri capul, cu o mică strîmbătură, cînd uşa se trînti zgomotos în urma lui.

– Omul ăsta ne crede nişte hoți.

Fierbînd, Miranda reveni cu paşi mari în salon. Fu nemulțumită, dar nu surprinsă, să-l vadă pe Andrew turnîndu-şi de băut.

– Crede că alergăm de colo-colo prin țară, jefuind muzeele.

– Ar fi distractiv, nu?

– Ce?

– Încerc doar să risipesc tensiunea, zise Andrew ridicînd paharul. Într-un fel sau altul.

– Nu e un joc, Andrew, şi nu-mi face plăcere să fiu întinsă ca o mînjitură pe lamelă sub microscopul poliţiei.

– Tot ce poate descoperi e adevărul.

– Nu scopul mă îngrijorează, ci mijloacele. Sîntem anchetaţi. Există toate şansele ca presa să afle.

– Miranda, o temperă el blînd, cu un zîmbet afectuos. Semeni periculos de mult cu mama.

– N-are nici un rost să mă insulţi.

– Iartă-mă, ai dreptate.

– Mă duc să fac un pui la ceaun, anunţă Miranda, pornind spre bucătărie.

– Pui la ceaun, se bine-dispuse vizibil Andrew. Cu cartofiori şi morcovi?

– Cartofii îi cureţi tu. Ţine-mi de urît, Andrew.

O cerea atît pentru ea, cît şi ca să-l îndepărteze de sticlă.

– Nu vreau să fiu singură.

– Sigur că da.

Andrew puse paharul jos. Oricum, se golise. Şi o cuprinse cu un braţ pe după umeri.

Masa le prinse bine, ca şi pregătirea ei. Mirandei îi plăcea să gătească şi o considera o ştiinţă printre altele. Doamna Patch o învăţase, încîntată că pe fetiţă o interesa munca de bucătărie. Căldura acelei bucătării şi compania doamnei Patch erau cele care o atrăseseră într-acolo pe Miranda. Restul casei era atît de rece, atît de înregimentat. La bucătărie, însă, poruncea doamna Patch. Nici chiar Elizabeth nu îndrăznea să se amestece. Sau, mai degrabă, n-o interesa, îşi spuse Miranda, în timp ce se pregătea de culcare. Niciodată n-o văzuse pe mama ei pregătind o mîncare, iar acest fapt simplu făcea să găsească şi mai atrăgător învăţatul artei culinare. N-avea să fie o oglindă a lui Elizabeth.

Puiul la ceaun îşi făcuse datoria, meditä ea. Carne sănătoasă, consistentă, cu cartofi, biscuiţi de muiat în sos pe care-l făcuse din resturi, conversaţie cu Andrew. Poate că acesta băuse mai mult vin la cină decît îi convenea ei, dar cel puţin nu mîncase de una singură.

Fusese aproape o seară fericită. Stabiliseră, cu tact, să nu discute despre institut, nici despre problemele din Florența. Era mult mai relaxant să se certe pe tema diversității lor de opinii muzicale și literare.

Întotdeauna se contraziseseră din această cauză, își aminti Miranda, luîndu-și pijamaua. Întotdeauna își împărtășiseră părerile, gîndurile și speranțele. Se îndoia că ar fi supraviețuit nevătămată copilăriei, fără el. Își fuseseră ancore unul altuia, pe o mare înghețată, de cînd ținea minte.

Nu-și dorea decît să fi putut face mai mult pentru a-l sprijini acum și a-l convinge să solicite ajutor medical. Însă, ori de cîte ori aborda subiectul băuturii, Andrew se închidea în sine. Și bea și mai mult. Nu putea decît să-l privească și să-i rămînă alături pînă cînd avea să simtă marginea prăpastiei unde stătea într-un echilibru atît de precar. Iar atunci, urma să-l ajute să adune cioburile.

Se vîrî în pat, aranjîndu-și pernele ca să se sprijine cu spatele de ele, și luă volumul din care citea la culcare. Unii ar fi putut spune că lecturile repetate din Homer nu erau o ocupație deosebit de relaxantă. Pentru ea, însă, dădea rezultate.

Pe la miezul nopții, avea mintea plină de bătălii greceşti și trădări, cu toate grijile risipite. Puse semnul de carte, lăsă volumul pe noptieră și stinse lumina. În cîteva momente, adormi adînc. Destul de adînc, încît să nu audă cînd uşa se deschise, apoi se închise la loc. Nu auzi broasca încuiată încet, nici paşii care se apropiau de pat.

Se trezi cu o tresărire, simțind o mînă înmănuşată peste gură și o alta strîngînd-o de gît, iar glasul unui bărbat îi şopti amenințător la ureche:

– Aş putea să te sugrum.

PARTEA a II-a

HOȚUL

Capitolul 11

„Tuturor oamenilor le place să-şi însuşească lucrurile altora. Este o dorinţă universală; nu diferă decît modul de a o face."

Alain Ren Lesage

Mintea îi îngheţă complet. Cuţitul. Preţ de-un hidos moment, fu gata să jure că simţise pe gît înţepătura lamei, nu strînsoarea netedă a mîinilor, şi trupul i se înmuie de groază.

Visa, cu siguranţă că visa. Dar simţea miros de piele şi bărbat, simţea apăsarea pe gît care o silea să inspire cu efort şi mîna ce-i acoperea gura, blocînd orice sunet. Vedea un contur vag, forma unui cap, lăţimea umerilor.

Creierul ei năucit înregistră şi prelucră toate aceste informaţii în cîteva secunde ce părură ore întregi.

Nu, niciodată, îşi făgădui Miranda. Niciodată n-avea să se mai repete.

Într-o reacţie instinctivă, mîna dreaptă i se strînse pumn şi sări de pe saltea cu o zvîcnitură. Individul fu mai rapid, sau poate îi citea gîndurile, căci se feri cu o clipă înainte de impact. Pumnul Mirandei ricoşă inofensiv din bicepsul lui.

– Stai locului şi taci, şuieră el, adăugînd un mic

zgîlțîit convingător. Oricît de mult aş vrea să te lovesc, n-o voi face. Fratele tău sforăie în celălalt capăt ál casei, aşa că n-ai şanse să te audă dacă ţipi. În plus, nici n-ai să ţipi, nu?

Degetele lui i se plimbară pe gît, într-o înfiorătoare mîngîiere.

– Ţi-ar leza mîndria de yankee.

Miranda îngăimă ceva în mănuşa lui. Individul îşi retrase mîna, dar pe cealaltă şi-o menţinu pe gîtul ei.

– Ce vrei?

– Vreau să-ţi dau un şut în fundul ăla distins de să zbori pîn-la Chicago. La naiba, domnişoară doctor Jones, rău ai mai cacarisit- o.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Îi era greu să-şi ţină respiraţia sub control, dar reuşi. Tot din mîndrie.

– Dă-mi drumul. N-am să strig.

N-ar fi făcut-o, fiindcă s-ar fi putut ca Andrew să audă şi să năvălească mugind. Iar cel care o imobiliza pe pat era înarmat, probabil.

Ei bine, îşi spuse Miranda, şi ea era. Dacă reuşea să ajungă la sertarul noptierei şi să scoată pistolul.

Drept răspuns, omul se aşeză pe pat lîngă ea şi, continuînd s-o ţină nemişcată, aprinse lampa de pe noptieră. Miranda clipi repede din ochi în lumina neaşteptată, apoi se holbă la el, uimită.

– Ryan?

– Cum ai putut face o greşeală atît de prosteaască, şleampătă, neprofesionistă?

Era îmbrăcat în negru, cu jeanşi strîmţi, ghete, pulover şi geacă de piele. Avea chipul seducător ca întotdeauna, dar în ochi nu i se mai citeau căldura şi atracţia pe care şi le amintea Miranda. Erau aprinşi, nervoşi şi de o ameninţare inconfundabilă.

– Ryan, bîigui ea din nou. Ce cauţi aici?

– Încerc să dreg porcăria făcută de tine.

– Înţeleg.

Poate că avusese un soi de... criză. Era esenţial să-şi păstreze calmul, îşi reaminti Miranda, să nu-l alar-

meze. Încet, îl prinse de încheietura mîinii şi i-o împinse de la gîtul lui. Se ridică în capul oaselor, instinctiv, şi-şi aranjă pudică gulerul pijamalei.

– Ryan, se chinui ea să afişeze un surîs liniştitor. Eşti în dormitorul meu, la miezul nopţii. Cum ai intrat?

– Aşa cum intru de obicei în casele care nu-s ale mele. Cu şperaclul. Trebuie să te păzeşti mai bine.

– Cu şperaclul...

Clipi din ochi, o dată, şi încă o dată. Nu arăta deloc ca un om în plină criză psihică, ci clocotea de furie abia stăpînită.

– Ai intrat cu forţa în casa mea?

Iar cuvintele îi aduseră în minte o idee ridicolă.

– Cu forţa, repetă ea.

– Exact, se jucă Ryan cu părul ce i se revărsa peste umăr; era nebun după părul ei. Cu asta mă ocup.

– Dar eşti om de afaceri, patron al artelor. Eşti... de fapt, nici nu te numeşti Ryan Boldari, aşa-i?

– Ba, cu siguranţă, zise el, arborînd pentru prima oară zîmbetul acela răutăcios, luminîndu-i ochii aurii. Aşa mă cheamă de cînd m-a botezat binecuvîntata mea mamă, acum treizeci şi doi de ani, în Brooklyn. Şi, pînă m-am asociat cu tine, numele ăsta a însemnat ceva.

Surîsul se pierdu într-un mîrîit.

– Excelenţă, perfecţiune. Afurisitul de bronz era fals.

– Bronzul?

Sîngele i se scurse din faţă. Îl simţea părăsind-o strop cu strop.

– De unde ştii despre bronz?

– Ştiu, fiindcă eu am furat căcăţelul ăla de nimic, îşi înclină el capul. Sau, poate, te gîndeşti la bronzul din Florenţa, celălalt cu care ai încurcat borcanele. Ieri am prins de veste, după ce m-a muştruluit clientul pentru că-i adusesem un fals. Un fals, pentru numele îndurătului Dumnezeu.

Prea indignat ca să mai stea locului: sări de pe pat, începînd să se plimbe prin cameră.

– Douăzeci de ani şi mai bine, fără pată, şi-acum asta. Şi totul, fiindcă am avut încredere în tine.

– Încredere, se ridică Miranda în genunchi, cu pumnii strînşi; nu mai exista loc pentru teamă sau neliniştе, cînd revolta i se închega atît de tare şi de repede prin sînge. M-ai jefuit, ticălosule.

– Ei, şi? Ceea ce ţi-am luat valorează cel mult o sută de dolari, ca greutate pentru hîrtii, se apropie Ryan din nou, nemulţumit că-i găsea atît de atrăgătoare scăpărarea aprinsă a ochilor şi roşeaţa furioasă din obraji. Cîte nimicuri de-astea mai ai expuse în muzeul ăla al tău?

Miranda nu gîndi, acţionă doar. Sări din pat ca un glonţ, repezindu-se asupra lui. La înălţimea ei de un metru şi şaptezeci şi opt, nu era tocmai uşoară, iar Ryan fu izbit în plin de trupul tonifiat şi energia sa rebelă. O afecţiune înnăscută pentru femei îl făcu să-şi schimbe poziţia pentru a-i amortiza căderea – gest pe care îl regretă în clipa cînd ajunseră pe podea. Ca să scape amîndoi de alte greutăţi, se rostogoli şi o blocă sub el.

– M-ai prădat! se încordă Miranda, zbătîndu-se, fără a-l clinti nici c-un centimetru. Te-ai folosit de mine. Te-ai dat la mine, afurisitule.

Da, ăsta era cel mai rău lucru. O flatase, cochetase cu ea şi o adusese pînă în pragul căderii în ispită.

– Asta de la urmă a fost un avantaj colateral, îi strînse el încheieturile în mîini, împiedicînd-o să-l lovească. Eşti foarte atrăgătoare. Nu mi-a fost deloc greu.

– Hoţule! Nu eşti decît un pungaş ordinar.

– Dacă-ţi închipui că mă insulţi, n-ai nimerit-o. De fapt, sînt un hoţ de mare artă. Acum, putem să stăm calmi şi să discutăm, sau să ne tăvălim mai departe pe-aici. Dar te previn că, pînă şi în pijamaua asta incredibil de lălîie, tot atrăgătoare eşti. De tine depinde, Miranda.

Rămase încremenită, iar Ryan privi, cu admiraţie ezitantă, cum jarul din ochi i se prefăcea în gheaţă.

– Scoală-te de pe mine. Dă-te dracului jos de pe mine.

– Okay, se retrase el, săltîndu-se agil în picioare. Deşi îi întinse o mînă, Miranda i-o dădu la o parte dintr-o lovitură şi se ridică.

– Dacă i-ai făcut ceva lui Andrew...

– De ce naiba i-aş face ceva lui Andrew? Tu eşti cea care ai autentificat bronzul.

– Iar tu cel care l-a furat, îşi smulse ea halatul de la picioarele patului. Acum, ce-ai să faci? Mă împuşti şi o ştergi din casă?

– Nu omor oameni. Sînt hoţ, nu criminal.

– Atunci, eşti de o prostie remarcabilă. Ce crezi că voi face în clipa cînd ai plecat? îi aruncă Miranda peste umăr, în timp ce-şi lua halatul pe ea. Mă duc direct la telefon, îl sun pe detectivul Cook şi-i spun cine a prădat Institutul.

Ryan se mulţumi să-şi agaţe degetele mari în buzunarele pantalonilor. Halatul, conchise el, era la fel de dizgraţios ca pijamaua. Nu exista absolut nici un motiv de a-şi stăpîni pofta să-şi croiască drum prin toate ţesăturile alea.

– Dacă anunţi sticleţii, ai să te faci de rîs. În primul rînd, fiindcă nu te-ar crede nimeni. Nici măcar nu mă aflu aici, Miranda. Sînt la New York. Pe buzele lui se lărgi un zîmbet ţanţoş şi sigur de sine. Şi există destui oameni care ar fi încîntaţi s-o confirme sub jurămînt.

– Nişte bandiţi.

– Nu se cade să vorbeşti aşa despre familia şi prietenii mei. Mai ales cînd nu-i cunoşti. În al doilea rînd, continuă el, pe cînd Miranda scrîşnea din dinţi, va trebui să explici la poliţie de ce piesa furată avea o asigurare de şase cifre şi nu valora nici două parale.

– Minţi. Eu însămi am autentificat-o. E din secolul al şaisprezecelea.

– Mda, iar bronzul Fiesole era turnat de Michelangelo, rîse el afectat. Asta ţi-a închis gura. Şi-acum, stai jos şi-am să-ţi spun cum vom proceda.

– Prefer să ieşi afară, îşi repezi Miranda bărbia în sus. Pleacă imediat din casa asta.

– Că de nu...?

Era un impuls, un impuls necugetat, dar Miranda făcu excepţia de a-şi urma instinctul. Se repezi la sertar, îl deschise şi apucă pistolul. Mîna lui Ryan i se încleştă

pe încheietură. Cu un blestem scăzut, îi smulse arma. O împinse pe pat cu cealaltă mînă.

– Ştii cîte accidente se întîmplă în casele unde oamenii ţin arme încărcate?

Era mai puternic decît se aşteptase. Şi mai rapid.

– Ăsta n-ar fi fost un accident, replică ea.

– Puteai să te răneşti, bombăni Ryan, scoţînd încărcătorul cu un gest scurt. Îl vîrî în buzunar şi aruncă pistolul la loc în sertarul noptierei. Şi acum...

Miranda dădu să se ridice, dar Ryan îi propti palma desfăcută pe faţă şi o împinse înapoi.

– Stai jos. Ascultă, îmi eşti datoare, Miranda.

– Îţi... aproape se înecă ea. Îţi sînt *datoare?*

– Aveam un trecut impecabil. De fiecare dată cînd primeam o misiune, mulţumeam clientul. Iar asta a fost ultima, fir-ar a dracului să fie. Nu-mi vine să cred că ajunsesem pînă la capăt şi o roşcovană mintoasă mi-a stricat reputaţia. A trebuit să-i dau clientului o piesă din colecţia mea privată şi să-i returnez avansul, pentru a onora contractul.

– Trecut? Client? Contract? abia se abţinu Miranda să nu urle, smulgîndu-şi părul din cap. Eşti un hoţ, pentru Dumnezeu, nu comerciant cu obiecte de artă.

– N-am de gînd să discut cu tine semantică, răspunse el calm, complet stăpîn pe situaţie. O vreau pe mica Venus, de Donatello.

– Scuză-mă, ce ziceai că vrei?

– Mica Venus din aceeaşi vitrină cu David-ul falsificat. Aş fi putut merge singur s-o iau, dar cu asta nu ne achitam. Vreau s-o iei tu, să mi-o dai, iar dacă e autentică, vom considera afacerea încheiată.

Nici un efort de voinţă n-ar fi putut-o împiedica să rămînă cu gura căscată.

– Ţi-ai pierdut mintile.

– Dacă nu mi-o dai, aranjez ca David-ul să iasă din nou pe piaţă. Cînd îl va recupera compania de asigurări – şi-o să-i facă expertiza, conform uzanţelor – incompetenţa ta va ieşi la iveală.

Îşi înclină capul, observînd după cum i se încreţise

fruntea că era conştientă de acelaşi lucru.

– Peste tot dezastrul recent din Florenţa, aşa ceva ţi-ar pune capăt carierei, definitiv şi deloc plăcut, domnişoară doctor Jones. Aş dori să te scutesc de o asemenea situaţie penibilă, deşi n-am idee de ce.

– Nu-mi face tu mie favoruri. Nu vei obţine de la mine prin şantaj nici un Donatello, şi nici altceva. Bronzul nu e fals, iar tu ai să intri în puşcărie.

– Nu poţi recunoaşte că ai greşit, aşa-i? *Erai atît de sigură, nu-i aşa? Se pare că te-ai înşelat. Cum vei explica?*

Se cutremură, înainte de a putea să se stăpînească.

– Cînd greşesc, nu mă ascund.

– La fel ca la Florenţa? ripostă Ryan şi-i zări o tresărire în ochi. Prin toată lumea oamenilor de artă umblă vorba despre gafa aia. Părerile sînt împărţite aproape egal, dacă ai măsluit testele sau n-ai fost decît nepricepută.

– Nu mă interesează părerile altora, declară ea, dar fără convingere, începînd să-şi maseze braţele pentru a se încălzi.

– Dacă aflam cu cîteva zile mai devreme, n-aş mai fi riscat să sustrag o piesă autentificată de tine.

– E imposibil să fi făcut o greşeală, închise Miranda ochii, căci pe neaşteptate îi trecuse prin minte un lucru mult, mult mai rău decît faptul că Ryan se folosise de ea ca să fure. Mai ales o greşeală ca asta. N-aveam cum.

Deznădejdea calmă din vocea ei îl făcu să-şi îndese mîinile în buzunare. Deodată, arăta fragilă şi insuportabil de istovită.

– Toată lumea poate greşi, Miranda. Face parte din condiţia umană.

– Nu şi în domeniul meu.

Cînd deschise ochii să-l privească, erau plini de lacrimi.

– În munca mea, eu nu fac greşeli. Sînt mult prea atentă. Nu mă reped la concluzii. Urmăresc procedura. Şi...

Vocea începu să i se întretaie, cu pieptul palpitîndu-i.

Îşi apăsă peste stern mîinile împreunate, pentru a încerca să-şi oprească nodul fierbinte ce i se ridica în gît.

– Okay, linişteşte-te. Să nu devenim emotivi.

– N-am să plîng. N-am să plîng, începu Miranda să repete, ca o mantră.

– Mă bucur. E vorba de afaceri, Miranda.

Ochii aceia mari şi albaştri erau umezi, sclipitori. Şi înnebunitori.

– Să rămînem la nivelul ăsta şi vom fi amîndoi mai mulţumiţi.

– Afaceri, îşi frecă ea gura cu dosul palmei, uşurată că absurditatea declaraţiei îi stăvilise torentul de lacrimi. În regulă, domnule Boldari. Despre afaceri. Susţii că bronzul e fals. Eu afirm că nu e. Spui că nu voi anunţa poliţia. Eu răspund că ba da. Acum ce vei face?

O studie un moment. În domeniul lui – al amîndurora – de activitate, trebuia să judece oamenii rapid şi precis. Îi era uşor să se convingă că avea să se ţină de cuvînt, chemînd poliţia. Partea a doua nu-l îngrijora prea mult, dar ar fi cauzat unele dificultăţi.

– Okay, îmbracă-te.

– De ce?

– Mergem la laborator – poţi testa bronzul din nou, în faţa mea, ca să satisfacem primul nivel de afaceri.

– E două noaptea.

– Deci, nu ne va deranja nimeni. Dacă n-ai de gînd să vii în pijama, ia ceva pe tine.

– Nu pot testa ceea ce nu am.

– Îl am eu, arătă Ryan spre geanta de piele pe care o lăsase lîngă uşă. L-am adus cu mine, hotărît să ţi-l vîr pe gît. Dar raţiunea a învins. Îmbracă-te gros, îi propuse, aşezîndu-se comod în fotoliu. S-a făcut frig.

– Nu te duc la Institut.

– Eşti o femeie logică. Fii logică şi acum. Am în mîinile mele şi bronzul, şi reputaţia ta. Doreşti o şansă ca să-l recuperezi pe primul şi s-o salvezi pe a doua. Ţi-o acord.

Aşteptă un moment, pentru ca vorbele să-şi facă efectul.

– Îți las timp destul să-l testezi, dar voi sta alături, suflîndu-ți în ceafă, cît lucrezi. Asta-i ideea, domnișoară doctor Jones. Fii deșteaptă. Nu refuza.

Trebuia să se convingă, nu? Să fie sigură. Și, după ce se asigura, avea să-l dea pe mîna poliției înainte de a apuca să clipească din ochișorii lui frumoși.

Îi putea face față, hotărî Miranda. Adevărul era că mîndria ei îi cerea să profite de ocazie tocmai în acest scop.

– N-am să mă schimb în fața ta.

– Domnișoară doctor Jones, dacă îmi stătea mintea la sex, am fi rezolvat-o cînd ne zbenguiam pe covor. Afaceri, repetă el. Și nu te scap din ochi pînă nu le încheiem.

– Zău că te urăsc.

O spusese cu o asemenea silă, încît Ryan nu găsi nici un motiv să se îndoiască de cuvîntul ei. Dar zîmbi în sinea lui, cînd Miranda se închise în debara și umeraşele începură să zăngăne.

Era om de știință, femeie cu studii, educată impecabil și de o reputație nepătată. Îi apăruseră articole într-o duzină de reviste de știință și artă. *Newsweek* publicase un reportaj despre ea. Ținuse conferințe la *Harvard* și petrecuse trei luni ca profesor invitat la *Oxford*.

Nu era posibil să conducă mașina prin noaptea friguroasă din Maine cu un hoț, intenționînd să pătrundă în propriul ei laborator și să expertizeze clandestin un bronz furat.

Apăsă pe frînă, trăgînd mașina în dreapta șoselei.

– N-o pot face. E ridicol, ca să nu spun și cît de ilegal. Chem poliția.

– Perfect, ridică Ryan din umeri, în timp ce Miranda întindea mîna după telefonul din mașină. Așa să faci, scumpo. Și le vei explica lor ce căuta la tine o fierătanie de două parale pe care ai încercat s-o dai drept operă de artă. Apoi, poți să explici și la firma de asigurări – ai depus deja petiția, nu? – cum și de ce aștepți de la ei cinci sute de bătrîne pentru un fals. Unul autentificat de

tine, personal.

– Nu e un fals, scrîşni ea printre dinţi, dar fără să mai formeze 911.

– Dovedeşte, o fulgeră zîmbetul lui Ryan, în întuneric. Mie, domnişoară doctor Jones, şi ţie însăţi. Dacă reuşeşti... vom negocia.

– Negociere, la ochi! În puşcărie ai s-ajungi, replică Miranda, întorcîndu-se cu faţa spre el. Am eu grijă.

– Toate la timpul lor, o ciupi Ryan amical de bărbie, amuzîndu- se. Anunţă paza. Spune-le că vii cu fratele tău să lucraţi ceva în laborator.

– Pe Andrew nu-l amestec.

– Andrew este amestecat deja. Telefonează acolo. Foloseşte ce pretext vrei. N-ai avut somn, aşa că te-ai hotărît să faci puţină treabă cît e linişte. Haide, Miranda. Vrei să ştii adevărul, nu?

– Ştiu adevărul. Tu nu l-ai recunoaşte nici dac-ar sări să te muşte.

– Îţi cam pierzi din calmul ăla de înaltă societate, cînd te-apucă dracii, se aplecă el, sărutînd-o uşor înainte de a apuca să-l respingă. Îmi place.

– Ia-ţi mîinile de pe mine.

– Nu mîinile erau.

O luă de umeri, mîngîietor:

– Uite, astea-s mîinile. Dă telefon.

Miranda îl împinse cu cotul şi apăsă butoanele. Camerele de luat vederi erau în funcţiune, îşi spuse ea. În veci n-ar fi trecut drept Andrew, aşa că terminaseră încă înainte să înceapă. Şeful pazei, dacă avea un dram de minte, avea să anunţe poliţia. Ei nu-i rămînea decît să spună ce avea de spus, iar Ryan Boldari urma să fie pus în cătuşe, închis şi scos din viaţa ei.

– Aici doctor Miranda Jones, se răsti, în timp ce Ryan o bătea pe genunchi aprobator. Fratele meu şi cu mine sîntem pe drum. Da, venim să lucrăm. Cu toată zăpăceala din ultimele zile, am rămas în urmă cu munca de laborator. Ajungem cam în zece minute. Vom intra pe poarta principală. Mulţumesc.

Închise şi-şi trase nasul. Îl prinsese, conchise ea, şi

şi-o făcuse cu mîna lui.

– Mă aşteaptă, iar cînd ajung vor închide alarma.

– Perfect, îşi întinse Ryan picioarele lungi, în timp ce Miranda pornea maşina din nou. Pentru tine o fac, să ştii.

– Nici nu-ţi pot spune cît de recunoscătoare sînt.

– Nu e nevoie să-mi mulţumeşti, făcu el un gest de lehamite, zîmbind cînd îi auzi mîrîitul. Serios. În ciuda tuturor problemelor pe care mi le-ai creat, îmi placi.

– Vai de mine, mă faci să roşesc.

– Vezi? Ai stil, ca să nu mai spun şi de gura aia care cerşeşte să fie savurată ceasuri îndelungate, în întuneric. Tare am mai regretat că n-am avut mai mult timp cu gura asta a ta.

Mîinile Mirandei se strînseră pe volan. Respiraţia i se întretăiase de furie. N-ar fi permis să fie din altă cauză.

– O să ai timp destul, Ryan, îi promise ea, cu voce suavă. Gura asta a mea o să te roadă şi-o să te scuipe iar, înainte să terminăm.

– Abia aştept. Ce zonă frumoasă, comentă el pe ton de conversaţie, în timp ce străbăteau drumul de coastă, intrînd în oraş. Bătută de vînt, dramatică, pustie, dar cu cultura şi civilizaţia la doi paşi. Ţi se potriveşte. Casa ai moştenit-o din familie, pun pariu.

Nu-i răspunse. Oricît de ridicole îi erau acţiunile, n-avea să se compromită şi mai mult legînd o şuetă cu el.

– E de invidiat, continuă Ryan, deloc jignit. Moştenirea, şi banii, desigur. Dar, dincolo de privilegii, mai e şi numele, înţelegi? Familia Jones din Maine. Trăsneşte a înaltă clasă.

– Spre deosebire de Boldari din Brooklyn, bombăni ea, reuşind doar să-i stîrnească un hohot de rîs.

– A, noi trăsnim a altele. Ţi-ar plăcea familia mea. Altfel nu se poate. Şi mă întreb ce părere ar avea ei despre tine, domnişoară doctor Jones?

– Poate facem cunoştinţă la proces.

– Tot hotărîtă să mă aduci în faţa justiţiei eşti.

Îi aprecia profilul aproape la fel de mult ca pe um-

brele stîncilor colțuroase, printre care marea se întrezărea scurt.

– Fac jocul ăsta de douăzeci de ani, iubito. N-am de gînd să calc greşit în ajunul retragerii.

– Cine-a fost odată hoț, hoț rămîne.

– A, în adîncul inimii, sînt de aceeaşi părere. Dar, în faptă... oftă el. După ce-mi achit datoriile, am terminat. Dacă nu încurcai tu totul, în momentul ăsta aş fi fost într-o binemeritată vacanță pe St. Bart.

– Ce tragedie pentru tine.

– Mda, mă rog... ridică el iarăşi din umeri. Încă mai pot recupera cîteva zile.

Îşi desfăcu centura de siguranță şi se întoarse să ia de pe bancheta din spate geanta pe care o aruncase acolo.

– Ce faci?

– Aproape am ajuns, răspunse Ryan, fluierînd uşor, în timp ce scotea o bonetă de schi şi şi-o trăgea pe cap, acoperindu-şi complet părul; urmă un fular lung de caşmir, cu care îşi înfăşură gîtul şi partea de jos a feței. Poți încerca să alertezi gărzile, continuă el, coborînd parasolarul maşinii pentru a se verifica în oglinjoară. Dar atunci, n-ai să mai vezi nici bronzul, nici pe mine. Aşa că joacă cinstit, intră şi îndreaptă-te spre laborator, cum ai face în mod normal, şi totul va fi bine. Andrew e puțin mai înalt, socoti el mai departe, în timp ce desfăcea un palton lung şi negru. Nu contează. Vor vedea ceea ce se-aşteaptă să vadă. Aşa se-ntîmplă întotdeauna.

Cînd introduse maşina în parcare, Miranda fu nevoită să-i dea dreptate. Arăta atît de anonim, în costumație de iarnă, încît nimeni nu l-ar fi învrednicit cu o a doua privire. Mai mult, cînd coborîră, pornind spre intrarea principală, îşi dădu seama că l-ar fi putut lua drept Andrew chiar şi ea însăşi. Limbajul trupului, mersul, poziția uşor adusă a umerilor, toate erau perfecte.

Smulse cartela din fantă cu o mişcare nervoasă. După un moment, formă codul. Îşi imagină cum s-ar fi strîmbat în obiectivul camerei, repezindu-se la Ryan şi luîndu-i la pumni mutra îngîmfată pînă dădeau năvală

paznicii. În schimb, bătu uşor cu cartela peste lamă, aşteptînd semnalul sonor şi deblocarea uşii.

Ryan deschise chiar el uşile, punîndu-i frăţeşte o mînă pe umăr. Ţinea capul în piept, murmurînd în timp ce intrau:

– Fără ocoluri, domnişoară doctor Jones. N-ai nici o nevoie de necazuri, nici de publicitate.

– De bronz am nevoie.

– Ai să-l capeţi imediat. Temporar, cel puţin.

Continuă să-i ţină mîna pe umăr, conducînd-o de-a lungul culoarelor, pe scară, pînă la uşa laboratorului. Din nou, Miranda o deschise cu cartela şi codul.

– Nu vei ieşi de-aici cu proprietatea mea la tine.

Ryan aprinse luminile.

– Începe expertiza, propuse el, scoţîndu-şi paltonul. Pierdem vremea.

Rămînînd cu mănuşile pe mîini, scoase bronzul şi i-l întinse.

– Mă pricep şi eu la autentificări, domnişoară doctor Jones, şi te voi urmări atent.

Ceea ce, reflectă Ryan, era unul dintre cele mai mari riscuri din lunga lui carieră. Faptul că venise acolo, cu ea. Se vîrîse singur şi al dracului să fie dacă putea explica motivul. A, să se întoarcă la locul faptei era una, dar asta, cu totul altceva, îşi mai spuse el în gînd, privind-o cum scotea dintr-un sertar şi-şi punea pe nas o pereche de ochelari cu rame de sîrmă.

Avusese dreptate. Savanta sexy. Punînd gîndul la păstrare, se făcu comod, pe cînd Miranda ducea bronzul la un post de lucru, pentru o recoltare.

Erau în joc reputaţia şi mîndria lui – adică una şi aceeaşi.

Misiunea, care ar fi trebuit să constituie o încheiere de carieră plăcută, ordonată şi neieşită din comun, sfîrşise costîndu-l o grămadă de bani, probleme şi pierderea prestigiului.

Dar ceea ce ar fi trebuit să facă, aşa cum şi intenţionase, era să se confrunte cu ea, s-o ameninţe, s-o şantajeze pînă-şi recupera pagubele şi să plece.

Nu se putuse abține să nu se arate mai abil decît ea. Nu se îndoia că avea de gînd să măsluiască testele în favoarea ei, pentru a încerca să-l convingă că bronzul era veritabil. Iar atunci, avea s-o coste.

Se gîndea că sculptura de Cellini ar fi fost o despăgubire cinstită pentru indulgența lui. Institutul, conchise el, înfundîndu-şi mîinile în buzunare pe cînd o privea cum lucra, era pe cale să facă o donație generoasă Galeriei *Boldari*.

Iar asta avea s-o omoare.

Cu sprîncenele îmbinate, Miranda se ridică de la microscop. Simțea în stomac un junghi care nu mai avea nimic comun cu furia sau surescitarea nervoasă. Nu scoase nici o vorbă, dar notă ceva cu o mînă sigură.

Mai recoltă puțină pilitură de pe bronz, atît patină cît şi metal, o aplică pe o lamelă şi o studie la rîndul său. Avea fața palidă şi crispată, cînd puse bronzul pe o balanță şi mai făcu cîteva însemnări.

– Trebuie să testez nivelul de coroziune, să fac radiografii ale urmelor de scule.

– Perfect. Să mergem.

O însoți prin laborator, gîndindu-se unde avea să expună sculptura de Cellini. Mica Venus de Donatello pe care urma să i-o dea Miranda avea să intre în colecția lui personală, dar Cellini-ul era pentru galerie, pentru public, şi ar fi adăugat un frumos supliment de prestigiu firmei.

Scoase din buzunar o țigară de foi subțire şi bricheta.

– Aici nu se fumează, se răsti ea.

Ryan se mulțumi să apuce havana în dinți şi şi-o aprinse.

– Cheamă poliția, îi sugeră el. Ce zici de-o cafea?

– Lasă-mă-n pace. Taci.

Junghiul din stomac era mai ascuțit şi se răspîndea ca acidul, cu fiecare minut. Respecta procedura ca la carte. Dar ştia deja.

Încălzi argila, aşteptînd, rugîndu-se să vadă scînteierea cristalelor. Şi fu nevoită să-şi muşte buzele, pentru a nu țipa. N-avea să-i dea satisfacție.

Dar, cînd ridică radiografia şi-şi văzu confirmate

toate temerile, degetele i se răciră ca gheața.

– Ei? își arcui Ryan o sprînceană, în așteptarea minciunii.

– Bronzul ăsta e o imitație.

Întrucît picioarele i se înmuiaseră, Miranda se așeză pe un taburet, fără să-i observe licărul surprins din ochi.

– Formula, din cîte îmi pot da seama după testele preliminare, este corectă. Patina, însă, a fost aplicată recent, iar nivelurile de coroziune nu corespund cu cele ale unui bronz din secolul al șaisprezecelea. Nici efectele ustensilelor. E bine lucrat, continuă ea, apăsîndu-și involuntar cu o mînă golul din stomac. Dar nu este autentic.

– Ei, ei, domnișoară doctor Jones, murmură Ryan, mă uimești.

– Nu e bronzul pe care l-am autentificat acum trei ani.

Vîrîndu-și degetele mari în buzunare, Ryan se legănă pe călcîie.

– Ai rasolit-o, Miranda. Trebuie să ai curaj și să recunoști.

– Nu este același bronz, repetă ea, cu șira spinării îndreptîndu-i-se smucit cînd se ridică de pe scaun. Nu știu ce-ai crezut că poți dovedi, aducîndu-mi falsul ăsta și obligîndu-mă la o asemenea șaradă ridicolă.

– Asta e bronzul pe care l-am luat din Galeria de Sud, spuse el calm, pe baza reputației tale, domnișoară doctor. Așa că să nu mai mîncăm rahat și să ne înțelegem.

– Nu mă înțeleg cu tine, smulse Miranda bronzul, împingîndu-i-l în față. Îți închipui că poți să intri la mine-n casă și pe urmă să dai drept proprietatea mea imitația asta flagrantă, ca să primești altceva în schimb? Ești nebun.

– Am furat bronzul de bună credință.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, eu chem paza.

Ryan o înșfăcă de braț, împingînd-o brutal peste o masă.

– Ascultă, scumpo. Am făcut tot jocul ăsta, deși

ştiam că nu e prudent. Acum, faptul e consumat. Poate n-ai încercat să înşeli pe nimeni. Poate a fost o greşeală nevinovată, dar...

– N-am făcut nici o greşeală. Eu nu greşesc.

– Numele Fiesole nu-ţi spune nimic?

Roşeaţa furioasă îi pieri din obraji. Ochii îi deveniră tulburi, sticloşi. Un moment, Ryan crezu că avea să i se scurgă din mîini ca apa. Dacă simula deznădejdea, îşi dădu seama că o subestimase.

– N-am greşit, repetă ea, cu vocea tremurîndu-i de astă dată. O pot dovedi. Am documentaţia, însemnările, radiografiile şi rezultatele testelor asupra bronzului original.

Vulnerabilitatea ei îşi făcu efectul, îndeajuns pentru ca Ryan să-i dea drumul, în timp ce se zbătea. Clătină din cap, urmînd-o într-o încăpere plină cu fişete.

– Greutatea era alta, spuse grăbită Miranda, moşmondind cu cheile să descuie un sertar. Pilitura pe care am prelevat-o nu se potrivea, dar greutatea... am ştiut că nu e în regulă de cum am luat-o în mînă. Era prea grea şi... Unde naiba-i dosarul ăla?

– Miranda...

– Era prea grea, doar o idee mai grea, iar patina e pe-aproape, dar nu perfectă. Nu corespunde. Şi chiar dacă asta ţi-ar scăpa, n-au cum să-ţi scape nivelurile de coroziune. Pe alea nu le poţi confunda.

Îndrugînd la nesfîrşit, trînti sertarul şi descuie altul, apoi altul.

– Nu-i aici. Dosarele nu sînt aici. Lipsesc.

Cu un efort de a-şi păstra calmul, închise ultimul sertar.

– Fotografiile, însemnările, rapoartele, toată documentaţia David-ului de bronz a dispărut. Tu le-ai luat.

– În ce scop? întrebă Ryan, cu o răbdare pe care o considera de-a dreptul sfîntă. Ascultă, dacă am putut intra aici să iau un fals, puteam lua orice voiam. Ce rost ar fi avut să mai joc toată comedia asta, Miranda?

– Trebuie să mă gîndesc. Taci. Trebuie să gîndesc.

Îşi apăsă mîinile pe gură, începînd să se plimbe prin

cameră. „Logică, fii logică," îşi impuse. „Ocupă-te de fapte."

Ryan furase bronzul, iar bronzul era fals. Ce sens ar fi avut să fure un fals, apoi să-l aducă înapoi? Nici unul, absolut nici unul. Dacă era autentic, de ce s-ar mai fi aflat acum acolo? N-ar fi revenit. Prin urmare, povestea pe care i-o spusese el, oricît de absurdă, era adevărată.

Expertizase piesa şi ajunsese la aceeaşi concluzie cu el.

Făcuse oare o greşeală? O, Doamne, făcuse o greşeală?

„Nu. Logică, nu emotivă", îşi reaminti. Se sili să înceteze cu mişcările haotice, stînd perfect nemişcată.

Logica, aplicată corect, era uluitor de simplă.

– Cineva ţi-a luat-o înainte, spuse ea calmă. Cineva a ajuns aici înaintea ta şi l-a înlocuit cu un fals.

Se întoarse spre Ryan, văzînd, după expresia gînditoare de pe chipul lui, că judeca la fel.

– Ei bine, domnişoară doctor Jones, se pare că amîndoi am primit un şut în cur, îşi înclină el capul, studiind-o. Ce facem acum?

Capitolul 12

Miranda se hotărî să se resemneze cu ideea că era o zi a comportamentelor anormale, cînd se pomeni aşezată într-o bodegă de camionagii, lîngă Şoseaua 1, la ora şase dimineaţa.

Chelneriţa le aduse o cafetieră plină, două căni maron cu pereţi groşi şi două menu-uri laminate.

– Ce căutăm aici?

Ryan turnă, mirosi, sorbi, apoi oftă:

– Asta, da, cafea.

– Boldari, ce facem aici?

– Luăm micul dejun, se înclină el pe spate cu scaunul, studiind lista.

Miranda trase adînc aer în piept.

– E ora şase dimineaţa. Am avut o noapte grea şi sînt obosită. Am nişte probleme serioase la care să mă gîndesc şi n-am timp să stau într-un popas de camioane făcînd schimb de spirite cu un hoţ.

– Pînă acum, n-ai fost tocmai spirituală. Dar, cum spuneai, ai avut o noapte grea. Rişti să te întîlneşti aici cu vreun cunoscut?

– Evident că nu.

– Exact. Avem nevoie de mîncare şi să stăm de vorbă, puse Ryan menu-ul jos, aruncîndu-i un zîmbet chelneriţei care se apropiase, cu carnetul în mînă. Eu iau clătite şi ochiuri cu şuncă, te rog.

– S-a marcat, şefu'. Da' matale, scumpo?

– Eu...

Resemnată, Miranda îşi miji ochii, scrutînd lista în căutarea unui aliment comestibil.

– Doar... un păsat de ovăz. Aveţi lapte prins?

– Să văd ce pot face şi viu înapoi într-un minuţel.

– Okay, să recapitulăm situaţia, continuă Ryan. Acum trei ani, ai dobîndit o statuetă de bronz reprezentîndu-l pe David. Cercetările mele arată că ai obţinut-o prin intermediul tatălui tău, dintr-o excavaţie privată de lîngă Roma.

– Cercetările tale sînt corecte. Am donat majoritatea obiectelor găsite Muzeului Naţional din Roma. Tata a adus David-ul acasă, pentru institut. Ca să-l studiem, să-l autentificăm şi să-l expunem.

– Iar tu l-ai studiat şi l-ai autentificat.

– Da.

– Cine a mai lucrat cu tine?

– Fără hîrtiile mele, nu pot fi sigură.

– Încearcă să-ţi aminteşti.

– Au trecut trei ani...

Întrucît avea mintea tulbure, gustă cafeaua. Parcă ar fi sorbit fulger lichid.

– Andrew, desigur, începu ea. Ținea foarte mult la piesa aia. Îl atrăgea. Cred că s-ar putea s-o fi desenat. Tatăl meu intra și ieșea din laborator, verificînd procesele de testare. Era mulțumit de rezultate. Și John Carter, adăugă ea, frecîndu-și mijlocul frunții, care o durea. Șeful de laborator.

– Deci, a avut și el acces la ea. Și altcineva?

– Aproape toți cei care au lucrat în laborator în acea perioadă. Nu era un proiect prioritar.

– Cîți lucrează în laborator?

– Între doisprezece și cincisprezece, depinde.

– Și toți au acces la dosare?

– Nu.

Făcu o scurtă pauză, în timp ce li se servea micul dejun.

– Nu toți asistenții și tehnicienii au cheile.

– Ai încredere-n mine, Miranda. Cheile sînt depășite, zîmbi el iarăși sclipitor, în timp de umplea din nou cănile cu cafea. Vom presupune că toți cei ce lucrau în laborator au avut acces la dosare. Trebuie să obții o listă de nume de la personal.

– Serios?

– Vrei s-o găsești? Ai un interval de trei ani, începu să-i explice Ryan. Din momentul cînd ai autentificat piesa pînă cînd te-am ușurat eu de imitația ei. Cel care a înlocuit-o trebuie să fi avut acces la original, ca să facă duplicatul. Cel mai simplu și mai inteligent mod de a o face era să scoată un mulaj de silicon și o reproducere de ceară după el.

– Presupun că falsurile nu mai au nici o taină pentru tine, comentă Miranda, trăgîndu-și nasul, în timp ce lua o lingură de ovăz.

– Numai ceea ce îi e necesar unui om din domeniul... din domeniile mele de activitate. Ca să faci mulajul, ai nevoie de original, continuă el. Cea mai eficientă cale era de a-l face cît timp bronzul încă se mai afla în laborator. Odată expus, trebuia să rezolve cu paza, iar a voastră e destul de bună.

– Mulțumesc foarte mult. Ăsta nu-i lapte prins, se

plînse ea, încruntîndu-se spre carafa pe care chelnerița i-o adusese odată cu păsatul de ovăz.

– Îndrăgește primejdiile, replică Ryan, sărîndu-și ochiurile. Uite cum văd eu lucrurile. Cineva din laborator a văzut încotro înclinau testele. Este o piesă mică și drăguță, pentru care orice colecționar ar plăti un preț frumos. Deci, respectivul, poate are datorii sau e supărat pe tine ori pe familia ta, poate s-a hotărît doar să-și încerce norocul. Într-o noapte, face mulajul. Nu e un proces complicat și se află deja într-un laborator. Nimic mai simplu. Dacă nu știe cum să-l toarne el însuși, cunoaște cu siguranță pe cineva care se pricepe. Mai mult, știe cum să facă bronzul să pară, la suprafață, vechi de cîteva secole. Cînd termină, înlocuiește piesele – cel mai probabil, chiar înainte de expunerea în galerie. Și nimeni nu bănuiește nimic.

– N-o putea face la libera inspirație. Avea nevoie de timp, de planificare.

– Nu spun că a fost la libera inspirație. Dar nici chiar atît de mult timp nu i-ar fi consumat. Cît timp a stat bronzul în laborator?

– Nu știu sigur. Două săptămîni, poate trei.

– Mai mult decît suficient, gesticulă Ryan cu o felie de șuncă, înainte de a mușca din ea. Eu, să fiu în locul tău, aș expertiza și alte cîteva piese.

– Altele?

Nu înțelegea de ce nu-i venise și ei ideea, mai ales acum, cînd o izbi cu atîta forță.

– O, Doamne.

– A făcut-o o dată, și încă destul de bine ca să-i meargă. De ce n-ar mai face-o o dată? Nu mai face mutra asta distrusă, iubito. Am să te-ajut.

– Să mă ajuți, își apăsă Miranda degetele pe ochii care o usturau. De ce?

– Fiindcă vreau bronzul. La urma urmei, i l-am garantat clientului.

Miranda lăsă mîinile să-i cadă.

– Mă vei ajuta să-l iau înapoi ca să-l poți fura din nou?

– Am şi eu interesele mele. Termină-ţi micul dejun. Avem de lucru...

Îşi luă cana cu cafea, zîmbindu-i:

– ...colega.

Colega. Cuvîntul o făcu să se înfioare. Poate că era prea obosită ca să judece clar, dar în acel moment nu întrezărea nici o cale de a-şi recupera piesa fără el.

Se folosise de ea, îşi aminti Miranda în timp ce descuia uşa casei. Acum, avea să se folosească ea de el. După care, urma să ia măsuri ca să-l trimită pentru următorii douăzeci de ani din viaţă la făcut duş cu grupul într-o instituţie federală.

– Aştepţi pe cineva azi? Îngrijitoarea, tipu' de la cablu, instalatorul?

– Nu. Compania de curăţenie trimite femeia marţea şi vinerea.

– Compania de curăţenie, zise Ryan scoţîndu-şi haina. De la femeile de serviciu nu primeşti ghiveci ca la mama acasă, nici sfaturi înţelepte. Ai nevoie de o servitoare numită Mabel, cu şorţ alb şi pantofi decenţi.

– Compania de curăţenie e eficientă şi discretă.

– Mare păcat.

Se uită la ceas: era opt şi un sfert.

– La ora asta, Andrew trebuie să fi plecat la lucru. Asistenta ta cînd ajunge?

– Lori soseşte pe la nouă, de obicei puţin mai devreme.

– Va trebui s-o suni. Ai numărul ei de-acasă?

– Da, dar...

– Dă-i un telefon, spune-i că azi nu vii.

– Ba cum să nu mă duc? Am o mulţime de întîlniri.

– O să ţi le contramandeze ea.

Ryan trecu în salon şi se făcu comod, începînd să pregătească surcele pentru foc.

– Spune-i să scoată copii după dosarele personalului de la laborator, din urmă cu trei ani. E cel mai bun început. Să ţi le trimită prin reţea în computerul de-aici.

Aprinse focul şi, în cîteva secunde, lemnele începură

să trosnească. Miranda nu spuse nimic, în timp ce Ryan alegea doi bușteni din ladă și-i punea peste flăcări cu eficiența unui cercetaș.

Cînd se ridică și se întoarse, îi văzu zîmbetul tăios și ostil ca o sabie scoasă din teacă.

– Mai pot face ceva?

– Iubito, va trebui să primești ordinele puțin mai veselă. Înțelegi, cineva trebuie să fie șeful.

– Și tu ești ăla.

– Exact, se apropie Ryan de ea, luînd-o de umeri. Mă pricep puțin mai bine decît tine la furtișaguri.

– Majoritatea oamenilor nu l-ar considera un atribut potrivit pentru șefie.

– Majoritatea oamenilor nu încearcă să prindă un hoț, își lăsă el privirea să coboare, pînă spre gura ei.

– Nici să nu te gîndești.

– Nu-mi cenzurez niciodată gîndurile. Cauzează la ulcer. Ne-am putea delecta cu... această asociere, mult mai mult, dacă ai fi puțin mai prietenoasă.

– Mai prietenoasă?

– Mai flexibilă.

O trase spre el.

– În anumite zone.

Miranda își lăsă trupul să se ciocnească ușor de al lui și își îngădui o fluturare din gene.

– Ca de pildă?

– Ei bine, pentru început...

Își coborî capul, inspirîndu-i mirosul, anticipînd gustul. Iar aerul i se revărsă dureros din plămîni, cînd Miranda îi trînti un pumn în plex.

– Ți-am spus să-ți ții mîinile acasă.

– Într-adevăr.

Dînd încet din cap, Ryan se frecă pe burtă. Mai la sud cu o palmă și l-ar fi lăsat fără bărbăție.

– Solid pumn ai, domnișoară doctor Jones.

– Fii recunoscător că m-am stăpînit, Boldari.

Deși n-o făcuse cîtuși de puțin.

– Altfel, acum te-ai fi tîrît în patru labe, fără aer. Cred că în privința asta ne-am înțeles.

– Perfect. Dă telefon, Miranda. Şi să ne apucăm de treabă.

Făcu ceea ce-i ceruse, pentru că avea sens. Singura soluție era să înceapă, iar pentru a începe îi trebuia un punct de pornire.

Pe la nouă şi jumătate, se afla în cabinetul de-acasă, afişînd date pe display.

Încăperea era la fel de eficient organizată ca şi cea de la Institut, deşi puțin mai comodă. Ryan aprinsese şi aici focul, deşi Miranda nu considera că era atît de frig, încît să fie necesar.

Flăcările trosneau vesele în şemineul de piatră; soarele iernii tîrzii strălucea printre draperiile trase.

Stăteau aşezați unul lîngă altul la birou, parcurgînd lista de nume.

– Se pare că ai avut o schimbare neobişnuit de mare, acum un an jumate, observă el.

– Da. Maică-mea şi-a reorganizat laboratorul din Florența. Mai mulți angajați s-au transferat la ea, ori s-au mutat de acolo la Institut.

– Mă mir că nu te-ai repezit.

– La ce?

– Mutarea la Florența.

Miranda expedie fişierul la imprimantă. Transferul pe hîrtie ar fi scutit-o de a mai sta lîngă el.

– Nu se punea problema. Andrew şi cu mine conducem Institutul. Mama mea conduce organizația *Standjo*.

– Înțeleg.

Înțelegea într-adevăr, după părerea lui.

– Ceva fricțiuni între tine şi mămica?

– Relațiile mele de familie nu te privesc.

– Deci, mai mult decît simple fricțiuni, aş zice. Dar cu tatăl tău?

– Poftim?

– Eşti fetița lu' tăticu'?

Miranda rîse înainte de a apuca să se stăpînească, apoi se ridică să scoată foaia din imprimantă.

– N-am fost niciodată fetița nimănui.

– Mare păcat, comentă el, cu sinceritate.

– Nu de familia mea e vorba, se aşează Miranda pe canapeaua de culoarea zmeurei, încercînd să se concentreze asupra numelor care i se tot începeau în faţa ochilor obosiţi.

– Ba s-ar putea să fie. Aveţi o firmă de familie. Poate că cineva a vrut să lovească familia, luînd bronzul.

– Vorbeşte italianul din tine, replică ea sec, făcîndu-l să zîmbească.

– Şi irlandezii sînt la fel de răzbunători, iubito. Vorbeşte-mi despre oamenii de pe listă.

– John Carter. Şeful de laborator. Şi-a luat doctoratul la *Duke.* Lucrează în Institut de şaisprezece ani. Specialitatea lui e arta orientală.

– Nu, treci la cele personale. E căsătorit? Plăteşte pensie alimentară? Joacă la cazinou, consumă combustibil lichid, se îmbracă femeieşte sîmbăta seara?

– Nu fi ridicol, încercă Miranda să stea mai dreaptă, după care renunţă şi se ghemui cu picioarele pe canapea. E căsătorit, nedivorţat. Doi copii. Cred că cel mai mare tocmai a intrat la colegiu.

– Creşterea unor copii, taxele de studii costă mult, urmări el pe tabel, pînă la salariul anual. Cîştigă onorabil, dar onorabilitatea nu satisface pe oricine.

– Soţia lui este avocată şi, după toate probabilităţile, scoate mai mulţi bani decît el. N-au nici un fel de probleme financiare.

– Finanţele sînt întotdeauna o problemă. Ce maşină are?

– Habar n-am.

– Cum se îmbracă?

Miranda dădu să ofteze, deşi înţelegea încotro bătea Ryan.

– Sacouri vechi şi cravate aiurite, începu ea, închizînd ochii pentru a încerca să-l revadă în minte pe şeful de laborator. Nimic strident, deşi nevastă-sa i-a cumpărat un *Rolex* la aniversarea a douăzeci de ani de căsnicie.

Îşi înăbuşi un căscat şi se cuibări mai adînc în perne.

– Poartă aceiaşi pantofi în fiecare zi. Mocasini moi.

Cînd sînt gata să-i cadă din picioare, îşi cumpără altă pereche.

– Trage un pui de somn, Miranda.

– N-am nimic, îşi forţă ea ochii să rămînă deschişi. Cine urmează? A, Elise. Fosta soţie a fratelui meu.

– Un divorţ urît?

– Nu mi le imaginez niciodată prea drăguţe, dar a fost foarte înţelegătoare cu el. A lucrat aici ca asistentă a lui John, apoi s-a transferat la Florenţa. E şefa de laborator a mamei mele. Ea şi Andrew s-au cunoscut la Institut, de fapt, chiar eu le-am făcut prezentările. S-a îndrăgostit mort de ea. Peste şase luni, erau căsătoriţi.

– Şi cît i-a ţinut?

– Vreo doi ani. În cea mai mare parte a timpului, păruseră foarte fericiţi, apoi totul a început să se destrame.

– Ce voia? Haine şic, vacanţe în Europa, o casă mare şi somptuoasă?

– Voia atenţia lui, mormăi Miranda, rezemîndu-şi capul pe mîini. Voia să rămînă treaz şi concentrat asupra căsniciei. E blestemul familiei Jones. Pur şi simplu nu sîntem în stare. Avem o diformitate în materie de relaţii. Trebuie să-mi odihnesc ochii un minut.

– Sigur, te rog.

Şi continuă să studieze lista. În acel moment, pentru el nu erau decît nişte nume înşirate pe o hîrtie. Intenţiona să devină mult mai mult. Pînă atunci, avea să afle detaliile de natură intimă. Bilanţurile bancare. Vicii. Obiceiuri.

Iar pe acea listă mai adăugă trei nume: Andrew Jones, Charles Jones şi Elizabeth Standford-Jones.

Se ridică, apoi se aplecă să-i scoată ochelarii şi-i puse pe masă, lîngă ea. Cînd dormea, nu arăta ca o fată inocentă, ci ca o femeie extenuată.

Cu mişcări încete, luă şalul de şenil de pe spătarul canapelei şi o înveli cu el. Avea s-o lase să doarmă, o oră-două, să-şi reîncarce bateriile trupului şi ale minţii.

Undeva, înăuntrul ei, se găseau răspunsurile, nu avea nici o îndoială. Ea era veriga de legătură.

În timp ce Miranda dormea, Ryan dădu un telefon la New York. La ce bun să ai un frate cu geniu în computere, dacă nu-l mai şi foloseşti din cînd în cînd?

– Patrick? Ryan sînt, se rezemă el în fotoliu, privind-o pe Miranda cum dormea. Am de rezolvat cîteva chestii şi o mică treabă de hacker de care n-am timp să mă ocup. Te interesează?

Rîse:

– Da, ies bani frumoşi.

Băteau clopotele la biserică. Muzica lor răsuna cu ecou peste acoperişurile de ţiglă roşie, spre colinele din depărtare. Aerul era cald, iar cerul albastru ca interiorul unei dorinţe.

Dar, în subsolul umed al vilei, umbrele erau dense. Avu un fior, în timp ce desprindea treapta scării. Era acolo, ştia că era acolo.

O aştepta.

Lemnul lovit se aşchie. *Mai repede. Mai repede.* Respiraţia începea să-i ţiuie în plămîni, sudoarea i se prelingea neplăcut pe spate. Iar mîinile îi tremurau cînd le întinse, scoase obiectul din întuneric şi îi lumină trăsăturile cu lanterna.

Braţe ridicate, sîni generoşi, o cascadă de păr seducătoare. Bronzul era lucios, fără patina verde-albăstruie a vremii. Îşi putea plimba degetele peste el, simţind răceala metalului.

Apoi se auzi cîntec de harpă şi rîsul vesel al unei femei. Ochii statuetei dobîndiră viaţă şi strălucire, gura de bronz surîse şi-i rosti numele.

Miranda.

Se deşteptă cu o tresărire, simţind că inima-i alerga la galop. Un moment, ar fi fost gata să jure că simţise miros de parfum – floral şi puternic. Şi auzea ecoul slab al coardelor de harpă.

Dar ceea ce se auzea era apelul soneriei de la uşă, repetat şi cu o oarecare nervozitate. Răvăşită, Miranda aruncă şalul la o parte şi ieşi repede din cameră.

O surprinse destul faptul de a-l vedea pe Ryan în dreptul uşii deschise. Dar fu şocată pînă-n adîncul inimii să-şi vadă tatăl stînd în prag.

– Tată...

Îşi drese vocea îngroşată de somn şi mai încercă o dată.

– Bună. Nu ştiam că vii în Maine.

– Tocmai am ajuns.

Era un bărbat înalt, zvelt, ars de soare. Avea părul des, lucitor ca oţelul şlefuit. Se potrivea cu mustaţa, barba tunsă scurt şi chipul îngust.

Ochii – de aceeaşi culoare albastră intensă ca ai fiicei sale – priveau prin lentilele ochelarilor cu rame metalice, studiindu-l pe Ryan.

– Văd că ai musafiri. Sper că nu deranjez.

Evaluînd rapid situaţia, Ryan îi întinse mîna:

– Domnule doctor Jones, ce plăcere. Rodney J. Pettebone. Sînt un asociat al fiicei dumneavoastră şi prieten, sper. Tocmai am sosit de la Londra, continuă el, făcînd un pas înapoi şi trăgîndu-l lin pe Charles în casă; aruncă o privire spre scară, de unde Miranda continua să se holbeze la el ca şi cum i-ar fi crescut două capete. Miranda a fost destul de amabilă ca să-mi acorde puţin din timpul ei, cît sînt aici, draga de ea, întinse Ryan o mînă, cu un zîmbet ridicol de adorator.

Nu era sigură ce o nedumerea mai mult, zîmbetul de căţeluş, sau accentul britanic scorţos care i se rostogolea de pe limbă ca şi cum ar fi avut sînge regal în vene.

– Pettebone? se încruntă Charles, în timp ce Miranda stătea nemişcată şi rigidă ca unul dintre bronzurile ei. Băiatul lui Roger.

– Nu, e unchiul meu.

– Unchi? Nu ştiam ca Roger să aibă fraţi sau surori.

– Un frate pe jumătate, Clarence. Tatăl meu. Pot să vă iau haina, domnule doctor Jones?

– Da, mulţumesc. Miranda, tocmai am trecut pe la Institut. Mi s-a spus că nu te simţi prea bine.

– Am avut... O migrenă. Nimic...

– Ne-a prins, iubito, urcă Ryan scara ca s-o ia de mînă, strîngîndu-i-o mai-mai să-i frîngă oasele. Sînt convins că tatăl tău va înțelege.

– Ba nu, răspunse hotărîtă Miranda, nu va înțelege nimic.

– Numai eu sînt de vină, domnule doctor Jones. Stau în țară doar cîteva zile.

Își accentuă cuvintele sărutînd cu drag degetele Mirandei.

– Mă tem că am convins-o pe fiica dumneavoastră să-și ia liber. Mă ajută la cercetările asupra artei flamande din secolul al șaptesprezecelea. Fără ea, nu m-aș descurca.

– Înțeleg, luci o dezaprobare vizibilă în ochii lui Charles. Teamă mi-e...

– Mă pregăteam să fac un ceai, îl întrerupse, la țanc, Miranda; avea nevoie de un moment ca să-și pună gîndurile în ordine. Scuză-ne un moment, tată. Ce-ar fi să aștepți în salon? Nu durează mult. Rodney, îmi dai o mînă de ajutor, da?

– Cu plăcere, zîmbi el radios, cînd Miranda îi răspunse cu aceeași strînsoare de menghină a mîinii.

– Ți-ai pierdut mințile? șuieră ea, în timp ce intra ca o furtună pe ușa bucătăriei. Rodney J. Pettebone? Ăsta cine naiba mai e?

– Pe moment, eu. Nu sînt aici, ai uitat? o ciupi el de bărbie.

– Pentru Dumnezeu, i-ai dat tatălui meu impresia că tragem chiulul, înhață Miranda ibricul de pe aragaz, ducîndu-l la chiuvetă. Și nu numai atît, ci și că ne petreceam ziua brănțălindu-ne.

– Brănțălindu-ne!

Nu se mai putu abține și o îmbrățișă, prinzînd-o din spate. Nici nu crîcni la cotul primit în coaste.

– Ce drăgălașă ești, Miranda.

– Nu-s nici o drăgălașă, iar minciuna asta ridicolă nu mă încîntă deloc.

– Mă rog, cred că i-am fi putut spune că eu am furat bronzul. Apoi, puteam să-i explicăm că e un fals, iar Institutul a intrat pîn-la gît într-o fraudă de asigurări. Nu ştiu de ce, cred că brănţăleala între tine şi un englez tăntălău ar fi mai digerabilă.

Cu dinţii strînşi, Miranda puse ibricul la încălzit.

– De ce un tăntălău englez, pentru numele lui Dumnezeu?

– A fost o inspiraţie. M-am gîndit că s-ar putea să fie genul tău.

Zîmbi cuceritor, cînd Miranda îl pîrjoli cu o privire peste umăr.

– Problema e, Miranda, că tatăl tău a venit aici, a trecut pe la Institut şi e clar că doreşte nişte explicaţii. Trebuie să te gîndeşti ce răspunsuri îi dai.

– Crezi că nu ştiu şi eu asta? Îţi par cumva tîmpită?

– Deloc, dar aş spune că eşti de o cinste inerentă. Minciunile presupun talent. Ceea ce ai de făcut e să-i spui tot ce ştiai pînă azi-dimineaţă, cînd eu am apărut în patul tău.

– Putea să-mi treacă şi mie prin minte, Rodney.

Stomacul, însă, începuse deja să i se încleştreze în jurul golului dinăuntru.

– N-ai dormit nici trei ore. Te împleticeşti. Unde ţii ceştile? întrebă el deschizînd un dulap.

– Nu, nu le punem pe cele obişnuite, dădu Miranda din mînă, absentă. Scoatem porţelanurile bune din vitrină.

Ryan îşi înălţă sprîncenele. Porţelanul bun era pentru musafiri, nu pentru rude. Îi dezvăluia o faţetă nouă a Mirandei Jones.

– Merg să pregătesc două. Rodney înţelege, cred, că tatăl tău vrea să discutaţi între patru ochi.

– Laşule, bombăni Miranda.

Aranjă meticulos pe tavă ceainicul, ceştile şi farfurioarele, încercînd să nu se enerveze că Ryan urcase la etaj pe scara din spate, lăsînd-o să se descurce singură. Îşi îndreptă umerii, ridică tava şi o duse în salon, unde

tatăl ei stătea în picioare, citind dintr-un carnețel cu scoarțe de piele, în fața șemineului.

Cît de chipeș era, fu singurul gînd care-i putu trece prin cap. Înalt, bronzat, cu trup drept și păr strălucitor. În copilărie, i se păruse că arăta ca o ilustrație dintr-o carte cu povești. Nu un prinț sau un cavaler, ci un vrăjitor. Înțelept și demn.

Dorise cu atîta disperare s-o iubească. S-o ducă în spate și s-o salte pe genunchi, să o învelească seara la culcare și să-i spună istorioare caraghioase.

Și cînd colo, trebuise să se mulțumească doar cu un soi de afecțiune moderată și adeseori absentă. Nimeni n-o purtase în spate, nici nu-i spusese anecdote amuzante.

Își alungă cu un oftat tristețea amintirilor, înaintînd în cameră.

– L-am rugat pe Rodney să ne lase singuri cîteva minute, începu ea. Presupun că vrei să-mi vorbești despre spargere.

– Într-adevăr. E un lucru foarte supărător, Miranda.

– Da, cu toții sîntem foarte supărați, zise ea. Puse tava pe masă, așezîndu-se pe un scaun și începu să toarne, așa cum fusese învățată. Poliția face cercetări. Avem speranțe să recuperăm bronzul.

– Și, între timp, publicitatea păgubește Institutul. Mama ta e distrusă, iar eu a trebuit să-mi abandonez proiectul într-un moment-cheie, ca să vin aici.

– Nu aveai nici un motiv să vii, îi întinse Miranda, cu mînă sigură, ceașca. Se face tot ce este omenește posibil.

– E clar că măsurile noastre de pază nu sînt la un nivel acceptabil. Fratele tău răspunde pentru asta.

– Nu e vina lui Andrew.

– Am lăsat Institutul în mîinile lui și într-ale tale, îi aminti Charles, sorbind alene din ceai.

– Și se descurcă minunat. Participarea la cursuri a crescut cu zece la sută, încasările la poartă au sporit. În ultimii cinci ani, calitatea achizițiilor a fost uluitoare.

O, şi cît o mai înfuria să fie nevoie să apere şi să justifice totul, cînd omul din faţa ei părăsise responsabilităţile Institutului la fel cum le abandonase şi pe cele familiale.

– Institutul nu a fost niciodată pe primul plan pentru tine, spuse ea calmă, ştiind că n-avea decît să-şi controleze furia. Ai preferat munca de teren. Andrew şi cu mine i-am acordat tot timpul şi energia noastră.

– Iar acum, avem primul furt, în răstimp de peste o generaţie. Aşa ceva nu se poate trece cu vederea, Miranda.

– Nu, dar timpul, eforturile, munca şi progresele noastre, astea pot fi trecute cu vederea.

– Nimeni nu vă pune la îndoială entuziasmul, alungă Charles ideea, cu un gest. Totuşi, trebuie rezolvată şi problema asta. Iar dacă adăugăm publicitatea negativă a pasului tău greşit de la Florenţa, ajungem într-o situaţie foarte dificilă.

– Pasul meu greşit, murmură Miranda; cît era de tipic pentru el, să folosească eufemisme şchioape pentru situaţii de criză. La Florenţa am făcut tot ceea ce mi s-a cerut. Totul.

Simţind că o năpădea emoţia, şi-o înghiţi şi îi făcu faţă la nivelul lipsit de pasiune pe care îl aştepta el.

– Dacă aş fi putut vedea rezultatele noii expertize, mi le puteam analiza pe ale mele şi aş fi determinat unde s-au făcut greşelile.

– Problema asta trebuie s-o lămureşti cu mama ta. Deşi pot să-ţi spun că e foarte nemulţumită. Dacă n-ar fi fost anunţată presa...

– N-am vorbit eu cu presa, se ridică Miranda, incapabilă să mai stea jos, să se prefacă liniştită. N-am discutat despre „Doamna Întunecată" cu *nimeni* din afara laboratorului. La naiba, de ce-aş fi făcut-o?

Charles tăcu un moment, punîndu-şi ceaşca de ceai deoparte. Nu putea suferi confruntările, îi displăceau emoţiile neclare care perturbau luciditatea productivă. Era pe deplin conştient că în sufletul fiicei sale clocoteau

torente din aceste emoții tulburi. Niciodată nu putuse înțelege de unde proveneau.

– Te cred.

– Şi să fiu acuzată... De ce?

– Te cred. Chiar dacă eşti încăpățînată şi adeseori orientată greşit, după părerea mea, nu te-am ştiut niciodată să fii necinstită. Dacă îmi spui că n-ai vorbit cu presa despre problema asta, atunci te cred.

– Îți... se bîlbîi Miranda, simțind că o ustura gîtlejul. Îți mulțumesc.

– Oricum, asta nu prea schimbă situația. Publicitatea trebuie să fie atenuată. În împrejurările existente, tu te afli în centrul furtunii, ca să zic aşa. Mama ta şi cu mine considerăm că ar fi mai potrivit să-ți iei un concediu cît mai lung.

Lacrimile care-i veniseră în ochi se uscară pe loc.

– Am şi discutat cu ea. Şi i-am spus că n-am de gînd să mă ascund. N-am făcut nimic.

– Nu este vorba de ceea ce ai făcut sau n-ai făcut tu. Pînă cînd se rezolvă ambele probleme, prezența ta e în detrimentul Institutului.

Charles îşi netezi genunchii pantalonilor şi se ridică.

– Cu începere de azi, îți iei un concediu personal de o lună. Dacă trebuie, poți să te duci şi să-ți termini toate treburile actuale, dar ar fi mai bine dacă ai pleca de-aici, în următoarele patruzeci şi opt de ore.

– Poți la fel de bine să-mi scrii pe frunte un V de la „vinovat".

– Exagerezi, ca de obicei.

– Iar tu te eschivezi, ca de obicei. Ei bine, acum ştiu cum stau. Sînt singură.

Deşi era umilitor, mai încercă pentru ultima oară:

– N-ai putea ca o dată, măcar o dată, să fii de partea mea?

– Nu se pune problema „părților", Miranda. Şi nici nu e un atac personal. Este soluția cea mai bună pentru toți cei implicați, atît pentru Institut cît şi pentru *Standjo*.

– Pe mine mă lezează.

Charles îşi drese glasul, evitîndu-i ochii.

– Sînt sigur că, după ce vei avea timp să te gîndeşti pe îndelete, vei fi de acord că e cea mai logică atitudine. Dacă mai ai nevoie de mine, mă găseşti la *Regence,* pînă mîine.

– Nu te-am putut găsi niciodată, răspunse ea încet. Mă duc să-ţi aduc haina.

Cu oarecare regret, tatăl ei o urmă în vestibul.

– Ar trebui să profiţi de timp, să mai călătoreşti şi tu. Fă puţină plajă. Poate... poate că dacă te-ar însoţi şi tînărul tău...

– Tînărul meu ce? întrebă ea, scoţînd haina din debara, după care privi în susul scării; şi izbucni în rîs. A, sigur.

Fu nevoită să-şi şteargă lacrimile, chiar în timp ce recunoştea începutul nevricos al isteriei.

– Pun prinsoare că bătrînul Rodney ar muri de plăcere să vină cu mine.

Îl conduse pînă afară, apoi se aşeză pe treapta de jos a verandei şi rîse ca o descreierată – pînă începu să plîngă.

Capitolul 13

Un bărbat care are trei surori ştie totul despre lacrimile femeilor. Există cele încete şi mai degrabă fermecătoare, care se pot prelinge pe obrajii unei femei ca nişte mici diamante lichide, făcînd din bărbat un cerşetor. Există cele fierbinţi şi furioase, care ţîşnesc din ochii femeii ca fulgere limpezi, iar pe bărbatul înţelept îl îndeamnă să se ascundă. Şi mai sînt lacrimile ascunse atît de adînc în suflet, încît, atunci cînd izbucnesc, se dezlănţuie o furtună de durere mai presus de liniştea

oricărui bărbat.

Aşa că o lăsă în pace, ghemuită pe treaptă, în timp ce lacrimile acelea izvorîte din inimă făceau prăpăd. Ştia că suferinţa de unde se revărsa un asemenea potop o închidea în ea însăşi. Nu putea decît să-i respecte discreţia şi să aştepte. Cînd suspinele acelea aspre şi sfîşietoare se potoliră, Ryan străbătu culoarul, deschise debaraua şi scotoci prin ea pînă găsi o canadiană.

– Poftim, i-o întinse el Mirandei. Hai să respirăm puţin aer.

Îl privi cu ochii umflaţi şi nedumeriţi. Uitase pur şi simplu că era şi el acolo.

– Ce?

– Să luăm puţin aer, repetă Ryan şi, întrucît încă mai era în mare măsură neajutorată, o ridică în picioare. Îi trase scurta peste braţe, o răsuci în loc şi-i încheie cu dibăcie nasturii.

– Aş prefera să stau singură, încercă ea să pară rece, dar gîtul continua s-o usture şi nu prea reuşi.

– Ai fost destul timp singură.

Îşi luă şi el haina, o îmbrăcă şi o trase pe Miranda de mînă afară.

Aerul era înviorător, iar soarele destul de puternic ca s-o doară ochii inflamaţi. Începea să se infiltreze umilinţa. Lacrimile nu-i foloseau la mare lucru, dar, cel puţin, atunci cînd plîngi în singurătate, nu vede nimeni că ţi-ai pierdut controlul.

– E un loc minunat, spuse Ryan, pe ton de conversaţie; continuă să-i ţină mîna într-a lui, chiar şi cînd degetele i se flexară pentru a se elibera. Discreţie, o vedere mortală, mirosul mării în faţa uşii: Grădinii i-ar prinde bine puţină îngrijire.

Familia Jones, conchise el, nu-şi petrecea destul timp în aer liber. Dincolo de peluza ondulată se înălţau doi copaci bătrîni care cereau să se întindă un hamac între ei.

Se îndoia că Miranda explorase vreodată miracolele unui hamac la umbra unei după-amieze de vară.

Mai existau arbuşti, desfrunziţi la sfîrşitul iernii, pe care şi-i imagină înflorind superb – şi fără grijă – primăvara. Gazonul avea porţiuni golaşe, strigînd să fie săpate şi însămînţate din nou.

O fi fost Ryan un orăşean pur-sînge, dar ştia să aprecieze atmosfera rustică.

– Nu ai grijă de ceea ce aveţi aici. Mă surprinzi, Miranda. Credeam că o femeie cu firea ta practică ar insista să-şi întreţină bine proprietatea şi să-şi ocrotească o asemenea moştenire.

– E o casă.

– Mda, este. Şi ar trebui să fie un cămin. Aici ai crescut?

– Nu.

Îşi simţea capul îngreunat şi tulbure de-atîta plîns. Ar fi vrut să se întoarcă în casă, să înghită o aspirină şi să se culce într-o cameră întunecată. Dar nu-i rămăsese destulă putere pentru a rezista cînd Ryan o trase pe cărarea de pe faleză.

– A fost a bunicii mele.

– Se leagă. Nu l-aş fi văzut pe tatăl tău locuind de bunăvoie aici la maturitate. Nu i se potriveşte deloc.

– Nu-l cunoşti pe tatăl meu.

– Ba cum să nu-l cunosc?

Vîntul şuiera, pe cînd urcau. Secolele de rafale continue roseseră stîncile, lăsîndu-le netede, rotunjite. Luceau precum cositorul în lumina soarelui.

– E pompos şi arogant. Are vederile înguste care pot foarte bine să-l facă un specialist strălucit în domeniul lui, şi o fiinţă umană lipsită de consideraţie. Nu te auzea, adăugă el, cînd ajunseră la pragul plat ce se întindea peste mare. Fiindcă nu ştie să asculte.

– Pe cînd tu ştii, evident, îşi smulse Miranda mîna dintr-a lui, cuprinzîndu-şi defensiv trupul cu braţele. Nu ştiu de ce mă miră că cineva care îşi cîştigă existenţa jefuindu-i pe alţii s-ar coborî să tragă cu urechea la conversaţiile private.

– Nici eu nu ştiu. Dar adevărul e că ai fost lăsată în

voia vînturilor. Acum ce-ai să faci?

– Ce pot să fac? Autoritatea pe care o am la Institut provine totuşi din faptul că lucrez pentru ei. Am fost degrevată temporar de îndatoririle mele, şi cu asta, basta.

– Nici o asta basta, pînă nu vrei tu – dacă ai puţină şiră a spinării.

– Nu ştii nimic, se răsuci Miranda spre el, în timp ce mila de ea însăşi din ochi i se transforma în furie. Ei trag sforile, dintotdeauna au făcut-o. Indiferent cît de optimist priveşti, eu fac doar ce mi se spune. Conduc Institutul împreună cu Andrew, fiindcă nici unul dintre ei n-a vrut să se deranjeze cu problemele lui cotidiene. Şi am ştiut mereu că ne pot trage preşul ăsta de sub picioare oricînd au chef. Iar acum, au.

– Şi vei permite să fii aruncată la gunoi aşa? Loveşte şi tu, Miranda, o înhaţă Ryan de părul pe care vîntul i-l răvăşea sălbatic. Arată-le din ce aluat eşti făcută. Institutul nu e singurul loc unde poţi străluci.

– Crezi că mai există vreun muzeu sau laborator important care să mă primească, după toată povestea asta? Bronzul Fiesole m-a ruinat. Aş da orice să nu-l fi văzut niciodată.

– Atunci, întemeiază-ţi laboratorul tău propriu.

– Ăsta-i un vis frumos.

– Şi mie mi-au spus mulţi acelaşi lucru, cînd am vrut să-mi deschid galeria de la New York, se aşeză el alături, cu picioarele încrucişate.

Miranda rîse scurt:

– S-ar putea ca diferenţa să fie aia că eu nu intenţionez să fur pentru a pune bazele unei firme.

– Toţi facem lucrul la care ne pricepem cel mai bine, replică Ryan cu nepăsare; scoase o havană şi o aprinse, cu mîinile puse căuş în jurul capătului. Ai relaţii, nu? Ai şi minte. Şi bani.

– Am minte şi bani. Relaţiile... ridică ea din umeri. Acum nu mai pot conta pe ele. Îmi iubesc meseria, îşi auzi propria voce continuînd. Îi iubesc structura, aventura descoperirii. Majoritatea oamenilor consideră ştiinţa

o scară cu treptele dăltuite în piatră, dar nu e aşa. Este un joc de puzzle şi nu toate piesele îşi găsesc locul. Cînd reuşeşti să asamblezi cîteva laolaltă, pentru a întrezări o soluţie, e fascinant. Nu vreau să pierd asta.

– N-ai s-o pierzi, dacă nu te dai bătută.

– În clipa cînd am văzut bronzul Fiesole, cînd am înţeles în ce consta proiectul, am fost complet captivată de posibilităţile care se conturau. Am ştiut că era în parte orgoliu, dar cui îi păsa? Aveam să-l autentific, să dovedesc cît de deşteaptă şi de pricepută sînt, iar mama mea urma să mă aplaude. Ca mamele care-şi văd copiii pe scenă la serbarea şcolară. Cu entuziasm şi mîndrie profesională, îşi lăsă ea capul pe genunchi. E jalnic.

– Ba nu e jalnic deloc. Cei mai mulţi dintre noi continuăm şi la maturitate să ne producem în faţa părinţilor, sperînd că au să ne aplaude.

Miranda întoarse capul spre el, curioasă:

– Şi tu?

– Mai ţin minte şi-acum inaugurarea galeriei din New York. Momentul cînd au intrat părinţii mei. Tatăl meu, în costumul cel bun – pe care-l purta întotdeauna la nunţi şi înmormîntări –, şi mama, într-o rochie albastră, nouă, cu părul coafat necruţător la *Betty's Salon*. Îmi amintesc expresia de pe feţele lor. Mîndrie şi entuziasm sentimental.

Rîse uşor.

– Şi nu puţină surprindere. Pentru mine a contat foarte mult.

Întorcînd capul, Miranda îşi rezemă bărbia în mîini, privind din nou spre mare, unde valurile se spărgeau cu putere, albe şi reci.

– Eu îmi amintesc expresia mamei mele cînd m-a concediat din proiectul Fiesole, oftă ea. Aş fi rezistat mai bine la decepţie sau regret, decît la acel dispreţ îngheţat şi tăios.

– Lasă-l încolo de Fiesole.

– Cum aş putea? De la el a pornit toată lunecarea asta nenorocită în jos. De-aş putea doar să mă întorc şi

să văd unde am greşit...

Îşi apăsă ochii cu degetele.

– Să-l testez a doua oară, la fel ca „David"-ul.

Încet, îşi coborî mîinile. Palmele i se umeziseră.

– La fel ca „David"-ul, murmură ea. O, Doamne.

Sări în picioare atît de repede, încît, un moment, Ryan crezu că voia să se arunce.

– Stai aşa, o apucă el strîns de mînă, ridicîndu-se. Eşti cam prea aproape de margine ca să stau liniştit.

– S-a întîmplat acelaşi lucru, îl împinse Miranda, după care îl prinse de reverele hainei. Am respectat procedura, pas cu pas. Ştiu ce am avut în mîini. Ştiu.

Îl împinse din nou, răsucindu-se în loc, cu un bocănit de tocuri pe piatră.

– Am făcut totul corect. Amănunţit. Măsurările, formulele, nivelurile de coroziune. Aveam toate datele, toate răspunsurile. Cineva l-a înlocuit.

– L-a înlocuit?

– La fel ca „David"-ul, îl bătu ea cu pumnul în piept, ca pentru a-i băga cu forţa în cap adevărul. S-a întîmplat acelaşi lucru. Obiectul pe care l-a expertizat laboratorul *Ponti* era într-adevăr un fals, dar nu mai era acelaşi bronz. Era o copie. Trebuie să fi fost o copie.

– Ăsta-i un salt destul de îndrăzneţ, domnişoară doctor Jones.

Iar posibilităţile îi inundau capul ca un vin de soi ales.

– Interesant.

– Se leagă. Are sens. E singurul lucru care are sens.

– De ce? îşi înălţă el sprîncenele. De ce n-ar fi mai logic că ai comis o greşeală?

– Fiindcă n-am comis-o. Of, nu-mi vine să cred că am lăsat asta să înceţoşeze ceea ce ştiu, îşi trecu Miranda mîinile prin păr, apăsîndu-şi capul cu pumnii. Nu judecam limpede. Cînd ţi se spune destul de des că greşeşti, şi destul de convingător, începi să crezi. Chiar şi cînd nu greşeşti.

Începu să se plimbe, cu paşii aceia lungi şi hotărîţi, lăsînd vîntul să-i limpezească minţile, să-i răcorească

sîngele în clocot.

– Şi aş fi continnuat s-o cred, dacă nu se întîmpla povestea cu „David"-ul.

– Bine că ţi l-am furat eu.

Îi aruncă o privire piezişă. Ryan îşi potrivea pasul după al ei, părînd să savureze o plimbare indiferentă într-o după-amiază cu vînt.

– Aşa se pare, mormăi Miranda. De ce tocmai piesa aia? De ce ai furat piesa aia şi nu alta?

– Ţi-am spus, am avut un client.

– Cine?

Buzele i se arcuiră:

– Zău aşa, Miranda, unele lucruri sînt sacrosancte.

– Ar putea să aibă o legătură.

– „David"-ul meu şi doamna ta? E cam forţat.

– „David"-ul *meu* şi doamna *mea* – şi nu e deloc forţat. Ambele sînt de bronz, opere renascentiste, între *Standjo* şi Institut există destule legături, iar eu am lucrat la amîndouă. Asta e realitatea. Ambele erau veritabile, ambele au fost înlocuite cu duplicate.

– Toate astea sînt speculaţii, nu fapte.

– E o teorie logică şi argumentată, îl contrazise ea, şi baza unei concluzii preliminare.

– Pe clientul ăsta îl cunosc de ani de zile. Crede-mă, nu-l interesează intrigile şi planurile complicate. Pur şi simplu îşi doreşte un obiect pe care-l vede şi dă o comandă. Dacă o găsesc fezabilă, o primesc. Cît se poate de simplu.

– Simplu...

Slavă Domnului, era o atitudine pe care n-avea s-o înţeleagă niciodată.

– Şi, adăugă Ryan, e cam greu să-mi fi comandat furtul unei imitaţii.

La auzul acestor cuvinte, fruntea Mirandei se încreţi.

– Eu continui să cred că acela care l-a înlocuit pe „David" a înlocuit şi „Doamna Întunecată".

– Sînt de acord că e o posibilitate clară şi care mă intrigă.

– Şi aş putea întări concluzia, dacă aş vedea şi compara ambele piese.

– Okay.

– Okay, ce?

– Hai s-o facem.

Miranda se opri la baza farului, unde nisipul scrîşnea sub picioare.

– Ce să facem?

– Să le comparăm. Pe una o avem. Nu ne rămîne decît s-o luăm şi pe cealaltă.

– S-o furăm? Nu fi ridicol.

În timp ce se întorcea, Ryan o apucă de braţ:

– Vrei să afli adevărul, nu?

– Da, vreau să ştiu adevărul, dar nu mă duc în Italia să pătrund prin efracţie într-o instituţie de stat şi să fur o copie fără valoare.

– N-avem nici un motiv să nu luăm şi o piesă de valoare, dacă tot ajungem acolo. Era doar o idee, adăugă el, văzînd-o că-l privea cu gura căscată. Dacă ai dreptate, şi o dovedim, vei face mai mult decît să-ţi salvezi reputaţia. Ţi-o vei mări şi mai mult.

Era imposibil, dement. Nu se putea face. Dar, văzîndu-i licărul din ochi, Miranda căzu pe gînduri.

– Şi de ce te-ai deranja? Tu ce-ai avea de cîştigat?

– Dacă ai dreptate, voi ajunge cu un pas mai aproape de „David"- ul original. Şi eu am o reputaţie de salvat.

Şi, tot dacă avea dreptate, adăugă Ryan în sinea lui, iar „Doamna Întunecată" era autentică, urma să ajungă mai aproape cu un pas şi de ea. Avea s-o găsească. Ce contribuţie minunată ar fi fost pentru colecţia lui personală.

– N-am de gînd să încalc legea.

– Ba ai şi început. Stai de vorbă cu mine, nu? Eşti complice post-factum, domnişoară doctor Jones, o cuprinse Ryan amical cu braţul pe după umăr. Nu te-am ameninţat cu pistolul la tîmplă, nici cu un cuţit în spate, continuă el, în timp ce mergeau spre casă. Ai stat toată ziua cu mine, ştiind perfect că deţin un bun furat. Eşti

implicată deja.

O sărută prietenește pe creștetul capului.

– Poți foarte bine să mergi pînă la capăt.

Apoi se uită la ceas, calculînd:

– Te duci sus și-ți faci bagajele. Trebuie să facem mai întîi o escală la New York. Am de pus la punct niște chestiuni acolo și să-mi iau haine și instrumente.

– Instrumente? își dădu Miranda la o parte părul din față; era mai bine să nu știe, conchise ea. Nu pot să zbor pe nepusă masă în Italia. Trebuie să vorbesc cu Andrew, să-i explic.

– Lasă-i un bilet, îi propuse Ryan, deschizînd ușa din spate. Scurt, spunîndu-i că lipsești două săptămîni. Rezumă-te la atît, și nu va fi implicat dacă sticleții devin prea băgăcioși.

– Poliția. Dacă plec așa înainte de încheierea anchetei, ar putea crede că sînt amestecată.

– Ceea ce e cu atît mai palpitant, nu? Mai bine să nu folosim telefonul, murmură el. Există oricînd posibilitatea să se verifice convorbirile. Îl scot pe-al meu din geantă. Trebuie să-l sun pe vărul meu Joey.

Mirandei i se învîrtea capul.

– Vărul tău Joey?

– E agent de voiaj. Fă-ți bagajele, repetă Ryan. Ne va găsi bilete la primul avion. Nu-ți uita pașaportul și laptopul. Va trebui să terminăm de parcurs fișierele alea de personal.

Încercă să inspire adînc:

– Mai trebuie să-mi iau ceva?

– Pofta de mîncare, replică Ryan, scoțînd telefonul mobil. Ajungem în New York la ora cinei. O să mori după *linguine*-le mamei mele.

Era aproape șase, cînd Andrew reuși să ajungă acasă. Încercase s-o sune pe Miranda de zece ori, dar nu-i răspunsese decît robotul. Nu era sigur în ce stare avea s-o găsească – turbînd de nervi sau distrusă de durere. Spera să fie pregătit pentru oricare variantă, sau

chiar pentru amîndouă.

Dar nu găsi decît un bilet pe frigider.

Andrew, sînt sigură că ştii că mi s-a ordonat să-mi iau concediu de la Institut. Îmi pare rău că te las încurcat într-o perioadă ca asta. Nu vreau să spun că n-am de ales, aşa că voi spune că aleg singura soluţie potrivită pentru mine. Am să lipsesc vreo două săptămîni. Te rog, nu-ţi face griji. Iau legătura cu tine cînd pot.

– Nu uita să duci gunoiul. A rămas destul friptură de duminică pentru a-ţi mai ajunge încă de-o masă, două. Ai grijă să mănînci.

Cu drag,
Miranda.

– Căca-m-aş, smulse Andrew hîrtia de pe frigider şi o mai citi o dată. Unde naiba eşti?

Capitolul 14

– Nu înţeleg de ce n-am zburat direct la Florenţa.

Miranda se gîndise, se răzgîndise, iar acum se răzgîndea, în timp ce Ryan pornea un B.M.W. mic şi cochet, ieşind de pe aeroportul *La Guardia*.

– Dacă ne-am pus în cap nebunia asta, n-are nici un rost să mai facem ocoluri.

– Nu e un ocol, e o escală programată. Am nevoie de anumite lucruri.

– Puteai să-ţi cumperi haine în Italia.

– Probabil c-am să-mi iau. Dacă ar îmbrăca-o italienii, lumea ar arăta mult mai atrăgător. Totuşi, există anumite lucruri de care am nevoie şi nu se găsesc întotdeauna uşor pe piaţa cu amănuntul.

– Instrumentele tale, bombăni ea. Scule de spărgător.

– Printre altele.

– Bine, bine, se foi Miranda în scaun, bătîndu-se cu degetele pe genunchi. Într-un fel, trebuia să accepte faptul că acum coöpera cu un infractor. Un hoţ, care prin definiţie era lipsit de integritate.

Fără ajutorul lui, nu întrezărea nici o cale de a mai revedea vreodată bronzul – sau falsul. Şi *exista* un fals, se asigură ea. Era o teorie logică, necesitînd mai multe date şi studii pentru a fi dovedită.

Dacă şi-ar fi înghiţit mîndria şi i-ar fi prezentat teoria mamei sale? Ideea aproape o făcu să rîdă. Elizabeth ar fi respins-o cu tot cu fiica ei, într-o clipă, punînd totul pe seama aroganţei, a încăpăţînării şi a deznădejdii.

Şi nu complet fără temei, recunoscu Miranda.

Singurul om dispus să asculte, să exploreze posibilităţile, era un hoţ profesionist care acţiona cu siguranţă în interes propriu – şi aştepta de la ea să-i dăruiască „Venus" de Donatello ca taxă de consultaţie.

Ei bine, asta rămînea de văzut.

Era un factor în ecuaţie, îşi reaminti ea, nimic mai mult. Găsirea şi autentificarea „Doamnei Întunecate" erau mai importante decît mijloacele folosite pentru îndeplinirea scopului.

– N-avem nici un motiv să mergem în Brooklyn.

– Ba sigur că avem.

Ryan bănuia că ştia destul de bine ce se întîmpla în admirabilul ei creier. Avea o faţă foarte expresivă, cînd nu ştia că i se dădea atenţie.

– Mi-e dor de mîncarea mamei mele.

Îi zîmbi radios, depăşind un sedan rablagit. Era atît de uşor să- i citească gîndurile. Miranda detesta teribil situaţia, jonglînd în minte cu argumentele pro şi contra pentru a încerca să găsească justificarea deplină a hotărîrii pe care o luase.

– Şi am de rezolvat cîteva probleme de familie înainte de a merge în Italia. Sora mea o să vrea pantofi,

mormăi el. Întotdeauna vrea pantofi. Este bolnavă de *Ferragamo*.

– Furi pantofi pentru sora ta?

– Te rog, se încruntă el spre maşini, jignit sincer. Nu şterpelesc din magazine.

– Scuză-mă, dar furtul tot furt rămîne.

Sprînceana lui cu cicatrice se arcui răutăcios:

– Nici pe departe.

– Şi nu am nici un motiv să vin şi eu în Brooklyn. De ce nu mă laşi la hotelul unde voi sta?

– În primul rînd, nu stai la nici un hotel. Trebuie să stai la mine.

Capul Mirandei se răsuci în loc, cu ochii îngustaţi:

– Fii sigur că nu.

– Şi în al doilea rînd, mergem în Brooklyn fiindcă, după cum se pare că ai uitat, sîntem ca doi fraţi siamezi pînă se termină toată povestea asta. Unde merg eu, vii şi tu... domnişoară doctor Jones.

– Dar e ridicol.

Şi incomod. Avea nevoie de timp, complet singură, ca să scrie totul ordonat pe hîrtie. Să cugete şi să analizeze. Nu-i lăsase deloc timp de gîndire.

– Chiar tu ai spus că sînt prea profund implicată ca să pot face altceva decît să cooperez. Dacă n-ai încredere în mine, nu faci decît să complici lucrurile şi mai mult.

– Încrederea în tine ar complica lucrurile, preciză Ryan. Problema e că ai conştiinţă. Din cînd în cînd, se va răzvrăti şi te va ispiti să chemi poliţia şi să mărturiseşti totul.

O bătu liniştitor pe dosul mîinii.

– Consideră-mă doar îngerul cel rău de pe umăr, care-l pocneşte în faţă pe cel bun ori de cîte ori începe să îndruge despre cinste şi adevăr.

– Nu stau cu tine. N-am de gînd să mă culc cu tine.

– Na, c-ai zis-o. Ce rost mai are viaţa?

Rîsul din glasul lui o făcu să strîngă din dinţi, astfel că fu nevoită să vorbească printre ei:

– Ştii foarte bine că vrei să mă culc cu tine.

– A fost visul meu de-o viaţă, iar acum s-a spulberat. Nu ştiu cum am să mai trăiesc.

– Mă scîrbeşti, şuieră ea şi, cînd Ryan rîse din nou, le făcu nervilor şi amorului ei propriu favoarea de a întoarce capul spre fereastră, fără a-l mai lua în seamă tot restul drumului.

Nu ştia la ce se aşteptase, dar în nici un caz la casa agreabilă, cu un etaj şi brîu galben, dintr-un cartier liniştit.

– Aici ai copilărit?

– Aici? Nu, zîmbi Ryan, auzindu-i vocea şocată.

Probabil se aşteptase s-o ducă în vreo mahala mizeră, unde zarva glasurilor ridicate era la fel de omniprezentă ca mirosul de gunoaie şi usturoi.

– Familia mea s-a mutat aici acum vreo zece ani. Haide, ne aşteaptă, iar mama a şi pregătit nişte spaghetti, cu siguranţă.

– Cum adică, ne aşteaptă?

– I-am telefonat ca s-o anunţ că venim.

– I-ai telefonat? Şi cine-ai spus că sînt eu?

– Asta-i o întrebare la care fiecare va trebui să găsească singur răspunsul.

– Ce i-ai spus? insistă Miranda, apucînd clanţa în timp ce Ryan se apleca să deschidă portiera.

– Că aduc o femeie la cină.

Rămase un moment pe loc, cu trupul înclinat, lipit de al ei, şi faţa foarte aproape.

– Nu fi timidă. Sînt oameni foarte înţelegători.

– Nu-s timidă deloc.

Dar avea în stomac senzaţia de uşoară greaţă dintotdeauna, cînd urma să întîlnească în societate noi cunoştinţe. În acel caz, îşi spuse ea, asemenea lucruri erau absurde.

– Vreau doar să ştiu cum i-ai explicat... Termină! se întrerupse, cînd privirea lui coborî, stăruindu-i spre gură.

– Hmm.

Tare mai dorea să-i guste încet, cu savoare, buza aceea îndărătnică de jos.

– Iartă-mă, eram distrat. Miroşi... interesant, domnişoară doctor Jones.

Momentul cerea acţiune şi mişcare – nu ridicola fantezie care-i răsări în creier, de a-l apuca de păr cu ambele mîini, smucindu-i gura spre a ei. În schimb, îi propti o mînă în piept, cu cealaltă deschise portiera şi se repezi afară.

Ryan chicoti puţin, ceea ce-l ajută să risipească ghemul de tensiune care i se strînsese în josul pîntecelui – şi coborî pe partea opusă.

– Hei, Remo.

Cîinele mare şi cafeniu care dormea în curte se descovrigă, scoase un lătrat răsunător ca o bubuitură de tun şi sări afectuos spre el.

– Credeam că ai mai învăţat ceva bune maniere, îl scărpină el între urechi, zîmbind. Ce s-a întîmplat cu şcoala supunerii? Iarăşi ai chiulit, este? întrebă Ryan, în timp ce se îndreptau spre uşă.

Parcă pentru a evita întrebarea, cîinele întoarse capul într-o parte, privind-o pe Miranda. Limba i se bălăbănea într-un rînjet canin.

– Nu-ţi-e frică de cîini, nu-i aşa?

– Îmi plac, răspunse ea, în timp ce Ryan deschidea uşa casei. Dinăuntru răzbătea sonorul actualităţilor de seară, glasuri, unul bărbătesc, celălalt femeiesc, părînd să se certe violent şi cu înverşunare, arome delicioase de usturoi prăjit şi mirodenii, şi o pisică mare şi pătată care se repezi spre libertate şi declanşă imediat un război cu cîinele.

– Casă, dulce casă, murmură Ryan, tîrînd-o şi pe ea în toată învălmăşeala.

– Dacă nu te poţi purta ca o fiinţă umană civilizată, nu vreau să mai vorbeşti cu nici unul din prietenii mei, niciodată.

– N-am făcut decît să amintesc că dacă şi-ar face o operaţie estetică elementară, şi-ar ameliora aspectul, respectul de sine şi viaţa sexuală.

– Eşti un porc, Patrick.

– Mda, mă rog, prietena ta are o coadă ca aripa din spate a unui *Chevy* model '57.

– Şi nu numai porc, dar şi un bou superficial, pe deasupra.

– Încerc şi eu să ascult ştirile, aicea. Continuaţi afară pînă se termină sportul, pentru numele scumpului Dumnezeu.

– Se vede clar, spuse Miranda, răspicat şi precis, că e un moment penibil.

– Nu, e normal, o asigură Ryan, în timp ce o trăgea în livingul spaţios, aglomerat şi zgomotos.

– Salut, Ry!

Bărbatul – de fapt, doar un băiat, observă Miranda cînd se întoarse, cu un zîmbet aproape la fel de ucigător ca al lui Ryan – făcu cîţiva paşi lungi şi îi dădu lui Ryan un pumn în umăr. Semn de afecţiune, presupuse ea.

Avea părul negru şi cîrlionţat, ochii căprui-aurii sclipitori şi un chip despre care Miranda presupuse că le făcea pe colegele de liceu să ofteze noaptea în pernă.

– Pat, zise Ryan la fel de afectuos, pentru a face prezentările. Fratele meu mai mic, Patrick, Miranda Jones. Să fii cuminte, îl preveni el pe Patrick.

– Normal. Ura, Miranda, ce faci?

Înainte de a apuca să răspundă, se apropie şi tînăra cu care se certase Patrick. O măsură pe Miranda cu o privire lungă, în timp ce-l îmbrăţişa pe Ryan, lipindu-şi obrazul de al lui.

– Mi-a fost dor de tine. Bună, Miranda, eu sînt Colleen.

Nu-i întinse mîna, rămînînd cu braţele înlănţuite posesiv în jurul fratelui său.

– Îmi pare bine că vă cunosc, răspunse Miranda cu un zîmbet rece pentru Colleen şi unul puţin mai cald adresat lui Patrick.

– Ai de gînd să ţii fata la uşă toată ziua, sau o aduci aici ca să-i arunc şi eu o privire? bubui un glas, făcîndu-i pe toţi cei trei Boldari să zîmbească.

– O aduc, tată. Dă haina-ncoace.

I-o dădu, cam fără tragere de inimă, şi auzi uşa închizîndu-se în spatele ei, cu entuziasmul unei femei care tocmai a fost ferecată în celulă.

Giorgio Boldari se ridică din fotoliu şi, politicos, dădu televizorul mai încet. Miranda trase concluzia că Ryan nu moştenise constituţia fizică de la tatăl său.

Bărbatul care o studia era scund, îndesat şi afişa o mustaţă căruntă deasupra buzelor care nu zîmbeau. Purta pantaloni kaki, cămaşă călcată cu grijă, adidaşi *Nike* scîlciaţi şi un medalion cu Sfînta Fecioară pe un lănţişor la gît.

Nimeni nu vorbea. Mirandei începeau să-i ţiuie urechile de enervare.

– Nu eşti italiancă, nu-i aşa? întrebă el după un timp.

– Nu sînt.

Giorgio îşi ţuguie buzele, cercetîndu-i faţa cu privirea.

– Cu un păr ca ăsta, probabil că ai ceva sînge irlandez în vene.

– Mama tatălui meu era o Riley, îşi stăpîni Miranda imboldul de a se foi pe picioare, înălţîndu-şi în schimb o sprînceană.

În sfîrşit, Giorgio zîmbi, repede şi orbitor ca fulgerul.

– Fata asta are clasă în ea, Ry. Serveşte fata cu puţin vin, pentru Dumnezeu, Colleen. O laşi să stea aici uscată de sete? Rău au rasolit-o azi yankeii. Urmăreşti baseball-ul?

– Nu, eu...

– Ar trebui. Îţi prinde bine.

Se întoarse spre fiul său şi îl strînse într-o îmbrăţişare de urs.

– Ar fi cazul să stai mai mult pe-acasă.

– Se rezolvă. Mama e în bucătărie?

– Mhm, mhm. Maureen! scoase el un strigăt mai-mai să crape cimentul. A venit Ryan cu drăguţă-sa. Şi arată straşnic.

Îi făcu Mirandei cu ochiul:

– Cum de nu-ţi place baseball-ul?

– Nu-mi displace neapărat. Doar că...

– Ryan a jucat bază trei – colțul fierbinte. Ți-a spus?

– Nu, eu...

– A avut o medie la lovituri de patru douăşcinci, în ultimul an. Nimeni n-a furat mai multe baze ca Ryan al meu.

Miranda întoarse capul spre Ryan:

– Pot să pariez.

– Avem trofee. Ry, arată-i fetei trofeele.

– Mai tîrziu, tată.

Colleen şi Patrick se luară din nou la ceartă, în şoapte şuierătoare, pe cînd fata aducea o tavă cu pahare. Cîinele lătra încontinuu la uşa din față, iar Giorgio strigă din nou la nevastă-sa să vină naibii de-acolo ca s-o cunoască pe drăguța lui Ryan.

Cel puțin, îşi spuse Miranda, nu i se cerea să facă prea multă conversație. Oamenii aceia monopolizau totul, comportîndu-se ca şi cum nici n-ar fi avut o persoană străină în casă.

Casa era aglomerată, plină de lumină şi artă. Văzu că Ryan avusese dreptate în legătură cu acuarelele mamei sale. Cele trei visătoare scene new-yorkeze de stradă de pe perete erau fermecătoare.

În spatele unei canapele cu perne albastre presărate cu păr de cîine, se înălța o încîlceală stranie de metal – cel mai probabil, opera tatălui său.

Peste tot se vedeau mărunțişuri şi fotografii înrămate, pe jos zăcea o frînghie înnodată şi scămoşată care purta urmele dinților lui Remo, iar pe măsuță erau împrăştiate ziare şi reviste.

Nimeni nu se grăbea să le adune sau să prezinte scuze pentru dezordine.

– Bun venit în casa Boldari, luă Ryan două pahare de pe tavă şi cu o licărire în ochi, îi oferi unul şi închină. S-ar putea ca viața ta să nu mai fie niciodată aceeaşi.

Începea să-l creadă.

Chiar cînd luă prima sorbitură, în cameră intră grăbită o femeie, ştergîndu-şi mîinile pe un şorț stropit cu sos. Maureen Boldari era mai înaltă cu un cap decît soțul ei, mlădioasă ca o salcie, cu o frapantă înfățişare

irlandeză oacheşă. Părul lucios i se unduia artăgător în jurul feţei energice, iar ochii albaştri vii scînteiau de plăcere cînd desfăcu braţele.

– Uite-l pe băiatul meu. Hai să te pupe mama.

Ryan se supuse, ridicînd-o în aer şi făcînd-o să rîdă cu poftă.

– Patrick, Colleen, terminaţi cu ciorovăiala pînă nu vă rad la amîndoi două perechi de plame. Avem musafiri. Giorgio, unde ţi-s bunele maniere? Închide televizorul ăla. Remo, încetează cu lătratul.

Cînd se făcură toate, rapid şi fără comentarii, Miranda înţelese definitiv cine era capul familiei.

– Ryan, prezintă-mă domnişoarei.

– Da, să trăiţi. Maureen Boldari, iubirea vieţii mele, şi domnişoara doctor Miranda Jones. Drăguţă, nu, mamă?

– Într-adevăr. Bine ai venit în casa noastră, Miranda.

– Foarte amabil din partea dumneavoastră că m-aţi primit, doamnă Boldari.

– Bine crescută, comentă Maureen, dînd scurt din cap. Patrick, adu spaghete şi ne vom cunoaşte mai bine. Ryan, arată-i Mirandei unde poate să se aranjeze.

Ryan o conduse afară din living, pe un hol scurt, pînă într-o mică toaletă decorată în roz şi alb.

Miranda îl înşfăcă de cămaşă:

– Le-ai spus că sîntem încurcaţi.

– Păi, sîntem.

– Înţelegi ce vreau să zic, continuă ea, în aceeaşi şoaptă furioasă. Drăguţa ta? E ridicol.

– Nu le-am spus că eşti drăguţa mea, îşi coborî şi el glasul pînă la şoaptă, căci îl amuza. Am treizeci şi doi de ani, vor să mă însor şi să fac copii. Au presupus-o singuri.

– De ce n-ai dat clar de înţeles că sîntem asociaţi de afaceri?

– Eşti femeie, frumoasă, nemăritată. N-ar fi crezut că eram doar asociaţi de afaceri. Ce mare lucru?

– Una la mînă, sora ta s-a uitat la mine de parcă ar fi fost gata să mă pocnească în nas, dacă nu te ador destul, iar a doua la mînă, e o minciună. Deşi n-aş crede

că asemenea delicatese cum e cinstea contează prea mult pentru tine.

– Cu familia mea sînt cinstit întotdeauna.

– Sigur că da. Fără îndoială, mama ta este foarte mîndră cu hoțul de fiu-său.

– Bineînțeles că este.

Miranda începu să se bîlbîie, uitînd ce voise să mai spună:

– Adică vrei să mă convingi că știe că furi?

– Normal. Ce, ți s-a părut proastă? clătină el din cap. Nu-mi mint niciodată mama. Şi-acum, grăbeşte-te, da?

Cum Miranda îl privea cu gura căscată, îi dădu un ghiont să intre în toaletă:

– Mi-e foame.

Nu-i mai fu foame multă vreme. Nimănui nu i-ar fi putut fi.

În scurt timp, fu servită destulă mîncare ca să hrănească o mică armată înfometată din Lumea a Treia.

De vreme ce aveau musafiri, puseseră masa în sufragerie, cu pereții ei vărgați atractiv şi eleganta mobilă de mahon. Scoseseră porțelanurile bune, cristalurile sclipeau, iar vinul curgea îmbelşugat cît să poată pluti pe el un crucişător.

Conversația nu slăbea o clipă. De fapt, dacă nu-ți împingeai cuvintele repede şi cu furie, nu mai găseai loc pentru ele. Cînd observă că nivelul vinului roz din paharul ei se ridica din nou pînă la buză ori de cîte ori sorbea, Miranda îl lăsă în pace şi începu să se concentreze asupra mîncării.

Ryan avusese dreptate într-o privință. Murea după *linguine*-le mamei lui.

Fu pusă la curent în legătură cu familia. Michael, fiul al doilea, conducea *Boldari Gallery* din San Francisco. Era căsătorit cu iubita lui din colegiu şi aveau doi copii. Ultimul amănunt fusese servit de mîndrul bunic, cu o privire plină de subînțeles către Ryan şi un zîmbet cu ridicări din sprîncene adresat Mirandei.

– Îți plac copiii? o întrebă Maureen.

– Ăă, da.

Într-un mod vag şi prudent, completă Miranda în gînd.

– Îţi echilibrează viaţa, asta fac copiii: Îţi oferă un scop real şi celebrează dragostea care-i aduce pe bărbat şi pe femeie împreună, declară Maureen, întinzîndu-i Mirandei un coş cu pîine irezistibil de proaspătă.

– Nu mă îndoiesc că aveţi dreptate.

– Uite-o de pildă pe Mary Jo a mea...

Şi Miranda fu informată despre virtuţile fiicei sale mai mari, care avea un butic în Manhattan *şi* trei copii.

Urmă apoi Bridgit, care abandonase o carieră publicistică pentru a sta acasă cu fetiţa ei nou-născută.

– Se vede că sînteţi foarte mîndră de ei.

– Sînt copii buni. Educaţi, îi zîmbi Maureen lui Ryan. Toţi copiii mei au urmat colegiul. Patrick e în primul an. Ştie totul despre computere.

– Nu zău?

Părea un subiect mult mai sigur, aşa că Miranda îi surîse lui Patrick:

– E un domeniu fascinant.

– Parcă ţi-ai cîştiga traiul jucîndu-te. Ry, am obţinut cîteva dintre datele pe care mi-ai cerut să le accesez.

– Excelent.

– Ce date? încetă Colleen s-o mai măsoare pe Miranda, îngustîndu- şi ochii spre Ryan, bănuitoare.

– Rezolvăm o mică afacere, fetiţo, îi strînse el nepăsător mîna. Mamă, astă seară te-ai întrecut pe dumneata însăţi.

– Nu schimba vorba, Ryan.

– Colleen.

Vocea lui Maureen era blîndă, cu miez de dur-oţel.

– Avem oaspeţi. Ajută-mă să strîng masa. Am făcut tiramisu, favoritul tău, Ry.

– O să mai discutăm noi, mîrîi Colleen printre dinţi, dar se ridică ascultătoare să strîngă farfuriile.

– Să te-ajut, se ridică şi Miranda, dar gazda îi făcu semn să se aşeze la loc:

– Musafirii nu strîng masa. Stai jos.

– Nu-ţi face griji cu Colleen, spuse Patrick, în mo-

mentul cînd fata nu mai putu să-l audă. Ne descurcăm noi cu ea.

– Gura, Patrick.

Deşi Ryan îi zîmbi Mirandei, observă în ochii lui o sclipire jenată.

– Cred că nu ți-am spus cu ce se ocupă Colleen.

– Nu mi-ai spus.

– E polițistă, se ridică el, cu un oftat. Merg să le ajut la cafea.

– Minunat.

Orbeşte, Miranda întinse mîna după paharul cu vin.

Nu stătu în drum, respectînd regulile casei prin a se retrage în *living room* după cafea şi desert. Întrucît Giorgio era ocupat s-o piseze cu întrebări despre meseria ei, de ce nu se măritase, avea mintea angrenată în activitate. Replicile furioase care răsunau din bucătărie nu păreau să deranjeze pe nimeni.

Cînd apăru Colleen, ca o furtună, Patrick se rezumă să-şi dea ochii peste cap.

– Iar începe.

– Mi-ai promis, Ry. Mi-ai dat cuvîntul tău.

– Şi mi-l țin, îşi trecu el o mînă prin cap, frustrat. Termin doar ce am început, fetițo. Pe urmă, gata.

– Iar ea ce legătură are? arătă Colleen cu degetul spre Miranda.

– Colleen, nu e frumos să arăți cu degetul, o mustră Giorgio.

– Of, la dracu'.

Şi, aruncînd peste umăr ceva nemăgulitor în italiană, Colleen ieşi din casă.

– Fir-ar al naibii, pufni Ryan, cu un zîmbet de scuză spre Miranda. Vin imediat.

– Ăă...

Mai stătu un moment pe loc, aproape foindu-se, în timp ce Giorgio şi Patrick o priveau lung.

– Mă duc să văd dacă doamna Boldari n-are totuşi nevoie de ajutor.

Evadă într-o zonă unde spera că domnea cît de cît

normalitatea. Bucătăria era mare şi aerisită, păstrînd mirosurile calde şi prietenoase ale mîncării. Cu dulapurile ei lucitoare şi pardoseala albă, scînteietoare, părea scoasă dintr-o reclamă.

Uşa frigiderului era plină cu zeci de desene indescifrabile, în creion. Pe masă stătea un vas cu fructe proaspete, iar la ferestre erau perdele bej.

Normalitatea, conchise Miranda.

– Speram să faceţi o excepţie de la regulă şi să-mi permiteţi să vă dau o mînă de ajutor.

– Stai jos, îi indică Maureen masa. Ia o cafea. Vor termina cu cearta curînd. Ar fi trebuit să-i păruiesc pe amîndoi, că fac scene în faţa musafirilor. Ăştia-s copiii mei, concluzionă ea punînd în funcţiune un filtru de cappuccino şi începînd să pregătească o ceaşcă. Pasiune, minte şi o încăpăţînare cît toate zilele. Se iau după tatăl lor.

– Credeţi? Eu vă recunosc mult în Ryan.

Era exact replica potrivită. Ochii lui Maureen deveniră calzi şi iubitori.

– Întîiul născut. Oricît de mulţi ai, unul singur este primul. Pe toţi îi iubeşti atît de mult, încît te miri că nu ţi se rupe inima. Dar primul e numai unul. Vei şti şi tu, într-o bună zi.

– Hmmm, se abţinu Miranda de la orice comentariu, în timp ce Maureen lua caimacul de pe lapte. Cred că e puţin cam neliniştitor, să aveţi un copil care lucrează într-o instituţie de aplicare a legii.

– Colleen e o fată care ştie ce vrea. Niciodată nu merge nici la stînga, nici la dreapta, numai înainte... fata asta. Cîndva, va ajunge căpitan. Ai să vezi. E furioasă pe Ryan, continuă ea pe ton de conversaţie, punînd ceaşca în faţa Mirandei. O vrăjeşte el să-i treacă.

– Nu mă îndoiesc. E absolut fermecător.

– Dintotdeauna s-au ţinut fetele după el. Dar Ryan al meu e cu totul aparte. A pus ochii pe tine.

Miranda socoti că era momentul să lămurească situaţia.

– Doamnă Boldari, am impresia că Ryan n-a fost

destul de clar în problema asta. Nu sîntem decît asociaţi de afaceri.

– Aşa crezi? replică placidă Maureen, întorcîndu-se să pună vasele în spălător. Nu arată destul de bine pentru tine?

– Arată foarte bine, dar...

– Poate fiindcă este din Brooklyn, nu de pe Park Avenue, n-are destulă clasă pentru o doctoriţă?

– Nu, nici nu mă gîndeam. Pur şi simplu... pur şi simplu nu sîntem decît asociaţi de afaceri.

– Nu te sărută?

– Păi... el... eu...

Pentru numele lui Dumnezeu, fu singurul gînd care-i putu trece prin minte şi-şi umplu gura cu cafea fierbinte şi cu caimac ca să tacă.

– Bănuiam eu. Mi-aş face griji pentru băiatul ăsta, dacă n-ar săruta o femeie care arată ca tine. Şi-i place şi deşteptăciunea. Nu e un superficial. Dar poate că nu-ţi place cum sărută. Are importanţă, adăugă, în timp ce Miranda stătea cu privirea în ceaşca de cafea. Dacă un bărbat nu-ţi înfierbîntă sîngele cu sărutările lui, nu puteţi avea o relaţie fericită. Sexul e foarte important. Oricine susţine contrariul n-a cunoscut niciodată sexul reuşit.

„Vai de mine," îşi spuse Miranda.

– Ce? Crezi că nu ştiu că băiatul meu are relaţii sexuale? Mă crezi handicapată mintal?

– Cu mine n-a avut.

– De ce?

– De ce?

Miranda nu putu decît să clipească din ochi, în timp ce Maureen închidea cu grijă spălătorul de vase şi începea să umple chiuveta cu apă pentru a spăla cratiţele.

– Abia ne-am cunoscut.

Nu-i venea să creadă că purta acea conversaţie.

– Nu mă culc cu fiecare bărbat atrăgător pe care-l întîlnesc.

– Foarte bine. Nu vreau ca băiatul meu să umble cu femei uşuratice.

– Doamnă Boldari... Miranda se întrebă dacă era în

stare să nu se dea cu capul de masă. Nu „umblăm" împreună. Avem o relație strict profesională.

– Ryan nu-și aduce asociații de afaceri acasă să mănînce *linguine*-le mele.

Din moment ce la asta nu avea nici un răspuns, Miranda își ținu iarăși gura. Își ridică privirea ușurată cînd prin arcadă intrară Ryan și sora lui.

Așa cum se așteptaseră, o împăcase pe Colleen. Miranda observă că zîmbeau și se țineau pe după mijloc. Pentru prima oară, Colleen îi aruncă Mirandei o privire prietenoasă.

– Scuză-mă pentru adineauri. Aveam doar de lămurit cîteva lucruri.

– Nici o problemă.

– Deci... se așează Colleen la masă, ridicîndu-și picioarele pe scaunul din fața ei. Ai vreo părere fermă cu privire la cine ar fi putut fura bronzul original?

Miranda clipi din ochi.

– Poftim?

– Ryan m-a pus la curent. Poate reușesc să vă ajut.

– De șase luni a absolvit academia și parc-ar fi Sherlock Holmes, se aplecă Ryan s-o sărute pe păr. Vrei să șterg eu vasele, mamă?

– Nu, e rîndul lui Patrick, zise Maureen privind în jur. Cineva a furat ceva de la domnișoara ta?

– Da, eu, răspunse el nepăsător, așezîndu-se cu ele la masă. A reieșit că era un fals. Încercăm s-o rezolvăm.

– Perfect.

– Stați. Așteptați o clipă, ridică Miranda mîinile. Perfect? Așa ați spus? Adică știți că fiul dumneavoastră e un hoț?

– Ce, sînt bătută-n cap? își șterse Maureen mîinile înainte de a și le pune în șolduri. Sigur că știu.

– Ți-am spus și eu că știe, preciză Ryan.

– Da, dar...

Pur și simplu nu-l crezuse. Zăpăcită, se foi în loc, studiind fața plăcută a lui Maureen.

– Și vă încîntă? Vi se pare perfect? Și tu... o arătă ea cu degetul pe Colleen. Ești ofițer de poliție. Fratele tău

fură. Cum se împacă una cu alta?

– Se retrage, ridică din umeri Colleen. A întîrziat puțin cu programul.

– Nu înțeleg, își strînse Miranda capul între mîini. Sînteți mama lui. Cum îl puteți încuraja să încalce legea?

– Dacă-l încurajez? rîse iarăși Maureen cu poftă. Cine a avut nevoie să-l încurajeze?

Hotărîndu-se să-i acorde vizitatoarei bunăvoința unei explicații, puse jos cîrpa de vase.

– Crezi în Dumnezeu?

– Cum? Ce legătură are?

– Nu discuta, răspunde doar. Crezi în Dumnezeu?

Lîngă Miranda, Ryan zîmbi. N-avea de unde să știe, dar cînd mama lui vorbea pe tonul acela cu o persoană însemna că o plăcea.

– În regulă, da.

– Cînd Dumnezeu îți dăruiește un talent, e un păcat să nu-l folosești.

Miranda închise un moment ochii.

– Vreți să spuneți că Dumnezeu i-a dat lui Ryan un talent și ar fi un păcat să nu spargă clădirile și să fure?

– Dumnezeu l-ar fi putut înzestra cu talentul la muzică. Așa a făcut cu Mary Jo, care cîntă la pian ca un înger. Lui, în schimb, i-a dăruit talentul ăsta.

– Doamnă Boldari...

– N-o contrazice, murmură Ryan. N-ai să te-alegi decît cu o durere de cap.

Se uită urît la el, apoi încercă din nou:

– Doamnă Boldari, vă apreciez loialitatea față de fiul dumneavoastră, dar...

– Știi ce face cu talentul ăsta?

– Dacă tot mă întrebați, da.

– Cumpără această casă pentru familia lui, fiindcă vechiul cartier nu mai e sigur, precizează ea desfăcîndu-și brațele, pentru a cuprinde întreaga bucătărie, după care legănă un deget. Se îngrijește ca frații și surorile lui să învețe la colegiu. Nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat altfel. Oricît de mult am fi muncit Giorgio și cu

mine, nu poți ține șase copii în colegiu din două salarii de profesori. Dumnezeu l-a înzestrat cu un talent, repetă ea, punîndu-și mîna pe umărul lui Ryan. Poți să-l contrazici pe Dumnezeu?

Ryan avusese din nou dreptate. O durea capul. Și-l obloji cu ajutorul tăcerii, în timpul drumului spre Manhattan. Nu era sigură ce anume o nedumerea mai mult în acel moment, atitudinea fermă a lui Maureen pentru a apăra cariera aleasă de fiul ei, sau îmbrățișările calde cu care se despărțiseră de ea toți membrii familiei la plecare. Ryan o lăsă în pace. Cînd opri în fața clădirii, îi dădu cheile portarului:

– Ura, Jack. Vezi ca mașina asta de închiriat să ajungă înapoi la aeroport, te rog, și trimite bagajele domnișoarei doctor Jones – sînt în portbagaj – sus în apartamentul meu.

– Sigur, domnule Boldari. Bine ați venit acasă.

Polul care se mută discret dintr-o mînă în alta îl făcu pe Jack să zîmbească și mai larg.

– Vă doresc o seară plăcută.

– Nu-ți înțeleg viața, începu Miranda, în timp ce o escorta printr-un hol elegant, decorat cu antichități lăcuite și obiecte de artă atractive.

– Nu face nimic. Nici eu n-o înțeleg pe a ta.

Intrară într-un lift elegant, iar Ryan se folosi de o cheie pentru a porni spre ultimul etaj.

– Cred că ești frîntă. Jack îți aduce lucrurile imediat. Poți să te faci comodă.

– Mama ta a vrut să știe de ce nu am relații sexuale cu tine.

– Și eu mă întreb același lucru, tot timpul.

Ușile ascensorului se deschiseră spre un living spațios, zugrăvit în nuanțe vii de albastru și verde. Prin ferestrele largi ale terasei se vedea o superbă panoramă a orașului New York. Era clar că se complăcuse în afecțiunea lui pentru tot ce poate fi mai rafinat, conchise Miranda, aruncînd o privire rapidă în jur. Lămpi *Art Deco*, mese *Chippendale*, cristaluri *Baccarat*.

Se întrebă cît de multe erau furate.

– Toate cumpărate cu forme legale, zise el, citindu-i perfect gîndurile. Sau, mă rog, lampa aia mai puțin, dar nu i-am putut rezista. Bei un păhărel înainte de culcare?

– Nu, nici nu mă gîndesc.

Podelele erau din lemn în culoarea mierii, bătuit, scos în evidență cu unul dintre cele mai frumoase covoare orientale pe care le văzuse vreodată. Tablourile de pe pereți mergeau de la un Corot cețos pînă la o adorabilă acuarelă blîndă reprezentînd un peisaj pe care îl recunoscu drept irlandez.

– Un tablou al mamei tale?

– Da, e talentată, nu-i așa?

– Foarte. Ciudată, dar foarte talentată.

– Te place.

Cu un oftat, Miranda se îndreptă spre fereastră.

– Și eu o plac, nu știu de ce.

Propria ei mamă n-o îmbrățișase niciodată în felul acela, strîngînd-o zdravăn, puternic, cu afecțiune și admirație. Tatăl ei nu-i zîmbise niciodată cu acel licăr viu în ochi, ca tatăl lui Ryan. Se mira că, în pofida tuturor, familia lui păruse mult mai normală decît a ei.

– Au venit bagajele.

Auzind soneria, Ryan se duse să vorbească prin interfon, apoi dădu drumul liftului. Bagajele fură predate rapid, în schimbul unui nou bacșiș.

Cînd ușile ascensorului se închiseră la loc cu un foșnet, Ryan lăsă bagajele unde erau și se apropie de ea.

– Ești încordată, murmură el, după ce începu să-i maseze umerii. Sperasem ca o seară cu familia mea să te relaxeze.

– Cum să se relaxeze cineva cu toată energia pe care o emană în jurul lor? se arcui Miranda spre mîinile lui, înainte de a apuca să se stăpînească. Pesemne ai avut o copilărie interesantă.

– Am avut o copilărie extraordinară.

Departe de cea privilegiată pe care o cunoscuse ea și, după toate aparențele, mult mai plină de iubire.

– Grea zi, murmură Ryan și, știind că începea să se

relaxeze, se aplecă s-o muşte uşor de gît.

– Da, foarte. Nu.

– Mă pregăteam să pornesc pînă... aici.

O răsuci şi-i acoperi gura cu a lui, tăindu-i respiraţia.

Mama lui spusese că trebuia ca sărutările să înfierbînte sîngele. I se înfierbîntase, ba bine că nu, clocotind sub piele, vîjîindu-i prin cap, pompînd prin vene mult prea tare şi repede.

– Nu, repetă ea, dar era un protest fără vlagă, ignorat uşor de amîndoi.

Ryan simţea nevoia fierbînd în ea. Nu conta că nu i se adresa neapărat lui. N-avea s-o lase să conteze. O dorea, voia să fie el acela care-i spărgea pavăza şi descoperea vulcanul despre care nu se îndoia că ardea înăuntrul ei. Ceva anume la Miranda îl atrăgea cu o forţă constantă care refuza să se lase neluată în seamă.

– Lasă-mă să te ating.

Chiar în timp ce i-o cerea, o făcu, ridicîndu-şi mîinile pe trupul ei pentru a şi le trece uşor peste sîni.

– Lasă-mă să te am.

„O, da." Oftatul acestui răspuns dădea tîrcoale prin creierul ei înceţoşat ca şi cum ar fi căutat un loc de aterizare. „Atinge-mă. Vreau să fiu a ta. Doamne, te rog, nu mă lăsa să gîndesc."

– Nu.

Fu şocată să-şi audă propriul răspuns. Să-şi dea seama că se retrăgea tocmai în momentul cînd tînjea să se apropie.

– N-o să meargă.

– Pentru mine mergea de minune, îşi vîrî Ryan mîna pe sub cureaua pantalonilor ei, smucind-o scurt. Şi aş zice că şi pentru tine mergea la fel de bine.

– N-am să mă las sedusă, Ryan.

Se concentră asupra străfulgerării nemulţumite din ochii lui, fără a lua în seamă urletele propriului ei organism după eliberarea pe care o făgăduia gura aceea.

– Nu voi fi a ta. Dacă vrem să terminăm cu succes relaţia asta, trebuie să rămînă la nivel profesional. Şi nimic mai mult.

– Nivelul ăla nu-mi place.

– Aşa ne-am înţeles şi nu se negociază.

– Nu-ţi degeră niciodată limba cînd vorbeşti pe tonul ăsta? îşi înfundă Ryan mîinile în buzunare, în timp ce Miranda îl privea cu furie. Okay, domnişoară doctor Jones, să rămînem la nivel de afaceri. Îţi arăt camera.

Se duse să-i ia valizele şi urcă pe o scară metalică arcuită fluid, cu o uşoară patină verzuie. Apoi, punîndu-le după uşă, dădu din cap:

– Ar trebui s-o găseşti destul de confortabilă şi de intimă. Avem bilete mîine seară. Aşa, îmi rămîne timp să mai lichidez cîteva probleme aici. Somn uşor, adăugă şi-i închise uşa în faţă înainte de a avea timp să i-o trîntească ea în nas.

Miranda dădu să ridice din umeri, apoi făcu ochii mari, cînd auzi ţăcănitul unei broaşte. Dintr-un salt, fu la uşă, zgîlţîind clanţa.

– Ticălosule! Nu mă poţi încuia aici!

– Un dram de prevedere, domnişoară doctor Jones.

Prin uşă, glasul lui răsuna lin ca mătasea.

– Doar ca să mă asigur că rămîi pînă mîine unde te-am pus eu.

Şi se îndepărtă fluierînd, în timp ce Miranda bătea cu pumnii în uşă şi jura răzbunare.

Capitolul 15

Deşi ştia că era un gest inutil, de dimineaţă Miranda încuie uşa băii. Făcu un duş rapid, străduindu-se să stea cu ochii spre uşă în caz că Ryan avea chef de joacă.

L-ar fi crezut în stare.

După ce fu în siguranţă, cu halatul pe ea, continuă pe îndelete. Voia să fie complet îmbrăcată, cu încrederea în ea însăşi sporită de pavăza machiajului şi a

părului aranjat cu grijă, înainte de a-l revedea. Se hotărîse să nu fie rost de nici o şuetă comodă la micul dejun, în pijama.

Evident, mai întîi trebuia să-i deschidă. Ticălosul.

– Dă-mi drumul de-aici, Boldari, strigă, ciocănind energic în uşă.

Îi răspunse numai tăcerea. Indignată, bătu mai tare, strigă şi mai tare şi începu să adauge ameninţări pline de inventivitate.

Răpire, decise ea; avea să adauge şi răpirea pe lista acuzaţiilor contra lui. Spera ca deţinuţii ceilalţi din unitatea federală unde avea să-şi petreacă restul vieţii aveau să se distreze torturîndu-l.

Frustrată, începu să scuture clanţa. Uşa se deschise aproape de la sine, făcînd ca roşeaţa furiei să se intensifice şi mai mult, de jenă.

Ieşi, privind prudentă în hol. Uşile erau deschise, aşa că se duse la prima, hotărîtă să-l înfrunte.

Se pomeni într-o bibliotecă plină cu rafturi din podea pînă în tavan, încărcate de cărţi, fotolii comode din piele, un mic şemineu de marmură cu o pendulă ornamantată decorînd consola. O vitrină hexagonală conţinea o impresionantă colecţie de tabachere orientale. Mirosi şi o dată. O fi avut el cultură şi gusturi rafinate, dar tot hoţ era.

Încercînd uşa următoare, îi găsi dormitorul. Patul mare, cu tăblii rococo, era destul de impresionant; dar faptul că era făcut cu grijă, avînd plapuma gris-perle aranjată frumos, o determină să-şi înalţe sprîncenele. Fie nu dormise acolo, fie mama lui îl instruise cu străşnicie. După ce o cunoscuse pe Maureen, vota pentru a doua variantă.

O cameră foarte masculină, conchise Miranda, şi totuşi subtil senzuală, cu pereţi verde ca jadul şi brîu crem. Femei sinuoase, în stilul *Art Deco* de care părea îndrăgostit, ţineau abajururi din sticlă mată care îmblînzeau lumina. Un fotoliu enorm, de aceeaşi culoare gri ca lumina lunii, stătea întors tentant spre un şemineu mare, clădit din marmură cu vinişoare roz. Lămîi ornamentali,

în vase uriaşe, încadrau fereastra largă ale cărei draperii fuseseră trase pentru a lăsa să intre lumina şi să se vadă priveliştea.

Scrinul era *Duncan Phyfe* şi, pe lîngă statuia de bronz a zeului persan Mithras, mai conţinea ceva mărunţiş, un cotor de bilet, un plic de chibrituri şi alte obiecte fireşti pentru buzunarele unui bărbat.

Simţi tentaţia să cotrobăiască în debara, să deschidă sertarele, dar rezistă. Nu se cuvenea ca Ryan să apară în acel moment şi să aibă impresia că o interesa cît de cît viaţa lui.

Exista şi o a treia cameră, în mod vizibil cabinetul unui om care-şi putea permite tot ceea ce era mai bun pentru munca la domiciliu. Două computere, ambele cu imprimante laser, faxul şi copiatorul de birou la care se aşteptase, un telefon cu două linii, dulapuri de stejar pentru documente. Pe rafturile solide din aceeaşi esenţă se aflau cărţi, obiecte mărunte şi zeci de fotografii înrămate ale familiei.

Copiii nu puteau fi decît nepoţii şi nepoatele lui, îşi spuse ea. Mutre drăgălaşe pozînd în faţa camerei. Femeia senină ca o madonă, cu un copil mic în braţe, trebuia să fie sora lui, Bridgit, bărbatul chipeş-lustruit cu ochii unui Boldari era desigur Michael, iar femeia pe care o ţinea pe după umeri cu braţul, soţia lui. Îşi aminti că locuiau în California.

Văzu o fotografie a lui Ryan cu Colleen, zîmbind identic, şi o poză de grup a întregii familii, făcută vizibil în preajma Crăciunului. Luminile bradului se zăreau într-o neclaritate plăcută, în spatele mulţimii de chipuri.

Păreau fericiţi, îşi spuse ea. Uniţi şi deloc rigizi, cum apar adesea oamenii în pozele de grup. Constată că stăruia cu privirea asupra lor, studiind încă o fotografie, cu Ryan sărutînd mîna surorii lui, care purta o rochie de mireasă ca a unei prinţese de basm şi un voal asemenea.

Invidia i se trezi înainte de a putea să şi-o înăbuşe. În casa ei nu existau fotografii sentimentale care să imortalizeze momentele cu familia.

Îşi dori, cu naivitate, să se fi putut strecura într-una din acele fotografii, să se cuibărească sub un braţ dezinvolt şi primitor şi să simtă ceea ce simţeau şi ei.

Să simtă iubire.

Izgoni gîndul, întorcîndu-se cu hotărîre dinspre rafturi. Nu era momentul să se întrebe de ce era atît de caldă familia Boldari, iar a ei, atît de rece. Trebuia să-l găsească pe Ryan şi să-i zică vreo două, pînă nu-i trecea nemulţumirea.

Porni spre nivelul inferior, muşcîndu-şi limba pentru a nu-l chema pe nume. Nu voia să-i dea satisfacţie. În *living room* nu era, nici în cabinetul cam hedonist, cu televizor mare, stereo, complicat, şi joc pinball în mărime naturală – cu potrivitul titlu de „Hoţii şi vardiştii".

Probabil o considera o ironie reuşită.

Nu-l găsi nici în bucătărie. Dar văzu o cafetieră pe jumătate plină, lăsată la încălzit.

Nu era nicăieri în apartament.

Smulse receptorul din furcă, hotărîtă să-l sune pe Andrew şi să-i explice totul. Nu avea ton. Înjurînd murdar, se repezi înapoi în living şi apăsă pe butonul liftului. Nu scoase nici un sunet. Se întoarse spre uşă şi o găsi încuiată.

Cu ochii îngustaţi, deschise interfonul, de unde nu auzi decît foşnetul static.

Afurisitul descuiase uşa dormitorului, dar nu făcuse decît să-i lărgească perimetrul cuştii.

Trecuse de ora unu, cînd auzi murmurul scăzut al ascensorului. Nu pierduse vremea. Profitase de ocazie pentru a cerceta fiecare centimetru pătrat al locuinţei. Scotocise prin debara fără urmă de vinovăţie. Tindea, sfidător, spre confecţiile italieneşti. Îi umblase prin sertare. Prefera chiloţii de mătase sexy şi cămăşi şi pulovere din fibre naturale.

Spre enervarea ei, toate birourile – în dormitor, în bibliotecă şi cabinet – erau încuiate. Pierduse cîtva timp atacînd broaştele cu agrafe de păr. Parolele computerelor o blocaseră, terasa de piatră a livingului o fermecase,

iar cafeina pe care o băuse încontinuu în timp ce-şi băga nasul peste tot îi activase oranismul.

Era mai mult decît pregătită să-l primească, în momentul cînd ieşi din lift.

– Cum îndrăzneşti să mă încui aşa în casă? Nu-s prizonieră.

– O simplă măsură de prevedere, zise Ryan punînd jos servieta şi sacoşele pe care le adusese.

– Şi pe urmă ce urmează? Cătuşele?

– Numai după ce ne vom cunoaşte mai bine. Cum a fost azi?

– Te...

– ...urăsc, detest, disprețuiesc, încheie Ryan în locul ei, scoțîndu-şi haina. Deci, am lămurit-o şi pe-asta.

Şi-o agăță cu grijă. Ausese dreptate, mama lui îl antrenase bine.

– Am avut de făcut cîteva comisioane. Sper că în lipsa mea te-ai simțit ca acasă.

– Plec. Trebuie să fi avut o criză de nebunie temporară, cînd am crezut că am putea lucra împreună.

Ryan aşteptă pînă ajunse la baza scării.

– „Doamna Întunecată" este într-o magazie de la Bargello, pînă se va stabili de unde provine şi cine a turnat-o.

Miranda se opri, aşa cum se aşteptase, şi se întoarse încet:

– De unde ştii?

– Treaba mea e să ştiu. Acum, cu sau fără tine, mă duc în Italia şi o eliberez. Cu foarte puțin efort, pot găsi alt arheometrist şi în cele din urmă vom descoperi ce s-a întîmplat şi de ce. Dacă pleci, ai ieşit definitiv din combinație.

– N-ai s-o scoți niciodată de la Bargello.

– A, ba da, zîmbi el scurt, răutăcios. Am s-o scot. După aia, poți s-o studiezi, sau să te întorci în Maine şi să aştepți pînă cînd părinții tăi hotărăsc că nu mai eşti consemnată.

Miranda trecu peste ultimul comentariu. Presupunea că era destul de aproape de adevăr.

– Cum ai s-o scoți?

– Mă privește.

– Dacă vrei să fiu de acord cu planul ăsta cretin, trebuie să cunosc detaliile.

– Te voi informa din mers cu cele necesare. Ai de ales, domnișoară doctor Jones. Rămîi sau pleci. Pierdem timpul.

Își dădu seama că era momentul hotărîtor, punctul dincolo de care nu mai exista cale de întoarcere. Ryan o privea, așteptînd, cu exact atîta aroganță în ochi cît să-i zgîndărească mîndria.

– Dacă reușești să faci un miracol și să intri la Bargello, nu iei nimic altceva decît bronzul. Nu mergem la cumpărături.

– De acord.

– Iar dacă intrăm în posesia bronzului, eu răspund de el.

– Tu ești omul de știință, adăugă Ryan, cu un surîs.

N-avea decît să răspundă de copie. El voia originalul.

– Ai de ales, repetă. Rămîi sau pleci?

– Rămîn! îi răbufni Mirandei aerul din piept. Dumnezeu să mă ajute.

– Perfect. Și-acum, deschise el servieta, aruncînd lucrurile pe masă, astea-s pentru tine.

Miranda luă cărțulia bleumarin.

– Nu e pașaportul meu.

– Este, acum.

– Nu e nici numele meu – de unde ai fotografia asta? își privi ea propria imagine. E poza mea de pașaport.

– Exact.

– Ba nu, e din *pașaportul* meu. Și permisul meu de conducere, continuă ea, smulgîndu-l de pe masă. Mi-ai furat portofelul.

– Am împrumutat anumite lucruri din el, preciză Ryan.

Vibra. Alt cuvînt nu exista ca să-i descrie furia.

– Ai intrat în camera mea cînd dormeam și mi-ai luat lucrurile.

– Erai agitată, își aminti Ryan. Te tot suceai și te

învîrteai. Poate ar trebui să încerci meditația, ca să-ți eliberezi o parte din tensiune.

– A fost o infamie.

– Nu, o necesitate. O infamie ar fi fost dacă mă strecuram în pat lîngă tine. Distractiv, dar tot o infamie.

Miranda trase aer pe nări:

– Ce-ai făcut cu actele mele originale?

– Sînt la loc sigur. Nu vei avea nevoie de ele pînă nu ne întoarcem. Dau tributul cuvenit prudenței, iubito. Dacă îşi bagă nasul copoii, e mai bine să nu ştie că ai plecat din țară.

Miranda aruncă paşaportul pe masă.

– Nu mă numesc Abigail O'Connell.

– Doamnă Abigail O'Connell – sîntem în cea de-a doua lună de miere. Şi cred c-am să te numesc Abby. E mai intim.

– Nu mă voi preface că sînt măritată cu tine. Mai degrabă m-aş mărita cu un psihopat.

În fond, îşi reaminti Ryan, era o novice. Se cerea puțină răbdare.

– Miranda, călătorim împreună. Vom locui în acelaşi apartament la hotel. Un cuplu căsătorit nu dă naştere la comentarii sau întrebări. Fac toate astea ca să fie cît mai simplu. În următoarele cîteva zile, eu voi fi Kevin O'Connell, soțul tău devotat. Sînt broker de acțiuni, tu lucrezi în publicitate. Sîntem căsătoriți de cinci ani, locuim în Upper West Side şi ne gîndim să punem bazele unei familii.

– Deci, acum am ajuns şi Yuppies[1].

– Nimeni nu mai foloseşte termenul ăsta, dar, în esență, ai dreptate. Ți-am obținut două cartele de credit.

Miranda privi spre masă:

– Cum ai procurat actele astea?

– Prin pile, răspunse el simplu.

Şi-l imagină într-o cameră întunecoasă şi mirositoare, lîngă un individ enorm, cu un şarpe tatuat şi

1. – Tineri în ascensiune socio- profesională (n.tr.)

respirația puturoasă, care falsifica acte de identitate şi arme de asalt.

Nu se apropia nici pe departe de vila împărțită în două din New Rochelle, unde un văr de-al doilea al lui Ryan, contabil, tipărea documente în pivniță.

– E ilegal să intri într-o țară străină cu acte false.

Ryan o privi fix zece secunde în cap, apoi hohoti de rîs.

– Eşti superbă. Serios. Acum, am nevoie de o descriere detaliată a statuetei. Trebuie s-o pot recunoaşte rapid.

Îl studie, întrebîndu-se cum ar fi putut suporta cineva un om care trecea de la ilaritate la seriozitatea afacerilor cît ai clipi din ochi.

– Nouăzeci de centimetri şi patru milimetri înălțime, douăzeci şi patru de kilograme şi şase sute optzeci de grame greutate, nud feminin cu patina albastră-verzuie tipică pentru un bronz mai vechi de cinci sute de ani.

În timp ce vorbea, în minte îi apăru, vie, imaginea sculpturii.

– Stă pe vîrfurile picioarelor, cu brațele ridicate... Mi-ar fi mai uşor să ți-o desenez.

– Excelent, se duse Ryan la un dulap şi scoase din sertar un bloc şi un creion. Cît poți de precis. Nu suport să greşesc.

Miranda se aşeză şi, cu o iuțeală şi o precizie care-l făcură să-şi înalțe sprîncenele, desenă pe hîrtie imaginea pe care o avea în minte: fața, zîmbetul şiret şi senzual, degetele întinse în sus, căutînd parcă, arcuirea fluidă a trupului.

– Superbă. Absolut superbă, murmură Ryan, aplecîndu-se peste umărul ei, frapat de expresivitatea imaginii. Ai talent. Pictezi?

– Nu.

– De ce?

– De-aia, făcu ea un efort să nu smucească din umăr. Obrazul lui aproape de rezema de al ei, în timp ce schița ultimele detalii.

– Ai un real talent. De ce ți-l iroseşti?

– Nu mi-l irosesc. Schițele reuşite îmi pot fi de mare folos în muncă.

– Un talent artistic trebuie să-ți aducă plăcere în viață, zise el luînd schița şi studiind-o încă un moment. Eşti înzestrată.

Miranda puse creionul jos şi se ridică.

– E un desen exact. Dacă ai noroc să dai peste bronz, ai să-l recunoşti.

– Norocul nu prea are nimic a face aici, îi mîngîie Ryan alene obrazul cu un deget. Semeni puțin cu ea – forma feței, structura osoasă puternică. Ar fi interesant să te văd cu surîsul ăsta şmecher pe față. Nu zîmbeşti prea des, Miranda.

– În ultima vreme, n-am prea avut motive.

– Cred că asta se poate rezolva. Maşina ajunge aici cam într-o oră... Abby. Profită de timp şi obişnuieşte-te cu noul tău nume. Iar dacă nu crezi că vei ține minte să mă numeşti Kevin...

Îi făcu cu ochiul.

– Spune-mi doar „scumpule".

– Nici nu mă gîndesc.

– A, încă un lucru.

Ryan scoase din buzunar o cutiuță de bijuterii. Cînd deschise capacul, sclipirea diamantelor o făcu să clipească din ochi.

– În numele Domnului, şi aşa mai departe, rosti el, scoțînd inelul din cutie şi luînd-o de mînă.

– Nu.

– Termină cu idioteniile. E de ochii lumii.

Îi fu imposibil să nu privească în jos, orbită de strălucire, cînd i-l puse pe deget. Verigheta era bătută în briliante tăiate pătrat, patru la număr, care scînteiau ca gheața.

– Halal de ochii lumii. Presupun că e furat.

– Mă jigneşti. Am un prieten cu un magazin în sectorul diamantelor. L-am luat en gros. Acum trebuie să-mi fac bagajele.

Miranda începu să-şi răsucească inelul pe deget, în timp ce Ryan urca scara. Era absurd, însă şi-ar fi dorit

să nu i se potrivească atît de perfect.

– Ryan? Chiar eşti în stare să reuşeşti?

Îi răspunse făcîndu-i cu ochiul peste umăr:

– Fii atentă la mine.

Ryan observă imediat că-i umblase prin lucruri. Procedase ordonat, dar nu îndeajuns. În orice caz, n-ar fi avut cum să vadă micile semne pe care le lăsase împrăştiate prin cameră – firul de păr pus peste mînerele uşilor de la debara, bucăţica subţire de scotch de pe sertarul de sus al scrinului. Era un vechi obicei, pe care şi-l respecta cu sfinţenie, oricît de bun era sistemul de securitate al clădirii.

Clătină din cap. Oricum, n-ar fi găsit nimic din ce nu voia el să găsească.

Deschise debaraua, apăsă un mecanicm ascuns sub o parte a barei şi intră în camera secretă. Alegerea celor necesare nu-i luă mult timp. Se gîndise încă dinainte, metodic. Avea nevoie de şperacluri, de aparatura electronică de buzunar a meseriei. Apoi, colacul de coardă subţire şi flexibilă, mănuşile chirurgicale. Gumă arabică, vopsea de păr, cîteva cicatrici, două perechi de ochelari. Se îndoia că misiunea avea să ceară deghizări, iar dacă decurgea corect, nu necesita decît instrumentele de bază. Totuşi, prefera să fie pregătit pentru orice.

Le împachetă pe toate cu grijă sub fundul fals al valizei. Adăugă articolele normale pe care le-ar fi luat un bărbat într-o vacanţă romantică în Italia, umplînd valiza şi un sac de haine.

În cabinet, îşi pregăti propriul laptop şi alese dischetele de care avea nevoie. Pe cînd împacheta, revedea lista din minte, adăugînd cîteva obiecte pe care le cumpărase la *Spy 2000,* în centru, şi le perfecţionase singur.

Satisfăcut, încuie actele de identitate autentice în seif, dincolo de volumele cu opere complete ale lui Edgar Allan Poe – părintele misterului uşii încuiate – şi, pradă unui impuls, luă verigheta simplă de aur pe care o ţinea acolo. Fusese a bunicului său. Mama lui i-o dăduse la priveghi, cu doi ani în urmă. Deşi mai avusese şi în

trecut ocazia să poarte o verighetă ca acoperire, pe aceea n-o folosise niciodată.

Fără să se întrebe de ce de data asta o dorea, şi-o puse, încuie şi se duse să-şi ia valizele.

Interfonul sună, anunţînd sosirea maşinii, în timp ce cobora cu ele. Miranda îşi adusese deja lucrurile. Geamantanele ei, laptopul şi servieta erau înşirate în ordine. Ryan îşi înălţă o sprînceană.

– Îmi plac femeile care ştiu să fie gata la timp. Totul e gata?

Trase adînc aer în piept. Sosise momentul.

– Să mergem. Nu pot suferi să alerg la aeroport.

– Bravo, fetiţa mea, îi zîmbi Ryan, aplecîndu-se să-i ia o valiză.

– Pot să-mi car singură bagajele, îi dădu Miranda mîna la o parte, luînd-o ea. Şi nu-s fetiţa ta.

Ridicînd din umeri, Ryan făcu un pas înapoi şi o aşteptă să-şi agaţe curelele peste umeri şi să ridice valizele.

– După, dumneata, domnişoară doctor Jones.

N-ar fi trebuit să se mire că reuşise să rezerve două locuri la clasa întîi, într-un timp aît de scurt. Întrucît tresărea ori de cîte ori stewardul i se adresa cu „doamnă O'Connell", Miranda se afundă în paginile lui Kafka imediat după decolare.

Ryan acordă cîtva timp celui mai recent roman cu spărgători al lui Lawrence Block. Apoi, bău şampanie şi îl privi pe Arnold Schwarzenegger dînd şuturi în cur în stil mare, pe ecranul video. Miranda bău apă minerală, încercînd să se concentreze asupra unui documentar despre natură.

La jumătatea zborului peste Atlantic, noaptea agitată o ajunse din urmă. Străduindu-se să-şi ignore vecinul de scaun, lăsă pe spate spătarul, se întinse şi-i impuse creierului să adoarmă.

Se afla în cu statul Maine, cu falezele sub care se zbuciuma marea şi cu o ceaţă cenuşie şi deasă care îneca formele. Lumina licărea într- un fascicul tulbure,

călăuzind-o spre far.

Era singură, complet singură.

Şi speriată, îngrozitor de speriată.

Împiedicîndu-se, bîjbîind, făcînd eforturi să nu suspine, oricît de tare îi ardea aerul plămînii. O sîcîia un rîs de femeie, încet şi ameninţător, aşa că o luă la fugă.

Şi, fugind, se pomeni pe marginea falezei, deasupra unei mări în clocot.

Cînd o mînă i-o apucă pe a ei, se agăţă strîns. *Nu mă lăsa singură.*

Lîngă ea, Ryan privi cele două mîini împreunate. A ei avea degetele albite, chiar şi în somn. Oare ce o fugărea prin vise, se întrebă el, şi ce anume o împiedica să iasă?

Îi mîngîie degetele cu cel mare, pînă se relaxară. Dar rămase cu mîna ei într-a lui, găsind că era o senzaţie curios de liniştitoare, în timp ce închidea şi el ochii şi adormea.

Capitolul 16

– Are doar un singur dormitor.

Miranda nu vedea din fermecătorul apartament nimic altceva decît singurul dormitor, cu graţiosul său pat regal şi eleganta cuvertură albă.

În salon, Ryan deschise uşile duble şi ieşi pe o terasă enormă, unde aerul mirosea a primăvară şi soarele Italiei strălucea vesel peste roşul blînd al acoperişurilor.

– Ia uită-te ce vedere avem. Terasa asta e unul din motivele pentru care am vrut să închiriez aceeaşi cameră. Ţi-ai putea petrece aici toată viaţa.

– Perfect, deschise Miranda uşile dormitorului, ieşind şi ea. Ce- ar fi să faci exact asta?

N-avea să se lase fermecată de panorama superbă a oraşului, nici de geraniile vesele ce se înşirau în lădiţe

sub parapetul de piatră. Şi nici de bărbatul ce se apleca pe deasupra lor, arătînd de parcă s-ar fi născut pentru a sta tocmai în acel loc.

– E numai un dormitor, repetă ea.

– Sîntem căsătoriţi. Ce-ai zice să-mi aduci o bere?

– Nu mă îndoiesc că există un anumit gen de femei care te găsesc irezistibil de amuzant, Boldari. Întîmplător, eu nu sînt genul, se apropie ea de balustradă. Iar în acel unic dormitor, e un singur pat.

– Dacă eşti pudică, putem dormi cu rîndul pe canapeaua din salon. Tu mai întîi, o cuprinse el cu un braţ pe după umeri, strîngînd-o amical. Destinde-te, Miranda. M-ar amuza să te tăvălesc în aşternut, dar nu asta mă interesează în primul rînd. O asemenea vedere compensează lungul zbor cu avionul, nu?

– Pe mine nu vederea mă interesează în primul rînd.

– Dacă tot e aici, nimic nu te împiedică s-o apreciezi. În apartamentul de-acolo locuieşte o tînără pereche, o întoarse el puţin, arătîndu-i o fereastră de la ultimul etaj al unei clădiri de un galben-deschis, mai la stînga. Duminica dimineaţă, lucrează amîndoi în grădina de pe terasă. Iar într-o noapte au ieşit şi au făcut dragoste acolo.

– Te-ai uitat la ei?

– Numai pînă cînd intenţiile au devenit de neconfundat. Nu-s pervers.

– În privinţa asta, juriul e încă retras pentru deliberare. Deci, ai mai fost aici.

– Kevin O'Connell a locuit aici acum cîteva zile, anul trecut. Motiv pentru care ne folosim din nou de el. Într-un hotel bine gospodărit ca ăsta, personalul tinde să ţină minte clienţii – cu atît mai mult dacă dau bacşişuri grase, iar Kevin are un suflet generos.

– De ce-ai venit sub numele de Kevin O'Connell?

– O mică problemă cu un relicvariu şi un fragment de os al lui Ioan Botezătorul.

– Ai furat o relicvă? O relicvă *sfîntă?* Osul lui Ioan Botezătorul?

– Un fragment numai. Ce naiba, prin toată Italia sînt

împrăştiate bucăţi din el – mai ales aici, unde e sfîntul patron al oraşului.

Nu se putu stăpîni, căci năuceala ei îl încînta enorm.

– Foarte popular băiat, Ionică al nostru. Nimeni n-o să simtă lipsa unei aşchii, două,de os.

– N-am cuvinte, murmură Miranda.

– Clientul meu avea cancer şi era convins că relicva avea să-l vindece. Sigur, a murit, dar a trăit cu nouă luni mai mult decît îi acordaseră medicii. Deci, cine poate să-l judece? Hai să despachetăm, o bătu el pe braţ. Vreau să fac un duş şi pe urmă ne apucăm de treabă.

– Treabă?

– Am de făcut nişte cumpărături.

– N-am de gînd să-mi petrec toată ziua căutînd pantofi *Ferragamo* pentru sora ta.

– Nu va dura mult şi am nevoie de flecuştete pentru restul familiei.

– Ascultă, Boldari, cred că avem probleme mai importante decît să adunăm suveniruri pentru familia ta.

Spre furia ei, Ryan se aplecă şi o sărută pe vîrful nasului.

– Nici o grijă, iubito. Am să-ţi cumpăr şi ţie ceva. Încalţă-te cu pantofi comozi, o sfătui şi intră în baie să facă duş.

Cumpără o brăţară subţire şi fluidă de aur, cu smaralde şlefuite, dintr-un magazin de pe Ponte Vecchio – se apropia ziua de naştere a lui Maureen – şi ceru să fie trimisă la hotel. Delectîndu-se vizibil cu forfota de turişti şi vînători de chilipiruri care mişunau pe pod, peste paşnicul rîu Arno, mai luă cîteva lănţişoare de aur italian scînteietor, cercei de marcasit şi broşe în stil florentin. Pentru surorile lui, îi explică el Mirandei, care aştepta nerăbdătoare şi refuza să se lase fermecată de sclipirile din vitrine.

– Dacă stai aici destul timp, comentă el, poţi auzi toate limbile din lume.

– Şi n-am stat destul?

O luă cu un braţ pe după umeri, clătinînd din cap

cînd Miranda deveni rigidă.

– Tu nu-ți permiți niciodată să trăieşti clipa, domnişoară doctor Jones? Sîntem la Florența, pe cel mai vechi dintre podurile oraşului. Soarele străluceşte. Trage aer în piept şi lasă totul să-ți umple sufletul.

Aproape că o făcu, nu lipsi mult să se reazeme de el şi să-i urmeze sfatul.

– N-am venit aici pentru atmosferă, replică ea, pe un ton destul de rece, după cum spera, ca să potolească atît entuziasmul lui, cît şi propriile ei porniri complet necaracteristice.

– Totuşi, atmosfera există. Şi noi la fel.

Nedescurajat, o luă de mînă şi o trase după el pe pod.

Prăvălioarele şi tarabele îl încîntau nespus, observă Miranda, privindu-l cum se tocmea pentru poşete de piele şi cutii de mărunțişuri, lîngă Piazza della Repubblica.

Nu-i luă în seamă sugestia de a se trata cu ceva şi, îndreptîndu-şi atenția spre arhitectură, îl aşteptă într-o tăcere ce fierbea la foc scăzut.

– Ei, asta-i pentru Robbie, luă el de pe un umeraş o minusculă geacă de piele neagră, cu tighele argintii.

– Robbie?

– Nepotu-meu. Are trei ani. O să-i stea nemaipomenit.

Era frumos croită, scumpă fără-ndoială şi destul de adorabilă pentru a o face pe Miranda să-şi strîngă buzele ca să nu surîdă.

– E complet nepractică pentru un copil de trei ani.

– A fost făcută pentru unul de trei ani, o contrazise Ryan. De asta-i aşa de mică. *Quando?* îl întrebă pe vînzător şi începură să se tîrguiască.

Cînd termină runda, porni spre vest. Dar, dacă sperase s-o ducă în ispită cu elegantele case de modă de pe Via dei Tornabuoni, îi subestima voința.

Cumpără trei perechi de pantofi, în catedrala *Ferragamo* a încălțămintei. Miranda nu cumpără nimic – nici chiar o pereche formidabilă de escarpini din piele gris-

perle care-i atraseră atenția și-i aținără dorința.

Cartelele de credit din portofel, își reaminti, nu purtau înscris numele ei. Mai degrabă ar fi umblat desculță, decît s-o folosească pe vreuna.

– Majoritatea femeilor, remarcă Ryan, în timp ce mergeau spre rîu, ar fi avut pînă acum brațele pline cu pungi și cutii.

– Eu nu-s majoritatea femeilor.

– Am observat. Totuși, îți stă al naibii de bine în haine de piele.

– În fanteziile tale schiloade, Boldari.

– Fanteziile mele nu au nimic schilod, se apropie el de un magazin, deschizînd ușa de sticlă.

– Acum ce mai e?

– Nu putem veni la Florența fără să cumpărăm și ceva obiecte de artă.

– N-am venit să cumpărăm nimic. Era un voiaj de afaceri.

– Stai liniștită, o luă el de mînă, ridicîndu-i-o la buze cu un gest înflorit. Ai încredere-n mine.

– Cînd e vorba de tine, sfaturile astea două nu se vor putea aplica niciodată.

Magazinul era plin cu reproduceri de marmură și bronz. Zei și zeițe dansau spre a ademeni turiștii să-și scoată cărțile de credit și să cumpere cîte o copie după opera unui maestru sau o ofertă a unui artist tînăr.

Ajunsă la capătul răbdării, Miranda se pregătea să irosească încă o oră prețioasă pînă-și onora Ryan obligațiile de familie. Dar în nici cinci minute, spre surprinderea ei, acesta arătă cu capul spre o Venus zveltă.

– Cum ți se pare?

Se apropie serioasă, încercuind sculptura de bronz șlefuit.

– Este adecvată, nu deosebit de reușită, dar dacă cineva din legiunile tale de rude caută un bibelou ieftin, ar merge destul de bine.

– Mda, și eu cred că va merge, îi adresă el un zîmbet încîntat vînzătorului, după care, spre nedumerirea Mirandei, scoase ghidul de conversație în italiană.

Pe tot parcursul turneului de cumpărături, vorbise fluent limba, adeseori condimentîndu-şi exprimarea cu expresii colocviale. Acum, masacra frazele cele mai elementare cu un accent mizerabil care-l făcea pe vînzător să-i surîdă radios.

– Sînteţi american. Ştim englezeşte.

– Aşa? Slavă Domnului, rîse Ryan, trăgînd-o pe Miranda de mînă mai aproape. Soţia mea şi cu mine vrem ceva deosebit, să luăm cu noi acasă. Ar arăta splendid în solar, nu crezi, Abby?

– Hmmm, fu răspunsul Mirandei.

De astă dată nu se mai tocmi, ci doar se strîmbă la auzul preţului, apoi o luă deoparte ca pentru a se consulta între patru ochi.

– Despre ce-i vorba? se pomeni Miranda şoptind, întrucît Ryan îşi ţinea capul aplecat lîngă al ei.

– Nu voiam s-o cumpăr fără a fi sigur că soţia mea e de acord.

– Eşti un aiurit.

– Uite cu ce m-aleg pentru că sînt un soţ atent, se aplecă el, sărutînd-o apăsat pe gură – şi reuşind să-i evite dinţii numai graţie instinctului. Promite-mi c-ai s-o încerci iar, mai tîrziu.

Înainte de a apuca să riposteze, se întoarse spre vînzător:

– O luăm.

După ce se încheie tîrgul, iar statueta fu împachetată şi pusă în cutie, Ryan refuză oferta de a fi trimisă la hotel.

– Nu-i nevoie. Oricum urma să ne întoarcem.

Luă sacoşa, apoi o cuprinse pe Miranda cu un braţ, lovind de ea unul dintre cele două aparate de fotografiat pe care le avea agăţate pe umeri.

– Hai să luăm din drum o îngheţată, Abby.

– N-am nevoie de nici o îngheţată, bombăni ea, cînd ieşiră.

– Ba cum să nu? Trebuie să-ţi conservi energia. Mai avem de făcut un popas.

– Ascultă, sînt obosită, mă dor picioarele şi nu-mi

place să mă trambalez pe la cumpărături. Mai bine să ne întîlnim la hotel.

– Şi să pierzi distracţia? Mergem la Bargello.

– Acum? exclamă ea, simţind pe şira spinării un amestec de groază şi fascinaţie. Acum o facem?

– Acum ne mai jucăm puţin de-a turiştii, coborî Ryan de pe bordură, făcîndu-i loc pe trotuarul îngust. Vom studia incinta, facem cunoştinţă cu situaţia, fotografiem, îi făcu el cu ochiul. Marcăm terenul, cum se spune în filme.

– Marcăm terenul, murmură Miranda.

– Unde sînt camerele de securitate? Cît de departe de intrarea principală e „Bacchus" de Michelangelo?

Ştia, însă, cu precizie. Nu era prima lui vizită, indiferent sub ce identitate.

– Ce lăţime are curtea? Cîte trepte sînt pînă la loggia de la parter? Cînd se schimbă garda? Cîţi...

– Bine, bine, am înţeles, îşi azvîrli ea mîinile în sus. Nu ştiu de ce nu ne-am dus acolo de la bun început.

– Toate la timpul lor, iubito. Era firesc ca Abby şi Kevin să viziteze oraşul, în prima zi, nu?

Presupunea că arătau exact ca nişte turişti americani – cu aparate foto, pungi de cumpărături şi ghiduri. Din mers, îi cumpără un cornet de îngheţată. Întrucît o putea ajuta să-şi răcorească ghemul de tensiune fierbinte din stomac, Miranda începu să lingă îngheţata de lămîie, în timp ce Ryan mergea agale, arătînd clădiri şi statui, privind în vitrine sau la listele de bucate de la intrarea în cîte o *trattoria*.

Poate că toate aveau un rost, conchise ea. Nimeni nu-i învrednicea cu o a doua privire şi, dacă se concentra, aproape că putea crede că hoinărea prin oraş pentru prima oară în viaţa ei. Parcă ar fi jucat într-o piesă de teatru. „Vacanţa lui Abby şi Kevin în Italia".

Numai de n-ar fi fost o actriţă atît de slabă.

– Fabulos, nu-i aşa? se opri Ryan, înlănţuindu-şi degetele printre ale ei, pe cînd admira splendida catedrală care domina oraşul.

– Într-adevăr. Cupola lui Brunelleschi a fost o re-

voluție în arhitectură. N-a folosit schele. Giotto a făcut proiectul campanilei, dar n-a apucat s-o vadă terminată.

Își potrivi mai bine ochelarii de soare.

– Fațada neo-gotică de marmură îi reproduce stilul, dar a fost adăugată în secolul al nouăsprezecelea.

Își dădu părul la o parte din față și văzu că Ryan îi zîmbea.

– Ce e?

– Ții într-un mod foarte interesant lecția de istorie, domnișoară doctor Jones.

Cînd Miranda își șterse cu grijă orice expresie de pe față, Ryan i-o încadră între mîini:

– Nu nu. N-a fost un banc, ci un compliment, îi atinse el ușor obrajii cu degetele; cît de multe locuri sensibile, reflectă. Mai spune-mi și altceva.

Dacă rîdea de ea, se pricepea de minune să se prefacă. Prin urmare, riscă:

– Michelangelo l-a sculptat pe „David" în curtea de la Museo dell'Opera del Duomo.

– Zău?

O spusese atît de serios, încît buzele Mirandei tresăriră.

– Zău. De asemenea, l-a copiat pe „Sfîntul Ioan" al lui Donatello pentru „Moise". Un adevărat compliment. Dar mîndria muzeului, după părerea mea, este „Piet". Despre chipul lui Nicodim se crede că e autoportret, executat superb. Dar fața Mariei Magdalena din aceeași sculptură e inferioară, lucrată evident de un elev de-al lui. Nu mă săruta, Ryan, se grăbi ea, închizînd ochii, cînd gura lui se apropie la un deget distanță. Complici lucrurile.

– Trebuie să fie simple?

– Da, deschise ea din nou ochii, privindu-l fix. În cazul de față, da.

– În mod normal, aș fi de aceeași părere, îi mîngîie el buzele cu degetul mare, îngîndurat. Ne simțim atrași unul de altul, ceea ce ar trebui să fie simplu. Dar se pare că nu e.

Își coborî mîinile pe umerii ei, apoi în lungul brațelor,

pînă la încheieturi. Miranda avea pulsul rapid şi puternic, şi în condiţii fireşti l-ar fi bucurat. Ryan, însă, făcu un pas înapoi:

– Okay, să rămînă cît mai simplu posibil. Du-te şi stai acolo.

– De ce?

– Ca să te fotografiez, iubito, îşi coborî el ochelarii de soare pe nas, făcîndu-i cu ochiul. Vrem să le arătăm pozele tuturor prietenilor noştri de-acasă, nu-i aşa, Abby?

Deşi i se părea de un prost gust criminal, Miranda poză în faţa marelui Duomo, lîngă sute de alţi vizitatori, lăsîndu-l s-o fotografieze cu magnifica marmură albă, verde şi roz din spate.

– Iar acum, fă-mi tu mie una, se apropie Ryan, cu pretenţiosul său *Nikon* în mînă. În esenţă, ocheşti şi tragi. Ajunge să...

– Ştiu cum funcţionează o cameră, îi smulse ea aparatul din mînă, ...Kevin.

Făcu un pas înapoi, se opri şi vizualiză. Poate că inima îi şovăi puţin. Arăta uluitor, înalt, brunet şi zîmbind ţanţoş în obiectiv.

– Poftim. Acum eşti mulţumit?

– Aproape.

Agăţă doi turişti, care acceptară bucuroşi să-i fotografieze pe tinerii americani.

– E ridicol, bombăni Miranda, pomenindu-se că poza încă o dată, cu Ryan ţinînd-o de mijloc.

– Asta-i pentru mama, răspunse el, după care, cedînd unui impuls, o sărută.

Un stol de porumbei îşi luară zborul, într-un iureş de aripi şi stîrnind o adiere. Miranda nu avu timp să se opună sau să se ferească. Gura lui era caldă, fermă, lunecînd peste a ei în timp ce braţul de pe talie o trăgea mai aproape. Sunetul scăzut pe care-l scoase nu avea nimic de protest în el. Mîna pe care i-o ridică spre faţă nu voia decît să-l ţină lîngă ea.

Soarele era alb, orbitor, văzduhul plin de sunete. Iar inima ei tremura în pragul a ceva extraordinar.

Fie se retrăgea, fie se prăbuşea, îşi spuse Ryan. Se întoarse cu buzele în palma ei.

– Scuză-mă, spuse, fără să zîmbească. Îi era cam greu să-şi revină. Cred că m-a furat momentul.

Şi o lăsă acolo, cu genunchii tremurînd, ca să-şi ia aparatul înapoi.

Şi-l puse la loc, luă sacoşa cu cumpărături şi, cu ochii într-ai ei, îi întinse o mînă:

– Să mergem.

Miranda aproape că uitase planul, scopul prezenţei lor acolo. Dînd din cap, îşi potrivi pasul după al lui.

Cînd ajunseră la porţile vechiului palat, Ryan scoase ghidul din buzunarul de la spate; ca orice bun turist.

– A fost construit în 1255, spuse el. Din secolul al şaisprezecelea pînă la jumătatea secolului al nouăsprezecelea, a fost închisoare. Execuţiile aveau loc în curte.

– Foarte potrivit, în situaţia dată, bombăni ea. Şi cunosc şi eu istoria.

– Domnişoara doctor Jones cunoaşte istoria, Abby, iubito, îi dădu el o palmă afectuoasă la fund.

În clipa cînd ajunseră în sala principală de la parter, îşi scoase camera video.

– Extraordinar, Abby, nu-i aşa? Uită-te la ăsta – a dat cîteva pe gît, nu?

Îndreptă camera spre splendidul „Bacchus" de bronz, apoi începu să panorameze lent prin sală.

– Stai numai pîn-au să vadă Jack şi Sally. Or să se înverzească de invidie.

Întoarse camera spre o uşă, unde un paznic stătea cu ochii pe vizitatori.

– Plimbă-te, mîrîi el, printre dinţi. Fă pe uimita şi pe burgheza.

Mirandei îi transpirau palmele. Era ridicol, desigur. Aveau tot dreptul să se afle acolo. Nimeni nu putea şti ce se întîmpla în capul ei. Dar inima îi bătea dureros în piept, pe cînd dădea ocol sălii.

– Groaznic de frumos, nu-i aşa?

Tresări puţin, cînd Ryan apăru lîngă ea, prefăcîndu-se că admira „Adam şi Eva" de Bandinelli.

– E o piesă importantă a epocii.

– Numai datorită vechimii. Arată ca doi mahalagii care îşi fac fiecare weekend într-o colonie de nudişti. Hai să vedem păsările lui Giambologna, în loggia.

După o oră, Miranda începu să suspecteze că o mare parte din activitarea infracţională implica o muncă istovitoare. Intrau prin toate spaţiile publice, imortalizînd pe banda video fiecare colţ. Şi uitase că Sala dei Bronzetti conţinea cea mai valoroasă colecţie din Italia de bronzuri renascentiste. Întrucît o duceau cu gîndul la „David", începu iarăşi să se enerveze.

– Încă n-ai terminat?

– Aproape. Du-te şi flirtează cu paznicul de-acolo.

– Ba să mă scuzi.

– Distrage-i atenţia, coborî Ryan camera, descheind rapid primii doi nasturi de la bluza apretată de bumbac a Mirandei.

– Ce naiba faci?

– Mă asigur că va fi atent la tine, *cara*. Pune-i cîteva întrebări, vorbeşte italiana prost ca în ghid, dă din gene şi fă-l să se simtă important.

– Tu ce-ai să faci?

– Nimic, dacă nu-i poţi distrage atenţia cinci minute. Atîta timp să-mi acorzi, apoi întreabă-l unde-i toaleta şi porneşte într-acolo. Ne întîlnim în curte, peste zece minute.

– Dar...

– Hai, se răsti el, cu o inflexiune tăioasă în glas. Sînt exact atîţia oameni aici ca să-mi reuşească.

– Of, Doamne. Bine.

Stomacul i se înclină spre genunchii tremurînzi, cînd se întoarse să-l interpeleze pe paznic.

– Ăă... *scusi,* începu ea, pronunţînd cuvîntul cu un puternic accent american. *Per favore...*

Văzu ochii paznicului coborînd spre deschizătura bluzei, pentru a reveni apoi către faţa ei, cu un zîmbet. Înghiţi un nod şi-şi desfăcu mîinile, neajutorată:

– *English?*

– *Si, signora,* puţin.

– O, minunat.

Experimentă cu fîlfîitul din gene şi văzu, după căldura din zîmbetul paznicului, că acele trucuri jalnice chiar dădeau rezultate.

– Am studiat italiana înainte de a pleca, dar toate mi se învălmăşesc în cap. Sînt aşa de împrăştiată. E îngrozitor, nu, că americanii nu vorbesc o a doua limbă, cum obişnuiesc europenii?

Ochii lui sticloşi îi dădură de înţeles că vorbea prea repede ca s-o poată urmări. Cu atît mai bine.

– Totul e atît de frumos aici. Mă întreb dacă mi-aţi putea spune ceva despre...

Alese o sculptură la întîmplare.

Ryan aşteptă pînă văzu atenţia paznicului concentrată asupra decolteului Mirandei, pentru a reveni apoi, după care scoase o agrafă subţire din buzunar şi se apropie de o uşă laterală.

Mergea destul de uşor, chiar şi lucrînd cu mîinile la spate. Administraţia muzeului nu se prea aştepta ca vizitatorii să vină utilaţi cu şperacle sau să încerce intrarea în încăperi încuiate, ziua-n amiaza mare.

Planul muzeului se afla într-un fişier, pe una din dischetele lui. Precum şi alte cîteva zeci. Dacă sursa era demnă de încredere, Ryan avea să găsească după uşă ceea ce dorea, într-una din magaziile dezordonate de la acel nivel.

Atent la camera de luat vederi, trase de timp pînă cînd prin faţa lui se îmbulzi un grup de iubitori de artă.

Pînă să treacă, intră pe uşă şi o închise repede în urma lui.

Inspiră prelung, mulţumit, îşi trase mănuşile pe care le adusese în buzunar şi-şi flexă degetele. Nu putea pierde prea mult timp.

Era un labirint de cămăruţe pline cu statui şi tablouri, dintre care majoritatea aveau o disperată nevoie de restaurare. În general, după cum ştia, oamenii care-şi cîştigau existenţa cu ajutorul direct sau indirect al artei nu erau cei mai organizaţi din lume.

Îi atraseră atenţia mai multe piese, inclusiv o Madonă

cu ochi trişti şi umărul spart. Dar el căuta un cu totul alt gen de doamnă...

Sunetul unui fluierat atonal, însoţit de paşi, îl făcu să caute rapid un ascunziş.

Miranda aşteptă zece minute, apoi cincisprezece. După douăzeci, îşi frîngea mîinile pe banca din curte unde se aşezase, imaginîndu-şi cum ar fi fost să stea un timp într-o închisoare italiană.

Poate că aveau mîncare bună.

Cel puţin, în ultima vreme nu mai omorau hoţii, spînzurîndu-le leşurile sub ferestrele palatului Bargello, ca mărturie despre justiţia sumară.

Se uită încă o dată la ceas, frecîndu-şi gura cu degetele. Îl prinseseră, nu se îndoia. Chiar în acel moment, era interogat în cine ştie ce cămăruţă înăbuşitoare şi avea să-i trădeze numele fără pic de mustrare de cuget. Laşul.

Apoi îl văzu, venind agale prin curte ca un om fără nici cea mai mică grijă şi nici urmă de hoţie în suflet. Fu atît de uşurată, încît sări în picioare, aruncîndu-şi braţele pe după gîtul lui.

– Unde-ai fost? Crezusem că te-au...

O sărută, să o amuţească, dar şi pentru a profita de situaţie.

– Hai să bem ceva. O să stăm de vorbă, spuse el, cu gura lipită de a ei.

– Cum m-ai putut lăsa aici aşa? Ai spus zece minute şi a trecut aproape o jumătate de oră.

– A durat puţin mai mult.

Încă mai stăteau gură în gură, iar Ryan îi zîmbi:

– Ţi-a fost dor de mine?

– Nu. Mă întrebam ce-au diseară la cină, în închisoare.

– Ai puţină încredere, o luă el de mînă, legănîndu-i-o din mers. Acum ar merge de minune puţină brînză şi vin. Piazza della Signoria nu e la fel de pitorească precum altele, dar e aproape.

– Unde te-ai dus? întrebă Miranda. Mi-am făcut de

lucru cu paznicul cît am putut de mult, iar cînd m-am uitat, dispăruseşi.

– Voiam să văd ce e după uşa cu numărul trei. O fi fost aici un palat cîndva, şi crescătorie de curcani pe urmă, dar uşile interioare sînt o joacă de copii.

– Cum ai putut risca aşa, să intri într-o zonă interzisă, cu un paznic la nici trei metri distanţă?

– De obicei, aşa e cel mai uşor.

Se uită din mers într-o vitrină, reamintindu-şi să-şi găsească mai mult timp penru cumpărături.

– Am găsit-o pe doamna noastră, continuă el, nepăsător.

– Eşti iresponsabil, necugetat şi nimic altceva decît un egocentric... Ce???

– Am găsit-o, se lumină chipul lui într-un zîmbet ca soarele Toscanei. Şi nu cred că era prea fericită să adune praful în întuneric. Răbdare, îi mai spuse, înainte de a apuca să-l ia la întrebări. Mi-e sete.

– Ţi-e sete? Cum îţi poate sta minea la vin şi brînză, pentru numele lui Dumnezeu? Ar trebui să facem ceva. Să plănuim pasul următor. Nu putem să stăm sub umbrelă şi să bem *Chianti.*

– Ba exact asta o să facem şi nu te mai tot uita peste umăr ca şi cum ar fi *polizia* pe urmele noasre.

O trase spre umbrarul larg din faţa unei *trattoria* aglomerate, manevrînd printre mese spre una liberă.

– Ţi-ai ieşit din minţi. Cumpărături, suveniruri, scurte de piele pentru ţînci, rătăceli prin Bargello de parcă n-ai mai fi fost acolo în viaţa ta. Şi acum...

Se întrerupse, şocată, cînd Ryan o împinse pe un scaun. Mîna i se strînse cu putere peste a ei, în timp ce se apleca peste masă. Zîmbetul pe care i-l adresă era la fel de rece şi de aspru ca glasul lui:

– Acum, stăm aici un timp şi nu-mi mai faci dificultăţi.

– Dar...

– Nici un fel de greutăţi.

Zîmbetul i se înveseli, cînd îşi ridică privirea spre chelner. Întrucît camuflajul părea absurd pe moment, mitralie într-o italiană perfectă o comandă de vin local şi

diverse sortimente de brînză.

– Nu-ți voi tolera tentativele nenorocite de a mă brusca.

– Scumpo, vei tolera ceea ce-ți spun eu să tolerezi. Am luat-o pe doamna.

– Trăieşti cu impresia că... *Ce-ai spus?!?*

Roşeața care-i năvălise în obraji păli din nou.

– Cum adică, ai luat-o pe doamna?

– E sub masă.

– Sub...

Cînd fu pe punctul să-şi împingă scaunul înapoi, pentru a se arunca dedesubt, Ryan o strînse de mînă atît de tare, încît fu nevoită să-şi înăbuşe un țipăt.

– Uită-te la mine, *cara*, şi prefă-te că eşti îndrăgostită, îi ridică el la buze degetele strivite.

– Vrei să spui că ai intrat într-un muzeu şi ai ieşit cu bronzul, în toiul zilei?

– Sînt priceput. Ți-am spus.

– Dar tocmai acum? Acum? Ai lipsit doar treizeci de minute.

– Dacă nu intra un paznic în magazie să tragă o gură de vin, ar fi durat doar pe jumătate.

– Dar ai spus că trebuie să studiem terenul, să-l marcăm, să facem măsurători, să simțim atmosfera.

Ryan îi sărută iarăşi degetele.

– Am mințit.

Îi ținu mîna într-a lui, continuînd s-o privească visător în ochi, pe cînd chelnerul puse pe masă vinul şi brînzeturile. Recunoscîndu-i ca fiind îndrăgostiți, le zîmbi indulgent şi-l lăsă singuri.

– Ai mințit.

– Dacă-ți spuneam că urma s-o iau, ai fi fost neliniştită, nervoasă şi, foarte probabil, ai fi încurcat totul.

Turnă vin pentru amîndoi, îl gustă şi dădu din cap laudativ.

– Vinul din regiunea asta e excepțional. Nu-l încerci?

Holbîndu-se mai departe la el, Miranda ridică paharul şi dădu pe gît conținutul din cîteva înghițituri prelungi. Devenise complice la furt.

– Dac-ai de gînd să bei aşa, mai bine dizolvă-l puţin, zise el tăind o felie de brînză. Poftim.

Îi dădu mîna la o parte, luînd sticla.

– Cînd ai intrat, ştiai că urma să faci aşta.

– Cînd am intrat, ştiam că dacă se ivea ocazia, aveam să fac înlocuirea.

– Care înlocuire?

– Cu bronzul pe care l-am cumpărat înainte. L-am pus în locul ei. Ţi-am mai spus, majoritatea oamenilor văd ceea ce se aşteaptă să vadă. În magazie este statuia de bronz a unei femei. Sînt toate şansele ca nimeni să nu observe că e alta, pentru o bună bucată de timp.

Gustă puţină brînză, îi plăcu şi-şi puse pe o crochetă.

– Iar atunci, o vor căuta pe cea iniţială, probabil crezînd că a fost mutată. Iar cînd n-o vor găsi, nu vor putea şti cînd a dispărut. Dacă norocul e de partea noastră, la ora aia vom fi oricum în State.

– Trebuie s-o văd.

– Avem timp şi pentru asta. Trebuie să-ţi spun că, atunci cînd ştii că furi un fals... nu mai este la fel de palpitant.

– Nu? murmură ea.

– Nnţ. Şi am să simt lipsa palpitaţiilor ăstora, cînd mă voi fi retras complet. Apropo, ai făcut treabă bună.

– Aha...

Ea nu simţea nici un fel de palpitaţii, numai un gol în stomac.

– Diversiunea cu paznicul. Mai bine fortifică-te, zise Ryan oferindu-i din nou brînză. Mai avem de lucru.

Era ireal, să stea în camera de hotel, cu „Doamna Întunecată" în mîini. O examina cu atenţie, observînd de unde fuseseră prelevate mostre şi pilituri, apreciind greutatea, criticînd stilul.

Era o lucrare graţioasă şi splendidă, cu patina verde-albăstruie conferindu-i demnitatea vechimii.

O puse pe masă, lîngă „David".

– E formidabilă, comentă Ryan, pufăind din trabuc. Ai desenat-o foarte exact. Nu i-ai prins spiritul, dar ai

reținut cu siguranță detaliile. Ai fi o graficiană mai bună, dacă ai pune puțin suflet în ce lucrezi.

– Nu sînt graficiană, răspunse ea, cu gîtlejul uscat ca nisipul. Sînt om de știință, iar ăsta nu e bronzul pe care l-am expertizat.

Ryan își înălță o sprînceană.

– De unde știi?

Nu-i putea spune că senzația era alta. Nici măcar față de ea însăși nu putea recunoaște că pur și simplu n-o furnicau la fel degetele cînd îl ținea în mîini. Așa că îi prezentă date concrete.

– Este foarte posibil ca o persoană cu experiență să recunoască opere din secolul douăzeci doar la un examen vizual. În cazul de față, evident, nu m-aș baza numai pe atît. Dar am recoltat pilitură. De aici, și de aici, arătă ea cu degetul partea dinapoi a gambei și curbura umărului. Pe piesa asta nu e nici un semn. Laboratorul lui Ponti a prelevat mostre din spate și de la bază. Astea nu sînt urmele lăsate de mine. Am nevoie de echipamente și însemnările mele, pentru confirmare, dar nu e bronzul la care am lucrat.

Gînditor, Ryan scutură havana în scrumieră.

– Mai întîi să verificăm.

– N-o să mă creadă nimeni. Chiar dacă voi confirma, nimeni nu va crede că ăstă nu e bronzul inițial:

Îl măsură cu privirea:

– De ce-ar face-o?

– Te vor crede, cînd găsim originalul.

– Cum...

– la-le pe rînd, domnișoară doctor Jones. Mai întîi, schimbă-te. Negrul merge cel mai bine pentru o seară distractivă cu pătrundere prin efracție. Cu transportul rezolv eu.

Miranda își umezi buzele:

– Mergem la *Standjo?*

– Ăsta-i planul.

O sîrnți că era gata să se opună și se rezemă în scaun:

– Doar dacă nu preferi să-i telefonezi mamei tale,

să-i explici totul şi să-i ceri puţin timp de laborator.

Cu o expresie rece, Miranda se ridică.

– Mă duc să mă schimb.

Uşa dormitorului nu avea broască, aşa că trase scaunul de la birou şi îl fixă sub mîner. O făcea să se simtă mai bine. Se folosea de ea, la altceva nu putea să se gîndească, de parcă n-ar fi fost decît o unealtă oarecare. Ideea parteneriatului dintre ei era o iluzie. Iar acum, îl ajutase să fure.

Şi se pregătea să prade firma familiei ei. Cum l-ar fi oprit, dacă se hotăra să facă mai mult decît o expertiză elementară?

Îl auzi vorbind la telefonul din salon şi se schimbă încet cu o bluză şi pantaloni negri. Avea nevoie de un plan al ei propriu, de ajutorul cuiva de încredere.

– Trebuie să cobor pînă la recepţie, strigă Ryan, prin uşă. Şi tu, grăbeşte-te. Vin într-un minut şi trebuie să mă schimb şi eu.

– Voi fi gata.

În clipa în care auzi uşa închizîndu-se, luă scaunul de la uşă.

– Fii acolo, fii acolo, fii acolo, murmură ea înnebunită, în timp ce smulgea din servietă agenda. Răsfoind-o, găsi numărul dorit şi îl formă.

– *Pronto.*

– Giovanni, Miranda la telefon.

– Miranda?

În glas i se simţea nu plăcerea, ci îngrijorarea.

– Unde eşti? Fratele tău a...

– Sînt în Florenţa, îl întrerupse ea. Trebuie să ne vedem imediat. Te rog, Giovanni, vino la Santa Maria Novella, înăuntru. În zece minute.

– Dar...

– Te rog, e ceva vital.

Închise repede şi, cu mişcări grăbite, acoperi la nimereală bronzurile cu plasticul de împachetat şi le îndesă la ioc în geantă. Luă geanta şi poşeta şi ieşi în fugă.

Coborî pe scară, alergînd pe treptele mochetate, cu inima bubuindu-i în piept şi braţele chinuite de greutatea

genții. La parter, încetini și ieși.

Îl văzu pe Ryan la recepție, conversînd vesel cu recepționerul. Nu putea risca să traverseze holul și încercă să se strecoare, nevăzută, pe după colț, după care fugi prin salon. Merse mai departe, ieșind pe ușile de sticlă în curtea frumos îngrijită, cu piscina scînteietoare și copacii umbroși. Porumbeii se împrăștiară din calea ei.

Deși geanta era grea, nu se opri să-și tragă respirația pînă cînd nu ocoli clădirea și ajunse în stradă. Chiar și atunci, zăbovi doar atît cît să mute greutatea dintr-o mînă în cealaltă, aruncînd o privire neliniștită în urmă. După care porni direct spre biserică.

Santa Maria Novella, cu modelele sale de marmură verde și albă, era la cîțiva pași de hotel.

Miranda își stăpîni imboldul de a fugi și intră în naosul răcoros, semiobscur. Cu picioarele moi, găsi o banchetă lîngă partea stîngă a altarului. Odată ajunsă acolo, încercă să înțeleagă ce naiba făcea.

Ryan avea să se înfurie și nu era sigură cîtă violență pîndea sub suprafața lui elegantă. Dar făcea lucrul cel mai potrivit, singurul lucru logic.

Pînă și copia trebuia protejată pînă ajungeau la o concluzie clară. Nu puteai avea încredere într-un om care-și cîștiga existența din furt.

Giovanni avea să vină, își spuse ea. Îl cunoștea de ani de zile. Oricît de cochet, oricît de excentric era, avea sufletul unui om de știință. Și îi fusese întotdeauna prieten. Avea s-o asculte, să judece. Avea s-o ajute.

Încercînd să se calmeze, închise ochii.

Plutea ceva anume în aerul acelor clădiri, temple ale vechimii, credinței și puterii. La anumite niveluri, în religie fusese vorba întotdeauna de putere. Aici, acea putere se manifestase în arta de mare valoare, din care atît de multă fusese plătită din banițele familiei de Medici.

Își cumpărau nemurirea sufletului? se întrebă ea. Își echilibrau faptele rele și păcatele creînd grandoarea unei biserici? Lorenzo își înșelase soția cu Doamna Întunecată – oricît de acceptabile erau pe-atunci aventurile de

acest gen. Iar cel mai mare protejat al lui o imortalizase în bronz.

Ştiuse, oare?

Nu, nu, îşi aminti ea, era deja mort cînd se turnase bronzul. Giulietta trecuse la Piero, sau la unul dintre verii mai tineri.

N-ar fi renunţat la puterea pe care i-o aducea frumuseţea ei, refuzînd un nou protector. Era prea deşteaptă pentru aşa ceva, prea practică. Ca să prospere, sau măcar să supravieţuiască în acea perioadă, o femeie avea nevoie de scutul unui bărbat, sau de propria ei bogăţie, de o ascendenţă acceptabilă.

Sau de frumuseţe, cu o minte lucidă şi o inimă rece, care ştiau cum s-o folosească.

Giulietta ştiuse.

Înfiorîndu-se, Miranda deschise din nou ochii. Bronzul conta acum, îşi aminti ea, nu femeia. Ştiinţa, nu speculaţia, avea să rezolve misterul. Auzi paşii repezi şi se încordă. O găsise. O,. Doamne. Sări în picioare, răsucindu-se, şi fu cît pe ce să plîngă de uşurare.

– Giovanni.

Membrele i se înmuiară, cînd înaintă spre el să-l îmbrăţişeze.

– *Bella*, ce cauţi aici? o îmbrăţişă şi el, cu un amestec de exasperare şi de afecţiune. De ce mă chemi cu teamă în voce şi-mi dai întîlnire ca unui spion?

Privi spre altarul înalt.

– Şi în biserică.

– E linişte, e sigur. Ca în orice sanctuar, zîmbi ea vag, retrăgîndu-se. Vreau să-ţi explic, dar nu ştiu cît timp am. De- acum, ştie că am plecat şi o să mă caute.

– Cine?

– E prea complicat. Stai jos puţin.

Vorbea în şoaptă, aşa cum se cuvenea în biserici şi în conspiraţii.

– Giovanni, bronzul. „Doamna Întunecată" – era un fals.

– Miranda, eu stau aşa şi-aşa cu engleza, dar, ca să existe un fals, trebuie să ai ce să falsifici. Bronzul era o

făcătură, o glumă proastă, o...

Îşi căută cuvîntul.

– Un ghinion, se hotărî el. Autorităţile l-au interogat pe instalator, dar se pare că şi el s-a lăsat păcălit. Aşa se spune? Cineva spera ca statuia să treacă drept autentică şi a fost cît pe ce să reuşească.

– *Era* autentică.

Giovanni o luă de mîini:

– Ştiu că ţi-e greu.

– Ai văzut rezultatele expertizei.

– *Si*, dar...

O durea să vadă îndoiala şi suspiciunea în ochii unui prieten.

– Crezi că le-am măsluit?

– Cred că s-au strecurat unele greşeli. Ne-am grăbit prea tare, cu toţii. Miranda...

– Graba nu modifică rezultatele. Acel bronz era real. Ăsta este o imitaţie, se aplecă ea şi ridică pe geantă statueta împachetată.

– Ce-i asta?

– Copia. Cea pe care a testat-o Ponti.

– *Dio mio!* Cum ai luat-o? ridică el glasul, făcînd cîteva capete să se întoarcă. Se aplecă mai aproape, cu o strîmbătură, continuînd în şoaptă: Era la Bargello.

– N-are importanţă. Important e că ăsta nu-i bronzul cu care am lucrat noi. Vei vedea cu ochii tăi. După ce-l duci în laborator.

– În laborator? Miranda, ce-i nebunia asta?

– Este contrariul nebuniei.

Trebuia să se agaţe de acea convingere.

– Mi s-a interzis accesul la *Standjo*. Toate documentele sînt acolo, Giovanni, şi echipamentele. Am nevoie de ajutorul tău. În geanta asta e şi un „David" de bronz. Tot un fals. L-am testat deja. Dar vreau să le iei pe amîndouă, să le examinezi, să faci ce teste poţi. Vei compara rezultatele de la bronzul Fiesole cu cele ale analizelor iniţiale. Şi vei dovedi că nu e acelaşi bronz.

– Miranda, fii raţională. Chiar dacă fac ceea ce-mi cer, nu va dovedi decît că te-ai înşelat.

– Ba nu. Ia însemnările mele, şi pe ale tale. Şi pe-ale lui Richard. Fă testele, compară-le. Nu se poate să ne fi înşelat cu toţii, Giovanni. Aş face-o eu însămi, dar sînt unele complicaţii.

Se gîndi la Ryan, furios; scormonind tot oraşul după ea şi bronzuri.

– Iar dacă le fac eu, nu voi mai convinge pe nimeni. E nevoie de cineva obiectiv. Şi numai în tine pot avea încredere.

Îi strînse mîinile, ştiind că miza pe slăbiciunea lui pentru prietenie. Şi-ar fi putut stăpîni lacrimile care-i înotau în ochi, dar erau sincere.

– E vorba de reputaţia mea, Giovanni. De munca mea, viaţa mea.

Giovanni înjură încet, apoi se strîmbă; amintindu-şi unde se afla. Adăugă repede o rugăciune şi-şi făcu cruce.

– Nu vei fi decît cu atît mai nefericită.

– Mai nefericită decît sînt nu se poate. Pentru prietenia noastră, Giovanni. Pentru mine.

– Voi face ceea ce-mi ceri.

Miranda închise strîns ochii, în timp ce îi creştea inima de recunoştinţă.

– La noapte, neîntîrziat.

– Cu cît mai curînd, cu atît mai bine. Laboratorul e închis pentru cîteva zile, aşa că nu va şti nimeni.

– Închis, de ce?

Pentru prima oară, Giovanni zîmbi:

– Mîine, frumoasa mea păgînă, e Vinerea Mare.

Nu aşa intenţionase să-şi petreacă sărbătorile. Oftă, atingînd geanta cu vîrful piciorului.

– Unde te găsesc cînd termin?

– Te caut eu.

Se aplecă să-i atingă buzele cu ale ei.

– *Grazie, Giovanni. Miile grazie.* Niciodată nu te voi putea recompensa pentru asta.

– O explicaţie, cînd termin, ar fi un bun început.

– Una completă, îţi promit. O, mă bucur atît de mult că te văd. Aş vrea să mai pot rămîne, dar trebuie să mă

întorc şi... în fine, să suport consecinţele, cred că pot spune. Voi găsi eu o cale de a-ţi telefona, mîine dimineaţă. Să ai mare grijă de ele, adăugă, împingînd geanta spre el cu piciorul. Aşteaptă un minut, două, înainte de a pleca, te rog. Pentru orice eventualitate.

Îl mai sărută o dată, cu căldură, şi plecă.

De vreme ce nu privi nici la stînga, nici la dreapta, nu văzu silueta care stătea în penumbră, întoarsă ca pentru a contempla frescele şterse ale Infernului lui Dante.

Nu simţi furia, nici ameninţarea.

I se luase o piatră de pe inimă, povara care-i apăsa capul, sufletul, conştiinţa. Ieşi în lumina aurie a soarelui ce cobora la apus. Pe baza probabilităţii ca Ryan s-o fi căutat mergînd pe jos, porni în direcţia opusă hotelului, spre rîu.

Nu era bine, îşi spuse, s-o găsească înainte de a se fi îndepărtat cît mai mult de Giovanni.

Era un drum lung şi avu timp să se calmeze, să gîndească şi, pentru prima oară, să mediteze la perechile care se plimbau, de mînă, privindu-se sau îmbrăţişîndu-se lung.

Giovanni îi spusese odată că în aerul Florenţei plutea romantismul şi nu trebuia decît să-l miroasă.

Gîndul o făcu să zîmbească, apoi să ofteze.

Pur şi simplu nu era croită pentru idile. Şi n-o dovedise? Singurul om care o atîtase vreodată pînă la durere era un hoţ cu tot atîta integritate ca o ciupercă.

Îi era mai bine, mult mai bine, singură. Cum îi fusese dintotdeauna.

Ajunse la rîu, privind soarele care asfinţea cu ultimele raze sclipind pe apă. Cînd în spatele ei răsună un duduit de maşină, cînd motorul fu ambalat violent, nervos, ştiu că o găsise. Ştiuse că avea s-o găsească.

– Urcă.

Întoarse capul, îi văzu chipul furios, felul cum mînia putea transforma ochii aceia aurii şi calzi într-o gheaţă ucigătoare. Acum era îmbrăcat complet în negru, la fel ca ea, şi stătea călare pe o motocicletă albastră. Vîntul îi răvăşise părul. Arăta periculos şi absurd de sexy.

– Pot merge pe jos, mulțumesc.

– Urcă, Miranda. Fiindcă, dacă va trebui să cobor şi să te pun eu pe motocicletă, o să te doară.

Întrucît singura alternativă era aceea de a fugi ca o lașă şi, cel mai probabil, numai pentru a fi călcată cu motocicleta, ridică din umeri, cu nepăsare. Merse la bordură şi ridică un picior, aşezîndu-se în spatele lui. Se prinse de şa ca să nu cadă.

Dar, cînd motocicleta porni ca un bolid, instinctul de conservare o învinse, făcînd-o să-l cuprindă strîns cu brațele.

Capitolul 17

– Cred că la urma urmei tot ar fi trebuit să folosesc cătuşele.

După ce străbătuse străzile înguste şi întortocheate cu o viteză şi o nepăsare potrivite cu starea lui de spirit, Ryan frînă brusc în Piazzale Michelangelo.

Părea un loc adecvat, cu o seducătoare vedere peste toată Florența şi colinele toscane înălțîndu-se în spate. Avea şi discreția necesară, în caz că se hotăra să treacă la violență.

Piața era aproape goală, cu vînzătorii ce umpleau zona plecați pentru seara aceea şi cu o furtună sumbră adunîndu-şi norii la apus, unde soarele se ținea plecat pe linia orizontului.

– Jos, ordonă el, aşteptînd-o să-şi desprindă mîinile de mijlocul lui. Îi trăsese cîteva sperieturi bune pe drum. Aşa şi voise.

– Conduci ca un dement.

– Jumate italian, jumate irlandez. La ce te-aşteptai?

Coborî şi el, apoi o tîrî spre zid, sub care Florența se întindea ca un giuvaer vechi. Mai erau cîțiva turişti care

făceau fotografii cu marea fîntînă, dar, întrucît erau japonezi, bănuia că putea risca s-o muştruluiască fie în engleză, fie în italiană. O alese pe cea din urmă, găsind-o mai pasională.

– Unde-s?

– În siguranţă.

– Nu te-am întrebat cum sînt, ci unde. Ce-ai făcut cu bronzurile?

– Cel mai logic lucru. Vine furtuna, spuse ea, cînd un fulger linse cerul cu acelaşi sfîrîit tăios ca al nervilor ei din stomac. Ar trebui să ne adăpostim undeva.

Ryan nu făcu decît s-o împingă spre perete, ţinînd-o acolo, cu trupul lipit de al ei.

– Vreau bronzurile, Miranda.

Rămase înfruntîndu-i privirea. N-avea să ceară ajutorul celor cîtorva turişti. Îşi făgăduise să rezolve situaţia prin forţe proprii.

– Pentru tine nu au nici o valoare.

– Asta eu hotărăsc. Ce dracu', am avut încredere în tine.

Din ochii Mirandei ţîşniră flăcări.

– Vrei să spui că nu m-ai putut încuia în hotel, cum ai făcut la tine acasă.

Vorbea încet, cu vocea deja răguşită, acum mai aspră din cauza enervării.

– Nu m-ai putut lăsa să aştept ca la Bargello, cînd mi-ai luat-o înainte şi ai acţionat fără să-mi spui ce planuri aveai. De data asta, ţi-am luat-o *eu* înainte.

O cuprinse cu braţele, arătînd ca doi îndrăgostiţi prea captivaţi unul de altul pentru a mai lua în seamă furtuna sau oraşul. Strînsoarea lui îi tăia respiraţia.

– Ai luat-o înainte şi ce-ai făcut?

– Nişte aranjamente. Mă doare.

– Ba încă nu. A trebuit să le dai cuiva. Maică-ti. Nu, conchise el, cînd Miranda continuă să-l privească. Nu mamei tale. Încă mai speri s-o faci să ţi se tîrască la picioare fiindcă s-a îndoit de tine. Ai un amic aici în Florenţa, domnişoară doctor Jones, unul pe care l-ai putut duce cu zăhărelul să ascundă bronzurile pînă credeai

c-aveam să mă dau bătut? Şi-acum, le vreau înapoi – pe amîndouă.

Tunetul bubui, rostogolindu-se mai aproape.

– Ţi-am spus, sînt în siguranţă. Am aranjat. Am făcut ce-am considerat că era mai bine.

– Par cumva să dau o ceapă degerată pe ce consideri tu?

– Vreau să dovedesc că sînt nişte copii. Şi tu la fel. Dacă fac eu testele şi comparaţiile, se poate susţine că le-am falsificat. N-am ajunge nicăieri. Sarcina ta a fost să iei bronzul de la Bargello, a mea e să determin cum se poate dovedi că e o imitaţie.

– Le-ai dat cuiva de la *Standjo,* se retrase el doar atîta cît să-i poată lua faţa între mîini. Chiar atît de idioată eşti?

– I le-am dat cuiva de încredere, unui om pe care-l cunosc de ani de zile.

Trase adînc aer în piept, sperînd să răspundă furiei cu glasul raţiunii.

– Va face expertiza, fiindcă l-am rugat eu. Iar mîine, îl caut şi obţin rezultatele.

Ryan simţi o poftă nebună s-o dea cu capul de zid, numai pentru a vedea dacă era într-adevăr atît de tare pe cît bănuia.

– Urmăreşte logica asta, domnişoară doctor Jones. „Doamna Întunecată" e falsă. Prin urmare, cineva de la *Standjo* a făcut copia. Cineva care ştie ce vor arăta testele, cum s-o facă să pară destul de reală pentru a trece de examenele preliminare, cineva care, foarte probabil, are o sursă dispusă să plătească o sumă fabuloasă pentru original.

– N-ar face asta. Munca lui e prea importantă pentru el.

– Şi a mea e importantă pentru mine. Să mergem.

– Unde?

O trăgea deja prin piaţă, spre motocicletă, cînd căzură primii stropi de ploaie.

– La laborator, scumpo. Să ne interesăm cum progresează prietenul tău.

– Nu înțelegi? Dacă intrăm în laborator, testele nu vor mai avea nici o valoare. Nimeni nu mă va crede.

– Uiți că eu te cred deja. Face şi asta parte din problemă. Şi-acum urcă sau te las aici şi rezolv singur toată afacerea.

Miranda stătu pe gînduri, după care conchise că ultimul lucru de care avea nevoie Giovanni era Ryan, năvălind furios în laborator.

– Lasă-l să facă expertiza, îşi împinse ea din față părul ud. Numai aşa va fi valabilă.

Ryan se mulțumi să ambaleze motorul.

– Urcă.

Se aşeză în şa şi, în timp ce motocicleta pornea din piață, încercă să se convingă că avea să-l facă să judece rațional cînd ajungeau la *Standjo*.

La jumătate de cvartal distanță, Ryan opri motocicleta printre alte cîteva, la marginea drumului.

– Să faci liniște, spuse el, coborînd să scoată nişte pungi din buzunarele şeii. Fă ce-ți spun eu şi ia-o pe asta.

Îi îndesă în mîini o pungă, apoi o apucă strîns de braț şi porni cu ea în lungul străzii.

– Intrăm prin spate, în caz că e cineva destul de curios ca să se uite afară, în ploaie. Mergem direct spre laboratorul foto de pe scară.

– De unde cunoşti locurile?

– Îmi fac şi eu cercetările mele. Am pe dischetă planurile întregii clădiri.

Ocoli pînă în spatele clădirii, unde scoase o pereche de mănuşi chirurgicale.

– Pune-ți-le.

– N-o să...

– Am spus să taci şi să faci ce-ți zic eu. Mi-ai cauzat deja mai multe greutăți decît era necesar. Voi bloca alarma din sectorul ăsta, ceea ce înseamnă că nu te îndepărtezi de mine mai mult decît un pas, cît sîntem înăuntru.

În timp ce vorbea, îşi trase şi el mănuşile, fără să-i pese de ploaia care şiroia peste ei.

– Dacă e nevoie să intrăm în altă zonă a clădirii, rezolv dinăuntru cu securitatea. Va fi mai uşor. Paznici nu sînt, totul e electronic, aşa că nu riscăm să dăm peste altcineva cu excepţia bunului tău amic care lucrează de sărbători.

Miranda dădu să protesteze din nou, apoi se abţinu. Îi trecu prin minte că, odată ce intra, urma să-l aibă alături şi pe Giovanni. Cu siguranţă, amîndoi împreună puteau face faţă unui hoţ enervant.

– Dacă nu e înăuntru, cu bronzurile, am să te fac să-ţi pară foarte rău.

– E acolo. Mi-a dat cuvîntul lui.

– Mhm, la fel cum mi l-ai dat şi tu pe al tău.

Ryan se apropie de uşă, lăsîndu-şi geanta jos pentru a se pregăti de acţiune. Apoi, ochii i se îngustară, în timp ce privea instalaţia de lîngă uşă.

– Alarma e scoasă din funcţiune, murmură el. Prietenul tău este neglijent, domnişoară doctor Jones. N-a deschis din nou sistemul, din interior.

Miranda nu luă în seamă fiorul care-i străbătu pielea.

– Probabil n-a crezut că e necesar.

– Mm-hmmm. Uşa este încuiată, totuşi. Se închide automat. O rezolvăm noi.

Desfăşură o fîşie de piele moale, ascunzînd instrumentele cu trupul său, pe cît de bine putea. Mai tîrziu, trebuia să le şteargă de umezeală. Nu putea risca să-i ruginească.

– N-ar trebui să dureze mult, dar ţine totuşi ochii deschişi.

Fredona uşor, o frază muzicală pe care Miranda o recunoscu din *Aida*. Îşi încrucişă braţele pe piept, îi întoarse spatele şi rămase cu privirea în ploaia torenţială.

Cei care instalaseră sistemul de alarmă nu doriseră să desfigureze cu încuietori moderne frumoasa uşă veche. Clanţele de aramă erau în formă de heruvimi cu feţe triste, potriviţi cu arhitectura medievală, păzind o serie de broaşte eficiente, dar discrete pe plan estetic.

Ryan clipi să-şi alunge ploaia din ochi, dorindu-şi vag o umbrelă.

Trebuia să lucreze numai pe pipăite. Răpăitul ploii îl împiedica să audă slabul şi mulţumitorul ţăcănit al lamelelor. Dar solidele încuietori britanice cedau una cîte una.

– Adu geanta, ceru el, cînd deschise uşa masivă.

Cu ajutorul creionului-lanternă, lumină drumul spre scară.

– Îi explici prietenului tău că te ajut, iar mai departe mă descurc eu. Dacă e aici, adică.

– Am spus că va fi aici. Mi-a promis.

– Atunci, îi place să lucreze pe întuneric, îndreptă Ryan raza lanternei înainte. Ăsta-i laboratorul tău, nu?

– Da, răspunse Miranda, încruntîndu-se; înăuntru era întuneric beznă. Înseamnă că încă n-a ajuns.

– Cine a închis alarma?

– Păi... O fi în laboratorul de chimie. E domeniul lui.

– Verificăm într-un minut. Pînă atunci, vom vedea dacă însemnările tale mai sînt în birou. Pe-aici?

– Da, pe uşă şi la stînga. N-a fost decît temporar biroul meu.

– Ai înregistrat datele pe hardul computerului?

– Da.

– Atunci, le vom obţine.

Uşile erau descuiate, ceea ce-l bucură. Hotărît să procedeze prudent, stinse lanterna.

– Rămîi în spatele meu.

– De ce?

– Fă ce-ţi zic.

Se strecură pe uşă, protejîndu-i trupul cu al lui. Timp de cîteva secunde, ascultă şi, neauzind altceva decît foşnetul aerului prin ventilaţie, întinse mîna să aprindă luminile.

– O, Doamne, îl apucă Miranda de umăr, instinctiv. O, Doamne, Dumnezeule.

– Credeam că oamenii de ştiinţă sînt ordonaţi, murmură el.

Arăta de parcă cineva s-ar fi dezlănţuit într-o criză de furie sau ar fi dat un bairam de groază. Computerele erau sfărîmate, pe jos zăcînd cioburi de displayuri şi eprubete. Bancurile de lucru fuseseră răsturnate, hîrtiile

erau împrăştiate peste tot. Din ordinea chirurgicală a meselor nu mai rămăsese decît o învălmăşeală de resturi. În aer se simţea duhoarea chimicalelor amestecate la întîmplare.

– Nu înţeleg. Cum se explică?

– N-a fost o spargere, spuse calm Ryan. Computerele sînt sparte, nu furate. Am impresia, domnişoară doctor Jones, că prietenul tău a venit şi a plecat.

– Giovanni n-ar fi făcut niciodată asta, se înghesui ea pe lîngă Ryan, pornind prin grămezile de resturi. Au fost nişte vandali, nişte tineri puşi pe distrus. Toate echipamentele de-aici, atîtea date, le deplînse Miranda soarta, umblînd furioasă. Distruse, ruinate.

Vandali? Ryan nu credea. Unde erau mîzgălelile pe pereţi, sfidarea? Autorul acţionase la furie şi cu un scop precis. Şi presimţise că totul avea să revină ca un bumerang asupra lor.

– Să plecăm de-aici.

– Trebuie să mă uit în celelalte secţii, să văd cît de mari sînt pagubele. Dacă au ajuns în laboratorul de chimie...

Se întrerupse, înaintînd printre rămăşiţe, chinuită de gîndul unei bande de tineri infractori cu un stoc volatil de substanţe chimice furate.

– Nu poţi drege nimic, bombăni printre dinţi Ryan, pornind după ea. Cînd o ajunse, Miranda stătea într-o uşă deschisă, clătinîndu-se pe picioare, cu privirea fixă.

Giovanni se ţinuse de cuvînt şi n-avea să mai plece nicăieri. Zăcea pe spate, cu capul răsucit într-o poziţie nefirească, peste o baltă de lichid lucios, închis la culoare. Ochii, deschişi şi goi, stăteau spre „Doamna Întunecată", care zăcea alături, avînd mîinile graţioase şi faţa zîmbitoare pline de sînge.

– Sfinte Iisuse!

Era atît o rugăciune, cît şi un blestem. Ryan o smuci înapoi, întorcînd-o cu forţa, astfel încît să privească în ochii lui, nu în camera din faţa lor.

– E prietenul tău?

– E... Giovanni.

Pupilele i se dilataseră de şoc, iar ochii îi erau negri şi neînsufleţiţi ca ai unei păpuşi.

– Stăpîneşte-te. Trebuie să-ţi păstrezi firea, Miranda, fiindcă s-ar putea să n-avem prea mult timp. Bronzul ăla e plin de amprentele noastre, înţelegi?

Iar bronzul tocmai promovase, de la fals, la armă a unei crime.

– Numai pe ele le va găsi poliţia. Ni s-a întins o cursă.

Miranda auzea un vuiet în urechi – valurile furioase ale oceanului izbind stîncile.

– Giovanni e mort.

– Mda, este, şi-acum, nu te mişca de-aici.

Ca să meargă mai repede, o rezemă de perete. Intră în cameră, respirînd pe gură pentru a nu inhala mirosul morţii. Încăperea trăsnea, iar duhoarea era obscen de proaspătă. Deşi îl făcu să se strîmbe, luă bronzul şi-l îndesă în geantă. Străduindu-se să nu privească faţa ce se holba la el, căută rapid prin camera devastată.

„David"-ul fusese aruncat într-un colţ. O spărtură arăta locul unde lovise peretele.

Foarte deştept, îşi zise el, în timp ce-l vîra în geantă. Excelent gîndit. Să lase ambele piese acolo, pentru ca totul să se lege. Să se lege strîns la gîtul Mirandei, ca un laţ.

O găsi la fel cum o lăsase, dar acum tremura şi avea pielea de culoarea aluatului.

– Poţi să mergi, spuse el aspru. Poţi să şi fugi, dacă trebuie, fiindcă plecăm de-aici.

– Nu putem... nu-l putem lăsa. Acolo. Aşa. Giovanni. E mort.

– Şi nu mai poţi face nimic pentru el. Mergem.

– Nu-l pot părăsi.

Ca să nu mai piardă vremea cu discuţiile, o luă în braţe ca un pompier. Miranda nu se zbătu, lăsîndu-se doar moale şi repetînd aceleaşi cuvinte la nesfîrşit, ca o litanie:

– Nu-l pot părăsi. Nu-l pot părăsi.

Cînd ajunseră la uşă, Ryan abia mai respira. Totuşi,

şi-o potrivi mai bine în braţe, deschizînd uşa doar atît cît să poată privi în stradă. Nu văzu nimic anormal, dar ceafa continuă să-l furnice ca şi cum ar fi simţit vîrful unui cuţit.

Cînd ieşiră în ploaie, o lăsă jos, zgîlţîind-o cu putere.

– Să nu-mi cazi de pe picioare pînă n-am luat distanţă. Pune-o la păstrare, Miranda, şi fă ceea ce ai de făcut.

Fără a-i aştepta consimţămîntul, o trase pe după colţ, în lungul străzii. Miranda se aşeză pe motocicletă la spatele lui, ţinîndu-se atît de strîns, încît Ryan îi simţi bătăile puternice ale inimii pe spate în tot timpul drumului prin ploaie.

Ar fi vrut s-o ducă înăuntru cît mai repede, dar se sili să mai meargă prin oraş,pe străzi înguste, la întîmplare, pentru a fi sigur că nu-i urmărea nimeni. Cel care îl ucisese pe Giovanni putea să fi supravegheat clădirea, aşteptîndu-i. Îşi rezerva părerea asupra acestui lucru pînă reuşea să scoată de la Miranda toată povestea.

Convins că nu avea nici o coadă, opri în faţa hotelului. Luă genţile, apoi se întoarse să-i dea la o parte din faţă părul ud.

– Ascultă-mă. Fii atentă la mine, îi ţinu el capul în mîini pînă cînd ochii ei sticloşi se limpeziră. Trebuie să trecem prin hol. Mergi drept spre lift. Vorbesc eu la recepţie. Tu du-te şi aşteaptă-mă la lift. Înţelegi?

– Da.

Cuvintele păreau să iasă de undeva, de deasupra capului ei, nu din gură. Pluteau derutant, fără sens.

Cînd intră, Miranda avu senzaţia că umbla printr-un sirop gros, dar merse înainte, concentrată intens asupra uşilor lucioase ale ascensoarelor. Acela era ţelul ei, îşi spuse. Nu trebuia decît să ajungă la lift.

Ca prin vis, îl auzi pe Ryan vorbind cu recepţionerul, un amestec de rîsete bărbăteşti. Privi fix uşa, întinse mîna şi-şi trecu degetele pe suprafaţa metalică, parcă pentru a-i studia textura. Atît de netedă, de răcoroasă. Ciudat, n-o mai observase niciodată. Îşi depuse palma

pe uşă, cînd Ryan sosi în spatele ei şi apăsă butonul de urcare.

Duruia ca un tuner, îşi dădu seama Miranda. Roţi dinţate rotindu- se, în angrenaje. Iar uşa scoase un fîşîit uşor cînd se deschise.

Nu avea mai multă culoare în obraji decît cadavrul pe care-l lăsaseră în urmă, observă Ryan. Şi începeau să-i clănţăne dinţii. Presupunea că era îngheţată pînă-n măduva oaselor. Dumnezeu îi era martor că el aşa ajunsese, şi nu numai din cauza drumului cu motocicleta prin ploaia torenţială.

– Ia-o înainte pe culoar, îi ordonă, mutîndu-şi genţile pentru a o putea ţine cu un braţ de talie. Miranda nu se rezemă de el, nu părea să-i fi rămas în trup destulă substanţă pentru a avea greutate, dar Ryan o ţinu cu braţul pînă intrară în apartament.

Încuie uşa, punînd şi lanţul de siguranţă, înainte de a o conduce în dormitor.

– Scoate hainele ude şi pune-ţi un halat.

Ar fi preferat s-o bage în cada cu apă fierbinte, dar se temea să nu alunece dedesubt, înecîndu-se.

Controlă uşile terasei, asigurîndu-se că şi ele erau încuiate, după care scoase o sticlă de brandy din bar. Nu pierdu vremea cu paharele.

Miranda stătea aşezată pe pat, exact aşa cum o lăsase.

– Trebuie să dai jos hainele astea. Eşti udă leoarcă.

– Nu-mi... Nu mă ascultă degetele.

– Okay, okay. Uite, înghite.

Scoase capacul sticlei şi i-o duse la buze. Miranda se supuse maşinal, pînă cînd focul lichid i se prelinse pe beregată, pînă în stomac.

– Nu-mi place brandy-ul.

– Nici mie nu-mi place spanacul, dar maică-mea mă punea să-l mănînc. Încă o dată. Haide, fii fată ascultătoare.

Reuşi să-i mai toarne o înghiţitură pe gît, înainte ca Miranda să-i împingă mîna, tuşind.

– N-am nimic. N-am nimic.

– Bineînțeles.

Sperînd să-şi potolească şi sieşi greața din stomac, duse sticla la gură şi luă şi el o duşcă sănătoasă.

– Şi acum, hainele, spuse, punînd sticla deoparte pentru a începe să-i descheie nasturii.

– Nu...

– Miranda.

Dîndu-şi seama că nici picioarele lui nu erau complet sigure, se aşeză lîngă ea.

– Ți se pare că-mi mai poate sta mintea la fleacuri? Eşti şocată. Ai nevoie să te încălzeşti şi să te usuci. Şi eu la fel.

– Pot şi singură. Pot.

Se ridică în picioare, clătinîndu-se, şi intră împleticită în baie.

Cînd uşa se închise, îşi stăpîni imboldul de a o deschide din nou, ca să se asigure că nu căzuse grămadă pe duşumea.

Un moment, îşi lăsă capul în mîini, impunîndu-şi să respire şi nimic mai mult. Era prima lui întîlnire personală şi de aproape cu moartea violentă. Recentă, brutală şi reală, îşi spuse, trăgînd încă o duşcă de brandy din sticlă.

Era o experiență pe care nu voia s-o repete.

– Comand ceva de mîncare. Ceva cald.

În timp ce vorbea, îşi scoase geaca. Rămînînd atent spre uşă, se dezbrăcă, îşi aruncă hainele ude şi trase pe el o pereche de pantaloni şi o cămaşă.

– Miranda?

Cu mîinile în buzunare, privi încruntat spre uşă. Dracu' s-o ia de pudoare, conchise, deschizînd-o.

Miranda luase pe ea un halat, dar avea încă părul ud leoarcă. Stătea în mijlocul băii şi se legăna, cuprinzîndu-şi strîns trupul în brațe. Îl privi pe Ryan cu o expresie de nefericire indescriptibilă.

– Giovanni.

– E-n regulă, o încercui el cu brațele, rezemîndu-i capul pe umărul său. Ai făcut față bine, te-ai descurcat de minune. Acum poți să te prăbuşeşti liniştită.

Nu făcea decît să-şi strîngă şi să-şi desfacă mîinile în spatele lui.

– Cine i-a putut face asta? Niciodată n-a făcut rău nimănui. Cine-a fost în stare?

– Vom afla. Cu siguranță. Vom discuta totul, pas cu pas.

O strînse şi mai tare, mîngîindu-i cu o mînă părul ud, pentru a o linişti atît pe ea, cît şi pe sine.

– Dar trebuie să rămîi cu mintea limpede. Am nevoie de creierul tău. De logica ta.

– Nu pot gîndi. Îl tot văd, cum zăcea acolo. Atîta sînge. Era prietenul meu. A venit la mine cînd l-am chemat. Şi...

Oroarea totală a crimei o izbi, ca o lovitură brutală sfîşiindu-i inima şi limpezindu-i mintea cu o claritate şocantă şi insuportabilă.

– O, Doamne, Ryan. Eu l-am ucis.

– Nu-i adevărat, o îndepărtă Ryan, privind-o în ochi. L-a omorît cel care i-a zdrobit capul. Vei trece peste asta, Miranda, fiindcă nu ne ajută cu nimic.

– Numai din cauza mea a venit acolo astă seară. Dacă nu i-o ceream, ar fi fost acasă, sau la o întîlnire, sau în vreo *trattoria,* bînd vin cu prietenii.

Îşi duse pumnii la gură, cu ochii dilatați de groază deasupra lor.

– A murit fiindcă i-am cerut să mă ajute, fiindcă nu aveam încredere în tine şi fiindcă reputația mea e atît de importantă, atît de vitală, încît trebuia să iasă cum voiam eu, clătină ea din cap. N-am să mi-o iert niciodată.

Oricît de nefericiți îi erau ochii, culoarea îi revenise în obraji şi avea vocea mai puternică. Vinovăția putea nu numai să paralizeze, ci şi să energizeze.

– Okay, atunci foloseşte-te de asta. Şterge-ți părul, pînă comand eu de mîncare. Avem multe de discutat.

Miranda se şterse pe cap şi îmbrăcă o pijama albă de bumbac, luînd apoi halatul pe deasupra. Avea să mănînce, îşi spuse, fiindcă altfel i s-ar fi făcut rău. Trebuia să fie sănătoasă, în putere şi cu mintea limpede, dacă voia să-l răzbune pe Giovanni.

Să-l răzbune? se întrebă ea, cu un fior. Nu crezuse niciodată în răzbunare. Acum, părea perfect normală, perfect logică. Expresia „ochi pentru ochi" i se învîrtea cu înverşunare prin cap. Cel care îl omorîse pe Giovanni se folosise de ea ca de o armă, cu tot atîta sînge rece cum folosise şi bronzul. Cu orice preţ, oricît de mult timp dura, avea să i-o plătească.

Ieşind din dormitor, văzu că Ryan îi ceruse chelnerului să pună masa pe terasă. Ploaia încetase şi era aer curat. Masa aştepta veselă sub prelata cu dungi albe şi verzi vii, iar lumînările pîlpîiau pe faţa de masă din in.

Bănui că avea rostul de a o face să se simtă mai bine. Fiindu-i recunoscătoare, îşi dădu toată silinţa să simuleze că aşa era.

– Arată foarte frumos, izbuti ea să imite un zîmbet. Ce mîncăm?

– Supă cu fidea, pentru început, apoi două fripturi florentine. O să-ţi ajute. Stai jos şi mănîncă.

Miranda se aşează pe un scaun, ba chiar luă lingura şi gustă supa. I se oprea în gît ca o cocă, dar se sili să înghită. Ryan avusese dreptate, căldura începea să-i topească întrucîtva gheaţa din abdomen.

– Trebuie să-ţi prezint scuzele mele.

– Okay. Nu refuz niciodată scuzele unei femei.

– Mi-am călcat cuvîntul faţă de tine.

Îşi ridică ochii, privindu-l în faţă.

– Nici un moment n-am avut de gînd să mi-l ţin. Îmi spuneam că o promisiune făcută unui om ca tine nu trebuie să fie onorată. Am greşit şi îmi pare rău.

Simplitatea, tonul ei calm îl mişcară pînă-n adîncul inimii. Ar fi preferat altfel.

– Acţionăm din motive diferite. Asta-i situaţia. Totuşi, avem un scop comun. Vrem să găsim bronzurile originale. Iar acum, cineva a mărit miza. S-ar putea să fie mai potrivit să te retragi, să laşi totul baltă. Dovada că ai avut dreptate nu valorează cît viaţa ta.

– A valorat viaţa unui prieten, îşi strînse Miranda buzele, după care se sili să mai ia o lingură de supă. N-am să dau bir cu fugiţii, Ryan. N-aş mai putea trăi cu

cugetul curat, dacă aş face-o. Sînt sigură că e din vina mea. Nu comunic bine cu oamenii.

– Eşti prea aspră cu tine însăţi. Comunici foarte bine, cînd laşi garda jos. Cum ai făcut cu familia mea.

– Nu mi-am lăsat garda jos. Pur şi simplu nu i-am dat atenţie. Te invidiez pentru relaţia pe care o ai cu ei.

Vocea îi tremura puţin, aşa că mai luă puţină supă, clătinînd din cap.

– Iubirea necondiţionată, bucuria curată pe care o trăiţi împreună. Un asemenea dar nu se poate cumpăra, zîmbi ea uşor. Şi nici fura.

– Poţi şi tu. Nu e nevoie decît de voinţă.

– Cineva trebuie să dorească darul pe care îl ai de dat, oftă Miranda, hotărîndu-se să rişte o înghiţitură de vin. Dacă părinţii mei ar fi avut relaţii mai bune cu mine, noi doi n-am fi stat acum aici. Acolo e cauza. Disfuncţiile nu se manifestă întotdeauna prin pumni şi ridicări de ton. Uneori, poate fi chiar şi o politeţe insidioasă.

– Le-ai spus vreodată ce simţi?

– Nu în felul la care îmi imaginez că te referi, privi Miranda pe lîngă el, spre oraş, unde licăreau luminile, iar luna începea să se profileze pe cerul tot mai senin. Nici nu sînt sigură că am ştiut ce simţeam, pînă recent. Iar acum, nu mai contează. Nu contează decît să-l găsim pe cel care i-a făcut-o lui Giovanni.

O lăsă pe-a ei şi, întrucît hotărîse că era rîndul lui să se ocupe de aspectele practice, luă capacele de pe fripturi.

– Nimeni nu înţelege mai bine decît florentinii cum e mai bine să fie tratată o fleică de carne în sînge. Vorbeşte-mi despre Giovanni.

Îi simţi cererea ca un pumn în inimă, iar şocul loviturii o făcu să-l privească lung:

– Nu ştiu ce vrei să-ţi spun.

– Mai întîi, spune-mi ce ştiai despre el şi cum ai aflat.

Avea s-o ducă treptat, bănuia Ryan, spre detaliile care-l interesau cel mai mult.

– Este... A fost un cercetător strălucit. Chimist. S-a născut aici, la Florenţa, şi a venit la *Standjo* acum vreo

zece ani. Aici a lucrat cel mai mult, dar a petrecut cîtva timp şi în laboratorul de la Institut, unde am colaborat cu el prima oară, acum şase ani.

Ridică o mînă să-şi maseze tîmpla.

– Era un om fermecător, drăguţ şi amuzant. Necăsătorit. Îi plăceau femeile şi era un mare crai, foarte atent cu ele. Observa amănuntele. Dacă purtam o bluză nouă sau ne coafam altfel.

– Aţi fost amanţi?

Tresări, dar clătină din cap:

– Nu. Doar prieteni. Îi respectam foarte mult competenţa. Aveam încredere în judecata lui şi mă bazam pe loialitatea lui. M-am folosit de ea, declară Miranda încet, după care se ridică de la masă pentru a se apropia de balustradă.

Din nou, avea nevoie de cîteva momente ca să accepte realitatea. Giovanni murise. N-avea cum să schimbe situaţia. De cîte ori, se întrebă ea, cîţi ani de-acum încolo, avea să descopere că se adapta la acele două fapte singulare?

– Giovanni mi-a dat telefon ca să-mi spună că bronzul fusese discreditat, continuă ea. Nu voia să fiu nepregătită, cînd mă căuta mama mea.

– Deci, era omul ei de încredere.

– Făcea parte din echipa mea de-aici, din proiect. Şi a fost chemat la ordine cînd s-au pus în discuţie constatările mele.

Mai sigură pe sine, reveni la masă şi se aşeză din nou.

– M-am folosit de loialitatea lui şi de prietenia noastră. Ştiam că o puteam face.

– Azi ai vorbit cu el prima dată despre faptul că bronzul e o copie?

– Da. L-am sunat cînd ai coborît tu. I-am dat întîlnire în Santa Maria Novella. I-am spus că era ceva urgent.

– Unde l-ai sunat?

– La laborator. Ştiam că-l puteam găsi înainte de sfîrşitul zilei de lucru. Am luat bronzurile, am coborît scara şi am ieşit prin curtea din spate, în timp ce tu erai

la recepție. A venit imediat. Nu se poate să fi trecut mai mult de cincisprezece minute.

Timp suficient, socoti Ryan, pentru a fi informat pe cineva despre telefon. Pe cine nu trebuia.

– Şi ce i-ai spus?

– Aproape totul. I-am explicat că aveam la mine bronzul expertizat de Ponti şi că nu era acelaşi cu care lucraserăm noi. I-am spus cît am putut de mult despre „David". Cred că nu m-a crezut. Dar m-a ascultat.

Încetă să-şi mai împingă friptura prin farfurie. Trebuia să facă eforturi prea mari pentru a se preface că mînca.

– I-am cerut să ducă bronzurile la laborator, să le testeze, să facă nişte comparații. Am spus că urma să-l caut mîine. Nu i-am dat numele hotelului, fiindcă nu voiam să telefoneze sau să vină. Nu voiam să ştii ce făcusem cu bronzurile.

Ryan se rezemă de spătar, înțelegînd că nici unul dintre ei nu putea să acorde mîncării respectul cuvenit. Scoase în schimb o havană.

– Se prea poate ca din cauza asta să stăm acum aici, admirînd lumina lunii.

– Ce vrei să spui?

– Pune-ți mintea la contribuție, domnişoară doctor Jones. Prietenul tău avea la el bronzurile, iar acum a murit. Arma crimei şi „David"-ul au fost lăsate la locul faptei. Care e legătura între una şi alta? Tu.

Îşi aprinse țigara, pentru a-i lăsa timp să asimileze ideea.

– Dacă poliţiştii găseau cele două statui la faţa locului, ar fi pornit în căutarea ta. Cel care a făcut-o ştie că ai dedus destul de multe pentru a căuta nişte răspunsuri şi a încălca legea suficient pentru a te împiedica să amesteci poliția.

– L-a asasinat pe Giovanni ca să mă implice pe mine.

Era o ipoteză prea rece, prea hidoasă, ca s-o analizeze. Şi prea logică pentru a o ignora.

– Un cîştig în plus. Dacă era un om cinstit, după teste ar fi început să-şi pună şi el întrebări. Îți consulta

mai atent însemnările, rezultatele.

– De-asta a devastat laboratorul, murmură Miranda. Acum, nu vom mai găsi niciodată documentația mea.

– A luat-o sau a distrus-o, confirmă Ryan. Prietenul tău îi stătea în drum. Iar tu, Miranda, de asemenea.

– Da, înțeleg.

Cumva, era mai bine așa, mai ușor.

– E mai important ca oricînd să găsim originalul. Cel care l-a înlocuit e asasinul lui Giovanni.

– Știi ce se spune despre crimă? Prima e mai grea. Celelalte sînt niște treburi banale.

Miranda nu luă în seamă înfrigurarea care o cuprinsese.

– Dacă asta înseamnă că vrei să încheiem asocierea noastră acum și aici, nu te condamn.

– Nu? se rezemă el iarăși în scaun, trăgînd alene din țigară.

Se întrebă cît de mult contribuia faptul că-l credea laș. Și cît cîntărea nevoia de a o apăra în hotărîrea pe care deja o luase.

– Termin ceea ce am început.

Ușurarea se revărsă ca un rîu, dar Miranda luă paharul de vin și îl ridică într-un gest de semi-toast:

– Și eu.

Capitolul 18

Încă nu bătuse de miezul nopții, cînd Carlo ieși din trattoria, pornind spre casă. Îi promisese soției sale că n-avea să întîrzie. Regulamentul căsniciei lor includea o seară pe săptămînă în care să bea și să mintă cu prietenii. Sofia avea și ea o seară la dispoziție, cu un festin de bîrfe la sora ei, ceea ce după părerea lui Carlo însemna cam același lucru.

De obicei, stătea pînă la douăsprezece, sau puțin peste, prelungind oaza de masculinitate, dar în ultima vreme începuse s-o scurteze. Devenise de rîsul tuturor, de cînd scrisese în ziare că *Doamna Întunecată* era o farsă.

N-o crezuse nici o clipă. Ținuse statueta în mîini, îi simțise adierea respirației pe obraji. Un artist știa să recunoască arta. Dar, ori de cîte ori o spunea, prietenii rîdeau de el.

Autoritățile îl interogaseră ca pe un criminal. *Dio mio,* nu făcuse nimic altceva decît ceea ce trebuia. Poate comisese o mică eroare de judecată, scoțînd statueta din vilă.

Dar, în fond, el o găsise. O ținuse în mîini, îi privise fața, îi simțise frumusețea și puterea la fel ca vinul în sînge. Îl transfigurase, își spunea acum Carlo. Îl vrăjise. Și totuși, pînă la urmă făcuse ceea ce era just și o predase.

Iar acum, încercau să susțină cu nu avea nici o valoare. Un plan abil pentru a păcăli lumea artei. Carlo știa, în adîncul inimii, în oase, că era o minciună.

Sofia spunea că îl credea, dar știa că nu era adevărat. I-o spunea fiindcă era loială și iubitoare și pentru că astfel se iscau mai puține certuri în fața copiilor. Reporterii cu care vorbise îi consemnaseră toate declarațiile și îl făcuseră să pară un nătărău.

Încercase să stea de vorbă cu americanca, femeia care conducea marele laborator unde fusese dusă doamna lui. Ea, însă, nu voise să-l asculte. Își pierduse calmul și ceruse să discute cu domnișoara doctor Miranda Jones, care dovedise că doamna era reală.

Direttrice-a chemase paza și pusese să fie dat afară. Fusese cel mai umilitor lucru.

N-ar fi trebuit s-o asculte pe Sofia, își spunea el acum, în timp ce mergea pe drumul liniștit din afara orașului, spre casă, cam împiedicat, cu vinul care i se urcase la cap. Era mai bine să fi păstrat doamna, așa cum voise. O găsise, o scosese din beciul umed și întunecos și o adusese la lumină. Îi aparținea lui.

Iar acum, chiar dacă susţineau că nu valora nimic, n-aveau să i-o mai restituie.

Carlo o dorea înapoi.

Telefonase la laboratorul din Roma, cerînd să i se returneze proprietatea. Se răstise, strigase la ei, făcîndu-i pe toţi mincinoşi şi escroci. Dăduse telefon chiar şi în America, lăsînd un mesaj disperat şi incoerent pe robotul de la serviciul Mirandei. Considera că ea era veriga de legătură cu doamna lui. Cumva, avea să-l ajute.

Nu-şi putea regăsi odihna pînă nu o vedea din nou, pînă n-o ţinea iarăşi în mîinile lui.

Avea să angajeze un avocat, hotărî el, inspirat de vin şi de umilinţa rîsetelor răutăcioase. Avea s-o caute iarăşi pe americancă, în locul numit Maine, şi s-o convingă că totul era o conspiraţie pentru a-i fura lui statuia.

Îşi amintea fotografia ei din ziare. O faţă puternică, cinstită. Da, avea să-l ajute.

Miranda Jones. Ea avea să-l asculte.

Nu privi în urmă cînd auzi maşina care se apropia. Drumul era liber, iar Carlo mergea pe acostament. Se concentra asupra chipului din ziare, asupra celor pe care avea să i le spună acelei cercetătoare ştiinţifice.

Gîndul îi stătea la Miranda şi la „Doamna Întunecată", cînd maşina îl lovi în plină viteză.

Stînd pe terasă, în lumina puternică a dimineţii, Miranda privea peste oraş. Poate că abia acum îi aprecia pentru prima oară deplina frumuseţe. Sfîrşitul vieţii lui Giovanni o schimbase pe a ei irevocabil. Undeva, în adîncul sufletului său, avea să rămînă un loc întunecat, ivit din vinovăţie şi durere. Şi totuşi, simţea mai multă lumină decît cunoscuse vreodată. Avea nevoia urgentă de a se agăţa, de a savura detaliile, fără grabă.

Sărutarea blîndă a brizei care-i adia peste obraji, strălucirea soarelui ce scălda oraşul şi colinele, piatra caldă sub tălpile goale.

Îşi dădu seama că dorea să coboare. Să se îmbrace, să iasă şi să umble pe străzi fără nici o ţintă, fără un

scop care să-i determine fiecare pas. Doar să se uite la vitrine, să hoinărească de-a lungul rîului. Să simtă că trăia.

– Miranda.

Trase aer în piept, privind peste umăr pentru a-l vedea pe Ryan în uşa terasei.

– Este o dimineaţă frumoasă. Primăvară, renaştere. Cred că pînă acum n-am mai apreciat-o cu adevărat.

Traversă terasa şi-şi puse mîna peste a ei, pe parapet. Miranda poate că ar fi zîmbit, dacă nu-i vedea expresia din ochi.

– O, Doamne! Ce mai e? Ce s-a întîmplat?

– Instalatorul. Carlo Rinaldi. A murit. L-a călcat o maşină, fugind de la locul accidentului, azi-noapte. Tocmai am auzit, la ştiri.

Mîna ei se întoarse sub a lui, apucîndu-i-o.

– Mergea spre casă, aproape de miezul nopţii. N-au dat multe detalii.

O furie rece îşi croia drum prin el.

– Avea trei copii şi un al patrulea pe drum.

– Poate a fost un accident.

Voia să se agaţe de posibilitatea asta, bănuia că ar fi putut, dacă nu se uita în ochii lui Ryan.

– Dar n-a fost. De ce să-l fi omorît cineva? N-are nici o legătură cu laboratorul. Nu poate şti nimic.

– Făcea multă zarvă. Ce ştim noi, poate să fi fost implicat de la bun început. Oricum, a găsit-o, a ţinut-o la el cîteva zile. E posibil s-o fi studiat. Era un nod în papură, Miranda, iar nodurile se taie.

– La fel ca Giovanni.

Se îndepărtă de el. Putea suporta gîndul, îşi zise. Trebuia.

– N-au spus nimic la ştiri despre Giovanni?

– Nu, dar vor spune. Îmbracă-te. Ieşim.

Ieşeau, dar nu ca să se plimbe pe străzi, să hoinărească pe malul rîului, să trăiască pur şi simplu.

– Bine.

– Fără discuţie? înălţă el o sprînceană. Fără de ce, unde, cum?

– De data asta, nu.

Intră în dormitor şi închise uşile.

Cu glasul cît putea de ascuţit, într-o şoaptă nervoasă şi o italiană colocvială, Ryan anunţă existenţa unui cadavru în laboratorul de la etajul întîi, la Standjo. Închise telefonul în timpul şirului rapid de întrebări.

– Cu asta am rezolvat-o. Să mergem, în caz că poliţia italiană poate localiza convorbirea.

– Ne întoarcem la hotel?

– Nu, răspunse el, încălecînd pe motocicletă. Mergem la mama ta. Condu-mă.

– La mama mea?

Promisiunea de a nu pune întrebări fu măturată de şoc.

– De ce? Ai înnebunit? Nu te pot duce la mama mea.

– Presupun că nu ne va da linguine cu sos de roşii la masă, dar luăm o pizza pe drum. Aşa, ar trebui să rămînă timp suficient.

– Pentru ce?

– Pentru ca poliţia să găsească trupul şi să afle şi ea. Ce crezi că va face cînd aude?

– Se va duce direct la laborator.

– Pe asta contez şi eu. Ne va lăsa un interval îndestulător ca să-i scotocim domiciliul.

– Vrei să intrăm prin efracţie în casa mamei mele?

– Doar dacă nu lasă cheia sub ştergătorul de picioare. Pune-ţi asta, scoase el o şapcă de baseball din buzunarul şeii. Vecinii ţi-ar vedea părul de la o milă distanţă.

– Nu-i văd rostul, spuse Miranda o oră mai tîrziu, stînd pe motocicletă în spatele lui, la o jumătate de cvartal distanţă de casa lui Elizabeth. Nu am nici o justificare să intru prin efracţie în casa mamei mele şi să-i cotrobăiesc prin lucruri.

– Toate hîrtiile legate de testele tale care erau ţinute în laborator s-au pierdut. Există şanse să aibă unele copii aici.

– De ce să le fi luat?

– Fiindcă eşti fiica ei.

– Pentru ea nu contează.

„Dar contează pentru tine", replică Ryan în sinea lui.

– Poate că da, poate că nu. Asta-i ea?

Miranda privi spre casă, ascunzîndu-se în spatele lui Ryan ca o elevă trăgînd chiulul.

– Da, cred că partea asta a planului a reuşit.

– Atrăgătoare femeie. Nu prea semeni cu ea.

– Mulţumesc foarte mult.

Ryan se mulţumi să chicotească, privind-o pe Elizabeth care, gătită într-un taior de culoare închisă, îşi descuia maşina.

– Îşi păstrează calmul, observă el. Nici n-ai bănui, cînd te uiţi la ea, că tocmai i s-a spus că i-a fost spartă firma şi unul din salariaţii ei e mort.

– Mama mea nu se dedă la manifestări exterioare de emoţie.

– Cum spuneam, nu prea semeni cu ea. Okay, de aici o luăm pe jos. Va lipsi cîteva ore, dar noi vom termina într-una singură, ca să fie cît mai simplu.

– Nu e nimic simplu în povestea asta, răspunse Miranda, privindu-l cum îşi agăţa geanta pe urmă. Într-adevăr, îşi repetă ea, viaţa n-avea să mai fie niciodată aceeaşi. Devenise o delincventă.

Ryan se duse direct la uşa din faţă şi sună.

– Are servitori? Cîine? Amant?

– Are o îngrijitoare, cred, dar nu internă. Animalele nu-i plac, îşi trase Miranda şapca mai sigur pe cap. Despre viaţa ei sexuală nu ştiu nimic.

Sună din nou. După părerea lui, nimic nu era mai jenant decît să intri într-o casă pustie pentru a-ţi face meseria şi să descoperi că locatarul era acasă, bolnav de gripă.

Îşi scoase şperaclul şi învinse broasca în mai puţin timp decît dacă ar fi descuiat cu cheia.

– Sistem de alarmă?

– Nu ştiu. Probabil.

– Okay, ne vom ocupa de el.

Intră, văzu tabloul de pe perete şi becul care indica

necesitatea unui cod. Avea la dispoziție un minut, calculă Ryan și, cu o șurubelniță, desprinse capacul și tăie două sîrme, scoțînd sistemul din funcțiune.

Întrucît spiritul ei științific nu putea să nu-i admire eficiența rapidă și economică, Miranda se sili să vorbească fără intonație:

– Mă faci să mă întreb de ce se mai complică oamenii cu așa ceva. De ce nu lasă ușile și ferestrele deschise?

– Exact la fel mă gîndesc și eu, îi făcu el cu ochiul, apoi privi prin antreu. Frumoasă locuință! Artă foarte ispititoare – cam statică, dar atractivă. Unde-i biroul?

Miranda îl privi lung cîteva momente, întrebîndu-se de ce o amuzau criticile lui nepăsătoare la adresa gusturilor mamei ei. Ar fi trebuit să se simtă jignită.

– La etajul întîi, pe stînga, cred. N-am stat prea mult pe-aici.

– Să încercăm.

Ryan porni pe o scară grațioasă. Casei i-ar fi prins bine ceva mai multă culoare, după opinia lui, cîteva surprize. Totul era perfect ca într-un cămin model și inspira aceeași senzație de nefolosință. Avea, desigur, clasă, dar prefera propriul său apartament din New York sau casa elegant-degradată a Mirandei, din Maine.

Găsi cabinetul feminin, însă nu încărcat, rafinat dar și eficient, rece însă nu tocmai ostil. Se întrebă dacă reflecta personalitatea ocupantei și găsi că era foarte posibil.

– Seif?

– Nu știu.

– Atunci, uită-te-n jur, îi propuse el, începînd prin a da la o parte cîteva tablouri. Uite-l, după această foarte frumoasă gravură de Renoir. Mă ocup eu de el, tu caută prin birou.

Miranda ezită. Încă din copilărie, știuse că nu era bine să intre în nici o cameră a mamei sale fără permisiunea acesteia. În veci n-ar fi luat cu împrumut o pereche de cercei, nici nu s-ar fi stropit cu parfum. Și, cu siguranță, nu s-ar fi atins de conținutul biroului.

Se părea că era pe punctul să scoată pîrleala.

Împinse în lături condiționarea de-o viață și se avîntă, cu mult mai mult entuziasm decît ar fi recunoscut vreodată.

– Sînt multe dosare aici, îi spuse ea lui Ryan, în timp ce le frunzărea. Majoritatea par să fie personale. Asigurări, chitanțe, corespondență.

– Caută mai departe.

Se așeză pe scaunul de la birou – încă o premieră – și mai scotoci printr-un sertar. Emoția începuse să i se răzvrătească în pîntec, o stare de vinovăție și rușine.

– Copii după contracte, murmură ea, și referate. Cred că lucrează cîte ceva și aici. A...

Degetele îi încremeniră.

– Bronzul Fiesole. Are un dosar.

– Ia-l. Ne uităm prin el mai tîrziu.

Ryan ascultă ultimul culbutor răsturnîndu-se.

– Ți-am venit de hac, dulceață mică. Ce frumos, ce drăgălaș, șopti, deschizînd o casetă de catifea, pentru a examina un dublu șirag de perle. Moșteniri – ți-ar sta bine.

– Pune-le la loc.

– Nu le fur. Nu mă ocup de bijuterii.

Mai deschise însă o cutie și scoase un *hmm* la vederea diamantelor.

– Cercei de înaltă clasă, cam trei carate fiecare, tăietură pătrată, par albe ruseşti, probabil la prima apă.

– Parcă ziceai că nu te ocupi de bijuterii.

– Asta nu înseamnă că nu mă interesează. Ar fi mortale, alături de inelul tău.

– Nu e inelul meu, replică Miranda înțepată, deși privirea îi coborî spre diamantul care-i scînteia pe deget. E de ochii lumii.

– Exact. Uită-te-aici, scoase el un plic de plastic transparent. Ți se par cunoscute.

– Radiografiile.

Se repezi de la birou și le înhăță într-o clipă.

– Și imprimatele de computer. Uite-le, uită-te la ele. Sînt aici. Se văd cu ochiul liber. Nivelul de coroziune.

Uite. Aici e. E real.

Cuprinsă de o emoție neașteptată, își apăsă fruntea cu podul palmei, închizînd strîns ochii.

– Aici sînt. Nu m-am înșelat. N-am făcut nici o greșeală.

– Nici o clipă n-am crezut că făcuseși.

Miranda deschise iarăși ochii, zîmbind.

– Mincinosule! Ai dat buzna în dormitorul meu, amenințîndu-mă că mă strîngi de gît.

– Am spus că te puteam strînge de gît, îi încercui el din nou grumazul cu mîinile. Iar asta a fost înainte de a te cunoaște. Adună-te, iubito. Avem destul ca să ne țină ocupați o bună bucată de vreme.

Petrecură următoarele cîteva ore în apartamentul de hotel, Miranda parcurgînd copiile rapoartelor cuvînt cu cuvînt, iar Ryan cocoșat pe computer.

– Toate sînt aici. Tot ce-am făcut, pas cu pas. Fiecare test, fiecare rezultat. Recunosc, documentația este cam subțire, dar se susține. De ce nu și-a dat seama?

– Uită-te puțin aici și vezi dacă am procedat bine.

– Ce e?

– Am făcut o contraverificare, o chemă el cu un gest. Astea-s numele care mi-au ieșit. Oameni care aveau acces la ambele bronzuri. Probabil sînt mai mulți, dar ăștia sînt principalii.

Ridicîndu-se, Miranda începu să citească peste umărul lui. Strînse doar din dinți, cînd observă că în capul listei era numele său.

Urmau mama și tatăl ei, Andrew, Giovanni, Elise, Carter, Hawthorne, Vincente.

– Andrew n-a avut acces la „Doamna Întunecată".

O șuviță din părul strîns în agrafe căzu, gîdilînd obrazul lui Ryan. Încordarea imediat din josul pîntecului îl făcu să expire prelung, fără zgomot. Dacă altceva nu, își spuse, părul ei avea să-l îndemne la băut înainte de a termina lucrul.

– Are relații cu tine, cu mama ta și cu Elise. De-ajuns atît.

Miranda îşi trase nasul, împingîndu-şi ochelarii mai sus.

– E jignitor.

– Mă interesează cît e de exact. Comentariile păstrează-ţi-le pentru tine.

– E destul de complet, dar tot jignitor.

Mhm, acum mai începuse şi cu tonul ăla înţepat. Îl omora dorinţa de a-l transforma în gemete.

– Nevasta lui Hawthorne a venit cu el la Florenţa?

– Nu.

– Richard e divorţat.

Ce naiba, se întrebă el şi, spre propria-i tortură, întoarse capul exact atît cît să-i poată mirosi o dată, zdravăn, părul.

– Mai era căsătorit cînd şi-a făcut stagiul în Maine?

– Nu ştiu. Abia îl cunosc. De fapt, nu mi-am amintit de el pînă nu mi-a spus el că ne cunoscuserăm.

Nemulţumită, întoarse capul, pentru a se pomeni ochi în ochi cu el – iar expresia lui nu era concentrată asupra lucrului. Inima Mirandei făcu o tumbă rapidă, azvîrlindu-i în pîntece mici arcuri de dorinţă.

– Ce importanţă are?

– Ce importanţă are ce?

Doamne, cît dorea gura aceea. La dracu', avea tot dreptul s-o guste.

– Faptul că... Richard e divorţat.

– Este important fiindcă oamenii le spun soţiilor şi amantelor tot felul de lucruri confidenţiale. Sexui, murmură el, înfăşurîndu-şi pe deget şuviţa desprinsă, e un excelent mediu de comunicare.

O tracţiune, îşi spuse, una mică, şi gura aceea avea să se lipească de a lui. Ar fi luat în mîini tot acel păr, toată claia buclată şi despletită. Ar fi dezbrăcat-o în cinci minute. Cu excepţia ochelarilor. Începea să-şi facă nişte fantezii incredibile, cu Miranda avînd doar ochelarii pe ea. Cu real regret, nu trase, ci desfăşură părul, se întoarse şi privi încruntat spre display.

– Trebuie să parcurgem şi albinele lucrătoare, dar avem nevoie de o pauză.

– O pauză?

În mintea Mirandei nu mai rămăsese nici măcar un singur gînd coerent. Nervii îi sfîrîiau sub suprafața pielii ca o rețea străbătută de mici fulgere.

Dacă o atingea în acel moment, dacă o săruta, știa că ar fi explodat ca o rachetă. Se îndreptă, închizînd ochii. Și jinduind.

– La ce te gîndești?

– Să lăsăm totul așa și să mergem la masă.

Ochii i se deschiseră brusc.

– La ce?

– La mîncare, domnișoară doctor Jones, răspunse Ryan, pianotînd concentrat pe keyboard, fără a o vedea cum își freca fața cu mîinile la spatele lui.

– Da, să mîncăm.

Vocea îi tremura ușor – de rîs sau de disperare, nici ea nu mai era sigură.

– Bună idee.

– Ce ți-ar plăcea în ultima seară la Florența?

– Ultima seară?

– Situația de-aici s-ar putea să se complice. E mai bună să lucrăm pe teren propriu.

– Dar dacă „Doamna Întunecată" e aici...

– Ne vom întoarce s-o luăm.

Închise computerul, ridicîndu-se de la micul birou.

– Florența nu e un oraș mare, domnișoară doctor Jones. Mai devreme sau mai tîrziu, te va vedea un cunoscut, îi dădu el un bobîrnac în păr. Pur și simplu nu te poți pierde în peisaj. Și- acum, vrei ceva ușor, elegant sau savuros.

Acasă. Constată că dorea foarte mult să se întoarcă acasă, s-o vadă cu ochii aceia noi.

– Cred că mi-ar plăcea ceva savuros, ca să mai schimbăm.

– Excelentă alegere. Știu locul cel mai potrivit.

Era zgomotos, aglomerat, iar luminile puternice se reflectau din picturile exagerat de țipătoare ce acopereau peretele. Se potriveau perfect cu lanțurile de cîrnați

şi şuncile afumate întregi care alcătuiau principalele elemente de decor ale restaurantului. Mesele erau adunate la un loc, astfel încît clienții – prieteni şi străini deopotrivă – înfulecau cot la cot porțiile enorme de paste făinoase cu carne.

Fură înghesuiți într-un colț de un om rotofei, cu şorț pătat, care luă dînd din cap comanda lui Ryan de vin roşu local. În stînga Mirandei stătea jumătatea unui cuplu american gay care făcea turul Europei. Începură să ia pîine din acelaşi coş, în timp ce Ryan îi angaja în conversație cu o uşurință şi o dezinvoltură admirabile.

Miranda n-ar fi vorbit niciodată cu străini într-un restaurant, decît în cele mai stricte limite. Dar, cînd vinul fu adus la masă şi turnat în pahare, ştia că erau din New York, aveau un restaurant în Greenwich Village şi trăiau împreună de zece ani. Acum făceau voiajul aniversar.

– Noi sîntem în a doua lună de miere, luă Ryan mîna Mirandei, amuzîndu-se, şi o sărută. Nu-i aşa, Abby, iubito?

Descumpănită, îl privi lung, apoi răspunse la micul lui ghiont cu piciorul pe sub masă:

– A, da. Ăă... nu ne-am putut permite o lună de miere, cînd ne-am căsătorit. Kevin era abia la început, iar eu eram... doar o funcționară inferioară la agenție. Acum ne facem de cap, pînă nu apar copiii.

Uimită de ea însăşi, dădu vinul pe gît, în timp ce Ryan îi zîmbea radios.

– A meritat să aşteptăm. În Florența, inspiri romantismul cu fiecare gură de aer.

Sfidînd toate legile fizicii, chelnerul îşi croi drum prin aşa- zisul spațiu dintre mese, pentru a-i întreba ce doreau.

Peste mai puțin de-o oră, Miranda mai vru vin.

– E minunat. Un local extraordinar.

Se întoarse în scaun, pentru a zîmbi afectuos spre o masă de englezi care conversau pe tonuri politicoase, în timp de nemții de la masa alăturată turnau pe gît bere locală, cîntînd.

– Nu merg niciodată în locuri ca ăsta.

Toate i se învîrteau în cap, mirosurile, vocile, vinul.

– Mă întreb de ce.

– Vrei şi desert?

– Sigur că da. Să mănînc, să beau şi să fiu veselă.

Îşi mai turnă un pahar de vin, zîmbindu-i afumată:

– Îmi place la nebunie aici.

– Da, se vede, împinse Ryan sticla mai departe, să n-o poată ajunge, şi-i făcu semn chelnerului.

– Nu-i aşa că erau un cuplu drăguţ? surîse sentimental Miranda spre locul pe care tocmai îl eliberaseră comesenii lor. Se iubeau cu adevărat. Îi vom căuta, nu-i aşa, cînd ne întoarcem acasă? Nu, cînd ajung *ei* acasă. *Noi* mergem acasă mîine.

– Vom încerca zabaglionele, îi spuse Ryan chelnerului, privind-o pe Miranda pe sub sprîncenele înălţate, în timp ce începea să fredoneze împreună cu germanii beţi. Şi cappuccino.

– Aş mai prefera vin.

– N-ar fi bine.

– De ce nu? luă ea paharul, golindu-l dintr-o sorbitură, plină de iubire pentru cel de lîngă ea. Îmi place.

– Ţi se urcă la cap, ridică din umeri Ryan, cînd Miranda înhaţă din nou sticla. Ţine-o tot aşa, şi n-o să-ţi cadă deloc bine zborul spre casă.

– Rezist foarte bine la zbor.

Cu ochii îngustaţi, turnă pînă cînd vinul ajunse la exact un centimetru de buza paharului.

– Vezi, sînt neclintită ca o stîncă. Domnişoara doctor Jones rămîne întotdeauna neclintită.

Chicotind, se aplecă spre el conspirativ:

– Dar Abby e o dezmăţată.

– Kevin e destul de îngrijorat c-o să cadă sub masă şi va trebui s-o ducă pe sus pînă acasă.

– N-n, îşi frecă Miranda nasul cu dosul mîinii. Domnişoara doctor Jones n-ar permite una ca asta. E prea penibil. Hai s-o luăm pe jos pe lîngă rîu. Vreau să mă plimb pe malul rîului, la lumina lunii. Abby te va lăsa s-o săruţi.

– E o ofertă interesantă, dar cred că ar fi mai bine să

te duc acasă.

– Mor după Maine, se rezemă ea de spătar, legănînd paharul în mînă. Mor după faleze, ceaţă şi valuri care se sparg, şi bărcile de pescari. Am să plantez o grădină. Anul ăsta, chiar o fac. Mmmm... (Asta era opinia despre desertul cu frişcă din faţa ei.) Îmi place să mă răsfăţ.

Puse paharul jos doar atîta timp cît să înfigă linguriţa.

– N-am ştiut niciodată că pot fi aşa.

– la o gură de cafea, îi propuse el.

– Vreau vin.

Dar, cînd dădu să ia sticla, Ryan i-o smulse.

– Îţi pot cîştiga interesul cu altceva?

Îl studie îngîndurată, apoi zîmbi:

– Adu-mi capul Botezătorului, comandă ea, după care o apucă un şir de chicoteli. Chiar i-ai furat oasele? Nu-s în stare să înţeleg un om capabil să fure oasele unui sfînt. Dar e fascinant.

Era timpul să plece, hotărî Ryan şi scoase rapid din buzunar mai mult decît destule lire pentru a acoperi consumaţia.

– Hai la plimbarea aia, iubito.

– Okay, se ridică ea vioaie, dar imediat trebui să se rezeme de perete. Vai de mine, cam puternică gravitaţia pe-aici.

– Poate afară e mai slabă, o cuprinse el de talie, ca s-o tragă prin restaurant, rîzînd la rîndul său în timp ce Miranda îşi lua veselă rămas bun de la ceilalţi.

– Mare figură eşti, domnişoară doctor Jones.

– Cum se numea vinul ăla? A fost delicios. Vreau să cumpăr o ladă întreagă.

– Te-ai descurca de minune ca s-o bei.

O conduse pe trotuarul denivelat, traversînd strada liniştită, recunoscător că alesese să meargă pe jos, nu cu motocicleta. Ar fi trebuit s-o lege.

– Am să-mi vopsesc obloanele.

– Bună idee.

– Mama ta are obloane galbene. Sînt aşa de vesele. Toţi din familia ta sînt veseli.

Luîndu-l la rîndul ei de mijloc, îl antrenă într-un cerc

larg, împleticit.

– Dar cred că un albastru viu s-ar potrivi perfect cu casa mea. Un albastru viu şi frumos, şi-am să pun un balansoar pe verandă.

– Nimic nu se compară cu un balansoar pe verandă. Fii atentă la bordură. Aşa, fetiţo.

– Azi am intrat cu forţa în casa maică-mii.

– Aşa se vorbeşte.

– Stau la hotel cu un hoţ şi am spart casa maică-mii. Puteam s-o jefuiesc de nu se vedea.

– Ajungea doar să mi-o ceri. La stînga, pe-aici. Aproape am ajuns.

– A fost extraordinar.

– Ce?

– Spargerea. Atunci, n-am vrut să spun, dar aşa a fost, îşi aruncă ea în sus braţele, nimerindu-l drept în bărbie. Poate mă înveţi şi pe mine să forţez broaşte. Vrei, Ryan?

– A, da, ajungem noi şi acolo, răspunse Ryan, frecîndu-şi bărbia şi cîrmind-o spre intrarea hotelului.

– Te pot seduce pînă o faci.

Miranda se răsuci, prăvălindu-se peste el la marginea elegantei mochete din hol, şi-i strivi gura sub a lui înainte de a apuca să-şi regăsească echilibrul. De astă dată, i se învîrti capul, de parcă i-ar fi supt tot sîngele.

– Miranda...

– Pentru tine, Abby, amice, murmură ea, în timp ce recepţionerul se uita în altă parte, discret. Deci, cum rămîne?

– Vorbim sus, o tîrî el spre lift, la adăpost.

– Nu vreau să vorbim, se lipi Miranda de el, atacîndu-i cu dinţii lobul urechii. Vreau sex, nebun, sălbatic. Chiar acum.

– Cine n-ar vrea? răspunse jumătatea masculină a unei perechi îmbrăcate elegant, care tocmai ieşea din ascensor.

– Vezi? îi atrase atenţia Miranda, pe cînd Ryan o smucea în cabină. E de acord cu mine. Am vrut să te răstorn de cînd te-am văzut şi-am auzit semnalul.

– Semnalul.

Începea să i se taie respirația, în timp ce încerca s-o desprindă de la gîtul lui.

– Cu tine, aud mereu semnale. În clipa asta, am capul plin de clopoței. Mai sărută-mă o dată, Ryan. Doar știi că vrei și tu.

– Termină, îi împinse el mîinile, aproape disperat, înainte de a apuca să-i descheie cămașa. Ești mangă.

– Și ce-ți pasă? își aruncă Miranda capul pe spate, rîzînd. Tot timpul ai încercat să mă tragi în pat. Acum e momentul.

– Există unele reguli, bombăni el, clătinîndu-se ca un om beat, cînd Miranda se agăță iarăși. Unul dintre ei avea nevoie de un duș rece, era clar.

– A, acum mai avem și reguli, îi scoase ea cămașa din pantaloni. În timp ce mîinile i se repezeau pe spate, încercuindu-l spre burtă, Ryan se chinuia să bage cheia în broască.

– Doamne ferește. Miranda... Iisuse Christoase!

Mîinile acelea hotărîte își croiseră drum în jos.

– Ascultă, am spus nu.

Cînd se rostogoliră amîndoi înăuntru, se uita cruciș.

– Vino-ți în fire.

– Nu pot. Ne-am prins.

Îi dădu drumul doar atîta cît să sară în sus, cuprinzîndu-l cu picioarele pe după mijloc, să-i înfigă mîinile în păr și să-și contopească gura cu a lui.

– Te doresc. O, cît te mai doresc!

Respirînd sacadat, începu să-i cutreiere fața cu buzele.

– Fă dragoste cu mine. Atinge-mă. Vreau să-ți simt mîinile pe mine.

Erau deja. Nu și le putea opri să frămînte fundul acela delicios. Sîngele îi țipa după ea, limba i se lupta cu a ei. Ultima rază de luciditate ce-i mai rămăsese în minte pălea cu repeziciune.

– Dimineață, mă vei urî și pe mine, și pe tine.

– Și ce dacă? rîse ea din nou, privindu-l cu ochii ei

de un albastru orbitor; îşi scuturã pãrul pe spate, ceea ce-i transformã tot organismul într-o singurã glandã uriaşã, care pulsa. Acum e acum. Trãieşte clipa cu mine, Ryan. Nu vreau sã fiu singurã.

Privirile le rãmaserã împreunate, în timp ce o ducea pe uşã, în dormitor.

– Atunci, sã vedem cît de mult poate dura clipa. Şi ţine minte, domnişoarã doctor Jones, îi prinse el buza de jos între dinţi, trase, îi dãdu drumul. Tu ai vrut-o.

Cãzurã împreunã pe pat, în lumina lunii care şiroia pe uşile terasei, printre umbrele care dansau în colţuri. Greutatea lui o înfiora, liniile dure ale trupului sãu o apãsau pe saltea.

Gurile li se întîlnirã din nou, într-un sãrut aproape violent de-atîta lãcomie, care continuã la nesfîrşit, cu limbile înlãnţuite fierbinţe, cu dinţii muşcînd.

Voia totul, şi mai mult decît atît. Totul, apoi imposibilul. Şi ştia cã, alãturi de el, avea sã-l gãseascã.

Se multã sub trupul lui, nedorind sã joace rolul pãrţii pasive. Mişcãrile aspre îi fãceau capul sã se învîrteascã, aerul îi ieşea din piept în gemete rîzînde. O, Doamne, cît de liberã era! Şi vie, atît de vie. În graba de a-i simţi pielea, îl trase de cãmaşã, fãcînd nasturii sã sarã din mãtasea elegantã.

– O, da, şopti, cînd Ryan îi sfîşie mîneca bluzei. Mai repede.

Ryan n-ar fi putut încetini ritmul mai uşor decît putea opri timpul în loc. Mîinile lui repezi şi iscusite erau aspre, în timp ce-i smulgeau sutienul şi se umpleau cu sînii ei.

Albi ca marmura, moi ca apa.

Cînd atingerea nu mai fu îndestulãtoare, o rãsuci iarãşi sub el şi începu s-o devoreze.

Miranda ţipã, arcuindu-se, în timp ce buzele, limba şi dinţii sãi o luau cu asalt. Îşi înfipse unghiile în spatele lui, zgîriind de-a lungul crestei încordate de muşchi, pe cînd undele de şoc ale plãcerii i se revãrsau prin trup.

Senzaţiile o izbeau într-o rebeliune confuzã de dureri delicioase, plãceri întunecate şi nervi întinşi la limitã.

– Acum. Acum. În clipa asta.

Dar gura lui îi cobora în josul torsului. Nu încă. Nici pe departe.

Îi smuci chiloții simpli de bumbac de pe șolduri și-și înfipse limba în centrul acelei fierbințeli pîrjolitoare. Miranda juisă pe loc, violent, aproape paralizîndu-i pe amîndoi cu atît de imensa voluptate. Îi suspină numele, încurcîndu-și degetele în părul lui pe cînd eliberarea era din nou înlocuită de dorință, iar dorința scrîșnea cu disperare spre nevoie.

Trupul ei era un miracol, o operă de artă, cu trunchi și picioare lungi, pielea albă ca laptele și mușchii tremurători. Voia s-o savureze, să urce lingînd și iarăși să coboare. Voia să-și îngroape chipul în acea cascadă de păr pînă asurzea și orbea.

Dar animalul din el se zbătea înnebunit să se elibereze.

Se rostogoliră din nou, luptîndu-se pe pat și chinuindu-se unul pe altul cu mîngîieri și mușcături.

Văzul era tulbure, plămînii ardeau în erupția unui nou orgasm, pustiindu-i corpul, activîndu-l cu o energie nemăsurată. Respirația ei devenise o serie de țipete scurte ce-i frigeau pieptul, trupul îi era insuportabil de receptiv la fiecare atingere, la fiecare gustare.

Chipul lui Ryan părea să plutească peste al ei, apoi redeveni clar, cu toate trăsăturile limpezi ca desenate cu diamantul pe sticlă. Respirațiile li se amestecau, șoldurile Mirandei se arcuiau în sus. Și o pătrunse.

Orice mișcare încetă, preț de-o secundă trepidantă și atemporală. Uniți, el îngropat adînc în ea, se priviră. Încet, dintr-o mișcare prelungă, Miranda își duse mîinile la spatele lui și îl apucă de șolduri.

Împreună, începură să penduleze, cu viteză tot mai mare, cu trupurile alunecoase de sudoare, plăcere rostogolindu-se peste plăcere pînă cînd organismul fu răpus, iar judecata, învinsă.

Totul, și mai mult decît atît, își spuse ametită Miranda, în timp ce urca spre pisc. Totul, apoi imposibilul. Îl găsi, cînd se strînse în jurul lui, sfărmîndu-se.

Capitolul 19

O trezi lumina strălucitoare a soarelui. Preț de-un oribil moment, crezu că-i luaseră foc ochii şi începu să şi-i frece cu palmele, pînă se dezmetici pe deplin.

Descoperi că nu avea combustie spontană. Şi nici singură în pat nu era. Nu reuşi decît să scoată un geamăt înfundat şi închise ochii la loc.

Ce făcuse?

Mă rog, era destul de clar ce făcuse – şi încă de două ori, dacă n-o înşela memoria. În intervalul dintre numere, Ryan o pusese să înghită trei aspirine şi un mic ocean de apă. Bănuia că acel mic gest de considerație o ajuta acum să-şi păstreze capul pe umeri.

Prudentă, fură o privire spre Ryan. Stătea culcat pe burtă, cu fața îngropată în pernă. Presupuse că nici el nu era prea înnebunit după strălucirea soarelui, dar nici unuia dintre ei nu- i trecuse prin minte să tragă draperiile în noaptea trecută.

O, Doamne sfinte!

Sărise pe el, îl pipăise, îi smulsese hainele ca o descreierată.

Şi chiar şi acum, în plină lumină a zilei, îi lăsa gura apă la gîndul de a o face din nou. Încet, sperînd să-şi păstreze demnitatea cel puțin atîta timp cît să ajungă la duş, se strecură jos din pat. Ryan nu-şi mişcă nici un muşchi, nu scoase nici un sunet, iar Miranda, mulțumită de acea mică binecuvîntare, se repezi în baie.

Din fericire pentru starea ei de spirit, nu-l văzu cum deschise un ochi, zîmbind spre fundul ei gol.

Vorbi singură în tot timpul duşului, jalnic de recunoscătoare pentru aburii apei fierbinți. Îi alungau parțial

durerile. Dar cele mai profunde, cele mai dulci, pe care le accepta ca provenind de la sexul zdravăn şi sănătos, rămîneau.

Mai luă încă trei aspirine, cu speranţă.

Cînd ieşi, Ryan era pe terasă, sporovăind nepăsător cu chelnerul de la room service. Fiind prea tîrziu ca să se retragă înăuntru, reuşi să le adreseze amîndurora un mic zîmbet.

– *Buon giorno.* E o zi minunată, *si?* Vă simţiţi bine, luă ospătarul nota semnată, cu o mică plecăciune. *Grazie. Buon appetito.*

Îi lăsă singuri, cu masa plină de mîncare şi un porumbel care se plimba pe balustradă, privind lacom bunătăţile.

– Ştii... eu...

Îşi îndesă mîinile în buzunarele halatului, căci îi venea să şi le fîlfîie.

– Bea o cafea, îi propuse Ryan. Purta pantaloni gri uşori şi o cămaşă neagră, care-l făceau să arate foarte dezinvolt şi cosmopolitan. Iar Mirandei îi aminteau că avea părul umed şi încîlcit.

Fu gata să profite de diversiune, dar clătină din cap. Era o femeie care privea adevărul în faţă.

– Ryan, azi-noapte... Cred că ar trebui să-mi prezint scuzele.

– Serios? turnă el două ceşti, aşezîndu-se comod la masă.

– Am băut prea mult. Nu e o justificare, doar un fapt.

– Iubito, erai pulbere. Şi foarte drăgălaşă, adăugă Ryan, privind-o, în timp ce ungea cu gem un corn. Şi uluitor de agilă.

Închise ochii, dîndu-se bătută, şi se aşeză.

– Am avut un comportament regretabil şi de neiertat, şi-mi pare rău. Te-am pus într-o poziţie foarte neplăcută.

– Eu îmi amintesc mai multe poziţii.

Sorbi din cafea, fermecat de roşeaţa uşoară care urca pe gîtul ei.

– Dintre care nici una n-a fost deloc neplăcută.

Miranda luă cafeaua, sorbi grăbită şi-şi opărl limba.

– De ce e nevoie de scuze? se întrebă Ryan, alegînd din coş o prăjiturică şi punîndu-i-o pe farfurie. Ce rost au regretele? Am făcut vreun rău cuiva?

– Problema e...

– Problema – dacă trebuie neapărat să existe una – e că amîndoi sîntem adulţi sănătoşi, singuri, fără obligaţii, care simt o atracţie reciprocă puternică. Noaptea trecută, ne-am lăsat guvernaţi de ea.

Luă capacul de pe o omletă aurie sclipitoare.

– Eu, unul, m-am simţit foarte bine.

Tăie omleta în două şi mută o parte pe farfuria ei.

– Dar tu?

Şi pornise în mod conştient cu gîndul să se umilească, să se scuze, să-şi asume deplina responsabilitate. De ce n-o lăsa?

– Pierzi din vedere esenţialul.

– Ba nu-l pierd deloc. Nu sînt de acord cu ceea ce bîjbîi să demonstrezi. A, iată, ţi se vede în ochi o mică licărire din temperamentul tău îngheţat. E mult mai bine aşa. Şi-acum, deşi apreciez faptul că ai destul bun-simţ să nu dai vine pe mine că aş fi profitat de situaţie – de vreme ce tu mi-ai smuls prima hainele – îţi spun că e o prostie la fel de mare să te învinuieşti pe tine însăţi.

– Învinuiesc vinul, replică ea, ţeapănă.

– Nu-i adevărat, ai spus deja că nu e o scuză, rîse Ryan, luîndu- i mîna pentru a-i pune în ea o furculiţă. Am vrut să fac dragoste cu tine din clipa cînd te-am văzut – şi cu cît te cunoşteam mai bine, cu atît o doream mai mult. Mă fascinezi, Miranda. Şi acum, mănîncă-ţi ouăle pînă nu se răcesc.

Îşi privi farfuria. Era imposibil să se supere pe el.

– Nu am aventuri sexuale întîmplătoare.

– Ţi s-a părut ceva întîmplător? expiră prelung Ryan. Să mă ferească Dumnezeu, cînd va fi serios.

Simţind că-i tresăreau buzele, Miranda abandonă.

– A fost fabulos.

– Mă bucur că-ţi aminteşti. Nu eram sigur că de limpezi ţi-erau minţile. Aş vrea să avem mai mult timp de stat aici, continuă, jucîndu-se cu părul ei umed. Florenţa

e excelentă pentru îndrăgostiți.

Miranda trase adînc aer în piept, îl privi drept în ochi şi se angajă într-un mod fără precedent pentru ea:

– În Maine e minunat primăvara.

Zîmbind, o mîngîie cu degetul pe obraz:

– O să-mi facă mare plăcere să mă conving.

„Doamna Întunecată" stătea sub un singur fascicul de lumină. Ființa care o studia era cufundată în întuneric. Avea mintea calmă, clară şi rece, ca în momentul crimei.

Omorul nu fusese planificat. Forțele propulsoare fuseseră puterea şi ceea ce era just. Dacă totul ar fi decurs corect, dacă mergea bine, n-ar fi fost necesară violența.

Dar nu mersese corect, nici bine, aşa că se făcuseră ajustări. Vina pentru pierderea celor două vieți se asocia cu furtul lui „David". Cine ar fi putut să prevadă, să controleze o asemenea eventualitate?

Se putea numi o carte a hazardului. Da, un joker.

Dar omorul nu era chiar atît de respingător pe cît s-ar fi crezut. Şi acela antrena cu sine putere. Nimeni şi nimic nu putea să confirme existența „Doamnei Întunecate" şi să i se permită să trăiască în continuare. Nimic mai simplu.

Avea să se ocupe, să rezolve situația, curat, complet şi definitiv.

La momentul potrivit, avea să termine. Cu Miranda.

Era mare păcat ca o asemenea minte inteligentă şi sclipitoare să fie distrusă. Cîndva, ar fi fost de ajuns numai compromiterea reputației. Acum, trebuia să ia totul. În ştiință, ca şi în putere, nu era loc pentru sentimente. Un accident, eventual, deşi ar fi fost de preferat sinuciderea.

Da, sinuciderea. Avea să fie atît de... satisfăcătoare. Ce ciudat, că nu anticipase cît de satisfăcătoare avea să fie moartea ei.

Era nevoie de gîndire, de planificare. Era nevoie de... Se ivi un zîmbet la fel de şiret ca acela de pe superba

față de bronz. Era nevoie de răbdare.

Cînd „Doamna Întunecată" rămase singură sub acea unică rază de lumină, nu fu nimeni care să audă rîsul scăzut la damnării. Sau al demenței.

Peste Maine se răspîndea primăvara. În văzduh plutea o gingășie care cu o săptămînă în urmă nu existase. Sau, cel puțin, Miranda nu o simțise.

Pe colină, casa cea veche se înălța cu spatele spre mare și ferestrele aurite de soarele la apus. Minunat era acasă.

Intră și îl găsi pe Andrew în cabinet, cu o sticlă de *Jack Daniel's* să-i țină de urît. Optimismul liniștit i se prăbuși.

Andrew se ridică grăbit în picioare, clătinîndu-se puțin. Miranda observă că avu nevoie de cîteva secunde pentru a-și limpezi privirea, că nu se bărbierise de o zi, două, că avea hainele boțite.

Și își dădu seama că era beat mort și probabil așa fusese de cîteva zile.

– Unde-ai fost? făcu el doi pași împleticiți, după care o cuprinse într-o îmbrățișare stîngace. Am fost îngrijorat pentru tine. Le-am telefonat tuturor la care m-am putut gîndi. Nimeni nu știa unde plecaseși.

În ciuda aburilor denși de whiskey care pluteau în jurul său, Miranda știu că îngrijorarea lui Andrew era sinceră. Deși îl strînse și ea în brațe, dorind acea uniune, intenția de a-i spune totul șovăi. Cîtă încredere puteai avea într-un bețiv?

– Sînt în concediu, îi aminti ea. Ți-am lăsat un bilet.

– Mda, și nu-mi spunea mai nimic, se retrase el, cercetîndu-i fața, după care o bătu pe cap cu mîna lui mare. Cînd a venit bătrînul la Institut, am știut că intraserăm în rahat pîn-aici. M-am întors acasă cît am putut de repede, dar tu plecaseși deja.

– Nu mi-au dat de ales. Te-a luat tare?

– Nu mai mult decît mă așteptasem, alungă Andrew gîndul, cu o ridicare din umeri; chiar și cu instinctele îngreunate de whiskey, observa că se schimbase ceva.

Ce se întîmplă, Miranda? Ce-ai făcut?

– Am plecat pentru cîteva zile.

Cu regret, luă hotărîrea de a ține pentru sine ceea ce știa.

– La New York, m-am întîlnit întîmplător cu Ryan Boldari.

Se întoarse în altă parte, căci nu știa să mintă, nici chiar în cele mai favorabile împrejurări. Iar pe Andrew nu-l mințea niciodată.

– Acum, s-a întors în Maine. Va sta aici cîteva zile.

– Aici?

– Da, am... sîntem combinați.

– Sînteți... Aha.

Își trecu limba peste dinți, încercînd să gîndească.

– Okay. A fost... cam repede.

– Nu tocmai. Avem multe în comun.

Nu voia să insiste asupra subiectului.

– Ancheta a mai progresat cu ceva?

– Am ajuns într-o fundătură. Nu găsim documentația despre „David".

Deși se așteptase, simți o tresărire în stomac. Își trecu o mînă nervoasă prin păr, pregătindu-se să continue cu înșelătoria.

– N-o găsiți? Trebuie să fie în fișier.

– Știu unde trebuie să fie, Miranda, luă el sticla, iritat, și-și mai turnă un pahar. Nu-i acolo. Nu e nicăieri în Institut. Am căutat peste tot.

Își apără ochii cu degetele.

– Compania se asigurări face scandal. Dacă n-o aducem, vom suporta pierderile. Tu ai făcut expertiza.

– Da, răspunse cu grijă Miranda. Eu am făcut-o. Am autentificat piesa, iar documentația a fost îndosariată corespunzător. Știi bine, Andrew. Și tu ai lucrat la ea.

– Mda, ei bine, acum a dispărut. Cei de la compania de asigurări resping orice cerere pînă nu primesc documentele, mama amenință că vine să vadă de ce sîntem atît de incapabili încît pierdem nu numai un obiect de artă valoros, ci și toate hîrtiile aferente, iar Cook mă fute la cap.

– Îmi pare rău că te-am lăsat singur în situația asta.

Îi părea şi mai rău cînd vedea cum îi făcea față.

– Andrew, te rog, se apropie ea, luîndu-i paharul din mînă. Nu pot vorbi cu tine cînd eşti beat.

Andrew nu făcut decît să zîmbească, în obraji apărîndu-i gropițele:

– Încă nu-s beat.

– Ba eşti.

Trecuse şi ea prin acelaşi lucru, destul de recent ca să recunoască semnele.

– Trebuie să intri într-un program de dezalcoolizare.

Gropițele se şterseră. Iisuse Christoase, altceva nu-i putu trece prin minte. Exact asta-i mai lipsea.

– Ceea ce-mi trebuie e puțină cooperare şi sprijin, smulse el paharul înapoi, enervat, şi trase o duşcă prelungă. Ți-o fi părînd ție rău că m-ai lăsat singur în mizeria asta, dar altceva n-ai făcut. Iar dacă vreau să beau şi eu cîteva pahare după o zi nenorocită în care am avut de-a face cu poliția, am condus Institutul şi am făcut sluj în fața părinților noştri, nu-i treaba nimănui în paştele mă-sii.

În timp ce-l privea, pieptul i se strînse, strivindu-i inima.

– Te iubesc.

Cuvintele o dureau, doar puțin, fiindcă ştia că nici unul dintre ei nu le rostea destul de des.

– Te iubesc, Andrew, iar tu îți scurtezi zilele sub ochii mei. Din cauza asta, e şi treaba mea.

I se iviseră lacrimi în ochi şi în vocea care miza pe vinovăția lui, înfuriindu-l şi mai rău.

– Bine, atunci am să-mi scurtez zilele fără martori. Şi nici aia n-o să fie treaba ta.

Luă sticla şi ieşi.

Se detesta pentru ceea ce făcea, pentru că adusese acea dezamăgire şi durere în ochii singurei persoane pe care se putuse baza vreodată în totalitate. Dar, ducă-se la dracu' şi la mama dracului, era viața lui. Trînti uşa dormitorului, fără să remarce duhoarea de whiskey stătut din noaptea trecută. Se aşeză pe un scaun şi bău

direct din sticlă.

Avea tot dreptul să se destindă, nu? Îşi făcuse treaba, îşi făcea meseria – la ce i-o mai fi folosit şi aia – şi-atunci de ce trebuia să înghită mizerii numai pentru două-trei pahare?

Sau două-trei duzini, completă el în gînd, cu un rîs răutăcios. Cine mai stătea să le numere?

Poate că-l cam îngrijorau ruperile de film, acele intervale de timp goale şi nefireşti pe care nu reuşea să şi le amintească. Probabil că erau din cauza stressului, iar soluţia cea mai bună era un pahar de tărie.

Ba bine că nu.

Îşi spunea că-i era dor de soţia lui, deşi îi devenea din ce în ce mai dificil să-şi readucă în minte o imagine clară a feţei sale, sau să-şi amintească timbrul exact al vocii. Ocazional, cînd era treaz, avea cîte o străfulgerare de adevăr. N-o mai iubea pe Elise – şi poate că niciodată n-o iubise atît de mult pe cît i-ar fi convenit să creadă. Aşa că bea ca să înece adevărul şi-şi îngăduia să se bucure de sentimentul trădării şi al nefericirii.

Începea să înţeleagă valoarea băutului în singurătate, acum cînd Annie îi interzisese accesul în barul ei. Singur, putea bea pînă nu se mai ţinea pe picioare, iar atunci se culca şi-şi pierdea cunoştinţa. Şi reuşea să răzbească pînă a doua zi.

Orice om trebuia să răzbească, îşi spuse el, privind melancolic sticla înainte de a o ridica din nou.

Nu se putea spune că trebuia neapărat să bea. Era stăpîn pe situaţie şi se putea lăsa oricînd voia. Numai că nu voia, asta era tot. Şi totuşi, avea să se lase, să se dezintoxice, doar pentru a-i dovedi Mirandei, şi lui Annie, şi tuturor celorlalţi afurisiţi, că aveau o părere greşită despre el.

Oamenii îl înţeleseseră întotdeauna greşit, conchise Andrew, fierbînd în sucul propriei nemulţumiri. Începînd cu părinţii lui. Niciodată nu ştiuseră cine naiba era, ce voia şi cu atît mai puţin de ce dracu' avea nevoie.

Ia mai ducă-se-n mă-sa! Ducă-se-n mă-sa toţi.

Avea să se lase de băut, nici vorbă. Mîine, îşi mai

spuse el, cu încă un chicotit, în timp ce lua sticla.

Văzu fasciculele de lumină intrînd pe fereastră. Faruri, decise el, după ce le studie îndelung, şovăitor, cu gura căscată şi luciditatea tot mai des întreruptă. Veneau musafiri. Probabil Boldari.

Mai trase o duşcă însetată, zîmbind în sinea lui. Miranda avea un iubit. Urma să tragă şi el un profit de-aici. Trecuse mult timp de cînd nu-şi mai putuse tachina sora cu un subiect atît de interesant ca un bărbat.

Putea foarte bine să înceapă imediat, hotărî Andrew. Se ridică în picioare, pufnind în rîs, pe cînd camera se învîrtea în jurul lui. „Dacă-i bîlci, bîlci să fie, să ne distrăm", îşi spuse, pornind împleticit spre uşă.

Voia să afle care erau intenţiile lui Ryan Boldari. Da, dom'le. Să-i arate new-yorkezului ăluia sclivisit să Miranda avea şi ea un frate mai mare care-i purta de grijă. Mai luă un gît inimos din sticlă, clătinîndu-se în hol, şi se agăţă de balustrada din capul scării, pentru a privi în jos.

Iat-o pe surioara lui, la baza scărilor, într-o mozoleală fierbinte cu new-yorkezul.

– Băi! strigă Andrew, gesticulînd amplu cu sticla, apoi rîse, cînd Miranda întoarse capul. Ce-i faci lu' soru-mea, băi New York?

– Salut, Andrew.

– Ce salut Andrew, căcănare? Ce, te culci cu sor-mea?

– Pe moment, nu, rămase Ryan cu braţul pe după umerii rigizi ai Mirandei.

– Auzi, vreau să-ţi vorbesc, porni Andrew în jos, coborînd jumătate din scară pe picioare, iar restul de-a rostogolul. Parcă ar fi fost un bolovan căzînd pe o pantă.

Miranda sări din loc, îngenunchind lîngă trupul lui prăbuşit. Spre groaza ei, avea chipul plin de sînge.

– O, Doamne, Andrew!

– N-am nimica, n-am nimica, bodogăni el, împingîndu-i mîinile care îl pipăiau, căutînd fracturi. Am buşit şi eu nitel, atîta.

– Puteai să-ţi rupi gîtul.

– Treptele pot fi înşelătoare, spuse ponderat Ryan,

lăsîndu-se pe vine lîngă Miranda, unde observă că Andrew avea pe frunte doar o tăietură superficială, iar Mirandei îi tremurau mîinile. Ce-ar fi să te urcăm din nou şi să te-ajutăm să te speli?

– Căcat, îşi şterse Andrew fruntea cu degetele, studiind apoi petele de sînge. Ia uite.

– Aduc trusa de prim ajutor.

Ryan aruncă o privire spre Miranda. Pălise din nou, dar avea ochii calmi.

– Avem noi grijă, zise el. Haide, Andrew. Şi frate-meu s-a împiedicat de-o bordură în noaptea cînd a dat petrecerea burlacilor şi s-a rănit mai rău decît tine.

Îl săltă pe Andrew în picioare, pe cînd Miranda se ridica şi ea. Cînd, însă, dădu să-i însoţească, Ryan clătină din cap:

– Femeile, nu. Este o problemă de bărbaţi. Aşa-i, Andrew?

– Pă bune...

Prin aburii alcoolului, Andrew şi-l făcu pe Ryan cel mai bun prieten.

– De la muieri ni se trag toate relele.

– Dumnezeu să le binecuvînteze.

– Am avut şi eu una, odată. Mi-a dat papucii.

– Cine-are nevoie de ea?

Ryan îl cîrmi pe Andrew la stînga.

– Asta-i ideea! Nu văd nimic, în mă-sa.

– Îţi curge sînge-n ochi.

– Slavă Domnului, credeam c-am orbit. Ştii ceva, Ryan Boldari, amice?

– Ce?

– Uite-acuş borăsc. Da' rău de tot.

– Mhm, îl tîrî Ryan în baie. Hai, dă-i drumu'.

Ce mai familie, îşi spuse el, în timp ce-l ţinea pe Andrew de frunte, întrebîndu-se vag dacă nu cumva era posibil să-şi verse organele interne. Altminteri, Andrew îşi dădea toată silinţa.

Cînd termină, Andrew era distrus, alb ca moartea şi tremurînd. Ryan făcu trei încercări, pentru a-l rezema pe capacul toaletei, ca să-i oblojească tăietura.

– Cred că din cauza căzăturii, murmură slab Andrew.

– Ți-ai borît şi mațele, comentă Ryan, în timp ce-l ştergea de sînge şi sudoare. Te-ai făcut de rîs, şi pe tine şi pe sora ta, ai tras o buşeală care ți-ar fi rupt mai multe oase dacă nu erau îmbibate cu whiskey, puți ca un bar la patru dimineața şi arăți şi mai rău. Sigur, căzătura a fost de vină.

Andrew închise ochii. Ar fi vrut să se ghemuiască undeva şi să doarmă pînă la moarte.

– Poate c-am întrecut măsura. N-o făceam, dacă nu se lua Miranda de mine.

– Scuteşte-mă cu fleacurile. Bețivule!

Neînduplecat, Ryan îi tamponă rana cu dezinfectant, fără pic de milă cînd Andrew sîsîi printre dinți.

– Cel puțin, fii bărbat şi asumă-ți răspunderea.

– Du-te-n mă-ta.

– Vai, ce răspuns inteligent şi original. N-ai nevoie de copcii, dar o să ai un monoclu nemaipomenit, garnitură la rana de pe frunte.

După ce termină, îi scoase peste cap cămaşa făcută praf.

– Băi...

– Îți trebuie un duş, băiete. Ai încredere-n mine.

– Nu vreau decît să mă culc. Pentru Dumnezeu, vreau să mă-ntind, atîta. Cred c-am să mor.

– Încă nu, dar nici mult nu mai ai.

Înverşunat, Ryan îl săltă pe picioare, încordîndu-se ca să-l susțină în timp ce se întindea să dea drumul la duş. Conchise că nu merita efortul să-i scoată pantalonii, aşa că îl trase în cadă pe jumătate îmbrăcat.

– Iisuse! Iar mi se face rău.

– Atunci, ținteşte țeava, îi propuse Ryan, ținîndu-l bine, în timp ce Andrew începea să se smiorcăie ca un copil mic.

Fu nevoie de aproape o oră ca să-l ducă la culcare. Cînd coborî, Ryan observă că cioburile sticlei fuseseră măturate, iar pata de whiskey care stropise pereții şi podeaua în cădere, ştearsă.

Negăsind-o pe Miranda în casă, luă o haină şi ieşi.

Era pe faleză. Îi studie din depărtare silueta solitară, înaltă, sveltă, profilată pe cerul înserării, cu părul fluturînd în vînd şi faţa întoarsă spre mare.

Nu doar solitară. Însingurată. Nu credea să mai fi văzut vreodată o fiinţă mai singură.

Urcă pînă la ea şi îi puse haina pe umeri. Reuşise să se stăpînească. Într-un fel, agitaţia necontenită a valurilor mării reuşea întotdeauna s-o calmeze.

– Îmi pare îngrozitor de rău că te-am tîrît în situaţia asta.

Observă că avea voçea liniştită. Apărare automată. Trupul îi era ţeapăn şi continua să-l evite.

– Nu m-a tîrît nimeni. Am venit de bună voie, îi puse el mîinile pe umeri, dar Miranda se retrase.

– A fost a doua oară cînd ai avut de-a face cu un Jones penibil de beat.

– O noapte de aiureli e nimic pe lîngă ceea ce face fratele tău cu viaţa lui, Miranda.

– Oricît o fi de adevărat, nu schimă cu nimic situaţia. Ne-am comportat cum nu se cuvine, iar tu ai făcut ordine. Nu ştiu dacă în seara asta m-aş fi descurcat de una singură cu Andrew. Deşi aş fi preferat aşa.

– Cu atît mai rău, o întoarse Ryan cu faţa spre el, nemulţumit. Fiindcă am fost aici, şi voi mai sta o vreme.

– Pînă găsim bronzurile.

– Exact. Iar dacă pînă atunci nu termin cu tine...

Îi cuprinse faţa în mîini, coborî capul şi-i cotropi gura cu un sărut furios şi posesiv.

– Va trebui să suporţi consecinţele.

– Nu *ştiu* cum să le suport, se ridică vocea ei, peste vuietul valurilor. Nu sînt pregătită pentru aşa ceva, pentru tine. Toate relaţiile pe care le-am avut s-au terminat prost. Nu ştiu cum să procedez cu încurcăturile emoţionale de soiul ăsta, nimeni din familia mea nu ştie, aşa că nu facem decît să ne retragem la prima ocazie posibilă.

– Cu mine nu te-ai mai încurcat niciodată.

O spusese cu o aroganţă atît de flagrantă, încît Miranda ar fi putut izbucni în rîs. Dar întoarse capul, privind

spre raza farului care se rotea monoton.

El era cel care avea să fugă, cînd se sfîrşea totul, îşi spuse ea. Iar de data asta, cu Ryan, se temea îngrozitor că avea să sufere. Nu conta că înţelegea de ce se afla acolo, care era principalul său scop. Avea să sufere cînd o părăsea.

– Tot ceea ce s-a întîmplat de cînd te-am cunoscut mi-e străin. Nu pot funcţiona bine fără directive.

– Pînă acum, ai făcut faţă onorabil.

– Au murit doi oameni, Ryan. Din reputaţia mea s-a ales praful, familia e mai dezbinată ca oricînd. Am încălcat legea, am nesocotit etica şi am relaţii intime cu un infractor.

– Dar măcar nu te-ai plictisit, aşa-i?

Miranda rîse fără vlagă.

– Da. Şi nu ştiu ce să fac în continuare.

– Cu asta, te pot ajuta eu, o luă el de mînă, pornind din loc. Mîine nu e prea tîrziu ca să facem paşii următori. Să discutăm care ar trebui să fie.

– Trebuie să pun totul în ordine, întoarse Miranda capul spre casă. Mai întîi să văd de Andrew, apoi să mă organizez.

– Andrew doarme şi nu va mai face ochi pînă mîine. Organizarea presupune o minte limpede şi concentrată. Tu ai prea multe pe cap ca să gîndeşti limpede sau concentrat.

– Scuză-mă, dar organizarea e viaţa mea. Pot să organizez trei proiecte diferite, să schiţez o conferinţă şi să predau un curs, toate în acelaşi timp.

– Eşti o femeie înfricoşătoare, domnişoară doctor Jones. Atunci, să zicem că *eu* nu sînt limpezit sau concentrat. Şi n-am intrat niciodată în clădirea unui far, continuă el, contemplînd turnul în timp ce se apropiau, încîntat de fasciculul luminos care tăia întunericul, întinzîndu-se scînteietor peste suprafaţa mării. Cît de vechi e?

Miranda suflă prelung. Dacă era vorba să se eschiveze, fie.

– A fost construit în 1853. Structura e cea originală, deşi bunicul meu l-a renovat pe dinăuntru în anii '40, cu

intenţia de a-l folosi ca studiou de creaţie. De fapt, după cum spunea bunica mea, l-a folosit numai pentru aventuri sexuale ilicite, fiindcă îl amuza să le aibă aproape de casă şi în interiorul unui simbol falic atît de evident.

– Dragul de tata-mare.

– Nu era decît un Jones nesuferit de diform afectiv. Tatăl lui – din nou, conform bunicii, singura care discuta asemenea probleme – îşi afişa amantele în public şi a procreat cîţiva copii nelegitimi pe care a refuzat să-i recunoască. Bunicul meu a dus mai departe nobila tradiţie.

– Sînt mulţi Jones în Jones Point.

Miranda aşteptă ca insulta să-şi facă efectul, apoi clătină din cap. Nu simţea decît amuzament.

– Da, aşa s-ar zice. În orice caz, străbunica mea a preferat să nu-i ia în seamă apucăturile şi îşi petrecea partea cea mai mare a anului în Europa, tocînd cît mai mulţi bani posibil, ca să se răzbune. Din păcate, a hotărît să se înapoieze în State la bordul unei noi nave de lux. Se numea „Titanic".

– Serios?

Ryan ajunsese destul de aproape ca să vadă broasca ruginită a uşii groase de lemn.

– Interesant.

– Ei, ea şi copiii ei s-au urcat într-o barcă de salvare şi au scăpat. Dar s-a îmbolnăvit de pneumonie, de la frigul din Atlanticul de Nord, şi a murit peste cîteva săptămîni. Soţul ei a jelit-o încurcîndu-se în scurt timp cu o cîntăreaţă de operă. A murit cînd soţul cîntăreţei, cam nemulţumit de aranjamentul lor, a dat foc casei în care locuiau.

– Presupun că a murit fericit, scoase Ryan din buzunar o trusă de cuţite Latherman, alese unul şi începu să lucreze la încuietoare.

– Nu e nevoie. Am o cheie, în casă, dacă vrei să-l vezi pe dinăuntru.

– Aşa e mai distractiv şi mai rapid. Vezi? puse el cuţitul la loc, deschizînd uşa. E umed, constată, în timp ce scotea creionul-lanternă pentru a lumina încăperea spaţioasă de la parter. Confortabil, totuşi.

Pereții erau lambrisați cu brad noduros, de modă veche, care-i amintea de un club suburban din anii '50. Huse de olandă acopereau eficient diverse forme, iar lîngă peretele opus era clădit un mic şemineu, cu un strat de cenuşă rece.

Mare păcat că arhitectul preferase să zidească pereții pătrat, în loc de a păstra perimetrul circular.

– Deci, aici îşi aducea tata-mare femeile?

– Cred că da, îşi strînse Miranda mai bine haina pe umeri; aerul din cameră era rece şi stătut. Bunica mea îl detesta, dar a rămas căsătorită cu el, l-a crescut pe tata, apoi şi-a oblojit soțul în ultimii doi ani de viață. A fost o femeie minunată. Puternică, îndărătnică. M-a iubit mult.

Ryan se întoarse, mîngîindu-i obrazul cu dosul mîinii:

– Mi se pare firesc.

– Nu e deloc firesc, cînd vine vorba de iubirile din familia mea, întoarse ea capul, observîndu-i lucirea compătimitoare din ochi. Ai vedea mai multe aici, dacă ai aştepta lumina zilei.

Un moment, Ryan nu spuse nimic. Îşi amintea că odată, mai demult, o crezuse o ființă rece. Rareori i se întîmpla să greşească atît de amarnic cînd analiza un subiect. Pe-atunci, Miranda nu fusese decît un subiect, dar acum... Amînă tema de gîndire pentru mai tîrziu. Nu răceală se găsea înlăuntrul ei, ci un zid de apărare contra unor suferințe de-o viață. Înălțat de neglijarea, de indiferența, de însăşi răceala pe care i-o atribuise ei.

Privi prin jur, mulțumit cînd zări o lampă cu gaz şi nişte lumînări. Aprinse lampa şi o lumînare, apreciind lumina ireală pe care o răspîndeau prin încăpere.

– Ce sinistru e, stinse el lanterna, zîmbindu-i. Ai venit vreodată aici, cînd erai mică, să cauți stafii?

– Nu fi ridicol.

– Iubito, ai avut o copilărie frustrată. Trebuie s-o compensăm. Vino.

– Ce faci?

– Urc.

Pornise deja pe scara metalică în spirală, cu trepte înguste.

– Nu te-atinge de nimic, îl urmă grăbită Miranda, în timp ce lampa şi lumînarea din mîinile lui aruncau pe pereţi luciri şi umbre săltărețe. Acum totul e automatizat.

Ryan găsi un mic dormitor, aproape gol, cu excepţia a două saltele fără aşternut ce păreau impracticabile şi a unui scrin dărăpănat. După toate probabilităţile, bunica despuiase locul de toate valorile. Bravo ei.

Se apropie de fereastra ca un hublou, să admire priveliştea. Marea se agita, măturată de raza farului, clocotind sub ea, prin ea. Numeroase insulițe, ca nişte spinări cocoşate, se înşirau în lungul coastei neregulate. Întrezărea geamandurile legănîndu-se, le auzea dangătele găunoase cînd erau lovite de brizanţi şi absorbite de curent.

– E excelent aici. Dramatism, pericol şi provocare.

– Rareori se calmează, adăugă Miranda din spatele lui. De la fereastra cealaltă, se vede golful. În unele zile, sau nopţi, apa de-acolo e netedă ca oglinda. Ai impresia că ai putea merge pe ea, pînă la mal.

Ryan o privi peste umăr:

– Ţie care-ţi place mai mult?

– Amîndouă îmi plac, dar cred că în mod normal mă atrage marea.

– Spiritele neliniştite atrag spirite neliniştite.

Miranda se încruntă, privindu-l meditativ în timp ce ieşea din încăpere. Nimeni, din cîte bănuia, n-ar fi considerat-o un spirit neliniştit. Şi cu atît mai puţin ea însăşi.

Domnişoara doctor Miranda Jones era stabilă ca granitul. Şi adesea, mult prea adesea, la fel de plictisitoare.

Ridicînd vag din umeri, îl urmă în camera de comandă.

– Uluitor.

Uitîndu-i deja ordinul, Ryan punea mîna pe tot ce-i ieşea în cale.

Echipamentele erau moderne, eficiente şi murmurau monoton, în timp ce uriaşul far se rotea deasupra. Încăperea era rotundă, lucru firesc, cu o cornişă îngustă pe dinafară. Balustrada de fier ruginise, dar arăta fermecător. Cînd ieşi, vîntul începu să-l plesnească precum o

femeie jignită, făcîndu-l să rîdă.

– Fabulos. Să fiu al dracului dacă nu mi-aş fi adus şi eu aici femeile. Romantic, sexy şi exact cît trebuie de înspăimîntător. Ar trebui să-l aranjezi, aruncă el o privire spre Miranda. Grozav studiou ar ieşi.

– N-am nevoie de nici un studiou.

– Ai avea, dacă ai lucra la arta ta, aşa cum e cazul.

– Nu sînt artistă.

Ryan zîmbi, revenind înăuntru şi închizînd uşa în calea vîntului.

– Întîmplător, sînt un foarte important intermediar de artă, şi zic că eşti artistă. Ţi-e frig?

– Puţin, îşi strînse Miranda trupul în braţe, sub jachetă. E foarte umed aici.

– O să putrezească, dacă nu ai grijă. Ar fi o crimă. Şi în crime sînt expert.

Îi puse mîinile pe braţ, frecîndu-i-le ca să le încălzească.

– Aici, înăuntru, marea se-aude altfel. Misterioasă, aproape ameninţătoare.

– Pe vînt puternic dinspre nord-est, s-ar auzi mult mai ameninţător. Farul continuă să funcţioneze pentru a ghida navele şi a le împiedica să se apropie prea mult de platforma continentală şi stînci. Chiar şi aşa, în secolul trecut au eşuat destule pe coastă.

– Fantomele marinarilor naufragiaţi, clănţănind din oase, bîntuie ţărmul.

– Nu prea.

– Îi aud, o cuprinse el cu braţele. Se tînguie, cerşind milă.

– Auzi vîntul, preciză Miranda, deşi reuşise să-i provoace un fior. Ai văzut destul?

– Nici pe departe, îşi coborî Ryan gura s-o muşte uşurel. Dar am de gînd.

Încercă să se elibereze:

– Boldari, dacă-ţi închipui că mă poţi seduce într-un far umed şi prăfuit, îţi faci iluzii.

– E o provocare? întrebă el, morfolindu-i o latură a gîtului.

– Nu, o realitate.

Însă muşchii coapselor începuseră să i se înmoaie. Ryan avea cea mai inventivă limbă din lume.

– Avem în casă un dormitor absolut convenabil, ba chiar mai multe. Sînt calde, comode şi cu saltele excelente.

– Va trebui să le probăm, mai tîrziu. Am menţionat vreodată ce trup delicios ai, domnişoară doctor Jones?

Mîinile lui îl cercetăm deja, grăbite. Degetele acelea iuţi şi dibace îi deschiseră copca pantalonilor şi coborîră fermoarul înainte ca Miranda să poată face mai mult decît să gîfîie un protest slab.

– Ryan, nu e locul potrivit ca să...

– Pentru tata-mare a fost destul de potrivit, îi aminti el, după care îşi strecură încet degetele în ea; era deja caldă, umedă, şi nu-i slăbi ochii o clipă, privindu-i cum orbeau, întunecaţi şi disperaţi. Lasă-te în voie. Vreau să te simt juisînd, acum şi aici. Vreau să mă uit cum te învinge ceea ce-ţi fac.

Trupul ei nu-i lăsa de ales. Vibra ca o maşinărie bine unsă, spre un singur scop, un ţel unic. Fiorul prelung şi adînc o străbătu, încurcîndu-i brusc circuitele, scăpărînd scîntei din terminaţiile nervoase, după care un val lung şi lichid de voluptate îi inundă tot corpul.

Capul îi căzu pe spate, cu un geamăt, iar Ryan se apropie să-i pradă gîtul expus.

– Mai ţi-e frig? murmură el.

– Nu, Doamne, nu.

Pielea îi luase foc, sîngele pompa pe dedesubt ca un rîu fierbinte. Agăţîndu-se de umerii lui Ryan ca să-ţi ţină echilibrul, începu să se legene peste mîna sa abilă.

Acum, cînd gura coborî din nou spre a ei, Miranda răspunse cererii cu o cerere proprie. Spaţiul şi timpul nu mai însemnau nimic, pe lîngă nevoia puternică, irezistibilă.

Pantalonii îi căzură la picioare, scurta alunecă de pe umeri. Maleabilă ca o ceară caldă, se mulă pe trupul lui în timp ce o rezema de bancul unde echipamentele sfîrîiau preocupate să trimită lumina în cerc peste mare.

– Ridică brațele, Miranda.

Se supuse, cu respirația întretăiată la fiecare inhalare în timp ce-i ridica încet pulloverul.

Ryan îi urmări plăcerea nervoasă tresăltînd pe față, cînd îi contură sfîrcurile cu degetele mari prin materialul subțire al sutienului.

– În seara asta nu mai avem vin, să tocească muchiile tăioase.

Degetele lui lunecară ușor peste umflătura de deasupra mătăsii albe, simple.

– Vreau să simți totul, să te întrebi ce urmează.

Trase o bretea în jos cu vîrful degetului, apoi și pe cealaltă, coborînd capul să-i sărute umerii goi.

Parcă ar fi fost... gustată, își spuse Miranda, în timp ce i se închideau ochii îngreunați. Savurată, apreciată cu deliciu. Limba lui îi mîngîia ușor pielea, dinții o zgîriau, degetele lunecau în sus și-n jos, coborau pe marginile trupului, treptat, trăgînd captivant fîșia subțire de bumbac de pe șolduri.

Ryan se postă intim între picioarele ei depărtate, în timp ce Miranda se ținea de marginea mesei, înțelegînd ce însemna să se afle cu totul în puterea altcuiva. S-o dorească. Să jinduiască.

Tot ceea ce-i făcea era cîte un șoc, zguduindu-i sistemul, ordinea nemiloasă a minții, după numai cîteva secunde din nou dorit și primit cu bucurie.

O parte din creierul ei știa cum arăta, aproape goală, cu pielea înroșită și trupul arcuit a abandon, în timp ce bărbatul care o mînuia era îmbrăcat complet.

Dar, cînd îi dădu sutienul la o parte, coborîndu-și gura dibace peste sînul ei, nu-i mai păsă deloc.

Nici el nu știuse că Miranda putea fi astfel, sau cît de excitant era ca o femeie puternică și precaută să-i cedeze complet. Era a lui, absolut a lui, să-i guste și să-i dăruiască plăcerea. Dar fiorul acestei situații, în loc de a fi tenebros și ascuțit, îl simțea aproape insuportabil de tandru.

Lumina reflectată a marelui far lunecă peste ea, făcîndu-i pielea să strălucească orbitor; apoi trecu mai de-

parte, şi doar auriul sclipitor mai rămase în văpaia lumînării. Părul, atît de recent răvăşit de vînt, i se rostogolea ca un foc de mătase peste umeri. Buzele, moi şi umflate, se despărţiră sub ale lui. Sărutul era tot mai profund, mai cald, ajungînd dincolo de o dorinţă îmbătătoare la care nici unul nu se aşteptase. Un moment, se ţinură unul de altul, ameţiţi. Tremurînd.

Parcă ar fi fost într-un vis, cu aerul dens şi dulce. Zahăr ars, topit la foc scăzut. Nici unul dintre ei nu mai simţea umezeala sau frigul. Se lăsară pe podeaua aşternută cu praf, dură şi rece, apropiindu-se între ei uşor ca pe o saltea de puf. Fără nici o vorbă, Miranda îi scoase cămaşa, cu mîini sigure. Îşi lipi buzele de inima lui, stăruind acolo, căci ştia că, într- un fel, i-o furase pe a ei.

Ryan ar fi vrut să-i dăruiască toată acea tandreţe, compasiunea ca şi fiorul împerecherii. Îşi folosea cu gingăşie gura, mîinile, iubind-o într-un fel care strălucea de emoţie precum şi de dorinţă. Un murmur, un oftat, o arcuire prelungă şi înceată spre valurile calde care nu loveau, ci mai curînd legănau.

Şi, cînd îl cuprinse, apăsîndu-şi faţa la gîtul lui, o mîngîie, o alină, îi dărui aceeaşi blîndeţe.

Iar cînd Ryan o întoarse deasupra lui, cuprinzîndu-i în mîini şoldurile pînă îl absorbi, îl luă în adîncul trupului, Miranda ştiu ce însemna să-şi iubească iubitul.

Capitolul 20

Miranda se trezi lîngă Ryan pentru a doua dimineaţă la rînd, dar pe un alt continent. Era o experienţă straniu-fascinantă, care părea atît de o desfrînare nepăsătoare, cît şi foarte sofisticată.

A păcătui în stil mare.

Simţea nevoia să-i răvăşească părul cu degetele,

să-i cutreiere fața, să-i exploreze cicatricea aceea mică de deasupra ochiului. Atingeri şi mîngîieri sentimentale, prosteşti, care puteau duce la o împreunare matinală leneşă şi înceată.

Era aşa de ciudat, atîtea sentimente se îmbulzeau în ea, ocupînd un spațiu pe care nici nu ştiuse că-l avea înăuntru, încălzind locuri despre care crezuse că întotdeauna aveau să rămînă reci, nelocuite. În interiorul ei erau acum mult mai multe decît acea primă revărsare de patimă fierbinte. Mult, mult mai multe, lăsînd-o complet vulnerabilă.

Lucru care o înspăimînta.

Aşa că, în loc de a atinge ceea ce dorea să atingă, coborî încet din pat şi se duse tiptil la duş, ca în dimineața din ajun. De astă dată, însă, abia îşi vîrîse capul sub stropii de apă, cînd două brațe o cuprinseră de talie.

– De ce faci asta?

Aşteptă pînă cînd inima îşi potoli zbuciumul.

– De ce fac ce?

– Pleci dimineața pe furiş din pat. Te-am văzut deja goală.

– Nu m-am furişat, încercă Miranda să se elibereze, dar dinții lui i se înfipseră uşurel în umăr. Nu voiam să te trezesc.

– Îmi dau şi eu seama atunci cînd văd pe cineva furişîndu-se.

Auzind-o că bombănea, înălță o sprînceană.

– Şi degeaba încerci să dai vina pe mine. Eu nu m-am strecurat niciodată jos din patul unei femei. În el, da, dar afară, niciodată.

– Ce-am mai rîs. Acum, dacă mă scuzi, încerc şi eu să fac un duş.

– Te-ajut.

Mai mult decît dornic s-o asiste, luă săpunul, îl mirosi, apoi începu să-i frece spatele. Un spate, după părerea lui, absolut perfect.

– Stăpînesc arta duşului de ani de zile. Mă descurc şi solo.

– De ce?

Dat fiind că vocea ei fusese încîntător de înțepată, o răsuci în loc, lipindu-i trupul umed şi alunecos de al lui.

– Fiindcă e... începu ea, furioasă că se simțea roşind. E ceva personal.

– A, înțeleg, replică ironic Ryan. Iar sexul nu e personal?

– E altceva.

– Okay, îi trecu el mîinile săpunite peste sîni, privind-o vesel în ochi. Facem un compromis şi le combinăm.

Era departe de igiena elementară şi energică la care se gîndise.

Cînd Miranda începu să gîfîie în aburi, tremurînd de pe urma şocurilor, Ryan îşi frecă nasul de gîtul ei.

– Asta, spuse el, a fost ceva personal.

Apoi, oftă:

– Trebuie să mă duc la biserică.

– Ce? scutură ea din cap, convinsă că avea apă în urechi. Ai spus cumva că trebuie să te duci la biserică?

– E Duminica Paştilor.

– Da, da, într-adevăr...

Încercînd să-i urmărească raționamentul, îşi împinse din ochi părul ud.

– Totuşi, pare o logică stranie, în situația de față.

– S-ar putea ca în vremurile biblice să nu fi avut instalații tehnico-sanitare, dar sex aveau din belşug.

Probabil avea dreptate, dar tot se simțea vag incomod, gîndindu-se la religie cînd mîinile lui îi alunecau peste fundul ud.

– Eşti catolic.

Văzîndu-i sprîncenele înălțate, clătină din cap:

– Da, ştiu, cu strămoşi irlandezi şi italieni, ce altceva ai putea fi? Nu ştiam că eşti şi practicant.

– De cele mai multe ori, absentez.

Ryan ieşi de sub duş, îi dădu un prosop şi luă şi el unul.

– Dar dacă mă spui maică-mi, voi jura că eşti o mincinoasă neruşinată. Totuşi, e Duminica Paştilor.

Se şterse rapid pe cap, apoi îşi înfăşură prosopul în

jurul şoldurilor.

– Dacă nu mă duc la slujbă, mă omoară maică-mea.

– Înţeleg. Mă simt datoare să-ţi amintesc că mama ta nu e aici.

– Va afla, spuse el cu jale. Întotdeauna află şi am să mă duc direct în iad, fiindcă va avea ea grijă.

O privi cum alinia capetele prosopului, se înfăşura şi le înfigea strîns sub margine, între sîni. Eficienţa gestului nu-i împuţina cu nimic senzualitatea. Toată încăperea mirosea a Miranda – săpun cu aromă de pădure. Deodată, nu mai vru să plece de lîngă ea, nici măcar pentru o oră.

Revelaţia îl făcu să-şi răsucească umerii, ca pentru a disloca o greutate bruscă şi incomodă.

– Ce-ar fi să vii cu mine? Poţi să-ţi pui boneta de Paşti.

– Nu numai că n-am nici un fel de bonetă, dar trebuie să-mi pun gîndurile în ordine, scoase ea un foen portabil din dulapul de lîngă lavabou. Şi am de vorbit cu Andrew.

Ryan cocheta cu ideea unei slujbe de după-amiază, astfel încît să-i poată desface nodul prosopului. Dar o lăsă pe altă dată.

– Ce ai de gînd să-i spui?

– Nu prea multe.

Şi îi era ruşine de acest lucru.

– În situaţia de faţă, atîta vreme cît... Nu suport gîndul că bea aşa. Nu-l suport.

Îi era ruşine şi că, atunci cînd trase aer în piept, respiraţia îi tremura.

– Iar aseară, un moment, l-am urît. E tot ce am avut vreodată, şi l-am urît.

– Nu-i adevărat. Ai urît doar ceea ce făcea.

– Da, ai dreptate.

Dar ştia prea bine ce simţise, ridicîndu-şi privirea şi văzîndu-l cum se clătina în capul scării.

– În orice caz, trebuie să stăm de vorbă. Am să-i spun ceva. Nu l-am minţit niciodată, în legătură cu nimic.

Nu exista nici un lucru pe care Ryan să nu-l înţeleagă mai bine decît legăturile de familie, sau încurcă-

turile în care se puteau înnoda.

– Pînă nu-şi rezolvă problema cu băutura, nu mai este omul pe care îl cunoşti, sau în care să poţi avea încredere.

– Ştiu.

Şi îi zdrobea inima.

În baia din aripa alăturată a casei, unde mirosul de vomă învechită încă mai plutea prin aer, Andrew se rezemă de lavoar, chinuindu-se să-şi studieze chipul în oglindă.

Era cenuşiu, cu ochii injectaţi şi pielea păstoasă. Avea ochiul stîng învineţit şi deasupra cu o tăietură superficială de vreo doi-trei centimetri. Îl durea cu o senzaţie febrilă.

Nu-şi mai amintea din seara trecută decît fragmente, dar ceea ce-i revenea totuşi în minte îi făcea stomacul să se încleştеze din nou.

Se revedea pe el însuşi, în capătul scării, agitînd o sticlă aproape goală şi strigînd, cu vorbele bălmăjite, în timp ce Miranda privea în sus spre el.

Iar în ochii ei nu se citise altceva decît silă.

Îi închise pe-ai lui. Era în regulă, se putea controla. Poate că în seara trecută depăşise limita, dar n-avea s-o mai facă. Urma să se abţină de la băut două zile, pentru a le dovedi tuturor că putea. Stressul era cauza, atîta tot. Şi avea toate motivele să fie stressat.

Înghiţi o aspirină, imaginîndu-şi că nu-i tremurau mîinile. Cînd scăpă flaconul, pastilele împrăştiindu-se pe dale, le lăsă acolo. Ieşi, luînd şi greaţa cu el.

O găsi pe Miranda în cabinet, îmbrăcată lejer, în pullover şi streci, cu părul strîns în creştetul capului şi o poziţie perfect stăpînită, lucrînd la computer.

Avu nevoie de mai mult timp decît îi convenea să recunoască pentru a-şi aduna curajul să intre. Cînd însă făcu primul pas, Miranda întoarse capul, salvă rapid datele şi le şterse de pe display.

– Bună dimineaţa.

Ştia că vocea-i era glacială, dar nu-şi putea găsi

voința pentru a o încălzi.

– Cafeaua e în bucătărie.

– Îmi pare rău.

– Nu mă îndoiesc. Ar fi bine să-ți pui gheață pe ochiul ăla.

– Ce mai vrei de la mine? Ți-am spus că-mi cer iertare. Băusem prea mult. Te-am făcut de rîs, m-am purtat ca un idiot. N-o să se mai repete.

– Nu?

– Nu.

Faptul că nu ceda deloc îl înfuria şi mai mult.

– Am întrecut limita, asta-i tot.

– Limita ta este un singur pahar, Andrew. Pînă nu accepți adevărul ăsta, vei continua să te faci de rîs, să-ți faci rău, ție şi oamenilor care țin la tine.

– Ascultă, în timp ce tu îți făceai de cap cu Boldari, eu am fost aici, scufundat pînă la urechi, rezolvînd treburile. Iar din treburile astea făcea parte şi gafa ta de la Florența.

Foarte încet, se ridică în picioare.

– Ce-ai spus?

– Ce-ai auzit, Miranda. Eu sînt cel care a trebuit să-i asculte pe mama şi pe tatăl nostru plîngîndu-se şi făcînd scandal din cauza încurcăturii cu bronzul ăla al tău. Şi tot eu sînt cel a căutat zile întregi afurisitele alea de documente despre „David" – de care tu răspundeai. Mie mi se reproşează şi asta, fiindcă tu ei întins-o. N-ai decît s-o ştergi şi să-ți mai petreci timpul regulîndu-te cu...

Palma pe care i-o dădu Miranda în obraz îi şocă pe amîndoi, lăsîndu-i cu ochii holbați şi răsuflarea tăiată. Îşi strînse degetele în mîna care o ustura, şi-o apăsă pe inimă şi îi întoarse spatele.

Andrew rămase pe loc, întrebîndu-se de ce nu putea rosti noua scuză care-i chinuia inima. Apoi, fără o vorbă, se răsuci pe călcîie şi ieşi.

Miranda auzi uşa trîntindu-se peste cîteva momente, după care, cînd privi pe fereastră, îi văzu maşina plecînd. De cînd se ştia, el fusese stînca de care să se sprijine. Iar acum, fiindcă pur şi simplu nu era capabilă

de suficientă compasiune, îl lovise cînd avea nevoie de ea. Şi îl alungase.

Nu ştia dacă avea voinţa necesară pentru a-l aduce înapoi.

Telefonul cu fax începu să sune, apoi intră pe recepţie, cu ţiuitul său ascuţit. Masîndu-şi ceafa tensionată, Miranda se apropie de tasa în care luneca hîrtia cu mesajul.

Credeai că n-aveam să aflu? Ţi-a plăcut la Florenţa, Miranda? Florile de primăvară şi soarele cald? Ştiu pe unde te duci. Ştiu ce faci. Ştiu ce gîndeşti. Sînt aici, în mintea ta, tot timpul.

L-ai omorît pe Giovanni. Ai mîinile mînjite cu sîngele lui.

Îl vezi?

Eu, da.

Cu un ţipăt de furie, Miranda strînse hîrtia ghemotoc, aruncînd-o prin cameră. Îşi apăsă ochii cu degetele, aşteptînd să se şteargă ceaţa roşie a mîniei şi a spaimei. Cînd se risipi, luă calmă hîrtia şi o netezi la loc, cu mare grijă.

Şi o puse în sertar, lîngă celelalte două.

Ryan reveni cu braţele pline de narcise atît de proaspete şi luminoase, încît Miranda nu putu să nu zîmbească. Dar, întrucît surîsul nu i se citea şi în ochi, Ryan îi ridică bărbia cu două degete:

– Ce e?

– Nimic, sînt minunat.

– Ce? repetă el, privind-o cum se lupta să-şi învingă obişnuita ezitare de a-şi destăinui necazurile.

– Am avut o scenă cu Andrew. A plecat. Nu ştiu unde s-a dus, dar ştiu că nu pot face nimic.

– Trebuie să-l laşi să-şi găsească propriul nivel, Miranda.

– Şi pe-asta o ştiu. Trebuie să pun florile în apă.

Pradă unui impuls, luă vaza favorită cu medalion de

trandafiri a mamei sale şi, ducînd-o în bucătărie, îşi făcu de lucru cu aranjatul florilor, pe masă.

– Cred că am mai progresat, îi spuse. Am întocmit nişte liste.

Se gîndi la fax, întrebîndu-se dacă să-i mărturisească. Mai tîrziu, hotărî ea. Mai tîrziu, după ce se gîndea pe îndelete.

– Liste?

– Am organizat ideile, faptele şi sarcinile, pe hîrtie. Merg să aduc imprimatele, ca să lucrăm cu ele.

– Bine, deschise el frigiderul, contemplîndu-i conținutul. Vrei un sandviş?

Întrucît Miranda plecase deja, ridică din umeri, încercînd să decidă ce putea aduna laolaltă un om inventiv.

– Mîncarea pentru prînz şi pîinea sînt la limită, îi spuse el, cînd reveni. Dar vom risca, sau murim de foame.

– Andrew ar fi trebuit să facă piața.

Îl privi cum tăia felii roşiile cam fleşcăite şi se încruntă. Se purta ca la el acasă. Nu numai că se autoservea cu produsele din frigider, ci le şi prepara.

– Cred că ştii să găteşti.

– Nimeni n-a ieşit din casa noastră fără a şti să gătească, îi aruncă Ryan o privire. Presupun că tu nu ştii.

– Sînt o foarte bună bucătăreasă, răspunse ea, cam nemulțumită.

– Serios? Cum îți stă cu şorț?

– Eficient.

– Te şi cred. De ce nu-ți pui unul, să văd?

– *Tu* pregăteşti masa. Eu n-am nevoie de şorț. Şi, doar ca o observație pasageră, eşti cam blocat în mesele regulate.

– Mîncarea e pasiunea mea, îşi linse el încet sucul de roşii de pe deget. Sînt foarte blocat în pasiunile regulate.

– Aşa s-ar părea.

Miranda se aşează, bătînd în marginile hîrtiilor ca să le alinieze.

– Şi-acum...
– Muştar sau maioneză?
– Nu contează. Deci, am făcut...
– Cafea, sau ceva rece?
– Orice.

Respiră greu, spunîndu-şi că nu era posibil să-i tot întrerupă şirul gîndurilor numai ca s-o enerveze.

– În scopul de a...
– S-a acrit laptele, i-o reteză el, mirosind cutia pe care o scosese din frigider.
– Atunci varsă-l naibii în chiuvetă şi stai jos, ridică ea ochii, cu o scăpărare de furie, şi îl surprinse zîmbindu-i. De ce mă enervezi intenționat?
– Fiindcă eşti atît de drăgălaşă cînd te înroşeşti în obraji, ridică Ryan o cutie de Pepsi. Dietetică?

Fu nevoită să rîdă, iar atunci Ryan se aşeză la masă în fața ei.

– Aşa, e mult mai bine, conchise, împingînd farfuria spre ea, după care îşi luă sandvişul. Nu mă pot concentra decît asupra ta, cînd eşti tristă.
– Of, Ryan...

Cum şi-ar fi putut apăra inima de asemenea atacuri?

– Nu-s tristă deloc.
– Eşti cea mai tristă femeie pe care am cunoscut-o în viața mea, îi sărută el degete. Dar o dregem noi şi pe asta. Şi-acum, ce ai aici?

Miranda aşteptă un moment să-şi regăsească echilibrul, apoi luă prima foaie.

– Mai întîi, o formă actualizată a listei făcute de tine cu personalul care a avut acces sau contacte cu ambele bronzuri.
– Actualizată?
– Am adăugat un tehnician care țin minte că a venit de la Florența ca să lucreze cu Giovanni la alt proiect, în respectivul interval de timp. A stat aici doar cîteva zile, din cîte-mi amintesc, dar trebuie să îl includem, de dragul exactității. Numele lui nu figura în actele pe care le-am accesat fiindcă, din punct de vedere tehnic, era

angajat la filiala din Florența şi venise aici doar cu detaşare temporară. Am mai adăugat şi durata de angajare, care poate fi elocventă în privința loialității, şi salariile de bază, întrucît se poate presupune şi motivația banilor.

De asemenea, trecuse numele în ordine alfabetică, observă Ryan. Dumnezeu s-o țină.

– Familia ta plăteşte bine.

Observase încă dinainte.

– Personalul de calitate presupune o compensație financiară adecvată. Pe lista următoare am întocmit o rată de probabilitate. Vei observa că numele meu rămîne, dar cu probabilitate scăzută. Ştiu că nu am furat originalele. Pe Giovanni l-am exclus, întrucît el nu poate să fi fost implicat.

– De ce?

Îl privi, clipind din ochi. *Ai mîinile mînjite cu sîngele lui.*

– Fiindcă a fost asasinat. E mort.

– Regret, Miranda, asta nu înseamnă decît că e mort şi nimic mai mult. Încă mai este posibil să fi fost implicat şi asasinat din diverse motive.

– Dar, cînd a fost omorît, tocmai testa bronzurile.

– Trebuia s-o facă, pentru a fi sigur. Poate că a intrat în panică, a cerut un procent mai mare, sau doar l-a enervat pe vreun complice. Numele lui rămîne pe listă.

– N-a fost Giovanni.

– Asta e emoție, nu logică, domnişoară doctor Jones.

– Foarte bine.

Cu fălcile strînse, adăugă numele lui Giovanni.

– Poate nu eşti de acord, dar pe rudele mele le-am trecut la coada listei. După opinia mea, nu corespund. Nu aveau nici un motiv să se autojefuiască.

Ryan o privi doar şi, după cîteva momente, Miranda împinse foaia la o parte.

– Deocamdată, lăsăm în pace lista probabilităților. Am întocmit aici o succesiune cronologică, de la data cînd a ajuns „David" în posesia noastră, pe toată perioada cît a rămas în laborator. Nu pot decît să deduc

datele şi orele testelor individuale, dar cred că sînt destul de exacte.

– Ai făcut şi grafice, şi de toate, se aplecă el, admirativ. Ce femeie!

– Nu văd ce rost au sarcasmele.

– Nu sînt sarcastic. Este excelent. Frumoase culori, adăugă el. Ai atribuit două săptămîni. Dar n-ați lucrat cu bronzul şapte zile în şir, nici douăzeci şi patru de ore pe zi.

– Uite, îi arătă ea o altă diagramă, simțindu-se puțin cam prost. Astea sînt perioadele aproximative cînd „David" a fost închis în seiful laboratorului. Accesul la el necesita o cartelă-cheie, autorizație de securitate, cifrul seifului şi încă o cheie. Sau, adăugă ea, înclinîndu-şi capul, un spărgător foarte bun.

Privirea lui Ryan lunecă peste a ei, aurie-închisă şi ironică:

– În perioada aia, eram la Paris.

– Serios?

– N-am idee, dar nu mă înscriu în ratele tale de probabilitate, fiindcă nu aveam nici un motiv să fur o copie şi să mă las atras în toată încurcătura asta, dacă luasem deja originalul.

Miranda surîse dulce, cu capul aplecat într-o parte:

– Poate ai făcut-o numai ca să te culci cu mine.

Ridicînd privirea, Ryan zîmbi:

– Ei, asta ar fi o idee.

– Ăsta, replică ea înțepată, a fost un sarcasm. Aici este o cronologie a perioadei de lucru la „Doamna Întunecată". Avem documentația şi toate-mi sînt foarte proaspete în minte, deci e exactă. În cazul de față, documentele încă mai erau în curs de căutare, iar autentificarea nu se oficializase.

– Proiect întrerupt, citi Ryan şi-i aruncă o privire. Asta a fost în ziua cînd te-au dat afară.

– Dacă vrei să simplifici, da.

Continua s-o doară, în suflet şi în amorul propriu.

– A doua zi, bronzul a fost transferat la Roma. Sub-

stituirea nu s-a putut face decît în acest mic interval de timp, întrucît eu făcusem ultimele teste în aceeaşi după-amiază.

– Doar dacă nu a fost substituit la Roma, murmură Ryan.

– Cum să poată fi substituit la Roma?

– A însoţit cineva de la Standjo bronzul pentru transfer?

– Nu ştiu. Cineva din securitate, poate maică-mea. Erau de semnat hîrtii, din partea ambelor instituţii.

– Ei, este o posibilitate, dar asta oricum nu le acordă decît cîteva ore în plus. Trebuia să fie pregătiţi, cu copia gata. Instalatorul ţinuse statueta o săptămînă – sau cel puţin aşa susţinea el. Apoi a preluat-o statul, încă o săptămînă, în care s-au moşmondit cu hîrţoagele şi au înceiat contractul cu Standjo. Mama ta te-a căutat şi ţi-a oferit misiunea.

– Nu mi-a oferit misiunea, mi-a ordonat să vin la Florenţa.

– Mmm, făcu Ryan, studiind diagrama. De ce au trecut şase zile înainte de primirea telefonului şi decolare? Din descrierea ta, n-o văd ca pe o femeie deosebit de răbdătoare.

– Mi-a spus – şi plănuiam – să plec a doua zi, a treia cel tîrziu. Am fost amînată.

– Cum?

– M-a tîlhărit cineva.

– Ce?!?

– Un individ masiv, mascat, a apărut ca din senin şi mi-a pus cuţitul la beregată.

Mîna îi tresări într-acolo, ca pentru a vedea dacă şuvoiul subţire de sînge nu era într-adevăr decît o amintire urîtă.

Ryan îi dădu degetele la o parte ca să vadă cu ochii lui, deşi ştia că nu rămăsese nici o urmă. Totuşi, putea să-şi imagineze.

De pe faţă i se şterse orice expresie.

– Cum s-a întîmplat?

– Tocmai mă întorceam dintr-o deplasare. Am coborît din maşină în faţa casei, iar el mă aştepta. Mi-a luat servieta şi poşeta. Am crezut că voia să mă violeze şi mă întrebam dacă aveam vreo şansă să-l împiedic, fiind înarmat cu cuţitul. Am o mică fobie a cuţitelor.

Cînd degetele ei începură să tremure uşor, Ryan le strînse puţin mai tare.

– Te-a tăiat?

– Puţin, doar... doar atît cît să mă sperie. Pe urmă, m-a trîntit la pămînt, mi-a spart cauciucurile şi a fugit.

– Te-a trîntit?

Răceala de oţel din glasul lui, insuportabila tandreţe a degetelor care o mîngîiau pe obraz, o făcură să clipească din ochi:

– Da.

Ryan era orbit de furie la gîndul că cineva o terorizase cu un cuţit la gît.

– Cît de grav te-a rănit?

– Mai nimic, doar zgîrieturi şi vînătăi.

De vreme ce ochii începuseră s-o usture, coborî privirea. Se temea să nu i se vadă emoţiile care o năpădeau – uimirea şi deruta sentimentelor faţă de el. Nimeni, cu excepţia lui Andrew, n-o mai privise cu atîta îngrijorare, cu o asemenea afecţiune.

– N-a fost mare lucru, repetă ea, după care îl privi neajutorată cum îi ridica bărbia, pentru a-i atinge amîndoi obrajii cu buzele. Nu fi aşa de bun cu mine, i se revărsă din ochi o lacrimă, înainte de a şi-o putea opri. Nu suport.

– Învaţă, o sărută Ryan din nou, uşor, apoi îi şterse lacrima cu degetul mare. Înainte, ai mai avut vreodată probleme din-astea pe-aici?

– Nu, niciodată, reuşi ea să inspire întretăiat, apoi încă o dată, mai sigur. De-asta am fost atît de şocată, cred, atît de nepregătită. E o zonă cu criminalitate foarte redusă. De fapt, a fost o asemenea aberaţie încît s-a dat la actualităţile locale cîteva zile în şir.

– Nu l-au prins?

– Nu. Nu le-am putut oferi o descriere prea detaliată. Avea mască, aşa că le-am putut spune doar statura.

– Descrie-mi-o şi mie.

Nu voia să-şi amintească incidentul, dar ştia că nu avea s-o lase în pace pînă nu se îndupleca.

– Alb, sex masculin, înalt de şase cu patru, cinci[1], ochi căprui. De un maroniu tulbure. Braţe lungi, mîini mari, stîngaci, umeri laţi, gît scurt. Nici o cicatrice sau semn particular – atîta am putut să văd.

– Se pare că le-ai spus destul de multe, dacă stau să mă gîndesc.

– Nu îndeajuns. N-a scos o vorbă. Şi asta m-a speriat. A făcut totul atît de rapid, într-o tăcere completă. Şi mi-a luat paşaportul, şi permisul de conducere. Toate actele de identitate. Am avut nevoie de cîteva zile, chiar şi cu pile, ca să-mi scot altele noi.

Un profesionist, conchise Ryan. Cu agendă clară.

– Andrew s-a înfuriat, îşi aminti Miranda, cu o urmă de zîmbet. O săptămînă întreagă, a patrulat noapte de noapte prin jurul casei cu crosa de golf – numărul nouă, cred – sperînd ca individul să se întoarcă, pentru a-l stîlci în bătaie.

– Apreciez intenţia.

– E o reacţie bărbătească. Aş fi preferat s-o rezolv de una singură. Mă umilea gîndul că nu ripostasem, stătusem încremenită.

– Cînd cineva îţi ţine un cuţit la beregată, încremenirea e cea mai înţeleaptă soluţie.

– Am fost mai mult speriată decît rănită, murmură ea, privind fix tăblia mesei.

– Îmi pare foarte rău pentru amîndouă. Casa nu l-a interesat?

– Nu, mi-a luat doar poşeta, servieta, m-a lovit şi a fugit.

---

1. – *6 feet, 4-5 inches* = 1,90-1,92 m. (n.tr.)

– Bijuterii?

– Nu.

– Purtai asupra ta?

– Da, aveam un lanț și un ceas de aur – și polițiștii s-au mirat. Dar aveam haina pe mine. Cred că nu le-a văzut.

– Ceasul ăsta?. îi ridică Ryan încheietura mîinii, examinînd *Cartier*-ul îngust, de optsprezece carate; pînă și un idiot l-ar fi putut vinde pe-o mie, cel puțin, medită el. Un jaf ca ăsta nu pare făcut de un amator care să lase să-i scape un asemenea obiect ușor de lichidat. Și nu te-a forțat să-l duci în casă, de unde să fure cît mai multe lucruri valoroase și ușor transportabile.

– Poliția a presupus că era doar în trecere și ducea lipsă de bani.

– Putea bănui că aveai la tine vreo două sute, în cel mai bun caz. Nu merita un jaf cu mînă armată.

– Unii sînt în stare să ucidă pentru tenișI la ultima modă.

– Nu e genul. Îți voia actele, iubito, fiindcă cineva n-avea chef să ajungi la Florența prea devreme. Aveau nevoie de timp ca să lucreze la copie și nu-și puteau permite să-i deranjezi pînă nu terminau pregătirile. Așa că au angajat un profesionist. Unul care să nu facă gafe sau greșeli prostești. Și l-au plătit destul de bine ca să nu fie nici lacom.

Explicația era atît de simplă, de perfectă, încît Miranda nu putu decît să-l privească fix, întrebîndu-se de ce nu stabilise și ea legătura.

– Dar poliția n-a sugerat nici un moment asta.

– Sticleții nu aveau toate datele. Noi, da.

Încet, Miranda dădu din cap și la fel de încet furia începu să-i urce prin piept, pînă în gît.

– Mi-a pus cuțitul la beregată ca să-mi fure pașaportul. Totul a fost destinat doar să mă întîrzie. Să cîștige timp.

– Aș spune că probabilitățile sînt foarte mari. Mai relatează-mi totul încă o dată, pas cu pas. Nu știu ce

şanse avem, însă s-ar putea ca unii cunoscuți de-ai mei să-i dea de urmă.

– Dacă pot face aşa ceva, răspunse ea serioasă, n-aş vrea să-i întîlnesc.

– Nici o grijă, domnişoară doctor Jones, îi întoarse Ryan mîna, sărutînd-o în palmă. N-ai să-i cunoşti.

În Duminica Paştilor, nu exista nici un loc de unde să se poată cumpăra o sticlă de băutură. Cînd se pomeni umblînd la nesfîrşit cu maşina în căutarea uneia, Andrew începu să tremure. Nu se putea spune că avea nevoie, se gîndi el. Dorea doar o sticlă, ceea ce era cu totul altceva. Voia doar să bea două pahare, ca să se liniştească.

La naiba, toți îi stăteau pe cap. Toți se bazau pe el. Se săturase pînă-n gît. Ia mai dă-i în morții mamii lor, se înfurie, bătînd cu pumnul în volan. Dă-i în mă-sa pe toți.

Merse mai departe. Avea să se îndrepte spre sud, fără să se oprească decît cînd era pregătit de-a binelea. Avea bani destui, numai împutita de linişte îi lipsea.

N-avea să se oprească pînă nu putea să respire din nou, pînă nu găsea un nenorocit de magazin care să fie deschis în duminica aia blestemată.

Coborî ochii, privindu-şi fix pumnul care lovea la nesfîrşit în volan. Pumnul acela însîngerat, zdrelit şi părînd să-i aparțină altcuiva. Cuiva care-l speria îngrozitor.

O, Doamne, o, Doamne sfinte! Dăduse de belea. Cu mîini tremurătoare, trase maşina pe dreapta şi, lăsînd motorul în mers, îşi rezemă capul de volan, rugîndu-se să-l ajute cineva.

Bătaia rapidă în fereastră îl făcu să tresară, pentru a vedea prin geam fața lui Annie. Cu capul înclinat într-o parte, îşi roti degetul, indicîndu-i să coboare fereastra. Abia cînd o văzu îşi dădu seama că se îndreptase spre casa ei.

– Ce faci aici, Andrew?

– Stau.

Annie îşi mută mica sacoşă în cealaltă mînă, studi-

indu-i chipul. Văzu că era într-un hal fără de hal, lovit, istovit, cu o culoare bolnăvicioasă.

– Ai supărat pe cineva?

– Pe soră-mea.

Sprîncenele femeii se înălțară.

– Miranda te-a pocnit în ochi?

– Ce? Nu. Nu.

Jenat, își pipăi vînătaia cu degetele.

– Am alunecat pe scări.

– Nu zău? îngustă ea ochii, atentă la tăieturile recente și sîngele care i se scurgea peste nodurile degetelor. Și tot în scări ai dat și cu pumnul?

– Am...

Își ridică mîna și, cînd o văzu, simți că i se usca gura. Nici măcar nu simțise durerea. De ce era capabil un om, cînd nu mai simțea durerile?

– Pot să intru? N-am băut, adăugă el repede, văzîndu-i refuzul în ochi. Am vrut, dar n-am făcut-o.

– De la mine nu vei primi nimic.

– Știu, își păstră Andrew privirea fermă. De-asta vreau să vin.

Annie îl mai studie un moment, apoi dădu din cap:

– Okay.

Descuie ușa și intră să-și pună sacoșa pe o masă plină cu hîrtii, formulare și dosare, dintre care unele erau fixate pe loc cu o mașină de facturat. Annie începu să-i explice:

– Îmi calculez impozitele. De-asta m-am dus să mi-o cumpăr, îi arătă ea o sticlă enormă de excedrină pe care o scoase din sacoșă. Cînd ai Program C, ai și dureri de cap.

– Eu le am de pe-acum.

– Bănuiam. Hai să ne drogăm.

Cu un zîmbet vag, se întoarse să toarne apă în două pahare. Deschise sticla și scutură cîte două tablete pentru fiecare. Le înghițiră solemni.

Annie se retrase și luă din congelator o pungă de mazăre.

– Pune-ți-o pe mînă, deocamdată. Imediat ți-o curățim.

– Mulțumesc.

N-o fi simțit el durerea cînd dăduse cu pumnul în volan, dar acum o simțea. De la încheietură pînă-n vîrfurile degetelor, toată mîna i se transformase într-un urlet obscen. Dar își stăpîni strîmbătura, cînd aplică punga rece peste răni. Făcuse destul pentru a-și compromite și bărbăția, și orgoliul, în fața lui Annie McLean.

– Deci, cu ce-ai supărat-o pe sora ta?

Fu cît pe ce să inventeze o gîlceavă idioată între frați. Lăsînd la o parte bărbăția și amorul propriu, era incapabil să mintă ochii aceia care-l măsurau calmi.

– Poate cu faptul că m-am îmbătat ca un porc și am umilit-o în fața noului ei iubit.

– Miranda are un tip?

– Mda, așa, cam deodată. Destul de drăguț. L-am distrat căzînd pe scară și pe urmă borîndu-mi o parte din căptușeala stomacului.

Annie simți o palpitație de compasiune în abdomen, dar nu făcu decît să-și încline capul:

– Ocupat ai mai fost, Andrew.

– Mhm.

Aruncă punga de mazăre congelată în chiuvetă, ca să se poată plimba prin încăpere. Nevricalele îl omorau. Nu putea sta locului.

Se bătea cu degetele peste coapse, pe față, pe mîini, în timp ce se învîrtea încoace și-ncolo.

– Pe urmă, azi dimineață, m-am hotărît să rotunjesc suma, bătînd-o la cap cu problemele muncii, ale familiei, ale vieții ei sexuale.

Își trecu degetele peste obraz, amintindu-și șocul usturător de cînd îl pălmuise.

Constatînd că făcuse un pas spre el, Annie se întoarse și scoase un dezinfectant din dulapul aflat în spatele ei.

– Probabil că bancurile cu viața sexuală au dezlănțuit-o. Femeilor nu le place ca frații lor să-și bage nasul

prin zona aia.

– Mda, poate că ai dreptate. Dar avem mari probleme la Institut. În perioada asta, trec printr-un stress îngrozitor.

Annie îşi ţuguie buzele, coborînd privirea spre maldărele de hîrtii şi tabele, plicurile cu chitanţe, cioturile de creioane tocite şi grămezile de benzi ale maşinii de facturat.

– Dacă respiri, te stressezi. Dacă bei pînă cazi de pe picioare, cînd ţi se limpezeşte vederea, găseşti stressul la locul lui.

– Ascultă, poate că am o mică problemă. Am s-o rezolv. N-am nevoie decît de puţin timp, ca să-mi mai odihnesc organismul. Am...

Îşi apăsă degetele peste ochi, clătinîndu-se.

– Ai o mare problemă, şi o poţi rezolva, se apropie Annie, apucîndu-l de încheieturi şi trăgîndu-i mîinile în jos, ca s-o privească. Ai nevoie de o zi, fiindcă numai ziua de azi trebuie să conteze.

– Pînă acum, ziua de azi e o porcărie.

Zîmbind, Annie se ridică pe vîrfuri să-l sărute pe obraz.

– Probabil va fi şi mai rău. Stai jos. Să-ţi doftoricesc mîna, viteazule.

– Mulţumesc.

Cu un oftat, repetă:

– Îţi mulţumesc, Annie.

O sărută şi el, apoi îşi rezemă capul de al ei, fără să caute decît consolarea. Continua să-l ţină de încheieturile mîinilor, uşor, cu degete atît de pricepute, de puternice, cu părul mirosindu-i atît de proaspăt şi simplu. Andrew îşi lipi buzele de el, apoi de tîmplă.

După care, cumnecum, gura îi ajunse la a ei, iar gustul lui Annie îi inundă ca lumina soarelui organismul răvăşit. Cînd degetele i se flexară într-ale lui, le eliberă, dar numai pentru a-i încadra faţa cu mîinile, pentru a o trage spre el, a o ţine acolo în timp ce căldura ei curaţă îl alina ca balsamul pe o rană.

Atît de multe contraste, era singurul gînd care-i putea trece prin minte. Trupul mic şi tare, cascada delicată a părului, vocea răspicată şi gura generoasă.

Puterea şi gingăşia ei, atît de înduioşătoare, de familiare. Şi de necesare pentru el.

Existase întotdeauna. Tot timpul ştiuse că exista.

Nu-i era uşor să se elibereze. Nu din îmbrăţişare – s-ar fi putut retrage uşor. Mîinile lui erau blînde ca două aripi de pasăre pe faţa ei. Gura îi era pe cît de dornică, pe-atît de tandră.

Se întrebase, îşi îngăduise odată să se întrebe, dacă avea să fie acelaşi lucru. Senzaţia lui, gustul. Dar asta se întîmplase demult, înainte de a se fi convins că prietenia era de ajuns. Acum, nu-i mai era uşor să se elibereze, din ceea ce aţîţa acel sărut prelung şi tăcut, din ceea ce-i smulgea.

Avu nevoie de toată voinţa pentru a se desprinde din nevoia mocnită pe care i-o trezise din nou la viaţă. O nevoie, îşi spuse Annie, care nu l-ar fi ajutat pe nici unul dintre ei.

Andrew fu cît pe ce s-o tragă înapoi, întindea deja mîinile, orbeşte, cînd ea şi le ridică a avertisment, cu palmele înaine. Se smuci înapoi ca şi cum ar fi fost plesnit din nou.

– O, Christoase! Iartă-mă, Annie, îmi pare rău.

Ce făcuse? Cum putuse distruge singura prietenie fără de care nu credea să poată trăi?

– N-am vrut să fac asta. Nu gîndeam. Iartă-mă.

Îl lăsă să se descarce, aşteptă ca vinovăţia nefericită să i se aştearnă pe faţă.

– Aseară, am aruncat afară din bar un tip de două sute de livre, fiindcă a crezut că mă putea cumpăra cu-o bere şi o pipăială.

Îşi încleştă mîna pe degetul mare de la mîna lui stîngă şi-l răsuci scurt. Ochii lui Andrew se dilatară, respiraţia îi deveni şuierătoare.

– Te-aş putea îngenunchea, amice, scîncind, dacă-ţi smucesc bine pe spate degeţelul ăsta. Nu mai avem

şaptesprezece ani, nu mai sîntem la fel de proşti şi nici pe departe la fel de inocenţi. Dacă nu voiam să-ţi pui mîinile pe mine, acum zăceai pe spate, numărînd crăpăturile din tencuiala tavanului.

Fruntea lui Andrew începea să se îmbroboneze de sudoare.

– Ăă, ai putea să-mi dai drumul?

– Sigur, se grăbi ea să-i elibereze degetul, rămînînd cu sprîncenele arcuite arogant. Vrei o Cola. Te cam trec năduşelile.

Şi se întoarse spre frigider.

– Nu vreau să distrug totul... începu el.

– Ce să distrugi?

– Pe noi. Eşti foarte importantă pentru mine, Annie. Dintotdeauna ai fost.

Annie rămase cu privirea în gol, spre frigider.

– Şi tu ai fost întotdeauna important pentru tine. Cînd vei distruge asta, am să te-anunţ.

– Vreau să vorbim despre... trecut.

O aşteptă să destupe două sticle. Mişcări economice şi graţioase, reflectă el, coloană vertebrală de oţel într-un trup tonifiat. Le observase şi înainte? Îi remarcase micile puncte aurii din ochi? Sau le păstrase doar pentru a-i veni toate în minte, într-un asemenea moment?

– De ce?

– Poate, ca să privim adevărul în faţă – un adevăr despre care abia în ultima vreme mi-am dat seama că se fixase în mine.

Îşi îndoi degetele, simţind durerea.

– Pe moment, nu-s în cea mai bună formă, dar trebuie să încep de undeva. Cîndva.

Annie puse sticlele pe bufet, făcu un efort să se întoarcă, să-i privească ochii. Ai ei înotau în emoţii pe care ani de zile se străduise să le ţină încuiate.

– Mă doare, Andrew.

– Ai dorit copilul.

Aerul pe care-l slobozi din plămîni îi arse pieptul. Niciodată nu mai vorbise despre copil, nu cu voce tare.

– Ți-am citit-o pe față, cînd mi-ai spus că erai însărcinată. Şi m-a speriat îngrozitor.

– Eram prea tînără ca să ştiu ce doream.

Şi închise ochii, căci era o minciună.

– Da, da, am vrut copilul. Îmi făcusem o fantezie idioată că, dacă-ți spuneam, aveai să fii fericit şi să mă iei cu tine. Şi pe urmă... În fine, aici se oprea. Dar tu nu m-ai dorit.

Andrew avea gura uscată ca nisipul, pîntecul îi părea o rană vie. Ştia că un pahar de alcool ar fi calmat totul. Blestemîndu-se pentru că se gîndea la aşa ceva într-un asemenea moment, smulse una dintre sticlele de pe bufet şi înghiți sucul ce părea greţos de dulce.

– Ţineam la tine.

– Nu mă iubeai, Andrew. Nu eram decît o fată cu care avuseseşi noroc, într-o noapte pe plajă.

Trînti sticla la loc.

– N-a fost aşa. Fir-ar să fie, ştii bine că n-a fost aşa.

– Ba exact aşa a fost, insistă ea, calmă. Eu eram îndrăgostită de tine, Andrew, şi ştiam, cînd m-am culcat cu tine pe pătură, că tu nu mă iubeai. Nu mi-a păsat. Nu aşteptam nimic. Andrew Jones din Jones Point şi Annie McLean de pe cheu? Eram tînără, dar nu şi proastă.

– Te-aş fi luat de soție.

– Oare? deveni înghețată vocea ei. Propunerea ta nu era nici măcar călduță.

– Ştiu.

Şi era un lucru care-l rosese încet, muşcătură cu muşcătură, timp de cincisprezece ani.

– În ziua aia, nu ți-am dăruit lucrul de care aveai nevoie. N-am ştiut cum. Dacă o făceam, poate ai fi luat altă hotărîre.

– Dacă-ți primeam oferta, m-ai fi urît. Cînd mi-ai propus-o, o parte din tine mă ura deja.

Ridică din umeri, luîndu-şi şi ea sticla de Cola.

– Şi, privind în urmă, nu pot să te acuz. Ți-aş fi distrus viața.

Sticla se opri la jumătatea drumului spre buze, cînd

Andrew făcu un pas spre ea. Lucirea fierbinte de furie din ochii lui o făcu să se rezeme de bufet, încordată. Îi smulse sticla din mînă, o puse jos şi o apucă strîns de umeri.

– Nu ştiu ce-ar fi fost după aceea – şi e o întrebare pe care mi-am pus-o nu o dată, de-a lungul anilor. Dar ştiu cum a fost atunci. Poate că nu te iubeam, nu ştiu. Însă faptul că făcuserăm dragoste conta mult pentru mine.

Şi îşi dădu seama că nici acest lucru nu-l spusese vreodată cu glas tare, că nici unul dintre ei nu-l privise în faţă.

– Oricît de prost am procedat pe urmă, noaptea aia a contat. Şi fir-ar să fie, Annie, fir-ar al dracului să fie, adăugă el, scuturînd-o scurt; poate că m-ai fi făcut fericit.

– Nu eram potrivită pentru tine, şopti ea, cu furie.

– De unde naiba ştii? N-am avut nici o ocazie să aflăm. Mi-ai spus că erai gravidă şi, pînă să apuc să mă dumiresc, ţi-ai făcut un avort.

– N-am făcut nici un avort.

– Făcuseşi o greşeală, replică el, aruncîndu-i înapoi în faţă cuvintele pe care i le azvîrlise ea lui cîndva. Şi ai dres-o. Aş fi avut grijă de tine, de amîndoi.

Durerea, îndelungată şi îngropată la mică adîncime, spărgea pojghiţa, lovind cu pumnii.

– Aş fi făcut tot ce puteam pentru voi, i se strînseră degetele pe braţele ei. Dar nu era de-ajuns. De acord, a fost hotărîrea ta, trupul tău, alegerea ta. Însă, ce mania dracului, era şi o parte din mine.

Annie îşi ridicase mîinile ca să-l respingă; acum, strînse pumnii. Pe sub vînătăi, chipul lui Andrew era palid ca hîrtia, ochii-i ardeau neguroşi. O durea inima pentru amîndoi.

– Andrew, nu mi-am făcut avort. Am pierdut copilul. Ţi-am spus, am avut o pierdere de sarcină.

În adîncul ochilor lui licări ceva. Mîinile i se relaxară şi făcu un pas înapoi:

– L-ai pierdut?

– Ți-am spus, cînd s-a întîmplat.

– Eu am crezut tot timpul... am presupus că...

Se întoarse, mergînd spre fereastră. Pe negîndite, o deschise şi, rezemîndu-şi palmele pe pervaz, inspiră adînc.

– Am crezut că mi-o spuseseşi ca să ne fie mai uşor la amîndoi. Am bănuit că nu avuseseşi destulă încredere că urma să-ți stau alături, să am grijă de tine şi de copil.

– N-aş fi făcut-o fără să-ți spun.

– După aceea, m-ai evitat mult timp. N-am mai vorbit niciodată despre asta, nu păream în stare. Ştiam că doriseşi copilul şi am crezut – în tot acest timp – am crezut că-ți întrerupseseşi sarcina fiindcă eu nu-ți stătusem alături aşa cum aveai nevoie.

– Tu...

Fu nevoită să-şi înghită nodul fierbinte din gît.

– Tu doreai copilul?

– Nu ştiam.

Şi nu ştia nici acum.

– Dar în viața mea n-am regretat nimic mai mult decît că nu te-am ținut lîngă mine, în ziua aia, pe plajă. Pe urmă, totul s-a risipit, aproape ca şi cum nu s-ar fi întîmplat niciodată.

– Mă durea. Trebuia să trec peste toate. Şi peste tine.

Încet, Andrew închise fereastra la loc.

– Şi ai făcut-o?

– Mi-am făcut un rost în viață. O căsnicie nereuşită, un divorț urît.

– Ăsta nu-i un răspuns.

Cînd se întoarse, cu ochii foarte albaştri şi la aceeaşi înălțime cu ai ei, Annie clătină din cap

– Nici întrebarea ta nu este corectă, în momentul ăsta. Nu voi începe cu tine o relație bazată pe ceea ce a fost.

– Atunci, poate-ar fi mai bine să ne uităm unde stăm şi să începem de-acolo.

Capitolul 21

Miranda reîncepu să luceze pe computer, revăzînd diagramele şi alcătuind altele noi. Îşi păstra mintea ocupată, cu excepţia ocaziilor cînd se pomenea privind pe fereastră, în aşteptarea maşinii lui Andrew apărînd pe panta colinei.

Ryan se instalase în dormitor, cu telefonul celular. Miranda presupunea că nu voia ca unele dintre apelurile pe care le făcea să apară consemnate în convorbirile ei. N-avea să-şi facă griji cu asta.

Îi oferise un motiv cu totul nou de îngrijorare. Dacă avea dreptate, jaful rapid şi dur, la lumina zilei, nu fusese o întîmplare, aparţinîndu-i vreunui hoţ itinerant în căutare de mărunţiş. Fusese o parte a întregului, atent plănuită şi orchestrată.

Miranda reprezentase o ţintă anume, cu simpla motivaţie de a-i amîna călătoria în Italia şi expertizarea „Doamnei Întunecate".

Cel care furase şi copiase bronzul se hotărîse deja s-o discrediteze. Oare fusese o alegere personală, sau doar voia hazardului? se întreba ea. Bănuia, întrucît avea puţini prieteni adevăraţi, că avea tot atît de puţini duşmani adevăraţi. Pur şi simplu evitase să se apropie de oameni atît de mult încît să-şi facă inamici.

Dar mesajele pe care le primea prin fax aveau un caracter extrem de personal.

Atacul fusese personal, destinat s-o îngrozească. Tăcerea, mica tăietură pe gît cu cuţitul. Toate acestea fuseseră oare proceduri de rutină ale agresorului, sau i se dăduseră instrucţiuni să-şi lase victima încremenită

de şoc şi spaimă?

O costase o porţie mare din încrederea şi sentimentul ei de siguranţă – şi, cu certitudine, din demnitate. Şi îi întîrziase plecarea cu aproape o săptămînă. Amînarea o pusese în conflict cu mama ei înainte ca proiectul să fi început măcar.

Straturi, reflecă ea, straturi aplicate foarte abil, acoperind esenţialul. Şi totuşi, nu începuse cu jaful, ci cu falsificarea şi furtul lui „David".

Ce se întîmplase atunci în viaţa ei? Ce element îi scăpa din vedere, care lega cele două incidente?

Îşi aminti că lucrase pentru doctorat. Împărţindu-şi timpul între Institut, studii şi teză. Viaţa ei mondenă, niciodată prea bogată în evenimente, se redusese la zero.

Ce se petrecuse în jurul ei? Îşi dădu seama că-i era greu să-şi aducă aminte. Niciodată nu avusese tendinţa de a le da atenţie oamenilor din jur. Era o trăsătură pe care intenţiona să şi-o schimbe.

Pentru moment, închise ochii, încercînd să readucă în actualitate acel interval de timp şi persoanele care îl populaseră.

Elise şi Andrew erau căsătoriţi şi, aparent, încă foarte îndrăgostiţi. Nu-şi amintea certuri sau conflicte între ei. Andrew bea cu regularitate, dar fără să ofere motive de îngrijorare.

Iar Miranda se străduise să le asigure, lui şi lui Elise, toată discreţia posibilă.

Giovanni şi Lori legaseră o relaţie energică şi prietenoasă. Ştia că se culcau împreună dar, întrucît nu le afecta calitatea şi cantitatea muncii, nu se amestecase nici în această poveste.

Mama ei venise pentru scurt timp la Institut. O zi, două, îşi spuse ea. Nu mai mult. Avuseseră cîteva întîlniri, o cină familială încorsetată, apoi se despărţiseră.

Tatăl ei rămăsese doar atît cît să vadă bronzul trecînd prin testele iniţiale. Nu participase decît la o parte dintre întîlniri şi găsise un pretext pentru a evita partici-

parea la cina în familie.

Vincente şi soţia lui veniseră acasă la Charles, dar nici chiar personalităţile lor pline de viaţă nu însufleţiseră atmosfera. Dacă n-o înşela memoria, Gina nu vizitase laboratorul decît o singură dată.

Pe Richard Hawthorne şi-l amintea doar ca o prezenţă vagă, îngropat în cărţi sau cocoşat pe computer.

John Carter, în schimb, fusese o prezenţă constantă, supervizînd proiectele şi ocupîndu-se de rapoarte. Miranda îşi masă tîmplele, chinuindu-se să-şi amintească detalii. Fusese cumva cam greoi, nu în apele lui? O gripă uşoară, îşi aduse ea aminte. Era bolnav, dar răzbise.

Cum să fi reţinut atîtea lucruri? Dezgustată, îşi lăsă mîinile să cadă pe masă. Totul fusese un program de rutină simplă, propulsată de activitatea ei profesională. Toate celelalte deveniseră secundare, odată ce luase în mîini mica şi fermecătoarea statuetă.

Considerase achiziţionarea lui „David" un nou pas în cariera ei şi folosise autentificarea ca bază pentru un articol scris. Acest lucru atrăsese destulă atenţie, ţinea minte, în lumea ştiinţifică şi universitară. Fusese invitată să conferenţieze şi cîştigase elogii considerabile.

Presupunea că acela fusese adevăratul început al ascensiunii ei profesionale. Mica sculptură de bronz o detaşase din pluton, într-o poziţie fruntaşă clară.

Privea cuvintele de pe display fără a le vedea, auzind un zumzet difuz în urechi.

Bronzul Fiesole i-ar fi catapultat reputaţia pînă la cer. Ar fi consolidat-o ca pe una dintre principalele arheometriste ale lumii. Aclamată, de data asta, nu numai în mediile academice, ci şi în presa generală. Era vorba de Michelangelo, de romantism, mister, bani. Închise ochii, chinuindu-se să judece limpede.

Ambele piese erau ale ei. Amîndouă îi furnizaseră cîte un impuls puternic pe scara carierei. Şi ambele fuseseră falsificate. Dacă nici măcar nu fuseseră ele obiectivul?

Dacă era ea?

Îşi împreună mîinile, aşteptînd să se liniştească. Era raţional, avea o anume logică. Era mai mult decît plauzibil.

Dar unde se găsea motivul?

Ce alte piese mai autentificase, care se puteau testa din nou fără a stîrni prea multe speculaţii sau comentarii în cadrul Internetului? Cellini-ul. La gîndul acestuia, simţi un junghi dureros în stomac. Statuia lui Nike, îşi spuse, străduindu-se să fie calmă şi meticuloasă. Bronzul cît o greutate de presat hîrtie, cu Romulus şi Remus alăptaţi de lupoaică.

Trebuia să se întoarcă la laborator. Să se asigure că nici unul dintre ele nu fusese înlocuit cu un fals.

Tresări cînd sună telefonul, privindu-l lung cîteva secunde înainte de a ridica receptorul:

– Alo?

– Miranda, am o veste dificilă pentru tine.

– Mamă.

Îşi frecă inima cu o mînă. *Cred că cineva încearcă să lovească în mine. Cred că vrea să mă distrugă. Era autentic, bronzul era autentic. Trebuie să mă asculţi.* Dar cuvintele nu făceau decît să-i alerge în cerc prin minte.

– Ce este?

– Joi noapte, a fost spart laboratorul. S-au distrus echipamente, documente, date.

– Distrus? înrebă ea, cu voce surdă.

Da, eu sînt distrusă.

– Giovanni...

Urmă o pauză lungă şi, pentru prima oară după prea mult timp ca să-şi mai poată aduce aminte, Miranda desluşi în vocea mamei sale o emoţie dureroasă.

– Giovanni a fost omorît.

– Giovanni.

Te-a afectat. O, Doamne, te-a afectat. Închise ochii, care începeau să-i înoate în lacrimi.

– Giovanni, repetă ea.

– După toate aparenţele, se hotărîse să vină şi să

lucreze în laborator, profitînd de liniştea din timpul sărbătorilor. Nu ne-am putut da seama de care proiect se ocupa. Poliția...

Din nou, acea întrerupere în ritmul vorbirii, iar vocea, deşi mai puternică, rămase inegală.

– Poliția investighează, dar pînă acum nu au găsit nici un indiciu. Am încercat să-i ajut şi eu, în ultimele două zile. Înmormîntarea are loc mîine.

– Mîine?

– M-am gîndit că e mai bine să afli de la mine. Sper că-l vei informa şi pe Andrew. Ştiu că ţineai la Giovanni. Cred că toți ţineam la el. Nu e nevoie să vii aici la funeralii. Vor fi simple şi discrete.

– Numai familia.

– Am vorbit cu familia. Deşi am aranjat să se facă donaţii de caritate în numele lui, cred că i-ar mulţumi florile. E o perioadă foarte dificilă pentru noi toți. Sper ca noi două să putem trece peste divergenţele noastre profesionale şi să trimitem o coroană din partea familiei.

– Da, desigur. Aş putea lua avionul diseară.

– Nu e necesar, nici înţelept, redeveni aspră vocea lui Elizabeth. Presa ştie prea bine că aţi lucrat împreună la bronzul Fiesole. Vestea a şi apărut în ziare. Prezenţa ta aici n-ar face decît să agite din nou totul. De dragul familiei lui Giovanni, slujba funerară trebuie să rămînă discretă şi demnă.

Îşi aminti din nou cuvintele din ultimul fax. *Ai mîinile mînjite cu sîngele lui. Îl vezi?*

– Ai dreptate. Acolo nu pot decît să înrăutăţesc şi mai mult situaţia.

Închise ochii, pentru a se concentra mai bine să vorbească pe un ton calm.

– Poliția n-a aflat de ce a fost spart laboratorul? S-a furat ceva?

– E greu de spus, dar nu pare să lipsească nimic. Multe au fost distruse. Alarma era oprită, din interior. Autoritățile cred că e posibil ca Giovanni să-şi fi cunoscut agresorul.

– Aş dori să mă ţii la curent cu evoluţia anchetei. Giovanni însemna foarte mult pentru mine.

– Ştiu că aţi avut o relaţie personală.

– N-am fost amanţi, mamă, aproape că oftă Miranda. Doar prieteni.

– N-am vrut să...

Elizabeth se întrerupse, tăcînd cîteva secunde.

– Voi lua măsuri să fii informată. Dacă pleci din oraş, poate ai grijă ca de data asta Andrew să ştie unde eşti.

– Plănuiesc să stau acasă. Şi să lucrez în grădină.

Neprimind nici un răspuns, zîmbi uşor.

– Un concediu silit îmi dă timp să-mi formez un hobby. S-ar zice că face bine la suflet.

– Aşa se vorbeşte. Mă bucur că-ţi foloseşti în mod productiv timpul, în loc să stai îmbufnată. Spune-i lui Andrew că vreau o informare despre ancheta de-acolo, cît de curînd posibil. S-ar putea să vin pentru scurt timp şi aş sprecia dacă tot ceea ce are legătură cu afacerea „David" e consemnat coerent.

Am să-l previn.

– Sînt sigură că va înţelege.

– Bine. La revedere, Miranda.

– La revedere, mamă.

Închise încet telefonul, după care rămase privindu-l pînă îşi dădu seama că Ryan intrase şi stătea în spatele ei.

– Un moment, m-a păcălit. Începusem să cred că e umană. Părea sincer întristată, cînd mi-a spus despre Giovanni. Dar, pînă să termine, a revenit la stilul ei dintotdeauna. Trebuie să păstrez distanţa, fiindcă prezenţa mea la înmormîntarea lui Giovanni ar fi incomodă.

Instinctiv, deveni rigidă cînd mîinile lui i se aşezară pe umeri. Simplul fapt o înfuria. Închise ochii, impunîndu-şi să se relaxeze sub mîinile lui Ryan.

– M-a instruit să-l informez pe Andrew unde sînt, dacă hotărăsc să plec iarăşi din oraş, şi să-i spun să-i pregătească o informare la zi, cu proxima ocazie, despre ancheta asupra spargerii.

– Are multe pe cap, Miranda. În momentul de față, e valabil pentru toți cei din familia ta.

– Iar cei din familia ta, cînd trec printr-o criză, ce fac?

Ryan se lăsă pe vine, întorcîndu-i scaunul rotativ cu fața spre el.

– Familia ta şi a mea nu sînt una şi aceeaşi şi nu putem pretinde să reacționeze la fel.

– Nu. Mama mea rămîne, permanent, conducătoarea. Tata păstrează distanța şi apatia generală, iar Andrew se înecă în aburii alcoolului. Iar eu, ce fac? Ignor totul, cît de mult timp e omeneşte posibil, ca să nu-mi afecteze programul.

– Nu e şi părerea mea.

– Tu n-ai văzut decît o fulgerare pe ecran, nu baleiajul obişnuit, îl înghionti ea în lături, pentru a se ridica. Mă duc să trag o fugă.

– Miranda, o prinse Ryan de braț înainte de a apuca să iasă din cameră. Dacă nu ți-ar păsa, dacă ei n-ar conta pentru tine, n-ai fi atît de tristă.

– Nu sînt tristă, Ryan. Sînt resemnată, se eliberă ea şi ieşi să se schimbe.

Nu alerga prea des. Considera plimbările mai eficiente şi, cu siguranță, mai demne ca exercițiu fizic. Dar, cînd evenimentele şi emoțiile din sufletul ei atingeau un punct culminant, făcea jogging.

Alese plaja de sub faleză, fiindcă apa era aproape şi aerul curat. Porni spre nord, tropăind pe nisip în timp ce valurile atacau vesele țărmul stîncos, împroşcînd cu stropi de spumă în lumina soarelui. Pescăruşii dădeau tîrcoale, cu lugubrele lor țipete feminine.

Pe măsură ce i se încălzeau muşchii, îşi scoase jacheta subțire şi o aruncă. N-avea să i-o fure nimeni. Rata criminalității, îşi reaminti ea cu o tresărire amețitoare în stomac, era foarte scăzută în Jones Point.

Geamandurile potorcalii săltau pe suprafața albastru-închis a apei. Altele, înalte, cenuşii şi bătute de vînturi şi ploi, se legănau, vorbind cu dangăte găunoase, de jale. Un dig scurt se întindea peste valuri, strîmb ca un om

beat, neluat în seamă fiindcă nici ea şi nici Andrew nu navigau cu barca. Mai departe, ambarcaţiunile ridicau pînzele, oamenii profitînd de vremea primăvăratică şi duminica sărbătorească.

Urmări curba plăjii, ignorînd arsurile din pulpe şi piept şi sudoarea care i se prelingea printre sîni.

O barcă de pescuit languste se balansa în curent, pe cînd pescarul, cu şapca sa roşie, îşi controla coşurile. Îi făcu cu mîna, iar acel gest simplu din partea unui străin îi umplu ochii de lacrimi. Cu vederea împăienjenită, răspunse şi ea, apoi se opri, aplecîndu-se cu mîinile pe genunchi, în timp ce respiraţia îi ţipa din plămînii chinuiţi.

Nu fugise mult, dar alergase prea repede. Nu-şi făcuse încălzirea. Toate se întîmplau prea rapid. Nu mai putea ţine pasul, şi totuşi nu îndrăznea să încetinească.

Şi, Doamne sfinte, nici măcar nu ştia încotro se îndrepta.

În casa ei era un bărbat, un om pe care îl cunoştea doar de cîteva săptămîni. Un om care era hoţ, probabil mincinos şi, fără îndoială, periculos. Şi totuşi, îşi pusese o parte din viaţă în mîinile lui. Devenise intimă cu el, mai intimă decît îşi permisese vreodată să fie cu cineva.

Privi înapoi, în sus, contemplînd lancea albă ca luna a farului. În turnul acela, se îndrăgostise de el. Nu conta că tot timpul lunecase într-acolo, acela era locul unde se întîmplase în sfîrşit. Şi încă mai trebuia să se asigure că avea să cadă în picioare.

Ryan avea să plece, cînd termina ceea ce avea de făcut. Avea să se manifeste fermecător şi inteligent. Fără cruzime. Dar urma să se întoarcă la viaţa lui. A ei, înţelegea Miranda, avea să fie făcută zdrenţe.

Puteau să găsească bronzurile, să-şi salveze reputaţiile, să rezolve enigma, chiar şi să prindă un ucigaş. Dar viaţa ei tot distrusă avea să rămînă.

Şi, fără nici un precedent, nici o formulă, nici un fel de date, nu putea deduce competent cît i-ar fi trebuit ca să şi-o refacă.

Avea la vîrful picioarelor marginea unei băltoace lă-

sate de flux, calmă şi limpede. Dedesubt forfotea viaţă, cu culori şi forme din alte lumi.

Cînd era mică, se plimbase pe plaja aceea cu bunica ei – uneori, şi cu Andrew. Cercetaseră împreună bălţile, dar nu ca o lecţie, nu ca şiretlicul unui adult pentru a instrui copiii.

Nu, îşi amintea Miranda, se ghemuiau şi priveau din simplă plăcere. Rîdeau cînd ceea ce părea a fi o piatră împroşca apă spre ei, cu iritare.

Lumi mici, aşa le numea bunica ei. Pline de pasiune, sex, violenţă şi politică – şi, adeseori, mult mai raţionale decît viaţa trăită pe partea uscată a planetei.

– Aş vrea să fii aici, murmură Miranda. Aş vrea să te mai am ca să-ţi vorbesc.

Îşi desprinse privirea dinspre lumea agitată de la picioarele ei, din nou spre mare, lăsînd vîntul să-i sufle prin păr, peste faţă. Ce avea de făcut acum? se întrebă. Acum, cînd ştia ce însemna să iubeşti pe cineva pînă la durere, să preferi durerea în locul pustietăţii care fusese atît de familiară încît n-o mai remarca decît rareori.

Se aşeză pe suprafaţa bombată a unei pietre, cu bărbia rezemată pe genunchii strînşi. Probabil că aşa se întîmpla cînd inima era lăsată să guverneze judecata, acţiunile, deciziile. Cu tot restul în ruine împrejurul ei, ea stătea pe o piatră, privind spre mare şi meditînd la o poveste de dragoste care era sortită să se sfîrşească.

Un pescăruş coborî lîngă mal, apoi îşi luă zborul de-a lungul plăjii, plin de importanţă. O făcu să zîmbească puţin. Se părea că pînă şi pe păsări le preocupau aparenţele. Uită-te la mine, parc-ar fi spus. Ce mişto sînt.

– Am fi văzut noi ce mişto eşti dacă aduceam nişte firimituri de pîine, răspunse Miranda. Te-ai fi repezit să le ciuguleşti pe toate pînă nu prindeau de veste amicii săi, să te ia la bătaie pentru ele.

– Am auzit că oamenii care beau prea mult încep să creadă în vorbitul cu păsările.

Andrew îi văzu umerii înţepenind, dar continuă să se apropie de ea.

– Ţi-a căzut asta, adăugă, punîndu-i scurta în poală.

– Mi se făcuse prea cald.

– Dacă stai aici fără ea după ce ai alergat, ai să răceşti.

– N-am nimic.

– Cum vrei.

Avu nevoie de mult curaj ca să se aşeze lîngă ea, pe bolovan.

– Miranda, îmi pare rău.

– Cred că pe-asta am lămurit-o.

– Miranda.

Ştiu cît de rău o supărase, cînd nu-l lăsă s-o ia de mînă.

– Am venit aici ca să stau un timp singură.

Şi ştia cît de încăpăţînată putea fi cînd o înfuria cineva.

– Am cîteva lucruri de spus. După ce termin, poţi să mă mai loveşti o dată, dacă vrei. Azi-dimineaţă, întrecusem măsura. N-am nici o scuză pentru ceea ce ţi-am zis. Nu voiam să aud ce-mi spuneai, aşa că am lovit mai tare, sub centură.

– Ne-am înţeles. Am stabilit că e mai bine dacă nu ne amestecăm unul în preferinţele personale ale celuilalt.

– Nu, îi apucă el mîna, ignorîndu-i de astă dată încercarea de a şi-o smuci. Nu, n-am stabilit nimic. Întotdeauna ne-am putut baza unul pe celălalt.

– Ei bine, eu nu mă mai pot baza pe tine, Andrew, nu-i aşa?

Îl privi, văzînd cît de răvăşit îi era chipul, pe sub ochelarii de soare. Ar fi trebuit să arate viril. Cînd colo, arăta jalnic.

– Ştiu că te-am dezamăgit.

– Îmi pot purta singură de grijă. Te dezamăgeşti pe tine însuţi.

– Miranda, te rog.

Ştiuse că n-avea să fie uşor, dar nu-şi dăduse seama cît de total avea să-l sfîşie refuzul ei.

– Ştiu că am o problemă. Încerc să mă împac cu realitatea. Voi... Diseară, voi merge la o întrunire. A.A.

Îi văzu licărirea din ochi, de speranţă, de compasiune, de iubire, şi clătină din cap.

– Nu ştiu dacă-mi va folosi. Mă duc doar ca să fiu de faţă, să ascult, să văd ce părere-mi fac.

– E un început bun, un pas promiţător.

Andrew se ridică, privind peste apa agitată.

– Azi dimineaţă, cînd am plecat, am pornit în căutarea unei sticle. Nu-mi dădeam seama, nu mă gîndeam la asta în mod conştient. Abia cînd m-a apucat tremurul, cînd m-am pomenit umblînd după un bar sau magazin de băuturi, orice care să fie deschis duminica dimineaţă...

Îşi privi mîna, flexînd degetele, simţind micile dureri.

– M-a speriat ca toţi dracii.

– Te voi ajuta şi eu, Andrew. Am citit literatura de specialitate. Am fost la două întruniri din Alanon.

Întoarse capul spre ea, privind-o lung. Îl studia, răsucind haina în mîini. Iar speranţa din ochii ei era mai profundă.

– Mi-a fost teamă că începuseşi să mă deteşti, spuse el.

– Am vrut. Numai că nu pot, îşi şterse Miranda lacrimile. Am fost atît de furioasă pe tine, pentru că te pierdeam. Azi dimineaţă, cînd ai plecat, mă tot gîndeam că aveai să te întorci beat, sau că în sfîrşit urma să faci prostia de a conduce băut, murind. Pentru asta, da, te-aş fi urît.

– M-am dus la Annie. Nu ştiam nici că mergeam într-acolo, pînă am oprit în faţa casei. M-a... Am... Fir-ar să fie. Am să locuiesc la ea cîteva zile. Te las singură cu Ryan, cîştigăm şi tu şi eu puţin spaţiu.

– La Annie? Vei sta cu Annie?

– Nu mă culc cu ea.

– La Annie? repetă Miranda, privindu-l cu gura căscată. Annie McLean?

– Ai ceva împotrivă?

Tonul defensiv cu care o spusese făcu buzele Miran-

dei să se arcuiască.

– Nu, deloc. Cred că mi-ar plăcea foarte mult să văd asta. E o femeie ambițioasă, cu voință. Şi n-o să-ți înghită toate balivernele.

– Annie şi cu mine...

Nu era sigur cum să-i explice.

– Avem un trecut. Poate că acum vom căuta să avem şi un prezent.

– Ştiam că nu erați decît prieteni.

Andrew privi în lungul plăjii, părîndu-i-se că putea distinge locul unde doi adolescenți nechibzuiți îşi pierduseră inocența.

– Am fost, şi n-am fost. Acum, nici nu mai ştiu ce sîntem.

Dar descoperirea acestui lucru, îşi spuse el, avea să-i dăruiască o direcție şi un scop care-i lipsiseră de prea multă vreme.

– Voi dormi pe canapeaua ei, cîteva nopți. Mă voi pune din nou pe picioare, cu orice preț. Însă sînt toate şansele să te dezamăgesc din nou, pînă atunci.

Miranda citise tot ce-i căzuse în mînă despre alcoolism, tratamente, refaceri. Ştia despre recăderi, eşecuri, noi încercări.

– Azi nu mă dezamăgeşti, îi întinse ea mîna, înlănțuindu-şi strîns degetele printre ale lui. Mi-ai lipsit atît de mult.

Andrew o ridică de pe piatră şi o îmbrățişă. Ştia că Miranda plîngea, i-o simțea în micile tresăriri ale trupului. Dar nu scotea nici un sunet.

– Să nu mă părăseşti, bine?

– Am încercat. Nu pot.

Rîse puțin, lipindu-şi obrazul de al ei.

– Povestea dintre tine şi New York...

– Cum de înainte era Ryan, iar acum e New York?

– Fiindcă acum îşi face de cap cu soră-mea, îmi rezerv judecata. Povestea asta... repetă el. Îți prinde bine?

Miranda se retrase.

– Deocamdată.

– Okay. Dacă tot ne-am împăcat, ce-ar fi să ne întoarcem şi să bem un păhărel, ca să sărbătorim? i se iviră în obraji gropiţele. Umor de beţivi. Ce zici de-un pui la ceaun?

– E prea tîrziu pe ziua de azi ca să-l începem. În schimb, am să-ţi fac nişte minciunele numai bune pentru un bărbat.

– Merge.

În timp ce porneau înapoi, Miranda se încordă, ştiind că trebuia să-i spună, risipind atmosfera care se crease.

– Andrew, a telefonat mama, nu demult.

– Nu-şi poate lua şi ea liber de Paşti, ca toată lumea?

– Andrew, se opri ea, ţinîndu-i o mînă pe braţ. Cineva a spart laboratorul din Florenţa. Giovanni era înăuntru, singur. A fost asasinat.

– Ce? Giovanni? O, Doamne, Dumnezeule, se răsuci Andrew, pornind spre marginea apei, unde se opri cu pantofii scăldaţi de valuri. A murit Giovanni? Asasinat? Ce naiba se întîmplă?

Nu putea risca să-i spună. Voinţa lui, emoţiile, boala... era un amestec prea instabil.

– Aş vrea şi eu să ştiu. A spus că laboratorul fusese devastat, cu echipamentele şi documentele distruse. Iar Giovanni... Se crede că lucra noaptea, şi a intrat cineva peste el.

– Un spărgător?

– Nu ştiu. Nu pare... Mama a spus că, după cîte se observă, nu lipsea nimic de valoare.

– N-are nici un sens, se întoarse Andrew în loc, cu chipul înverşunat, chinuit. Cineva sparge galeria de-aici, ia un bronz valoros şi nu omoară nici o muscă, la intrare sau la ieşire. Acum, cineva intră în laboratorul de la Standjo, îl ucide pe Giovanni, distruge totul şi nu ia nimic?

– Nici eu nu înţeleg.

Cel puţin atîta lucru era parţial adevărat.

– Care e legătura? bombăni Andrew, făcînd-o să-l privească uimită.

– Ce legătură?

– Nu există coincidențe, începu el să se plimbe încoace și-ncolo pe plajă, zornăindu-și mărunțișul din buzunar. Două spargeri, în interval de două săptămîni, în secții diferite ale aceleiași organizații. Una, lucrativă și discretă, cealaltă violentă și fără nici un motiv vizibil. Întotdeauna există un motiv. Giovanni a lucrat în ambele locuri, într-un moment sau altul.

Pe sub lentilele negre, ochii i se îngustară.

– A lucrat și la „David", nu?

– Ăă... da, da, a lucrat.

– „David" a fost furat, documentele lipsesc, iar acum Giovanni e mort. Care-i legătura?

Nu se aștepta la un răspuns, iar Miranda fu scutită să născocească o minciună.

– Am să-l informez pe Cook, la ce-o mai putea folosi. Poate ar fi cazul să mă duc la Florența.

– Andrew.

Era pe punctul să-i tremure vocea. Nu voia să-l lase să riște, să se apropie de Florența. Sau de persoana care îl omorîse pe Giovanni.

– Nu-i o idee prea bună, pe moment. Trebuie să rămîi aproape de casă, să-ți refaci programul și stabilitatea. Lasă poliția să-și facă datoria.

– Probabil că oricum e mai bine să încercăm să-nțelegem totul de-aici, decise el. Îi telefonez lui Cook, ca să-i dau ceva de rumegat pe lîngă șunca de Paști.

– Vin și eu imediat, reuși Miranda să surîdă. Ca să-ți încep minciunelele de Paști.

Andrew era îndeajuns de distrat ca să nu observe cît de repede îi fusese zîmbetul înlocuit de îngrijorare. Dar îl zări pe Ryan, pe cărarea falezei. Mîndria, amorul propriu, rușinea și rezistența frățească i se revoltară într-o clipă.

– Boldari.

– Andrew.

Hotărî să evite un conflict de orgolii neproductiv și făcu un pas într-o parte. Dar Andrew era întărîtat deja.

– Poate-ți zici că, de vreme ce e o femeie în toată

firea, cu familia încurcată, nu are cine să-i poarte de grijă, dar te înşeli. Ai făcut-o să sufere, nenorocitule, şi-am să-ţi rup picioarele.

Ochii i se îngustară ca două fante, cînd Ryan zîmbi.

– Crezi poate că glumesc?

– Nu. Doar că ultima parte a monologului tău seamănă foarte mult cu ceea ce i-am spus eu soţului surorii mele, Mary Jo, cînd i-am prins giugiulindu-se în *Chevrolet*-ul lui. Îl şi tîrîsem afară şi- i trîntisem primul pumn, spre marea nemulţumire şi deznădejde a lui Mary Jo.

Andrew se legănă pe călcîie:

– Nu eşti soţul surorii mele.

– Nici el nu era, pe-atunci.

Rostise cuvintele, sonor, cînd sensul lor îl izbi în sfîrşit. Umorul se şterse din ochi, înlocuit de jenă.

– Adică, voiam să spun...

– Da? dădu din cap Andrew, distrîndu-se de-acum. Ce voiai să spui?

Omul poate gîndi o droaie, în răstimpul necesar pentru a-şi drege glasul.

– Vreau să spun că nutresc multă afecţiune şi respect pentru sora ta. E o femeie frumoasă, interesantă şi atrăgătoare.

– Nu te prea ţii pe picioare, Ryan.

Se părea că redevenise Ryan, pentru moment.

– Ţine-ţi bine echilirul.

Coborîră amîndoi privirea spre Miranda, care stătea pe plaja îngustă, privind zbuciumul valurilor.

– Şi nu e atît de solidă pe cît se crede, adăugă Andrew. Nu-şi permite să se apropie prea mult de oameni, fiindcă atunci cînd o face, i se dezvăluie nucleul sensibil.

– Înseamnă mult pentru mine. Asta voiai să auzi?

– Mda.

Mai ales, de vreme ce o spusese cu multă aprindere şi o oarecare ezitare.

– Merge şi aşa. A apropos, apreciez ceea ce-ai făcut pentru mine aseară, şi că azi nu mi-ai făcut capul mare pe chestia asta.

– Cum stai cu ochiul?

– Mă doare ca toți dracii.

– Atunci e bine, aş zice că-i o pedeapsă suficientă.

– Poate, se întoarse Andrew, pornind pe cărare. Avem minciunele, mai strigă el, peste umăr. Du-te şi pune-o să-şi ia haina pe ea, bine?

– Mhm, murmură Ryan. Cred c-am s-o fac.

Porni în jos, croindu-şi drum peste stînci, alunecînd un pic pe pietricele. Miranda începu să urce, sigură ca o capră neagră.

– Pantofii ăştia nu-s potriviți pentru aşa ceva.

– Mie-mi spui?

Şi o strînse la piept.

– Ți-s brațele reci. De ce nu-ți pui jacheta?

– E destul de cald soarele. Andrew se duce diseară la o şedință A.A.

– Excelent, îşi lipi el buzele de fruntea ei. E un bun început.

– Poate să reuşească.

Briza îi smulgea părul din elasticul în care şi-l prinsese, obligînd-o să şi-l scuture din față.

– Ştiu că poate. Va locui cîteva zile la o prietenă, doar pentru a cîştiga timp ca să-şi mai revină. Şi cred că nu se simte bine dormind sub acelaşi acoperiş sub care... dormim şi noi.

– Conservatorism yankeu.

– Nu spune vorbă mare, trase ea aer în piept. Mai e ceva. I-am spus despre Giovanni. A făcut legătura.

– Cum adică, a făcut legătura?

– Adică, în ultimul an sau cam atîta, şi-a omorît încetul cu încetul celulele cenuşii şi aproape că uitasem cît de inteligent e. A asociat totul în cîteva minute. Legătura între spargerea de- aici şi cea de dincolo. Va vorbi despre asta cu detectivul Cook.

– Excelent, acum ne-aduce şi sticleții pe cap.

– E cel mai rezonabil lucru. Pentru Andrew, coincidența e prea mare.

Vorbind repede, îi relată cele spuse de fratele ei.

– Va explora ipotezele. Nu i-am spus ce ştiu, sau ce

bănuiesc. Nu-i pot pune în pericol starea psihică, acum cînd trebuie să se concentreze asupra dezalcoolizării, dar nici să-l mint în continuare nu pot. Nu pentru multă vreme.

– Atunci, va trebui să ne grăbim.

Nu avea intenția să joace în echipă, nici să împartă bronzurile cu altcineva. Odată ce punea mîna pe ele, urma să le păstreze.

– Se înteţeşte vîntul, comentă el, cuprinzînd-o cu braţul în timp ce urcau pe cărare. Am auzit un zvon despre nişte miciunele.

– Ai să haleşti, Boldari. Şi-ți promit că minciunelele mele sînt foarte pasionale.

– În unele culturi, sînt considerate afrodisiace.

– Zău? Curios, că n-am descoperit-o în nici unul dintre cursurile mele de antropologie.

– Nu merge decît dacă le serveşti cu piure de cartofi.

– Atunci, cred că va trebui să verificăm teoria.

– Nu pot fi minciunele instant.

– Te rog, nu mă insulta.

– Cred că sînt nebun după tine, domnişoară doctor Jones.

Miranda rîse, dar nucleul sensibil despre care vorbise fratele ei era complet dezgolit.

PARTEA a III-a

PREȚUL

Capitolul 22

„Mînia e crudă, furia e ruşinoasă;
dar cine poate ţine piept pizmei?"
Proverbele lui Solomon

Liniştea de la ţară îl ţinea pe Ryan treaz, ducîndu-l cu gîndul la New York. La freamătul continuu şi liniştitor al traficului, la ritmul trepidant care-ţi intra în sînge, astfel că lungeai pasul ca să ajungi la următorul colţ, s-o iei înaintea stopului, să prinzi unda verde.

Locurile atît de apropiate de ocean te încetineau. Iar cînd încetineai, puteai să te aşezi şi să prinzi rădăcini înainte de a-ţi da seama ce se întîmpla.

Trebuia să se întoarcă la New York, la galeria lui, pe care deja o lăsase de prea mult timp în mîinile altora. Desigur, o făcea adesea, dar cînd călătorea, deplasîndu-se dintr-un loc în altul. Nu cînd... se înfigea ca acum.

Trebuia să ridice ancora, şi încă repede.

Dormea alături, cu respiraţia ca un ecou încet al valurilor încete şi constante de afară. Nu se cuibărea lîngă el, ci îşi păstra spaţiul propriu şi i-l acorda şi lui pe al său. Ryan îşi spunea că aprecia acest lucru. Dar nu era adevărat. Îl irita faptul că Miranda nu se ghemuia şi nu se agăţa, prefăcîndu-se măcar că ar fi încercat să-l ţină

pe loc. I-ar fi fost cu atît mai uşor să se opună, dacă ar fi făcut-o.

Aşa, nu se putea concentra. Îl distrăgea mereu de la activităţile imediate, numai prin simplul fapt de a fi destul de aproape ca s-o atingă. Era o femeie infinit de tangibilă, fie şi numai fiindcă întotdeauna era vag surprinsă de micile mîngîieri şi dezmierdări.

Şi fiindcă dorea s-o facă, s-o trezească excitînd-o cu mici mîngîieri şi dezmierdări, cu sorbituri şi muşcături tăcute, pînă devenea fierbinte, alunecoasă şi gata să-l primească, fiindcă dorea toate acestea, se dădu jos din pat.

Sexul ar fi trebuit să fie o distracţie simplă, nu o obsesie, pentru Dumnezeu.

Trase pe el o pereche de pantaloni negri largi, găsi o havană şi bricheta şi deschise încet uşile terasei, ieşind.

Aerul pe care îl respira era ca un vin alb slab, ţinut puţin la rece. Putea deveni un obicei de rutină, luat cu uşurinţă ca o certitudine. Înălţimea colinei îi oferea o vedere panoramică peste mare, spre limba de pămînt colţuroasă cu săgeata lucitoare a farului şi lancea de lumină pe care o arunca.

Ascundea o senzaţie de vechime şi tradiţie, de securitate luată din nou ca o certitudine de către cei care o vedeau zilnic. Acolo, lucrurile se schimbau încet, dacă-şi încordau muşchii şi se hotărau să se schimbe cît de cît.

Vedeau aceeaşi privelişte, în fiecare dimineaţă. O întindere asemănătoare de bărci pe aceeaşi mare capricioasă, şi totul pe fundalul pulsaţiilor ritmice ale mării. Putea distinge stelele, strălucind limpezi ca nişte ţinte scînteietoare prinse pe o catifea. Luna păleа, cu marginile tot mai tocite.

Se temea că i se toceau şi ale lui.

Nemulţumit de el însuşi, îşi aprinse ţigara, suflînd un fuior de fum în vîntul ce nu părea să se odihnească nici o clipă.

Nu ajungeau nicăieri. Miranda îşi putea desena la nesfîrşit diagramele şi graficele, îşi calcula cronologiile şi introducea date pînă ieşeau grămezi de hîrtii. Nici una

dintre acestea nu pătrundea în sufletele şi minţile persoanelor implicate. Nu puteau atinge lăcomia sau furia, invidia şi ura. Nici o diagramă nu putea ilustra motivul pentru care o fiinţă omenească lua viaţa alteia, pentru o bucată de metal.

Trebuia să cunoască personajele, să le înţeleagă, şi abia începuse.

Crezuse că ajunsese s-o cunoască pe Miranda. Era o femeie eficientă, cu o carapace practică, o fire trufaşă care putea fi descuiată, cu cheia potrivită, spre a dezvălui căldura şi nevoile de sub suprafaţă. Crescuse în privilegii şi răceală. Reacţionase faţă de acestea distanţîndu-se de oameni, cizelîndu-şi inteligenţa, alegîndu-şi scopurile şi pornind pe o cale dreaptă, liniară, spre a le atinge.

Punctul slab era fratele ei. Stătuseră uniţi, legîndu-se iniţial în rebeliune, în defensivă sau printr-o afecţiune sinceră. Nu conta ce anume cimentase acea legătură; exista, era reală şi puternică şi îi unea. Rezultatul ei consta în loialitate şi iubire. Văzuse cu ochii lui ce efect avea asupra ei alcoolismul lui Andrew, imprevizibilitatea sa. O lăsau zguduită, derutată şi revoltată.

Şi îi văzuse în ochi fericirea şi speranţa din timpul cinei pe care o luaseră împreună în seara aceea. Avea nevoie de o asemenea încredere, de credinţă. Ryan nu suporta ideea că ar fi putut să i-o spulbere.

Prin urmare, avea să-şi păstreze suspiciunile pentru el însuşi. Ştia prea bine cum puteau schimba un om viciile, orice fel de vicii. Îl făceau să conceapă şi să comită fapte pe care altminteri nu le-ar fi comis şi conceput niciodată.

Andrew conducea Institutul, avînd deci în cadrul organizaţiei puterea, uşurinţa de mişcare necesară pentru a fi reuşit substituirea primului bronz. Motivul ar fi putut să fie banii, sau o simplă dorinţă posesivă, ori un şantaj. Nimeni nu se afla într-o poziţie mai potrivită pentru a fi orchestrat furturile şi falsificările decît un Jones.

Se gîndea şi la Charles Jones. El era cel care îl descoperise pe „David". N-ar fi fost ilogic să-şi imagi-

neze că-l dorise pentru el însuşi. Ar fi avut nevoie de ajutor. Andrew? Posibil. Giovanni, la fel de posibil. Sau oricare dintre salariaţii cei mai de încredere.

Elizabeth Jones. Mîndră, rece, ambiţioasă. Îşi bazase viaţa pe artă, mai mult pe ştiinţa decît pe frumuseţea ei. Şi ea, la fel ca soţul ei, îşi pusese familia în umbră, pentru a-şi concentra energia, timpul şi eforturile spre cucerirea prestigiului. Oare o statuetă nepreţuită n-ar fi fost trofeul ideal pentru o viaţă de muncă?

Giovanni. Un angajat de încredere. Om de ştiinţă strălucit, altfel nu ajungea să facă parte din echipa Mirandei. Fermecător, conform relatărilor ei. Om necăsătorit, căruia îi plăcea să flirteze cu femeile. Poate se încurcase cu cea nepotrivită, sau rîvnise la mai mult decît îi putea oferi postul său de la Standjo.

Elise. Fosta soţie. Fostele soţii erau adeseori răzbunătoare. Se transferase de la Institut la Standjo, Florenţa. Avea o funcţie de încredere, investită cu putere. Era posibil să se fi folosit de Andrew, înlăturîndu-l după aceea. În calitate de şefă a laboratoarelor, era la curent cu toate datele. Se putea foarte bine să fi ţinut în mîini ambele bronzuri. Jinduise la ele?

Richard Hawthorne. Un şoarece de bibliotecă. Apele liniştite sapă de multe ori adînc şi adesea curg violent. Îşi cunoştea meseria, ştia să facă cercetări. Genul lui era în mare măsură trecut cu vederea, în favoarea celor mai stridenţi şi mai revendicativi. Aşa ceva putea devora un om de viu.

Vincente Morelli, asociat şi prieten de-o viaţă. Cu o soţie foarte tînără şi pretenţioasă. Sacrificase pentru Institut şi Standjo ani întregi din viaţa lui, din munca şi talentele sale. De ce să nu fi investit în mai mult decît un salariu şi un cuvînt de mulţumire pentru serviciile prestate? John Carter, cu pantofii săi uzaţi şi cravatele ridicole. Stabil ca granitul. De ce nu şi la fel de dur? Lucra la Institut de peste cincisprezece ani, croindu-şi cu greu drum înainte. Aplicînd ordinele, respectînd programe de rutină. Poate că şi acum aplica nişte ordine.

Oricare ar fi putut plănui totul. Dar Ryan nu credea

că ar fi putut vreunul dintre ei să execute de unul singur două asemenea substituiri fără cusur. Era muncă de echipă, angrenaje combinate. Şi, deasupra tuturor, o minte lucidă şi inteligentă.

Avea nevoie de mai mult decît de dosare personale şi succesiuni cronologice pentru a descoperi acea minte.

Privi o stea căzătoare, care săgeta spre ocean lăsînd în urma ei un arc luminos. Şi începu să-şi facă planuri.

– Cum adică, ai să-i telefonezi mamei mele?

– I-aş telefona tatălui tău, răspunse Ryan, privind peste umărul ei ca să vadă ce anume era afişat pe displayul computerului, dar am impresia că mama ta e mai implicată în toate activităţile. Ce faci aici?

– Nimic. De ce vrei să-i dai telefon?

– Ce-i asta? O pagină din reţeaua grădinarilor?

– Am nevoie de nişte date, atîta tot.

– Despre flori?

– Da.

Imprimase deja cîteva documente informative despre tratamentele solului, plantele perene şi sezonurile de sădire, aşa că închise pagina.

– Ce-i cu mama mea?

– Imediat. De ce ai nevoie de date despre flori?

– Fiindcă vreau să-mi fac o grădină şi nu ştiu o iotă.

– Deci, abordezi problema ştiinţific, se aplecă el s-o sărute pe creştet. Drăgălaşă mai eşti, Miranda.

Miranda îşi scoase ochelarii, punîndu-şi-i pe birou.

– Mă bucur că te amuz. Acum, îmi răspunzi la întrebare?

– În legătură cu mama ta? se aşeză Ryan pe birou, în faţa ei. O voi suna ca să-i spun care sînt condiţiile mele pentru împrumutul Vasari-urilor, plus un Rafael şi un Botticelli.

– Rafael şi Botticelli? N-ai acceptat să ne împrumuţi nimic altceva înafară de Vasari-uri.

– E un tîrg nou. Cinci tablouri – şi s-ar putea s-o las să mă convingă şi pentru o sculptură de Donatelli – împrumutate pe trei luni, cu menţionarea Galeriei Boldari

la loc de cinste în toate reclamele, urmînd ca dividendele din fondurile acumulate să se achite Fundației Naționale pentru Arte.

– Ce dividende?

– Ajung şi acolo. Motivul pentru care am ales *New England Institute of Art History* constă în reputația lui, devotamentul său nu numai față de expunerea operelor de artă, ci şi pentru cursuri, restaurări, studii şi conservare. Am fost foarte impresionat, acum cîteva săptămîni, cînd am fost aici şi am vizitat instituția sub îndrumarea domnişoarei doctor Miranda Jones.

O trase uşor de păr, făcîndu-l să i se rostogolească pe umeri, aşa cum îi plăcea lui cel mai mult. Nu-i luă în seamă ocara de nemulțumire.

– M-a intrigat îndeosebi, continuă el, ideea ei de a crea o expoziție pe tema istoriei şi a progresului Renaşterii italiene, cu toate implicațiile sale sociale, religioase şi politice.

– Serios? murmură Miranda. Chiar te-a impresionat?

– M-a captivat.

Îi luă mîna ca să se joace cu degetele ei şi observă că îşi scosese inelul pe care i-l pusese el în deget. Faptul că lipsa bijuteriei îl făcu să se încrunte nervos avea să fie analizat mai tîrziu.

– M-a frapat viziunea ei asupra acestei expoziții şi ideea de a organiza una similară, după perioada de trei luni, în propria mea galerie din New York.

– Înțeleg. Un parteneriat.

– Exact. Eram de aceeaşi părere şi, în etapele preliminare ale discuției, ai venit cu ideea de a organiza la Institut o acțiune pentru colectare de fonduri, în beneficiul N.E.A.[1]. Întrucît Boldari Galleries susțin cu tărie organizația, m-am simțit atras. Ai procedat foarte abil folosind momeala asta.

– Da, murmură ea, nu-i aşa?

---

1. *National Endowment for Arts = Fundația Națională pentru Arte*(n.tr.)

– Sînt gata să purced la proiectul ăsta în comun, cît de curînd posibil, dar întrucît mi s-a spus că domnişoara doctor Jones e în concediu, sînt cam neliniştit. Mi-e imposibil să colaborez cu altcineva. Amînarea m-a determinat să mă gîndesc în schimb la Institutul de Artă din Chicago.

– N-o să-i pese.

– Nici nu mă aşteptam.

Îi culese agrafele din mînă înainte de a apuca să-şi strîngă părul la loc, aruncîndu-le nepăsător peste umăr.

– Ce naiba, Ryan...

– Nu mă întrerupe. Avem nevoie de tine la Institut. Trebuie ca persoana de la originea falsificărilor să ştie că te-ai întors. Apoi, după ce punem totul la punct, avem nevoie de toţi cei care au avut legături cu ambele bronzuri, aici, împreună, la un loc.

– Primul punct se prea poate să-ţi reuşească. O expoziţie ca aceea pe care o descrii tu ar fi foarte prestigioasă.

Ar fi trebuit să-şi ia înapoi agrafele, dar Ryan se juca din nou cu părul ei, privindu-i faţa în timp ce îl aduna şi îl răsucea.

– Hm. Mama mea apreciază forţa prestigiului. Evident, partea a doua depinde de prima. Dar nu ştiu cum te aştepţi s-o realizezi pe ultima.

– Am să-ţi spun, zîmbi el, aplecîndu-se să-i mîngîie obrazul cu un deget. Vom da un bairam monstru.

– *Un bairam? Acţiunea pentru acumulare* de fonduri?

– Exact.

Se ridică şi începu să caute pe rafturi şi prin sertare.

– Şi o vom organiza în numele lui Giovanni, ca un fel de memorial.

– Giovanni...

Îi îngheţa sîngele în vene.

– Te-ai folosi de el pentru asta? E mort.

– Nu-i poţi schimba soarta, Miranda. Dar vom aranja să vină şi cel care l-a ucis. Şi vom fi cu un pas mai aproape de bronzuri.

– Nu te înţeleg.

– Lucrez la detalii. Ai un bloc de schițe?

– Sigur că da.

Oscilînd între iritare şi nedumerire, se ridică şi scoase unul dintr-un dulap de rechizite.

– Trebuia să m-aştept. Adu-l şi ia-ți nişte creioane.

– Unde să-l aduc?

– Pe veranda din spate. Poți să-ți schițezi grădina, în timp ce eu dau nişte telefoane.

– Te-aştepți să desenez o grădină în timp ce se întîmplă toate astea?

– O să te relaxeze.

Alese cîtea creioane de pe birou, le vîrî în buzunarul cămăşii, îi luă ochelarii şi-i băgă în buzunarul ei.

– Şi vei planta una mai reuşită, dacă ştii ce vrei să ai în fața ochilor.

Luînd-o de mînă, o trase afară din cameră.

– Cînd ți-au venit toate ideile astea?

– Azi-noapte. N-am putut dormi. Cînd avem nevoie de acțiune, punem roțile să se învîrtească. Pînă acum, am lăsat pe altcineva să tragă sforile şi e timpul să-ncepem şi noi să apăsăm pe butoane.

– Tot ce spui e foarte interesant ca metaforă, Ryan, dar organizarea unei acțiuni de caritate în numele lui Giovanni nu va garanta şi prezența asasinului. Şi, cu siguranță, nu ne va da bronzurile pe mînă.

– la-o treptat, puiule. Îți va fi destul de cald?

– Lasă fleacurile. N-am să mă relaxez stînd afară şi desenînd. Dacă este vorba să dăm spectacolul ăsta, trebuie să-l pregătim.

– Las-că te-apuci şi tu de treabă, destul de curînd.

Resemnată, Miranda ieşi pe verandă. Luna aprilie se hotărîse să- şi facă intrarea cu blîndețe, aducînd brize îmbălsămate şi ceruri însorite. Putea să se schimbe, ştia, făcîndu-le într-un moment surpriza unei lapovițe de primăvară, cu vînturi puternice. Făcea parte din farmecul ei, presupunea Miranda, din capriciile vremii de pe litoral.

– Stai jos, o sărută el frățeşte pe frunte. De partea asta mă ocup eu.

– Bine, atunci n-am să-mi mai bat căpşorul.

Rîzînd, Ryan scoase telefonul celular.

– În cazul tău, domnişoară doctor Jones, singurul diminutiv se aplică nivelului de toleranţă. Dar, într-un fel, mă atrage şi asta. Ce număr are mama ta?

Miranda îşi puse ordine în gînduri, acceptînd ideea că avea o vocaţie înnăscută s-o excite şi s-o enerveze – adesea simultan.

– Ăsta e numărul ei de-acasă, preciză ea, după ce i-l spuse. Cu diferenţa de fus orar, acolo ai cele mai mari şanse s-o găseşti.

În timp ce Ryan forma numărul, privi spre peluză. Nu se îndoia c- avea s-o vrăjească pe Elizabeth. Talentul lui cu femeile era indiscutabil şi nu-i făcea plăcere să-l analizeze prea profund. Ştia perfect cum s-o abordeze pe Elizabeth, la fel cum ştiuse şi în cazul fiicei sale. Cu destul timp la dispoziţie, se îndoia că exista pe planetă o singură femeie pe care să n-o poate convinge să-i mănînce din palmele alea iscusite specialităţile alese de el.

Oftă, auzind cum îi curgea glasul peste numele mamei ei, după ce se stabili legătura. Apoi, îşi impuse să nu mai asculte.

Albastrul zdrobitor al cerului, crîmpeiele de mare şi stînci care scînteiau sub soare nu făceau decît ca gazonul ei să arate şi mai jalnic. Vedea vopseaua coşcovită pe balustrada verandei şi buruienile îngălbenite în timpul iernii scoţînd capetele printre dalele ciobite ale aleii spre faleză.

Îşi amintea că bunica ei îngrijise casa şi curtea ca o mamă cu copiii ei iubiţi. Ea şi Andrew le lăsaseră de izbelişte, eschivîndu-se de la îndatoririle pe care le considerau mai istovitoare.

Reparaţiile majore şi activităţile de întreţinere erau simple. Ajungea să angajeze pe cineva care să le facă. Nu credea ca ea şi Andrew să-şi tundă vreodată iarba din grădină, să grebleze frunzele, să plivească un arbust sau să smulgă o buruiană.

Putea fi o schimbare în bine. O muncă în comun. Efortul fizic, satisfacţia de a vedea cu ochii lui progresele

avea să fie o terapie utilă. Pentru el, ca şi pentru ea. Într-un fel sau altul, cercul în care i se învîrtea pe moment viaţa urma să se încheie. Iar atunci, avea nevoie de ceva care să umple golul.

Revenind cu gîndul în trecut, încercă să-şi aducă aminte cum arătase grădina de lîngă casă în copilăria ei, cînd bunica era încă destul de sănătoasă şi în putere ca s-o îngrijească.

Flori înalte, cu frunze ţepoase şi petale violete şi roşu intens. Ceva ca o margaretă, galben precum untul, într-o floare cu tulpini ce se aplecau graţios sub greutate. Creionul începu să se mişte, pe cînd îi revenea totul în minte. Pîlcuri de verdeaţă cu cîte un lujer svelt ţîşnind din mijloc pentru a se încheia cu o cupă albă întoarsă. Şi parfum, de la nişte flori asemănătoare garoafelor, roşii şi albe, cu un miros iute şi pătrunzător.

Altele aveau trompete albastre bogate. Da, şi guraleului. O fascină într-un mod de-a dreptul ridicol faptul că reuşise în sfîrşit să găsească numele unei specii.

În timp ce-şi făcea numărul la telefon cu mama, Ryan o privea pe fiică. Observă că era destinsă, desenînd cu un uşor surîs. Schiţe rapide, de genul care presupun talent nativ şi ochi ager.

Avea părul ciufulit, degetele prelungi, cu unghiile tăiate scurt şi nelăcuite. Îşi scosese ochelarii din buzunar, punîndu-şi-i pe nas. Pulloverul îi stătea umflat la umeri, iar pantalonii erau de culoarea lutului.

O găsea cea mai cuceritoare femeie din cîte văzuse în viaţa lui.

Şi de vreme ce, gîndindu-se la asta, îşi pierdea şirul, se întoarse şi porni spre capătul opus al verandei.

– Te rog, numeşte-mă Ryan. Sper că şi eu te pot numi Elizabeth. Nu mă îndoiesc că ştii cît de inteligentă şi încîntătoare este fiica ta, dar trebuie să-ţi spun ce impresie teribilă mi-a făcut. Cînd am aflat că-şi luase concediu, ei bine, „dezamăgire" e un termen moderat.

Ascultă un moment, zîmbind în sinea lui. Se întreba dacă Miranda ştia că vocea ei avea acelaşi timbru scorţos cînd încerca să-şi ascundă nemulţumirea.

– A, da, n-am nici o îndoială că există membri ai personalului de la Institut care ar putea să preia ideea de bază şi s-o implementeze. Dar nu mă interesează să colaborez cu eşalonul doi. Deşi Lois Berenski de la *Chicago Art Institute* – O cunoşti pe Lois, cred... Da. E foarte compenentă şi o interesează mult propunerea. I-am promis că revin în patruzeci şi opt de ore, motiv pentru care îmi iau libertatea de a te deranja acasă. Eu aş prefera Institutul şi pe Miranda, dar dacă nu se poate rezolva înainte de termenul scadent, va trebui să...

Lăsă fraza neterminată, zîmbind acum pe faţă, în timp ce Elizabeth începea să negocieze. Simţindu-se mai comod, îşi ridică un picior pe balustradă, încălecînd-o, în timp cu cutreiera coasta cu privirea, studia pescăruşii dînd tîrcoale şi o lăsa pe Elizabeth să se tocmească pînă avea să-i dea exact ceea ce dorea.

Trecură patruzeci de minute, timp în care intră prin bucătărie, îşi puse pe o farfurie crochete, brînză şi măsline, şi reveni cu gustarea afară. Cînd terminară, el şi Elizabeth stabiliseră să servească de băut în seara de dinaintea galei – acum o numea gală – şi să închine în cinstea proiectului lor comun.

Închise telefonul, aruncîndu-şi o măslină în gură.

– Miranda?

Continua să deseneze, ajunsă la a treia viziune asupra grădinii dorite.

– Hmmm?

– Răspunde la telefon.

– Ce? ridică ea privirea, cam nemulţumită de întrerupere. Nu sună telefonul.

Ryan îi făcu cu ochiul:

– Aşteaptă.

Şi zîmbi, cînd telefonul din bucătărie începu să ţîrîie.

– E maică-ta. Eu, să fiu în locul tău, m-aş preface surprins – şi puţin cam ezitant.

– A acceptat?

– Răspunde la telefon şi vei afla.

Sărise deja în picioare, repezindu-se în bucătărie să smulgă receptorul din furcă.

– Alo?... Bună, mamă.

Îşi apăsă o mînă pe inima cu bătăi accelerate, ascultînd.

Suna ca un ordin, dar era de aşteptat. Mai mult, părea un fapt împlinit. Urma să-şi întrerupă concediul, imediat, şi să ia legătura cu Galeria Boldari pentru a pune în aplicare aranjamentele. Trebuia să-şi ajusteze programul, era o acţiune de maximă prioritate, iar expoziţia avea să fie concepută, planificată, realizată şi finalizată pînă în cel de-al doilea weekend din luna mai.

– Pînă adunci mai e doar o lună. Cum să...

– Îmi dau seama că e un interval de timp foarte scurt pentru o acţiune de o asemenea anvergură, dar domnul Boldari are şi alte angajamente şi conflicte. Va coopera cu Andrew la publicitatea galei, ajutaţi şi de Vincente. Singura ta grijă, în următoarele patru săptămîni, e expoziţia. Aşteaptă foarte mult de la tine, Miranda, şi eu de asemenea. Ne-am înţeles?

– Desigur.

Absentă, îşi scoase ochelarii şi îi agăţă de marginea buzunarului.

– Încep imediat. Giovanni...

– A fost o slujbă fermecătoare. Familia lui a apreciat florile. Voi ţine strîns legătura cu tine în chestiunea asta, Miranda, şi sper să-mi organizez programul astfel încît să vin în prima săptămînă din mai, dacă pot, pentru a supraveghea accentele finale. Să-mi trimiţi neapărat rapoartele cuvenite.

– Vei primi totul. La revedere... S-a făcut, murmură Miranda, închizînd telefonul. Simplu ca bună ziua.

– N-am pomenit despre Giovanni, o informă Ryan. Nu putea fi iniţiativa mea. Tu vei veni cu ideea, mîine, iar după ce mi-o comunici şi mie şi-mi obţii acordul, aí să-i trimiţi un memoriu.

Puse farfuria pe bufet, îi alese şi ei o crochetă şi o unse cu brînză.

– De-aici, va rezulta ideea că la eveniment vor participa toţi membrii importanţi ai personalului superior, din toate organizaţiile Jones, într-o manifestare de unitate,

sprijin şi respect.

– Vor veni, murmură ea. O să aibă mama grijă. Dar nu văd la ce bun.

– Logistică. Toţi cei implicaţi, în acelaşi loc, la un moment dat, zîmbi Ryan, înfulecînd încă un cubuleţ de brînză. Ard de nerăbdare.

– Trebuie să mă apuc de lucru, îşi trecu Miranda ambele mîini prin păr. Am de conceput o expoziţie.

– Eu plec mîine la New York.

Miranda se opri în uşă, întorcînd capul spre el:

– Aşa...?

– Da. Cu avionul de dimineaţă. Va fi o plăcere să te revăd, domnişoară doctor Jones.

Capitolul 23

– Ce bine că te-ai întors, puse Lori o ceaşcă de cafea aburindă pe biroul Mirandei.

– Sper că şi la sfîrşitul săptămînii vei fi de aceeaşi părere. Sînt pe cale să te frec să-ţi meargă fulgii.

– Fac eu faţă, îi atinse Lori braţul cu o mînă. Îmi pare atît de rău pentru Giovanni. Ştiu că eraţi prieteni. Cu toţii îl plăceam aşa de mult.

– Ştiu.

Ai mîinile mînjite cu sîngele lui.

– I se va simţi lipsa. Acum am de lucru, Lori, trebuie să mă arunc.

– În regulă, se aşeză asistenta pe un scaun, cu carnetul pregătit. Cu ce începem?

„Ne ocupăm de necesităţi, îşi spuse Miranda. Pas cu pas."

– Fixează şedinţe cu tîmplăria – adu-l pe Drubcek. A făcut treabă bună la expoziţia flamandă de-acu' doi ani.

Eu trebuie să vorbesc cu juridicul, cu contractele, şi va trebui să scoatem pe cineva de la cercetare. Vreau un om care poate verifica rapid datele. Va trebui să dispun de o oră şi jumătate cu Andrew şi vreau să fiu anunţată în clipa cînd soseşte domnul Boldari. Aranjează ca prînzul să se servească în salonul V.I.P.-urilor – la ora unu, şi vezi dacă poate veni şi Andrew. Vorbeşte la restaurări. Vreau să ştiu cînd se vor termina lucrările în curs despre era noastră. Şi invit-o din partea mea pe doamna Collingsforth, în orice zi din săptămîna asta, la ceai – din nou, în salonul V.I.P.

– Ai pus ochii pe colecţia ei?

Expresia de avariţie făcu privirea Mirandei să devină mai tăioasă.

– Cred c-o pot convinge că i-ar face plăcere să-şi vadă tablourile în expoziţia asta, cu plăcuţe frumoase şi de bun gust, din alamă, pe care a scrie „împrumutat din colecţia cutare".

Iar dacă n-o putea convinge pe doamna Collingsforth, îşi spuse, avea să-l asmută pe Ryan asupra ei.

– Voi avea nevoie de dimensiunile Galeriei de Sud. Dacă nu figurează în documente, să se măsoare cu ruleta. Le vreau azi. A, şi trimite-mi un decorator.

Creionul grăbit al lui Lori se opri în loc.

– Un decorator?

– Am o idee de... atmosferă. Îmi trebuie cineva inventiv, eficient şi care ştie să primească ordine, nu să le dea.

Bătu cu degetele în birou. Da, ştia ce dorea, pînă la ultimul capăt de aţă.

– Am nevoie de o planşetă de proiectare aici, şi alta, acasă. Trimite-i un referat lui Andrew, cu cererea de a fi informată despre toate etapele publicităţii şi toate concepţiile pentru acţiunea de strîngere a fondurilor. Cu domnul Boldari îmi faci legătura la orice oră şi i se vor îndeplini dorinţele de fiecare dată cînd e posibil.

– Desigur.

– Va trebui să vorbesc cu securitatea.

– Am notat.

– De azi în patru săptămîni, să-mi ceri o mărire de salariu.

Buzele asistentei se arcuiră:

– Dublu.

– Atunci, să începem.

– Mai e ceva, îşi închise Lori carnetul. Ai primit un mesaj pe robot. L-am lăsat acolo. Era în italiană, aşa că n-am înţeles mare lucru.

Se ridică, pentru a pune în funcţiune aparatul Mirandei. Începu imediat un torent de vorbe surescitate, pline de emoţie, în italiană. Cam iriată, Miranda opri banda şi o puse de la capăt, concentrată pe traducere.

Domnişoară doctor Jones, trebuie să vă vorbesc. Încerc să vă găsesc acolo. Toţi ceilalţi nu vor să mă creadă. Sînt Rinaldi, Carlo Rinaldi. Eu am găsit doamna. Am ţinut-o în mînă. Ştiu că e autentică. Şi ştiţi şi dumneavoastră că spun adevărul. În ziare scrie că aţi crezut în ea. Pe mine nu mă ascultă nimeni. Nimeni nu-i dă atenţie unui om ca mine. Dar dumneavoastră, dumneavoastră sînteţi o persoană importantă. Sînteţi savantă. Pe dumneavoastră vă vor asculta. Vă rog, fiţi bună şi daţi-mi telefon. Vom discuta. Ştim amîndoi ce ştim. Trebuie dovedit. Nimeni nu vrea să asculte. Mama dumneavoastră m-a dat afară din birou. M-a aruncat în stradă ca pe un cerşetor şi un hoţ. Cei de la stat cred că am ajutat la o înşelătorie. E o minciună. O minciună neruşinată. Dumneavoastră ştiţi că este minciună. Vă rog, le vom spune tuturor adevărul.

Îşi declară numărul de telefon, de două ori, şi mai repetă odată rugămintea.

Iar acum era mort, îşi spuse Miranda, la sfîrşitul mesajului. Îi ceruse ajutor, dar n-o găsise. Şi murise.

– Ce-a fost?

Îngrijorată de expresia distrusă a Mirandei, Lori o atinse pe braţ.

– Italiana mea se limitează la denumirile de paste făinoase. E o veste proastă.

– Nu, murmură Miranda. E veche, şi am ajuns prea tîrziu.

Apăsă pe butonul de ştergere, ştiind însă că mesajul de pe lumea cealaltă avea să i se deruleze în minte încă mult timp.

Era minunat să fie din nou la cîrmă, să aibă sarcini şi ţeluri concrete. Ryan nu geşise. Avea nevoie de acţiune.

Se afla la secţia de restaurare, interesîndu-se personal de progresele proiectului Bronzino, cînd intră John Carter.

– Miranda. Te-am tot căutat. Bine ai venit.

– Mulţumesc, John, şi eu mă bucur că m-am întors.

Carter îşi scoase ochelarii, lustruindu-şi-i cu halatul de laborator.

– Îngrozitor lucru, cu Giovanni. Nu pot să înţeleg.

Miranda avu o scurtă viziune, trupul prăbuşit, ochii căscaţi, sîngele.

– Înţeleg. Avea mulţi prieteni aici.

– A trebuit să fac anunţul ieri. Laboratorul e ca o morgă.

Îşi umflă obrajii, suflînd zgomotos.

– Îmi va fi dor de felul cum însufleţea el atmosfera cînd venea pentru cîteva zile. Oricum, cu toţii am vrut să facem ceva. Am venit cu cîteva idei, dar cea care le-a plăcut cel mai mult tuturor a fost să plantăm un copac în parc. Mulţi dintre noi se duc acolo în pauza de masă, cînd e vreme bună, şi ne-am gîndit că ar fi un memorial frumos.

– Găsesc că e minunat, John. I-ar fi plăcut foarte mult.

– Voiam să am mai întîi acordul tău. Încă mai eşti directoarea laboratorului.

– Consideră că îl ai. Sper că, dacă fac parte din administraţie, nu înseamnă că nu pot contribui şi eu financiar.

– Toată lumea ştie că aţi fost prieteni – e lucrul cel mai important.

– Şi tu... îţi petreceai timpul cu el cînd venea aici, sau cînd te duceai tu la Standjo.

– Mda, obişnuia să spună că sînt o creangă în noroi,

zîmbi trist Carter. Voia să zică băţ, dar mă amuza aşa de tare că nu l-am corectat niciodată. Mă convingea să ieşim la cîte o sticlă de vin sau la masă. Spunea că mă scotea din butoiul cu melancolie, că mă învăţa să flirtez cu fete drăguţe. Şi pe urmă, îmi cerea să-i arăt ultimele poze ale copiilor.

Glasul i se îngroşă, cu ochii lucindu-i umezi, înainte de a se întoarce, dregîndu-şi vocea.

– Deci... voi face pregătirile pentru copac.

– Da, John, îţi mulţumesc.

Miranda se întoarse şi ea, ruşinată că lăsase suspiciunile lui Ryan s-o ademenească spre a-i pune la îndoială suferinţa.

– Între timp, sper să revii cît mai curînd la laborator. Îţi ducem lipsa.

– Am să trec, dar în următoarele cîteva săptămîni am un proiect cu prioritate.

– Noua expoziţie despre Renaştere, reuşi Carter să zîmbească din nou, cînd Miranda îl privi. Dacă vei reuşi să captezi toate zvonurile care circulă pe-aici, ai putea înfiinţa un post de radio. O expoziţie mare ca asta e exact ce ne trebuia, după gustul amar pe care ni l-a lăsat spargerea. Bine gîndit.

– Da, vom...

Lăsă fraza în aer, zărindu-l pe detectivul Cook, care tocmai intra.

– Scuză-mă, John, trebuie să mă ocup de problema asta.

– Mda... Nu ştiu de ce, coborî el glasul pînă la şoaptă, mă nelinişteşte. Parcă suspectează de cîte ceva pe toată lumea.

Abia învrednicindu-l pe Cook cu o înclinare a capului, ieşi grăbit, fără a scoate nici un sunet cu pantofii săi prăfuiţi.

– Domnule detectiv? Pot face ceva pentru dumneavoastră?

– Grozav tablou aveţi aici, domnişoară doctor Jones, miji el ochii spre pictură, preferînd să nu-şi scoată ochelarii pentru miopie. E originalul, nu-i aşa?

– Da, e un Bronzino. Pictor italian renascentist din secolul al şaisprezecelea. Institutul e foarte mulţumit că-l are. Proprietarii au acceptat să ni-l împrumute pentru expoziţie.

– Vă supăraţi dacă întreb dumneaei ce face?

Restauratoarea nu-i aruncă decît o privire, prin ochelarii de mărit.

– Tabloul a făcut parte dintr-o colecţie izolată din Georgia, mult timp neglijată, explică Miranda. Piesa aceasta, precum şi mai multe altele, a suferit unele avarii – praf, umezeală, lumină solară directă, pe o perioadă de timp nefericit de lungă. Acum este curăţită. Procesul în sine e lent şi migălos. Nu putem risca să stricăm lucrarea, aşa că e nevoie de mult timp şi pricepere. Încercăm să remediem unele dintre prejudiciile vopselei. Folosim numai ingrediente care se găseau cînd s-a pictat tabloul, pentru a-i conserva integritatea. Pentru asta e nevoie de cercetări, talent şi răbdare. Dacă ne facem treaba bine, pictura va arăta la fel ca atunci cînd a terminat-o artistul.

– Seamănă mult cu munca de poliţie, comentă Cook.

– Serios?

– E un proces lent şi atent – nu putem risca să prejudiciem cazul. Folosim numai informaţiile care reies din el. Necesită cercetări şi un anumit gen de talent, adăugă el, cu un uşor surîs. Şi al dracului de multă răbdare. Dacă ne facem treaba bine, la sfîrşit avem tot tabloul.

– Foarte interesantă analogie, domnule detectiv.

O analogie care o neliniştea îngrozitor.

– Şi aţi reconstituit tabloul?

– Pe fragmente, domnişoară doctor Jones. Numai unele fragmente.

Scoase din buzunar un pachet de *Juicy Fruit*.

– O gumă?

– Nu, mulţumesc.

– M-am lăsat de fumat, luă Cook o lamă, despachetînd-o cu grijă, după care vîrî hîrtia şi staniolul la loc în buzunar. Şi încă mă mai scoate din minţi. Încerc s-o

dreg cu asta, dar dați-mi voie să vă spun că nu e cum o laudă lumea. Fumați?

– Nu.

– Bravo. Eu, unul, sugeam cîte două pachete pe zi. Pe urmă, a început să fie fumatul interzis ici, fumatul interzis colo. Apuci să tragi cîteva fumuri în cine știe ce toaletă sau afară, în ploaie. Te face să te simți ca un criminal.

Zîmbi din nou.

Miranda abia se abținea să nu se foiască pe picioare și-și imagină că bătea în podea și pocnea din degete.

– Sînt convinsă că este un obicei de care e greu să te lași.

– Un viciu, asta e. Iar viciilor nu e ușor să le faci față. Îți pot stăpîni viața, silindu-se să comiți fapte pe care altfel nu le-ai face.

Știa despre alcoolismul lui Andrew. I se citea în ochi și, probabil, asta dorea și el.

– N-am fumat niciodată, declară sec Miranda. Vreți să mergem în cabinetul meu?

– Nu, nu, n-am să vă reții mult, trase Cook în piept aerul cu miros de vopsea, terebentină și detergent comercial. Nici nu mă așteptasem să vă găsesc, din moment ce mi s-a spus că erați plecată în concediu. V-ați luat o mică vacanță?

Era gata să confirme. Nu știu sigur dacă o opri instinctul, sau teama.

– Sîneți informat, nu mă îndoiesc, că mi s-a spus să-mi iau concediu, domnule detectiv, din cauza spargerii de aici și a unor dificultăți care s-au produs cu ocazia călătoriei mele de luna trecută la Florența.

Era ageră, își spuse Cook, și nu se lăsa ușor.

– Am auzit cîte ceva. Tot o piesă de bronz, nu? Ați avut niște probleme cu autentificarea.

– N-aș crede. Este părerea altora, se îndepărtă Miranda de tablou, observînd că urechile celor din jur se ciuliseră.

– Dar tot v-a creat unele greutăți. Două bronzuri. Curios, nu vi se pare?

– Mai degrabă grav, de vreme ce e reputația mea în joc.

– Vă înțeleg. Totuşi, n-a trebuit să lipsiți decît cîteva zile.

De astă dată, nici măcar nu ezită.

– Aş fi stat mai mult, dar începem un proiect important care se înscrie în domeniul meu de specialitate.

– Mi-a menționat cineva. Şi am auzit despre omul dumneavoastră din Italia. Asasinatul. Grea lovitură.

Ochii i se umplură de deznădejde, făcînd-o să privească în altă parte.

– Mi-a fost prieten. Prieten bun.

– Aveți idee cine l-a putut lichida astfel?

Miranda îl privi cu răceală:

– Domnule detectiv Cook, dacă aş şti cine a sfărîmat țeasta prietenului meu, acum m-aş afla la Florența, dînd declarații poliției.

Cook îşi mută guma cu limba dintr-o parte în alta a gurii.

– Nu ştiam că au dat publicității fractura craniană.

– Mama mea a fost informată, replică Miranda cu aceeaşi voce glacială, precum şi familia lui.

Nu putea decît să se roage ca acesta să fie adevărul.

– Anchetați asasinarea lui, sau spargerea de la noi?

– O simplă curiozitate. Aşa sîntem noi, polițiştii – curioşi, desfăcu el mîinile. Am venit fiindcă fratele dumneavoastră are o teorie despre o posibilă legătură între cele două incidente.

– Da, mi-a spus. Dumneavoastră vedeți vreo legătură?

– Uneori, nu se observă pînă nu ajungi chiar lîngă ea. Tot dumneavoastră ați autentificat şi...

Îşi scoase carnetul, răsfoindu-l ca pentru a-şi reîmprospăta memoria.

– „David"-ul de bronz, secolul al şaisprezecelea, în stilul lui Leonardo.

Deşi îşi simți palmele umezindu-se, Miranda se abținu să şi le şteargă de pantaloni.

– Corect.

– Se pare că nimeni nu-i mai găseşte documentaţia, hîrtiile, rapoartele, imaginile.

– Andrew mi-a spus şi asta. Nu pot decît să presupun că hoţul a luat, pe lîngă bronz, şi documentele de autentificare.

– Ar avea sens, dar înseamnă că trebuia să ştie unde să caute, nu-i aşa? Întreruperile camerelor de luat vederi arată că a stat în incintă timp de...

Răsfoi din nou.

– Circa zece minute. Ar fi trebuit să se mişte ca fulgerul, pentru a face şi un drum la laborator, după documente. Am parcurs eu însumi distanţa, în mers rapid. Durează un minut încheiat. Nu pare prea mult, dar cînd îl înscrii într-un răstimp de opt-zece minute, devine ditamai intervalul.

Miranda nu-şi putea permite să-şi coboare privirea, nici ca vocea să-i ezite.

– Tot ce vă pot spune e că documentele erau arhivate, iar acum lipsesc, la fel ca bronzul.

– Aveţi mulţi oameni care lucrează singuri aici seara, după program? Ca prietenul dumneavoastră din Florenţa?

– Ocazional, deşi n-ar fi decît angajaţi superiori. Securitatea n-ar permite accesul nimănui altcuiva, după ora închiderii.

– Cum aţi făcut dumneavoastră şi fratele dumneavoastră, cînd aţi venit aici în săptămîna de după spargere.

– Poftim?

– Am o declaraţie de la paznicul de noapte. A spus că, la data de 23 martie, în jurul orelor două şi jumătate a.m., aţi dat telefon şi l-aţi informat că dumneavoastră şi domnul doctor Andrew Jones veneaţi să lucraţi în laborator. E corect?

– Nici nu m-aş gîndi să vă contrazic.

– Munciţi la ore cam tîrzii.

– În mod normal, nu.

Inima i se zbătea în piept, dar avea mîinile destul de sigure, în timp ce-şi aranja o agrafă slăbită din păr.

– Am hotărît să venim şi să lucrăm ceva cît era linişte. E vreo problemă, domnule detectiv?

– Pentru mine, nu. Doar ca să fie totul cît mai ordonat.

Băgă carnetul la loc, privind din nou prin încăpere.

– Ştiţi, aici e greu să găseşti o agrafă de hîrtie mutată din loc. Aveţi o instituţie foarte ordonată şi organizată.

– Acasă, Andrew îşi lasă ciorapii pe mocheta din living şi niciodată nu-şi pune cheile de două ori în acelaşi loc.

Nu cumva se pricepea suspect de bine? se întrebă ea. Începea oare, în cine ştie ce mod pervers, să-i placă jocul cu poliţistul?

– Nu mă îndoiesc că dumneavoastră, da – că le puneţi pe toate la locul lor, vreau să spun. Pariez că de fiecare dată puneţi fiecare obiect în acelaşi loc. Chestie de rutină, de obişnuinţă.

– O puteţi numi viciu.

Da, îşi dădu ea seama, într-un mod meschin chiar îi plăcea.

– Domnule detectiv, am o întîlnire foarte curînd şi mă presează timpul.

– N-am vrut să vă reţin atît de mult. Vă mulţumesc pentru timpul acordat şi pentru explicaţii, adăugă el, arătînd spre tablou. Pare îngrozitor de multă muncă. Aproape că ar fi mai uşor să pictaţi totul din nou.

– Atunci, n-ar mai fi un Bronzino.

– Mulţi oameni nici n-ar observa diferenţa. Dumneavoastră, da. Sînt convins că aţi putea depista un fals doar privindu-l.

Miranda se întrebă dacă-i fugise tot sîngele din obraji, sau era doar o senzaţie. Ajunsese atît de aproape, şi atît de repede, în timp ce ea se felicita îngîmfată că-şi juca rolul la perfecţie.

– Nu întotdeauna. Un studiu vizual nu e, nu poate fi concludent, dacă falsul este bine executat. Sînt necesare teste de laborator.

– La fel ca acestea pe care le efectuaţi aici, şi cele

pe care le-ați făcut în Florența luna trecută.

– Da, exact ca acelea.

Sudoarea ce i se prelungea într-un pîrîiaş subțire pe spate era rece ca gheața.

– Dacă vă interesează, pot aranja o demonstrație. Dar nu acum, preciză ea, uitîndu-se la ceas. Trebuie neapărat...

Se întrerupse, copleşită de un război între uşurare şi nervozitate, cînd pe uşă intră Ryan.

– Miranda! Ce bine-mi pare că te revăd. Asistenta ta mi-a spus că te pot găsi aici.

Cu o dezinvoltură perfectă, îi luă mîna şi o ridică la buze.

– Iartă-mă, am cam întîrziat. Din cauza traficului.

– Nu face nimic.

Auzea cuvintele dar nu-şi simțea propria gură mişcîndu-se.

– Am fost ocupată o vreme. Domnul detectiv Cook...

– A, da, ne-am cunoscut, nu-i aşa? îi întinse Ryan mîna. În dimineața de după spargerea de-aici. Ați făcut ceva progrese?

– Ne străduim.

– Nu mă îndoiesc. N-am vrut să vă întrerup. Să te aştept în cabinet, Miranda?

– Da. Nu. Am terminat, domnule detectiv?

– Da, domnişoară. Mă bucur să aud că nu v-a descurajat furtul de aici, domnule Boldari. Nu oricine ar împrumuta atîtea obiecte de artă unei galerii, după ce i s-a penetrat sistemul de securitate.

– Am deplină încredere în domnişoara doctor Jones şi în Institut. Sînt convins că proprietățile mele vor fi bine protejate.

– Totuşi, n-ar strica să mai adăugați cîțiva oameni.

– Se face şi asta, îi răspunse Miranda.

– V-aş putea da numele unor polițişti experți în securitatea privată.

– Foarte amabil din partea dumneavoastră. îi puteți comunica numele lor asistentei mele.

– Nici o problemă, domnişoară doctor Jones. Dom-

nule Boldari.

Era ceva între ei, îşi spuse Cook, în timp ce se îndrepta spre uşă. Poate doar o relaţie sexuală. Şi poate mai mult de-atît.

Şi mai era ceva, ceva indiscutabil, la Boldari. S-o fi confirmat perfect totul în privinţa lui, dar ceva suspect tot se simţea.

– Ryan...

O întrerupse pe Miranda cu o clătinare a capului aproape imperceptibilă.

– Îmi pare rău că nu ţi-ai recuperat piesa.

– N-am... abandonat speranţa. Am pus să se pregătească prînzul în salonul V.I.P. M-am gîndit că aşa vom avea timp să parcurgem unele dintre planurile pentru expoziţie.

– Perfect, îi oferi el braţul. Abia aştept să le aud mai amănnţit.

O conduse pe culoar şi pe scări, continuînd cu taifasul inept pînă ajunseră la adăpostul salonului mic şi elegant.

– Te freca de mult?

– Aveam impresia că de-o viaţă. A vorbit despre falsuri, voia să ştie dacă pot recunoaşte unul de la prima vedere.

– Nu zău.

Masa era deja pregătită pentru trei persoane, cu crochete şi pate de măsline negre la aperitiv. Ryan începu să ungă o crochetă.

– Are minte ascuţită, deşi numărul cu Columbo e cam subţire.

– Columbo?

– Locotenentul Columbo, muşcă el din crochetă. Peter Falk, ţigări ieftine, trenci boţit.

Cînd Miranda îl privi fără să priceapă, clătină din cap:

– Ai lacune grave în cultura cinematografică. Nu contează, expedie el subiectul cu un gest. S-ar putea chiar să ne fie de ajutor, pînă se termină totul.

– Ryan, dacă face legătura, dacă urmăreşte pista asta, l-ar putea duce la tine. Eşti în posesia falsurilor.

– Nu-l va duce nici la mine, nici la tine. Şi, peste o lună, plus-minus cîteva zile, nu voi mai avea falsurile. Ci originalele. Şi amîndoi ne vom şterge reputaţia de orice pată.

Miranda îşi apăsă ochii cu degetele, încercînd să-şi readucă acel sentiment momentan de satisfacţie pe care îl avusese. Dar nu reuşea nicicum.

– Nu văd cum o să reuşim.

– Trebuie să ai încredere în mine, domnişoară doctor Jones. E domeniul meu aparte de specialitate.

Arătă spre celelalte locuri:

– Cine mai vine?

– Andrew.

– Nu-i poţi spune, Miranda.

– Ştiu.

Îşi înlănţui degetele, apropiindu-se periculos de a şi le frînge.

– Încearcă să-şi refacă viaţa. Nu-i voi spori stressul spunîndu-i că sînt implicată în plănuirea unui jaf.

– Dacă totul merge conform planului, va fi o spargere şi, adăugă el, luînd-o de mîini ca să-i calmeze nervii, nu facem decît să luăm înapoi ceea ce ni s-a furat. Aşa că, de ce n-ai spune că eşti implicată în plănuirea unei recuperări?

– Asta nu-i reduce caracterul ilegal. Nici pe mine nu mă face să mă simt mai puţin vinovată cînd Cook mă priveşte ca un copoi care a mirosit urma şi-mi pune întrebări despre falsuri.

– Te-ai descurcat.

– Şi începea să-mi placă, murmură ea. Nu ştiu ce se întîmplă cu mine. Fiecare pas pe care-l fac sau îl planific e în afara legii.

– Ba înăuntru, ba afară, ridică el uşor din umeri. Limita se mută mai des decît ai crede.

– Nu limita mea, Ryan. Eu am avut întotdeauna limitele fixate ferm într-un singur loc.

Întoarse capul.

– Aveam pe robotul de-aici un mesaj. De la Carlo Rinaldi.

– De la Rinaldi? puse Ryan la loc crocheta pe care tocmai o unsese. Ce voia?

– Ajutor.

Închise strîns ochii. Nu ajuta pe nimeni, doar poate pe ea însăşi. Ceea ce însemna că era o...

– Mi-a cerut ajutorul. Nimeni nu-l credea în legătură cu bronzul. Probabil o vizitase şi pe mama, fiindcă spunea că l-a dat afară din birou. A spus că eu eram singura care-l puteam ajuta să dovedească autenticitatea bronzului.

– Iar asta e ceea ce vei face.

– A murit, Ryan. El şi Giovanni sînt morţi. Nu mai pot face nimic ca să-i ajut.

– Nu eşti vinovată de ceea ce li s-a întîmplat. Nu eşti, insistă Ryan, întorcînd-o cu faţa spre el. Acum, pune-ţi următoarea întrebare...

O ţinu ferm de umeri, privind-o în ochi, stăruitor.

– Crezi că oricare dintre ei ar fi vrut să te opreşti înainte de a termina? Înainte de a putea dovedi că bronzul e autentic? Înainte ca, dovedind asta, să-l poţi arăta cu degetul pe cel care i-a omorît?

– Nu ştiu. Nu pot şti.

Trase aer în piept şi îl expiră încet.

– Dar ceea ce ştiu e că nu mai pot trăi cu cugetul împăcat pînă nu termin. Unul mi-a cerut ajutorul, celălalt mi-a făcut un serviciu. Nu mă pot opri pînă la sfîrşit.

– Limita s-a mutat, Miranda. De astă dată, asasinul lor a deplasat-o.

– Vreau să-i răzbun, închise ea ochii. Aştept mereu să-mi fie ruşine de asta, dar nu mi-e. Nu-mi poate fi.

– Iubito, întotdeauna iei în discuţie fiecare emoţie omenească pe care o simţi?

– Cred că în ultima vreme am simţit mult mai multe. Mi-e dificil să mai gîndesc logic.

– Ţii neapărat să gîndeşti logic? Am să te-ajut. Vreau să-ţi aud planurile pentru expoziţie.

– Ba nu vrei.

– Ba fii sigură. Galeria Boldari îţi împrumută nişte piese foarte importante, îi ridică mîna la buze. Vreau să

ştiu ce intenționezi să faci cu ele. E o chestiune de afaceri.

– Ryan...

Nu era sigură ce anume voia să spună, şi nici nu apucă, întrucît uşa se deschise şi intră Andrew.

– Repede mai merge treaba, comentă el, văzînd cum ronțăia Ryan degetele surorii sale.

– Salut, Andrew, coborî acesta mîna Mirandei, continuînd însă s-o țină într-a lui.

– Ce-ar fi să-mi spuneți şi mie ce se întîmplă aici?

– Bucuros. Am hotărît să mergem înainte cu planul unui împrumut cooperativ între galeria mea şi organizația voastră. Şi să-l extindem. Are avantajul de a aduna mulți bani pentru N.E.A. şi de a o readuce pe Miranda acolo unde-i e locul.

Ryan se întoarse spre masă, luă o carafă şi turnă apă în trei pahare.

– Mama ta a fost foarte entuziasmată de proiect.

– Mda, am vorbit cu ea.

Ceea ce îi explica parțial acreala, presupuse Ryan.

– Mi-a spus că îi telefonaseşi de la New York.

– Zău? zîmbi Ryan, împărțind paharele. Probabil acolo a presupus că eram. De ce n-am lăsa-o, şi pe ea şi pe toți ceilalți, s-o presupună în continuare? E mult mai puțin compiicat. Miranda şi cu mine preferăm să ne menținem relația discretă.

– Atunci, n-ar trebui să vă preumblați prin clădire ținîndu-vă de mînă. Cred că moara de bîrfă macină deja.

– Asta nu-mi pune nici un fel de probleme – îți pune cumva ție? o întrebă el pe Miranda, după care continuă senin, nelăsînd-o să răspundă: Miranda tocmai se pregătea să-mi descrie planurile ei pentru expoziție. Am şi eu nişte idei proprii, şi pentru galâ. Ce-ar fi să stăm jos şi să vedem ce iese?

Hotărînd că aşa era cel mai bine, Miranda trecu între ei:

– Va fi un eveniment important pentru noi, pentru mine personal. Sînt recunoscătoare că Ryan vrea să-i dăm curs. M-a readus aici, Andrew, şi trebuie să mă aflu

aici. Lăsînd tot restul la o parte, o expoziție de o asemenea anvergură este o realizare pe care am sperat s-o fac de ani de zile. Ceea ce e unul dintre motivele pentru care o pot pune foarte rapid în aplicare. O am de mult timp în cap.

Îi puse o mînă pe braț:

– După cele întîmplate la Florența, mama nu mi-ar fi acordat nici în ruptul capului șansa asta, dacă Ryan nu cerea să lucreze cu mine.

– Știu. Bine, am înțeles. Poate că mi-e doar mie mai greu să schimb macazul, în ultima vreme.

– Dar te simți bine?

– N-am pus un strop în gură. Trei zile la rînd, zîmbi el subțire; și două nopți de tremurături și deznădejde. Nu vreau să merg cu tine acolo, Miranda.

– Okay, își lăsă ea mîna să coboare; se părea că acum amîndoi aveau secrete. Voi spune la aprovizionare că sîntem gata să luăm masa.

Nu e cinstit, nu este drept. Ce treabă are ea *să se întoarcă, să fie din nou* șefa. *N-o voi lăsa să-mi ruineze planurile. Nu voi permite. Ani de zile am* așteptat, *am* făcut *sacrificii. „Doamna Întunecată" este a mea. A venit la mine și, în surîsul ei șiret, am recunoscut un spirit înrudit cu al meu, o minte capabilă să aștepte, să pîndească, să facă planuri și să acumuleze puterea ca monedele într-o ulcică. Și am văzut în zîmbetul acela, în sfîrșit, mijlocul de a-mi distruge toți dușmanii. de a lua ceea ce-mi aparține, ce mi-a aparținut dintotdeauna.*

O ruinasem. O făcusem.

Mîna care scria începu să tremure, împunse pagina din jurnal cu pixul, ca și cum ar fi fost un cuțit, furibund, pînă cînd camera se umplu de respirații horcăite.Treptat, toate mișcările încetară, iar respirația redeveni înceată, adîncă și regulată, aproape ca într-o transă.

Își pierdea controlul, îi scăpa printre degetele abile, se scurgea din mintea aceea puternică și calculată. Dar mai putea fi readus înapoi. Era un efort dureros, însă se mai putea face.

Nu e decît un respiro, cîteva săptămîni în ochiul furtunii. Voi găsi o cale de a o face să plătească, de a-i face pe toți să plătească pentru ceea ce mie mi-a fost refuzat. „Doamna Întunecată" e tot a mea. Împreună am ucis.

Miranda are falsul. E singura explicație. Poliția nu a găsit arma crimei. Ce nefiresc din partea ei, ce îndrăzneală, să vină la Florența, să găsească o cale de a fura bronzul. Nu crezusem că-i stăteau în fire asemenea acțiuni. Așa că n-am prevăzut, n-am inclus în ecuație și posibilitatea asta. Nu voi mai repeta greșeala.

A stat acolo și s-a uitat la Giovanni? A avut ochii plini de groază și teamă? Oare spaima continuă s-o hărțuiască, asemenea unui dulău lătrînd pe urmele ei? Da, știu eu e așa. A fugit înapoi în Maine. Se uită nervoasă peste umăr chiar și în timp ce merge prin coridoarele cu ecouri ale Institutului? Știe, undeva înlăuntrul ei, că nu i-a mai rămas mult timp?

N-are decît să se bucure, să se desfete cu putere de unde nu are nimic de cîștigat. Va fi cu atît mai dulce răzbunarea, cînd îi va fi luată odată pentru totdeauna.

Niciodată n-am plănuit să-i iau și ei viața. Dar planurile se mai și schimbă. Iar cînd va fi moartă, cu reputația devorată de scandal, am să plîng pe mormîntul ei. Cu lacrimi de triumf.

Capitolul 24

Mustața falsă îl mînca și probabil nici nu era necesară. Ca și lentilele de contact care-i schimbau culoarea ochilor din căprui într-un cafeniu deschis anonim și peruca blondă cu păr lung pe care și-o legase în coadă de cal. Își deschisese cu grijă la culoare tenul și pielea care i se mai vedea, atenuînd nuanța aurie pînă la tonul palid

şi păstos al unui om mult mai mulţumit la umbră.

Pe lobul urechii drepte îi sclipeau trei cercei, iar pe nas avea cocoţaţi nişte ocelari cu rame de sîrmă şi lentile rotunde mici, trandafirii. Îi plăcea destul de mult cum făceau ca totul să pară înflorit.

Îşi alesese cu mare grijă garderoba. Pantaloni pană strîmţi, o bluză de mătase galbenă ca şofranul cu mîneci largi, ghete negre din piele patent cu tocuri mici.

În fond, nu urmărea să fie subtil.

Arăta ca un gen de artist fanatic de disperat după modă, frizînd limitele bunului gust rezonabil. Văzuse în cariera lui destui din acel soi ca să cunoască mişcările potrivite, modul adecvat de vorbire.

Îşi studie faţa în oglinda retrovizoare a sedanului de mărime medie pe care-l alesese de la atelierul de închirieri. Nu era o plăcere să-l conducă, dar îl adusese cale de vreo sută de kilometri, pînă la Pine Sate Foundry. Spera ca la sfîrşit să-l ducă şi înapoi, pînă pe coastă. Îşi luă cu el din maşină mapa ieftină, din imitaţie de piele zgîriată. Conţinea zeci de schiţe – majoritatea împrumutate, ca să zică aşa, de la Miranda.

Copia după „David" trebuia să fi fost turnată undeva. Undeva pe plan local, avînd în vedere constrîngerile de timp. Iar aceea era topitoria cea mai apropiată de Institut. Cea pe care, după cum indicau căutările rapide prin documente, o foloseau în mod normal salariaţii şi studenţii.

Scoase un tub cu bonboane de mentă şi începu să mestece una, în timp ce contempla topitoria. Arăta ca o cicatrice pe coasta colinei, conchise el. Cărămizi şi metale urîte repezindu-se în sus, întinzîndu-se care-ncotro, cu fum ieşind pe coşuri. Se întrebă cît de mult încălcau reglementările Agenţiei de Protecţie a Mediului, după care îşi reaminti că nu era nici problema şi nici misiunea lui. Aruncîndu-şi pe spate coada de cal, îşi agăţă pe umăr cureaua portofoliului şi porni în direcţia unei clădiri metalice joase, cu geamuri prăfuite.

Era foarte simplu ca, în ghetele sale cu toculeţe, să păşească uşor săltat.

Înăuntru, găsi o tejghea lungă cu rafturi de metal în spate, pline cu dosare groase, tuburi de plastic doldora de cîrlige şi şurubelniţe şi obiecte metalice mari care sfidau orice descriere.

La tejghea, pe un taburet, stătea o femeie, răsfoind un număr din *Good Housekeeping*.

Ridică ochii spre Ryan. Sprîncenele îi săriră imediat în sus, pe cînd îl măsura cu privirea. Zîmbetul uşor afectat se distigea destul de clar.

– Ce pot face pentru dumneavoastră?

– Sînt Francis Kowowski, student la Institutul de Istorie a Artei din Noua Anglie.

Deveni ironică de-a binelea. Îi simţise mirosul şi o ducea cu gîndul la maci. Pentru numele lui Dumnezeu, ce fel de bărbat prefera să miroasă a maci?

– Aşa?

– Da, se apropie Ryan, cu ochii plini de nerăbdare. Cîţiva colegi de-ai mei şi-au turnat aici nişte bronzuri. E şi specialitatea mea. Sînt sculptor. Tocmai m-am transferat la Institut.

– Nu sînteţi puţin cam în vîrstă pentru a mai fi student?

Ryan roşi cuviincios:

– N-am reuşit decît recent să-mi permit:.. Pe plan financiar, înţelegeţi.

Arăta nefericit, jenat, şi o înduioşă.

– Mda, e cam greu. Vreţi să vă turnăm ceva?

– N-am adus modelul, numai schiţele. Vreau să fiu sigur că se va turna exact conform precizărilor mele.

Ca pentru a-i cîştiga încrederea, deschise vioi portofoliul.

– Un coleg mi-a spus despre un mic bronz care s-a lucrat aici – dar nu-şi amintea cine l-a turnat. Am aici o schiţă a piesei. E David.

– Ăla cu Goliath, nu? înclină capul femeia, întorcînd schiţa spre ea. Este foarte reuşit. Dumneavoastră l-aţi desenat?

– Da, îi zîmbi el radios. Speram să aflu cine l-a turnat, ca să aranjăm să lucreze şi pentru mine. A fost

acum vreo trei ani, însă, după cum spune prietenul meu.

– Trei ani? îşi ţuguie funcţionara buzele. Cam mult.

– Ştiu, afişă Ryan din nou expresia de căţeluş. Este de o importanţă vitală pentru mine să aflu. Prietenul meu a spus că piesa a fost turnată superb. Bronzul a ieşit perfect – iar topitorul a folosit o formulă din epoca Renaşterii, îşi cunoştea foarte bine meseria. Sculptura avea o calitate de muzeu.

Mai scoase încă o schiţă, arătîndu-i „Doamna întunecată".

– La piesa asta am lucrat în disperare. Mi-a consumat toate energiile. Toată viaţa, aproape, dacă înţelegeţi ce vreau să zic.

Ochii începură să-i strălucească, în timp ce femeia o studia.

– E excelentă. Cu adevărat excelentă. Ar trebui să vinzi unele din desenele astea, tinere. Serios.

– Mai cîştig un ban din portrete; mormăi el. Nu asta vreau să fac. Dar trebuie să mănînc şi eu ceva.

– Sînt convinsă că vei avea mare succes.

– Mulţumesc.

Încîntat, îşi lăsă ochii să se umple de lacrimi.

– Deja m-am chinuit aşa de mult, am avut atîtea dezamăgiri. Sînt momente cînd îţi vine să laşi totul baltă, să te dai bătut, dar, nu ştiu cum...

Ridică o mînă, parcă învins. Compătimitoare, femeia scoase un şerveţel dintr-o cutie şi i-l întinse.

– Vă mulţumesc. Îmi pare atît de rău, se tamponă el delicat pe sub lentilele roz. Dar pe asta ştiu c-o pot face. Trebuie s-o fac. Iar pentru acest bronz, am nevoie de tot ce aveţi mai bun. Am economisit destui bani ca să plătesc orice tarif, chiar şi suplimentar, dacă trebuie.

– Nu-ţi bate capul cu suplimentele, îl mîngîie ea pe dosul mîinii, după care deschise terminalul de computer. Cu trei ani în urmă. la să vedem ce găsim. După toate probabilităţile, a fost Whitesmith. Face multe comenzi de la studenţi.

Începu să tasteze cu unghiile ei roşii, lungi de-un

deget, făcîndu-i cu ochiul:

– Să vedem dacă primeşti un A[1].

– Vă sînt atît de recunoscător. Pe drum încoace, am ştiut că e o zi mare pentru mine. A propos, aveţi nişte unghii foarte frumoase. Culoarea asta se asortează fabulos cu pielea.

Dură mai puţin de zece minute.

– Sînt sigură că asta e. Pete Whitesmith, exact cum bănuiam. E cel mai bun de la noi şi cam de oriunde, dacă vrei să ştii părerea mea. A făcut o lucrare pentru băiatul ăsta – îl ţin minte. Harrison Mathers. Şi el era bunicel. Nu la fel de bun ca dumneata, adăugă ea, cu un zîmbet matern.

– Şi-a comandat multe lucrări aici? Harrison, vreau să spun.

– Mda, mai multe. Mereu se ţinea de capul lui Pete. Un băiat nervos. Aici scrie un mic nud de bronz al lui David, cu praştia. Ăsta e.

– Formidabil. Uluitor. Whitesmith. Mai lucrează aici?

– Sigur, e un om de bază. Ia-o pe-acolo, la topitorie. Zi-i lui Pete că Babs a spus să se poarte ca lumea cu dumneata.

– Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc.

– Cît m-ar costa un desen cu copiii mei?

– Pentru dumneavoastră e gratis, îi zîmbi el orbitor.

– Sigur că-mi aduc aminte, îşi şterse Whitesmith faţa, sub cozorocul şepcii albastre pătate. Avea un chip parcă dăltuit în granit, numai pătrate butucănoase şi brazde adînci. Era clădit ca un glonţ, lat la bază, îngust în umeri. Glasul i se ridica peste vuietul cuptoarelor şi dangătele metalice sonore.

– Asta era piesa?

Whitesmith privi schiţa pe care i-o arăta Ryan.

---

1. – Calificativul maxim (echivalent cu nota 10) în sistemul de învăţămînt american (n.tr.)

– Mhm. Harry ţinea foarte mult la ea. Avea scrise formulele bronzului – mi-a cerut să mai adaug puţin plumb, ca să se întărească mai repede, dar altfel era o formulă veche. Ies acum în pauză, hai să vorbim afară.

Recunoscător, Ryan îl urmă, lăsînd în urmă dogoarea şi zgomotele.

– Torn de douăşcinci de ani, spuse Whitesmith, aprinzîndu-şi o *Camel* fără filtru şi suflînd fumul în aerul răcoros. Tre' să zic că piesa asta era o mică bijuterie. Mhm. Una din favoritele mele.

– I-aţi turnat şi altele?

– Lui Harry, sigur. Patru, cinci poate, pe-o perioadă de doi ani. Totuşi, asta a fost cea mai bună din serie. Am ştiut eu că avea ceva deosebit, cînd mi-a adus mulajul şi copia de ceară. Acum, dacă stau să mă gîndesc...

Şi stătu să se gîndească, trăgînd adînc din ţigară şi suflînd prelung fumul.

– Asta a fost ultima piesă pe care i-am lucrat-o.

– Da?

– Mhm. După aia, nu-mi amintesc să-l mai fi văzut pe tînărul Harry. Studenţii de la Institut... ridică el din umeri. Vin şi pleacă.

– A mai lucrat şi cu altcineva?

– Din cîte ştiu eu, nu, eu i le-am turnat pe toate. Îl interesa procesul. Nu tuturor studenţilor le pasă de partea asta. Numai de cea pe care o consideră artă.

Se strîmbă puţin.

– Dă-m' voie să-ţi zic, amice, asta pe care-o fac eu e o afurisită de artă. Orice topitor bun e un artist.

– Nici n-aş putea să vă dau mai multă dreptate. De aceea am dorit cu atîta disperare să vă găsesc – pe dumneavoastră, artistul care a lucrat acest minunat „David".

– Mhm, bine.

Vizibil mulţumit, Whitesmith trase fumul pe nas.

– Unii dintre artiştii ăştia-s nişte mucoşi, nişte nemernici pur şi simplu. Îşi închipuie că unu' ca mine nu-s decît o unealtă. Eu tre' să fiu artist, şi om de ştiinţă. Dacă-ţi iese o sculptură premiată, mie trebuie să-mi mul-

ţumeşti. Da' majoritatea nici nu se mai ostenesc s-o facă.

– Am cunoscut un topitor în Toledo, oftă din rărunchi Ryan. Îl consideram un zeu. Sper că Harrison v-a apreciat cum se cuvine munca.

– Era okay.

– Cred că a folosit un mulaj flexibil pentru „David".

– Mhm, de silicon. Cu alea, tre' să ai grijă, îşi accentuă Whitesmith spusele împungînd în gol cu ţigara, după care o apucă între degetul mare şi cel arătător, descriind un arc prelung şi înalt. Pot apărea deformări, comprimări. Dar puştiul îşi ştia meseria. Modelul l-a făcut prin vechea metodă cu ceară. Eu, unul, pot lucra cu toate, ceară, nisip, ipsos. Fac şi finisările, şi lucrul cu sculele, dacă vrea clientul. Şi-mi văd de treabă pînă la capăt. Da' nici nu-mi place să mă zorească de la spate.

– A, Harry v-a grăbit?

– La ultima piesă, a fost ca un cui în cap, pufni Whitesmith pe nas. Ai fi zis că era Leonardo da futu-i Vinci la scadenţă.

Ridică din umeri.

– Puştiu' era okay. Avea talent.

Deşi şansele erau mici, Ryan scoase schiţa „Doamnei Întunecate".

– Cum vi se pare?

Whitesmith îşi strînse buzele.

– Ei, asta da, damă sexy. Nu m-ar deranja s-o torn. Ce foloseşti?

Puţin prea multe cunoştinţe, îşi spuse Ryan, puteau fi periculoase. Sau, tocmai ce trebuia.

– Ceară, cu adaos de ipsos.

– Bine. Cu alea lucrăm perfect. Şi ardem ipsosul tot aici. N-ai nevoie de bule de aer în ceara aia, şefule.

– Ba bine că nu, luă Ryan schiţa înapoi; omul era prea solid, prea cooperant, ca să fi fost implicat. Şi, Harry a venit vreodată cu cineva?

– Din cîte ţin eu minte, nu, îşi îngustă Whitesmith ochii. De ce?

– Păi, mă întrebam dacă prietenul care mi-a vorbit

despre piesă, şi despre dumneavoastră, o fi venit vreodată cu el. Vorbea cu multă admiraţie de munca dumneavoastră.

– Mhmm, şi-ăla cin' să fie?

– James Crispin, improviză Ryan. E pictor, aşa că n-avea de ce să vină pe-aici decît dacă umbla cu Harry. Am studiat formula, adăugă el. Dacă o aduc împreună cu copia de ceară şi mulajul, mi-o faceţi?

– De-asta sîntem aici.

– Vă mulţumesc nespus, îi întinse Ryan mîna. Şi ţinem legătura.

– Îmi place cum arată dama aia, mai spuse Whitesmith, arătînd cu capul spre mapa lui Ryan,în timp ce se întorcea spre uşa topitoriei. N-am prea des ocazia să lucrez-la ceva aşa de select. Am s-o tratez cum trebuie.

– Mulţumesc.

Fluierînd uşor, Ryan reveni la maşină. Se felicita pentru uşurinţa şi succesul misiunii, cînd în parking intră altă maşină.

Cook coborî, îşi arcui spatele şi-l privi apatic pe Ryan.

– 'neaţa.

Ryan dădu din cap, îşi potrivi pe nas ochelarii roz şi se aşeză la volanul maşinii închiriate, în timp ce Cook pornea spre birouri.

Cît pe-aci, îşi spuse el. Dar în ochii aceia de copoi nu se zărise nici o scînteie de recunoaştere. Deocamdată, încă mai era cu un pas înainte.

După ce ajunse înapoi în casa de pe faleză, îşi scoase mustaţa şi peruca şi extrase nerăbdător lentilele de contact. La urma urmei, fusese o măsură de prevedere necesară, îşi zise el, în timp ce dezbrăca încîntat ridicola cămaşă.

Se părea că şi lui Cook îi stătea mintea la falsuri.

Perfect. Cînd se termina treaba, orientarea anchetei lui Cook spre cea mai mare parte a adevărului avea să reprezinte un avantaj.

Acum, nu era decît o iritare minoră.

Își demachie fața, gîtul și mîinile, puse la fiert o cafetieră plină și se așeză să lucreze.

Erau opt studenți care folosiseră serviciile topitoriei în acele două săptămîni critice. Îi eliminase din start pe trei, întrucît aveau proiecte prea mari.

Iar acum, grație bunilor Babs și Pete, îl avea pe cel căutat. Nu- i trebui mult timp pentru a revedea fișierele pe care le accesase de la Institut. Și găsi cursul lui Harry din acel ultim semestru. Bronzuri renascentiste, Forma umană.

Iar profesoara fusese Miranda.

Își dădu seama că nu se așteptase la asta. Dorise să vadă un alt nume. Al lui Carter, al lui Andrew, al oricui asupra demascării căruia putea să se concentreze. Apoi, înțelese că ar fi fost de prevăzut. „David"-ul fusese al ei, „Doamna Întunecată" fusese tot a ei. Ea era cheia, nucleul, și începea să creadă că era și motivația.

Unul din studenții ei turnase un „David" de bronz. „David"- *ul* de bronz, Ryan nu avea nici o îndoială. Căută mai departe, parcurgînd notele finale. Era severă, își spuse el, cu un zîmbet. Miranda nu dădea A-urile ca pe acadele. Numai patru dintre cei douăzeci de studenți ai ei primiseră A, cu o tendință accentuată spre B-uri și cîteva C-uri răzlețe.

Și un Incomplet.

Harrison K. Mathers. Incomplet, fără proiect de diplomă. Curs abandonat.

„Și de ce mă rog să fi făcut tu asta, Harrison K." se întrebă Ryan, „cînd te-ai deranjat să torni o statuetă de bronz cu zece zile înainte de termen, doar dacă nu cumva nu te interesa deloc nota?"

Cercetă fișierul lui Mathers, observînd că participase la douăsprezece cursuri în Institut, pe o perioadă de doi ani. Avea note admirabile... pînă în ultimul semestru, cînd se prăbușiseră vertiginos.

Scoțînd telefonul celular, formă numărul înscris la datele personale ale lui Harrison.

– Alo?

– Da, aici Dennis Seaworth, de la fișierele studenților

din New England Institute, îl caut pe Harrison Mathers.

– Sînt doamna Mathers, mama lui. Harry nu mai locuieşte aici.

– Aha, înţeleg. Facem nişte actualizări despre studenţii noştri şi încercăm să aflăm date pentru cursurile de la anul. Mă întreb dacă m-aţi putea pune în legătură cu el.

– S-a mutat în California, răspunse femeia, părînd obosită. Nu şi-a terminat cursurile la Institut.

– Da, documentele acestea le avem. Speram să descoperim dacă şi de ce unii dintre foştii noştri studenţi au fost nemulţumiţi de programul de aici.

– Dacă aflaţi, spuneţi-mi şi mie. Învăţa aşa de bine. Îi plăcea mult.

– Mă bucur să aflu. Aş putea vorbi cu el?

– Sigur.

Şi îi dădu un număr cu prefixul regiunii San Francisco.

Ryan formă numărul de pe Coasta de Vest şi află de la un robot că postul fusese desfiinţat.

Ei bine, îşi spuse el, o călătorie în California îi dădea ocazia să-l întîlnească şi pe fratele său, Michael.

– Harrison Mathers.

Cu capul încă plin de cele mai recente planuri pentru expoziţie, Miranda se încruntă la el:

– Da?

– Harrison Mathers, repetă Ryan. Vorbeşte-mi despre el.

Miranda îşi scoase haina, agăţînd-o în debaraua din antreu.

– Cunosc eu un Harrison Mathers?

– Ţi-a fost student acum cîţiva ani.

– Trebuie să-mi dai mai mult decît un simplu nume, Ryan. Am avut sute de studenţi.

– I-ai predat un curs despre bronzurile renascentiste, acum trei ani. A primit calificativul Incomplet.

– Incomplet? făcu ea un efort să-şi adune gîndurile. Harry.

Îi reveni în minte atît cu plăcere, cît şi cu regret.

– Da, a urmat acel curs. Învăța la Institut de cîțiva ani, cred. Era talentat, foarte inteligent. La mine a început foarte bine, atît în schițe cît şi în lucrările scrise.

Intră în salon, masîndu-şi ceafa.

– Țin minte că a început să lipsească de la ore, sau venea părînd să fi stat treaz toată noaptea. Era distrat, dădea rezultate tot mai poaste.

– Droguri?

– Nu ştiu. Droguri, probleme de familie, vreo fată, ridică ea din umeri, cu nepăsare. Avea doar nouăsprezece, douăzeci de ani, puteau fi zeci de motive. Am vorbit cu el, atrăgîndu-i atenția că trebuia să se concentreze asupra şcolii. A progresat, dar nu mult. Pe urmă, a încetat să mai vină, chiar înainte de sfîrşitul cursului. Nu şi-a predat proiectul final.

– A comandat o turnare. La topitoria Pine State, în a doua săptămînă din mai. O statuetă de bronz.

Îl privi cu ochi mari, apoi se aşeză într-un fotoliu.

– Vrei să spui că e implicat în toată povestea asta?

– Vreau să-ți spun că a turnat o piesă, o sculptură a lui David cu praştia. Un proiect pe care nu l-a mai predat. Era aici în perioada expertizei lui „David" şi nu peste mult s-a lăsat de studii. A intrat vreodată în laborator?

Golul greţos îi revenise în stomac. Şi-l amintea pe Harry Mathers. Nu prea mult, nu foarte clar, dar destul de bine ca să fie dureros.

– Toată clasa trebuie să fi trecut prin laborator. Orice student e purtat prin laboratoare, restaurare, cercetare. Face parte din programă.

– Cu cine se învîrtea?

– Nu ştiu. Nu mă amestec în viața personală a studenților mei. Mi-l amintesc atît de clar fiindcă avea un real talent, iar la sfîrşit a părut să şi-l irosească.

Simțea începuturile unei migrene începînd să i se strecoare înapoia ochilor. Lucru destul de ciudat, în ziua aceea, ore întregi, uitase de orice altceva cu excepția expoziției – fascinația planificării.

– Ryan, era aproape un copil. Nu putea fi la baza

unei asemenea falsificări.

– Eu, cînd aveam douăzeci de ani, am furat un mozaic al Madonei din secolul al treisprezecelea, dintr-o colecție particulară din Westchester, după care am mers la o pizza cu Alice Mary Grimaldi.

– Cum ești în stare să te lauzi cu așa ceva?

– Nu mă laud, Miranda. Declar un fapt și-ți atrag atenția că vîrsta nu are nimic de-a face în legătură cu anumite tipuri de comportament. Dacă aș vrea să mă laud, ți-aș spune despre calul T'ang pe care l-am furat de la Met acum cîțiva ani. Dar n-o voi face, adăugă el. Fiindcă te tulbură.

Miranda se mulțumi să-l privească lung.

– Ăsta-i modul tău aparte de a încerca să-mi ridici moralul?

– N-am reușit, așa-i?

Și, fiindcă arăta deodată atît de obosită, se duse la sticla de vin alb pe care o destupase deja și-i turnă un pahar.

– Încearcă-l pe-ăsta în schimb.

În loc să bea, Miranda începu să-și mute paharul dintr-o mînă în alta.

– Cum ai aflat despre Harry?

– Cîteva cercetări elementare, o scurtă ieșire pe teren.

Expresia nefericită care-i apăru în ochi îl distrăgea. Se așeză pe brațul fotoliului, începînd să-i maseze gîtul și umerii.

– Trebuie să plec din oraș pentru cîteva zile.

– Cum? Unde?

– La New York. Am de rezolvat unele detalii, dintre care cîteva se referă la transportul pieselor pentru expoziție. Mai trebuie și să ajung la San Francisco și să-l găsesc pe tînărul nostru Harry.

– E în San Francisco?

– După cum zice mămica lui, dar telefonul i-a fost desființat.

– Azi ai aflat toate astea?

– Tu ai munca ta, eu pe-a mea. Ție cum îți merge?

Miranda îşi trecu mîinile prin păr, nervoasă. Degetele acelea de hoţ păreau vrăjite, destinzîndu-i muşchi despre care nu-şi dăduse seama că erau crispaţi.

– Am... Am ales nişte materiale pentru drapaje şi am lucrat cu tîmplarul la cîteva platforme. Azi au sosit şi invitaţiile. Le-am aprobat.

– Bine, sîntem în program.

– Cînd pleci?

– Dimineaţă la prima oră. Mă întorc cam într-o săptămînă. Iar pînă atunci, ţinem legătura.

Simţind că începea să se relaxeze, începu să se joace cu părul ei.

– Poate-ar fi bine să afli dacă Andrew vine înapoi, ca să nu fii singură.

– Nu mă deranjează să stau singură.

– Mă deranjează pe mine, o luă el în braţe şi se aşeză în fotoliu, cu ea pe genunchi. Din moment ce tot nu avea de gînd să bea, îi luă din mînă paharul de vin şi-l puse deoparte.

– Dar, cum el pe moment nu e aici...

O cuprinse de ceafă şi-i trase gura spre a lui.

Intenţionase să se rezume la atît, la un sărut, o mozoleală, un moment de linişte. Dar îi găsi gustul mai cald decît se aşteptase. Mirosul pielii ei, de pădure dimineaţa, era mai provocator decît ar fi trebuit. Se pomeni înfigîndu-şi dinţii în buza ei de jos, lingînd mica durere, în timp ce Miranda se înfiora scurt.

Iar cînd braţele ei îl cuprinseră strîns şi gura i se mişcă înnebunită sub a lui, se pierdu cu totul, lunecînd în ea, înconjurîndu-se cu ea.

Curbe, linii, parfum, arome.

Mîinile lui insistente îi descheiară nasturii bluzei, se strecurară dedesubt spre a-i dezgoli umerii, a urmări hipnotic relieful sînilor.

Oftaturi, gemete, fiori.

– Nu mă mai satur de tine.

Cuvintele îi erau mai mult iritate decît mulţumite.

– Mereu cred că m-am săturat, şi pe urmă nu fac decît să descopăr că mai vreau.

Şi nimeni n-o dorise vreodată astfel. Simţi că se prăbuşea, adînc, tot mai adînc, în apele calde şi unduitoare ale unei fîntîni largi de senzaţii. Numai senzaţii, nici un gînd, nici o raţiune. Numai necesităţi, la fel de esenţiale ca respiraţia.

Degetele lui îi jucau pe sîni, păsări de mişcare cu aripi mătăsoase. Limba le urmă în timp ce o ridică, săltînd-o pînă cînd gura i se putu închide fierbinte peste ea, astfel ca ecoul spasmului din josul pîntecului ei să reflecte chinurile jinduirii. Îi prinse sfîrcul în dinţi, într-o muşcătră uşoară, o mică şi delicioasă durere.

Dornică, nerăbdătoare, Miranda se arcui pe spate, dăruindu-i-se lui, momentului, desfătîndu-se în punctul focal unic al concentrării. Acela de a se ospăta din ea.

La fel de concentrată, începu să-şi plimbe mîinile pe el, mîngîind, lunecînd, căutînd, găsindu-şi drumul pe sub cămaşa lui, spre carne. Gustînd carnea aceea şi hrănindu-se şi ea, în timp ce se rostogoleau din fotoliu pe covor. Picioarele i se despărţiră, prinzîndu-l în acel V erotic, şolduire se arcuiră, apăsînd fierbinţeală peste fierbinţeală, fiecare mişcare chinuindu-i pe amîndoi.

Trebuia să intre, s-o umple, să se îngroape în ea. Nevoia primordială de a poseda, de a fi posedaţi, îi făcea pe amîndoi să se lupte cu hainele, să gîfîie sufocaţi în timp ce se rostogoleau pe jos.

Apoi, Miranda ajunse călare, cu trupul aplecat înainte şi palmele rezemate de pieptul lui, pentru ca gurile să li se poată uni din nou. Încet, încet, ridică şoldurile. Ochii li se întîlniră, întunecaţi, sticloşi. În sfîrşit, în sfîrşit, se coborî spre el, îl luă înăuntrul ei, capturîndu-l cu muşchii încleştaţi, tremurători.

Şi începu să-l călărească, arcuită pe spate, cu părul revărsîndu-se ca o ploaie torenţială de flăcări peste umeri, cu ochii îngustaţi cît două fante, copleşită de voluptate. Acum domnea numai iuţeala. Era acolo energie, unde electirce de putere care înotau prin sînge, biciuiau inima, alimentau trupul mai-mai să plesnească.

Mai repede, mai tare, mai adînc, cu degetele lui înfigîndu-i-se disperate în şolduri, cu respiraţia şuierînd în

suspine răguşite. Orgasmul se lansă prin ea, cu tăişul său de disperare sfîşiind-o, nimicind-o.

Iar Ryan continua să se împingă înăuntru-i, strivind-o în strînsoare, pe cînd o ridica din spasme puternice, constante. Un muget îi umplea capul, ca o mare războindu-se cu furtuna, iar următorul val fu pîrjolitor, azvîrlind-o în sus dintr-o legănare prelungă şi fierbinte.

I se păru că auzi pe cineva ţipînd.

Şi o văzu, în acel moment de negîndire, cu părul răvăşit, cu trupul arcuit, cu braţele ridicate, ochii pe jumătate închişi şi buzele curbate într-un surîs de răutăcioasă conştiinţă femeiască.

Era la fel de neprețuită, de ademenitoare şi magnifică, precum „Doamna Întunecată", şi întru totul la fel de puternică. În timp ce propria lui eliberare izbucnea, mai avu un singur gînd limpede.

Acolo se afla destinul lui.

Apoi, mintea i se întunecă, prinsă de acelaşi val care-l aruncă şi pe el peste margine.

– Doamne sfinte!

Mai mult nu putu spune. Niciodată nu se mai pierduse atît de complet într-o femeie, nici nu se mai simţise atît de legat de vreuna. Deşi Miranda încă se mai cutremura, părea să se topească peste el, cu trupul lunecîndu-i în jos pînă cînd icnetele începură să-i răsune înnăbuşite pe gîtul lui.

– Miranda.

O singură dată îi rosti numele, mîngîind-o pe spate, în jos şi din nou în sus.

– Christoase, cît ai să-mi lipseşti.

Ea rămase cu ochii închişi, fără să spună nimic. Dar se lăsă să se cufunde, se lăsă dusă de val, fiindcă o parte din ea nu credea că avea să se mai întoarcă.

Dimineaţă, cînd se trezi, Ryan plecase, lăsîndu-i numai un bilet, alături, pe pernă.

Bună dimineaţa, domnişoară doctor Jones. Am făcut cafeaua. Va fi destul de proaspătă, dacă nu dormi prea mult. Ţi s-au terminat ouăle. Te mai caut.

Deşi se simţea prost, ca o adolescentă amorezată, citi mesajul de vreo şase ori, apoi se ridică să-l pună în caseta cu bijuterii, ca pe o declaraţie de devotament nemuritor.

Inelul pe care i-l pusese el în deget, inelul pe care-l păstrase ca o naivă într-o cutiuţă căptuşită cu catifea, din casetă, nu mai era.

Avionul ateriză la nouă şi jumătate, iar Ryan ajunse în oraş, la galerie, pe la unsprezece. Era cît o fracţiune din Institut, mai mult ca o somptuoasă locuinţă particulară, decît ca o galerie.

Avea plafoane înalte, arcade largi şi scări curbate, conferind spaţiului o atmosferă aerisită şi fluidă. Covoarele alese pentru a sta răspîndite pe duşumelele de marmură şi podelele de esenţă tare erau adevărate opere de artă, în egală măsură cu tablourile şi sculpturile.

Cabinetul său se afla la etajul trei. Îl menţinuse cît mai mic, pentru a afecta tot spaţiul disponibil zonelor publice. Dar era amenajat bine şi atent, fără a-i lipsi confortul.

Petrecu trei ore la birou, recuperînd lucrări din urmă cu asistentul său, întîlnindu-se cu directorul galeriei, aprobînd vînzări şi achiziţii şi organizînd măsurile necesare de securitate şi transport pentru piesele care se expediau în Maine.

Profită de timp pentru a programa interviurile cu presa despre viitoarea expoziţie şi acţiunea de colectare a fondurilor, se hotărî să-şi înghesuie şi proba unui smoking nou şi îi telefonă mamei sale pentru a-i spune să-şi cumpere o rochie nouă.

Trimitea toată familia în Maine, la gală.

Următorul în program era un telefon la vărul său de la agenţia de voiaj.

– Joey, Ry sînt.

– I-auzi, călătorul meu favorit. Cum o duci?

– Binişor. Am nevoie de un bilet pentru San Francisco, poimîine, tur-retur cu întrerupere.

– Nici o problemă. Sub ce nume?

– Al meu.

– Mare minune. Okay, fac rezervarea şi-ţi faxez itinerariul. Unde eşti?

– Acasă. Poţi rezerva şi nişte locuri pentru familia mea, vor pleca în Maine.

Îi comunică toate datele.

– Am reţinut. Toate la clasa întîi, nu?

– Evident.

– Întotdeauna e o plăcere să fac afaceri cu tine, Ry.

– Ei, mă bucur să aud, fiindcă am să-ţi cer o favoare.

– Trage.

– Îţi voi da o listă de nume. Trebuie să aflu ce călătorii au făcut respectivii. În ultimii trei ani şi jumătate.

– Trei ani jumate! Iisuse Christoase, Ry.

– Concentrează-te asupra curselor internaţionale, mai ales spre şi dinspre Italia. Eşti gata să notezi numele?

– Ascultă, Ry, te iubesc ca pe un frate. Chestia asta va dura zile întregi, poate săptămîni, şi e delicată. Nu apeşi pe cîteva butoane şi primeşti informaţiile pe tavă. Liniile aeriene n-au voie să le divulge.

Era un cîntec pe care-l mai auzise de nenumărate ori.

– Am bilete pe tot sezonul la Yankey. Loja oficială, cu legitimaţie de acces la vestiare.

Urmă un moment de tăcere.

– Zi-mi numele alea.

– Ştiam eu că pot conta pe tine, Joey,

Cînd termină, se lăsă pe spate cu scaunul. Luă din buzunar inelul pe care i-l dăduse Mirandei, privindu-l cum strălucea în lumina soarelui care intra prin geamul polarizat din spate.

Se gîndea să-i ceară unui prieten de-al său bijutier să scoată pietrele şi să i le monteze în nişte cercei. Cerceii erau mai siguri decît un inel. Femeile, chiar şi cele inteligente şi practice, îşi puteau forma idei greşite pornind de la inele.

Bănuia că ar fi apreciat gestul. Şi, la urma urmei, îi datora şi ei ceva. Avea să comande cerceii şi să i-i

expedieze cînd ajungea – cu bronzurile – la o distanță sigură. Își imagina că, după ce avea timp să gîndească pe îndelete, urma să conchidă că acționase în singurul mod logic. Nimeni nu-i putea pretinde să rămînă cu mîna goală după ultima misiune.

Puse inelul la loc în buzunar, pentru a înceta să-și mai tot închipuie cum arătase pe degetul ei.

Miranda urma să capete ceea ce-i trebuia, își reaminti el, iar cînd se ridică, degetele continuau să i se joace cu inelul. Aveau să dovedească autenticitatea bronzului ei, să demaște un falsificator, un asasin, iar ea să fie aclamată la scenă deschisă, cu reputația strălucindu-i ca aurul.

Avea cîțiva clienți care ar fi plătit sume fabuloase pentru un trofeu ca „Doamna Întunecată". Nu-i mai rămînea decît să-l aleagă pe norocosul cîștigător. Iar acea sumă avea să-i acopere consumul de timp, cheltuielile, complicațiile, plus o mică primă ca frișca pe deasupra.

Doar dacă nu se hotăra s-o păstreze el. Ar fi fost, fără discuție, mîndria colecției lui personale.

Dar... afacerile sînt afaceri. Dacă găsea clientul potrivit – și obținea suma potrivită – putea înființa o nouă galerie, în Chicago sau Atlanta sau... în Maine.

Ba nu. După ce se termina totul, nu trebuia să se mai apropie de Maine. Mare păcat, medită Ryan. Începuse să-i placă acolo, lîngă mare, lîngă faleze, în mirosuri de apă și brazi. Avea să le ducă dorul.

Avea să-i ducă dorul.

Nu era nimic de făcut. Trebuia să încheie ordonat un capitol din viața lui și să înceapă unul nou. Ca broker de artă absolut legal. Avea să-și țină cuvîntul dat familiei și urma să și-l respecte și față de Miranda. Mai mult sau mai puțin.

Toți urmau să ajungă acolo unde le era locul.

Era numai vina lui dacă-și lăsase sentimentele să se încurce cam prea mult. În cea mai mare parte, era sigur, se datora faptului că practic trăiau împreună de cîteva săptămîni. Îi plăcea să se trezească din somn lîngă ea, îi plăcea chiar prea tare. Îi plăcea să stea cu ea pe faleză,

ascultîndu-i vocea senzuală, smulgîndu-i cîte unul dintre acele rare zîmbete. Cele care se citeau şi în ochi şi alungau expresia aceea tristă.

Adevărul era – îngrijorătorul adevăr era – că Miranda nu avea nimic care să nu-l atragă.

Era bine că reveniseră pentru un timp fiecare în spaţiul său propriu. Aveau să profite de distanţare şi să aşeze totul din nou în perspectivă. Dar se întreba de ce, pe cînd aproape se convingea că aşa era, simţea o mică durere păcătoasă în jurul inimii.

Încerca să nu se gîndească la el. Să se întrebe dacă el se gîndea la ea. Era mai productiv, îşi spunea, să se concentreze în întregime, exclusiv, asupra muncii.

Nu peste mult, avea să fie singurul lucru care-i mai rămăsese. Şi aproape reuşea. În cea mai mare parte a zilei, zeci de detalii îi solicitau atenţia şi priceperea. Dacă i-o luau gîndurile razna o dată sau de două ori, era destul de disciplinată ca să le cîrmească înapoi spre problemele imediate. Dacă în numai o singură zi ajunsese la un nou nivel al singurătăţii, avea să înveţe să se adapteze.

Trebuia.

Miranda se pregătea să plece, luîndu-şi restul lucrărilor pe ziua în curs acasă, cînd computerul semnală sosirea unei corespondenţe pe *E-mail.* Îşi termină scrisoarea lungă şi amănunţită către decoratorul pe care îl angajase, în legătură cu lungimile de material necesare, adăugînd locuri de semnătură pentru Andrew şi funcţionarul de la achiziţii.

Scrută scrisoarea, o corectă în cîteva locuri, apoi comandă expedierea şi recepţionarea. Pe ecran apăru un semnal de primire, sub rubrica DECES ÎN FAMILIE.

Nedumerită, deschise documentul.

O ai pe Doamna Falsă. Are mîinile mînjite de sînge. Vrea să fie al tău. Recunoaşte-ţi greşeala, plăteşte preţul şi vei rămîne în viaţă. Continuă la fel ca acum, şi nimic nu o va opri.

Asasinatul îi şade bine.

Miranda privi lung mesajul, citind de mai multe ori fiecare cuvînt, pînă îşi dădu seama că se ghemuise în scaun, legănîndu- se.

Voiau s-o sperie, s-o îngrozească. Şi, o, Doamne, cît de bine reuşiseră!

Ştiau că avea la ea falsul. Nu putea însemna decît că o văzuse cineva cu Giovanni, sau că el îi spusese cuiva. Cel care îl ucisese îi dorea şi ei moartea. Chinuindu-se să-şi păstreze controlul, privi adresa expeditorului. *Lost1*. Ce-o mai fi însemnat şi asta? Venise pe ruta standard folosită de toate organizaţiile Standjo pentru corespondenţă electronică. Parcurse rapid numele, dar nu găsi nimic, aşa că apăsă pe tasta de răspuns.

Cine eşti?

Rezumîndu-se la atît, trimise mesajul. Peste doar cîteva secunde, pe display apăru afişat refuzul de primire. Nu era un utilizator cunoscut. Procedase rapid, conchise ea. Dar îşi asumase riscuri, trimiţîndu-i scrisoarea. Fără îndoială, mesajele transmise de el puteau fi localizate. Imprimă un exemplar pe hîrtie şi o salvă într-un fişier. O privire la ceas o înştiinţă că era aproape şase. Acum nu mai avea cine s-o ajute. N-o aştepta nimeni.

Era singură.

Capitolul 25

– Şi, ai mai primit veşti de la Ryan?

Miranda bifa articolele de pe lista fixată pe planşetă, în timp ce supraveghea echipa de întreţinere la desprinderea cîtorva picturi selecţionate de pe peretele Galeriei de Sud.

– Da, mi s-au faxat de la cabinetul lui detalii despre programul de transport. Toate articolele vor sosi miercurea viitoare. Voi trimite o echipă de la securitatea

noastră să-i aştepte pe oamenii lor la aeroport.

Andrew îi mai studie profilul un moment, apoi ridică din umeri. Ştiau amîndoi că nu la asta se referise. Ryan lipsea deja de o săptămînă.

Scoase un covrig din punga pe care o cumpărase ca să-i mănînce cu grămada. Îi făceau sete, iar cînd îi era sete, bea galoane întregi de apă. După care îl treceau nişte pişări ca pe un cal de curse. Îi venise ideea că prin lichid i se eliminau toxinele din organism.

– Domnişoara Purdue şi Clara se ocupă de merceolog, o informă el. N-avem o listă definitivă a participanţilor, dar ar dori să se aprobe menu-ul. Vreau să-i arunci o privire înainte de a semna contractul final. Tu eşti vedeta, în fond.

– *Noi* sîntem vedetele, îl corectă Miranda, continuînd să taie de pe listă. Dorea ca tablourile şi ramele să fie curăţite înainte de gală şi trimisese la restaurare un memoriu prin care le dădea prioritate.

– N-ar strica să avem succes. Închiderea galeriei ăsteia i-a făcut pe mulţi vizitatori să bombăne.

– Dacă se întorc în două săptămîni, vor avea de cîştigat mai mult decît îi costă intrarea, îşi scoase ea ochelarii, frecîndu-se la ochi.

– Ai investit multe ore în problema asta.

– Sînt de făcut o mulţime şi nu mi-a prea rămas timp. Oricum, îmi place să fiu ocupată.

– Mda, îşi agită el covrigii în pungă. Nici unul din noi nu prea are chef de timp liber.

– Tu cum te descurci?

– Asta-i formula codificată pentru băut? replică el, mai tăios decît intenţionase. Iartă-mă, murmură, vîrîndu-şi din nou degetele în pungă. Nu, nu beau.

– Ştiu că nu bei. Şi n-a fost nimic codificat.

– Îi fac faţă.

– Mă bucur că te-ai întors acasă, dar nu vreau să consideri că eşti obligat să stai cu mine, dacă ai prefera să rămîi la Annie.

– Faptul că am înţeles că vreau să trăiesc cu Annie face ca somnul pe canapea să devină cam neplăcut.

Dacă înțelegi ideea.

– O cam înțeleg, se apropie Miranda să se servească şi ea cu un covrig.

– Ai idee cînd se întoarce Ryan?

– Nu foarte exact.

Stătură un moment pe loc, ronțăind covrigei, fiecare cu gîndul la neajunsurile frustrării sexuale.

– Vrei ca pe urmă să mergem să ne-mbătăm? îi zîmbi Andrew. Doar un mic banc de dezintoxicare.

– Ha ha, vîrî ea mîna în pungă, pentru a scoate doar cîteva grăunțe de sare, oftînd. Mai ai din-ăştia?

Ryan făcu primul popas din San Francisco la galerie. Alesese vechiul antrepozit din cartierul portuar, fiindcă dorise mult spațiu şi se hotărîse ca firma lui să fie separată de zecile de galerii din centru.

Reuşise, făcînd ca Boldari Gallery să fie unică, mai exclusivistă, şi dîndu-i posibilitatea să le ofere artiştilor tineri o şansă de a-şi prezenta lucrările într-o galerie de prima calitate.

Preferase o ambianță lejeră, în locul eleganței pe care o crease la New York. Aci, picturile puteau fi expuse pe ziduri de cărămidă sau lemn, iar sculpturile stăteau adesea pe coloane de metal grosolan. Ferestrele largi, fără rame, dădeau spre golf şi agitatul trafic turistic.

La etajul întîi, o cafenea le punea la dispoziție artiştilor şi iubitorilor de artă cappuccino cu caimac, pe măsuțe care aminteau de o trattoria în stradă, cu vedere asupra galeriei principale şi către studiourile de la etajul doi. Ryan se aşeză la o masă, zîmbindu-i fratelui său Michael.

– Deci, cum merge treaba?

– Mai ții minte sculptura aia metalică despre care mi-ai spus că arăta ca o catastrofă feroviară?

– Cred că opinia mea fusese că arăta ca un tren de circ deraiat.

– Mda, aia e. Am vîndut-o ieri, pe douăzeci de mii şi ceva.

– Sînt destui oameni care au mai mulți bani decît

gust. Ce face familia?

– Ai să vezi singur. Te aşteptăm la cină.

– Voi veni.

Se rezemă de spătar, contemplîndu-şi fratele, în timp ce acesta comanda cafea pentru amîndoi.

– Ţi se potriveşte, comentă Ryan. Căsnicie, familie, casa din suburbii.

– Ar fi şi cazul, am intenţii de durată. Şi-ţi prinde bine şi ţie. Contribuie ca mama să nu stea pe capul *tău.*

– Nu prea ajută. Ieri am văzut-o. Mi-a cerut să-ţi transmit că are nevoie de fotografii noi ale copiilor. De unde să ştie cum mai arată, dacă nu-i trimiţi poze?

– I-am trimis zece livre de poze, luna trecută.

– Seria următoare i-o poţi preda personal. Vreau să veniţi, toată familia, la expoziţia şi acţiunea de binefacere de la Institut. Ai primit memoriul, da?

– Mda, l-am primit.

– E vreo problemă cu progamarea?

Michael stătu pe gînduri, în timp ce li se servea cafeaua.

– Nu-mi trece nici una prin minte. Ar trebui să putem ajunge. Copiii se bucură întotdeauna cînd au ocazia să meargă la New York şi să întîlnească familia, să se certe cu verii, tata să le strecoare dulciuri. Iar eu voi avea ocazia s-o văd pe doctoriţa aia despre care ne-a spus mama. Cum arată?

– Miranda? Deşteaptă, foc de deşteaptă. Capabilă.

– Deşteaptă şi capabilă?

Michael sorbi din cafea, observînd cum pianotau uşor pe masă degetele fratelui său. Ryan nu cădea prea des pradă neliniştiilor sau mişcărilor de prisos. Îi stătea mintea – şi nervii – la femeia cea deşteaptă şi capabilă.

– Mama a spus că arată grozav, cu o claie de păr roşcat.

– Mda, e roşcovană.

– Ţie de obicei îţi plăceau blondele.

Cînd Ryan nu făcu decît să arcuiască o sprînceană, fratele său rîse:

– Haide, Ry, dă pe gură. Care-i treaba?

– E frumoasă. E complicată. Toată povestea e complicată, decise el şi în sfîrşit îşi dădu seama că bătea din degete. Facem afaceri împreună la mai multe niveluri.

De astă dată, îşi înălţă Michael sprîncenele:

– Nu zău?

– Nu vreau să vorbesc acum despre asta.

Dorul de ea era ca un foc în pîntece.

– Să zicem că lucrăm împreună la cîteva proiecte, dintre care unul e expoziţia asta. Şi avem o relaţie personală. Ne simţim bine împreună. Atîta tot.

– Dacă asta era tot, n-ai fi arătat atît de preocupat.

– Nu-s deloc preocupat.

Sau nu fusese, pînă nu i se furişase din nou în cap.

– E doar complicat, atîta.

Michael scoase un „hmm" de încuviinţare şi trase concluzia că avea să-i placă la nebunie să-i spună soţiei lui că Ryan se amorezase de-a binelea de o doctoriţă roşcovană din Maine.

– Tu ai ştiut întotdeauna să ieşi cu bine din complicaţii.

– Mhm.

De vreme ce se simţea mai bine gîndind astfel, Ryan dădu din cap:

– În orice caz, asta nu-i decît o parte din motivul pentru care am venit aici. Caut un tînăr artist. Am o adresă, dar m-am gîndit să te întreb dacă-l cunoşti. Harrison Mathers? Sculptor.

– Mathers, se încreţi fruntea lui Michael. Nu-mi spune nimic. Mă pot interesa, să mă uit prin dosare ca să văd dacă am luat ceva lucrat de el.

– Aşa vom face. Nu ştiu dacă mai locuieşte la adresa aia.

– Dacă e în San Francisco şi caută ocazii să vîndă, îl vom găsi. I-ai văzut lucrările?

– Cred că da, murmură Ryan, cu gîndul la „David".

Ultimul domiciliu cunoscut al lui Mathers se afla la un apartament de la etajul doi, cu scară, în cartierul rău famat din centru. Ploua, cînd Ryan se apropie de clă-

dire. Un mic grup de tineri stăteau adunați într-o uşă, scrutînd strada în căutare de gîlceavă.

În şirul cutiilor poştale jalnic de mici, prinse pe peretele holului igrasios, Ryan văzu inscripția „H. Mathers" la apartamentul 3B.

Porni pe scară, prin mirosul slab de urină şi vomă veche.

Pe uşa de la 3B, cineva pictase un excelent studiu de castel medieval, cu tot cu turle şi pod mobil. Parcă ar fi fost dintr-un basm, o poveste lugubră, îşi spuse Ryan, observînd chipul din fereastra de sus, care se uita afară urlînd de groază.

Harry, meditä el, avea talent şi un excelent simț al situației actuale. O fi fost casa castelul lui, dar el era un prizonier înfricoşat.

Ciocăni şi aşteptă. Aproape imediat, uşa din spatele său se deschise. Ryan se răsuci pe vîrfurile picioarelor.

Femeia era tînără şi ar fi putut să fie atrăgătoare, dacă nu şi-ar fi fardat deja fața pentru noaptea de muncă. Era un machiaj de prostituată, îngroşat pe buze şi pleoape. Ochii, sub greutatea fardului şi a genelor false, erau reci ca ghețurile arctice. Avea un păr şaten simplu, tuns băieteşte. Probabil că în orele de program îşi punea perucă.

În timp ce observa toate aceste lucruri, precum şi trupul planturos, expus neglijent într-un scurt capot înflorat, atenția i se îndreptă spre Colt-ul .45 mare şi negru din mîna ei. Avea o gură cît Pacificul şi îl țintea drept în mijlocul pieptului.

Conchise că era mai bine s-o privească în ochi, cu mîinile la vedere, şi să-i dea o explicație simplă.

– Nu sînt copoi. Nu vînd nimic. Îl caut doar pe Harry.

– Credeam că eşti celălalt.

Avea o voce venită direct din Bronx, dar nu-l făcea să se simtă cu nimic mai în siguranță.

– Să zicem că, după cum stau lucrurile, mă bucur că nu sînt el. Ai putea îndrepta tunul ăla în altă parte?

Îl mai studie un moment, apoi ridică din umeri:

– Mda, sigur.

Coborî pistolul, rezemîndu-se de tocul uşii.

– Nu-mi plăcea cum arată celălalt. Şi nici atitudinea lui.

– Atîta vreme cît ţii pistolul ăla în mînă, am să-mi potrivesc atitudinea oricum vrei.

La asta, femeia zîmbi, scurt şi strălucitor, aproape învingînd machiajul de păpuşă sexuală.

– Eşti okay, filfizonule. Ce treabă ai cu Rembrandt?

– O conversaţie.

– Ei, nu-i acasă, şi n-a mai trecut de cîteva zile. La fel i-am spus şi ăluilalt.

– Înţeleg. Ştii cumva unde e Harry?

– Nu mă bag în treburile altora.

– Sînt convins, ridică Ryan o mînă, cu palma înainte, în timp ce pe cealaltă şi-o apropia încet de portofel; îi văzu buzele ţuguindu-se în îngîndurare, cînd scoase o hîrtie de cincizeci. Ai cîteva minute libere?

– Poate. Cu încă cincizeci, cumperi o oră.

Totuşi, clătină din cap:

– Nu pari genul care plăteşte ca să-şi facă de cap, Fiifi.

– Doar conversaţie, repetă el, oferindu-i banii.

În doar trei secunde, femeia întinse mîna şi înhăţă bancnota cu vîrfurile ucigătoare ale unghiilor ei sîngerii.

– Okay, intră.

În cameră se găsea un pat, un singur scaun, două mese de la talcioc şi o bară pentru haine, plină cu materiale ieftine, în culori ţipătoare. Avusese dreptate în legătură cu peruca, observă el. Erau două, una blondă, cu păr lung şi buclat, şi alta brunetă ca pana corbului, cu păr lucios, puse pe capete de polistiren.

Pe un birouaş stătea o mică oglindă de toaletă şi o gamă de cosmeticale cît un magazin universal.

Deşi deprimant de sărăcăcioasă, odaia era ordonată ca foaia de bilanţ a unui contabil.

– Pentru cincizeci, spuse gazda, poţi bea o bere.

– Mulţumesc.

În timp ce femeia mergea spre aragazul cu două ochiuri şi minusculul frigider care jucau rol de bucătărie,

Ryan se apropie de un dragon din bronz care păzea una dintre mesele şubrede.

– E o piesă foarte reuşită.

– Mda, artă adevărată. Rembrandt a făcut-o.

– Are talent.

– Probabil, ridică ea din umeri, fără a se osteni să-şi tragă halatul la loc; avea dreptul să se uite la *marfă*, în caz că voia să investească încă cincizeci de dolari. I-am spus că-mi plăcea, şi am ajuns la o învoială, zîmbi ea, dîndu-i o sticlă de Budweiser.

– Eşti prietenă cu Mathers?

– E un tip mişto. Nu-ncearcă să mă poarte cu vorba pentru tratații pe gratis. Am avut odată aici un gagiu care voia să mă folosească drept sac de box, nu ca saltea. Auzind că aveam belele, puştiu' a venit să bată cu pumnu-n uşă. A răcnit cum să erau curcanii, rîse ea afectat, în bere. Căcănaru' a sărit pe fereastră, cu nădragii-n vine. E mişto Rembrandt. Cam amărît, fumează multă iarbă. Apucături de artist, cred.

– Are mulți prietni?

– Filfi, nimeni din clădirea asta n-are prea mulți prieteni. Stă aici de vreo doi ani şi acum e prima oară cînd am văzut să-i bată doi oameni la uşă în aceeaşi zi.

– Vorbeşte-mi despre celălalt.

Femeia atinse cu degetul hîrtia de cincizeci din buzunarul halatului.

– O namilă. Mutră pocită. Mi-e mi-a părut o gorilă, unealta cuiva, înțelegi. Şi se vedea de la o poştă că-i place să rupă picioare. A zis că voia să cumpere o statuie de-a lui Rembrandt, da' haidamacu' ăla nu era iubitor de artă. Cînd am zis că nu-i acasă şi nu ştiu unde s-a dus, a-nceput să-mi facă nasoale.

Ezită un moment, apoi ridică iarăşi din umeri.

– Avea armă. O umflătură sub haină. I-am trîntit uşa în moaca aia grăsană şi l-am scos pe amicu' aci de față, arătă ea cu capul spre bufetul de bucătărie mic cît o farfurioară, unde pusese Colt-ul. A trecut doar cu cîteva minute înaintea ta, d-aia am crezut că tot el era.

– Ce înălțime avea?

– Vreo şase cu patru, poate cu cinci[1], două-şaizeci[2] uşor. Braţe ca o gorilă şi mîini de măcelar. Nişte ochi de te-apuca groaza, ca gheaţa murdară, înţelegi. Dacă se ia de mine unu' d-ăsta pe trotuar, îi dau cu pas.

– Bine gîndit.

Descrierea se potrivea perfect cu a omului care o atacase pe Miranda. Harrison Mathers avea mare noroc că nu fusese acasă.

– Şi tu ce treabă ai cu Rembrandt?

– Sînt comerciant de artă, scoase Ryan o carte de vizită din buzunar.

– Select.

– Dacă primeşti vreo veste de la Harry, sau dacă vine acasă, să i-o dai, bine? Spune-i că-mi plac lucrările lui. Aş vrea să discut cu el.

– Sigur, pipăi femeia literele în relief, apoi ridică dragonul şi puse cartea de vizită sub coada lui şerpuitoare. Ştii, Filfi...

Întinse mîna, plimbîndu-şi una dintre unghiile acelea ca bisturiele pe cămaşa lui.

– Afară-i frig şi plouă. Dacă vrei să... mai conversăm, îţi fac reducere.

Cîndva, se cam aprinsese după o fată din Bronx. Sentimental, scoase încă cincizeci din portofel.

– Ăştia-s pentru ajutor, şi bere.

Se întoarse spre uşă, aruncînd o ultimă privire dragonului.

– Dacă ajungi strîmtorată cu banii, vorbeşte cu Michael de la Boldari, mai încolo pe cheu. O să-ţi dea un preţ bun pe el.

– Mhm. Am să ţin minte. Să mai vii, Filfi, închină ea cu berea. Îţi datorez una pe gratis.

Ryan traversă culoarul, aranjă broasca şi intră în locuinţa lui Mathers înainte ca a doua bancnotă să fi fost

---

1. *6 feet, 4-5 inches* = 1,90-1,92 m. (n.tr.)
2. *260 pounds = 125 kg. (n.tr.)*

ascunsă. Ca mărime, camera o reflecta pe cea din care tocmai ieşise. Ryan se îndoia că proprietarul aprobase rezervoarele pentru sudură.

Văzu mai multe piese, în diverse stadii de execuţie. Nici una nu denota talentul sau viziunea dragonului pe care i-l dăduse pentru sex unei tîrfe. Inima îi stătea la bronzuri, decise el, cînd studie micul nud fluid care stătea pe bazinul ruginit al toaletei.

Un autocritic, îşi spuse. Artiştii puteau avea nişte nesiguranţe jalnice.

Reuşi să caute prin toată garsoniera în mai puţin de cincisprezece minute. Pe jos zăcea o saltea cu cearceafurile şi păturile răvăşite, lîngă un scrin ars de ţigări, cu sertare înţepenite.

Peste o duzină de blocuri de desen, majoritatea pline, erau stivuite pe podea. Miranda avusese dreptate, medită Ryan în timp ce le răsfoia, avea mînă bună.

Singurele lucruri din locuinţă care păreau întreţinute cu grijă erau materialele artistice, aranjate pe rafturi metalice de culoare gri cazonă şi în cutii de plastic pentru lapte.

Bucătăria conţinea o cutie de Krispies cu orez, un bax de beri, trei ouă, şuncă mucegăită şi şase pachete de mîncare congelată. Mai găsi patru chiştoace de marijuana răsucite meticulos, ascunse într-un borcan cu pliculeţe de ceai Lipton.

Dădu peste şaizeci şi trei de cenţi şi o ciocolată Milky Way de mult uitată. Nu exista nici o scrisoare, nici un bilet scris, nici o ascunzătoare de bani. Depistă ultimul aviz de desfiinţare a telefonului făcut ghemotoc, la gunoi, printre alte şase cutii de bere, goale.

Nicăieri, nici un indiciu unde se dusese Harry sau de ce, ori cînd avea de gînd să se întoarcă.

Avea să revină, reflectă Ryan, aruncînd o ultimă privire prin cameră. Nu-şi abandona el materialele artistice, nici provizia de droguri.

Iar la întoarcere, avea să-i telefoneze în clipa cînd punea mîna pe cartea de vizită. Artiştii înfometaţi puteau fi temperamentali, dar mai erau şi previzibili. Şi fiecare

suflet de om dintre ei jinduia la mai mult decît simpla mîncare.

La un patron.

– Hai mai repede acasă, Harry, murmură Ryan, ieşind.

Capitolul 26

Miranda privea faxul care tocmai ieşise din aparat. Era scris cu majuscule, ca şi cum expeditorul ar fi vorbit urlînd:

NU TE-AM URÎT DINTOTDEAUNA. DAR TE-AM URMĂRIT. AN DE AN. MAI ŢII MINTE PRIMĂVARA CÎND AI ABSOLVIT LICEUL – CU LAUDE, FIREŞTE – ŞI AI AVUT O AVENTURĂ CU AVOCATUL? CREG-ROWE ÎL CHEMA. ŞI A RUPT-O, ŢI-A DAT PAPUCII FIINDCĂ ERAI PREA RECE ŞI NU ACORDAI DESTULĂ ATENŢIE NEVOILOR LUI, ÎŢI MAI AMINTEŞTI, MIRANDA?

LE-A SPUS PRIETENILOR CĂ ERAI MEDIOCRĂ LA PAT. FAC PARIU CĂ N-AI ŞTIUT. EI, ACUM O ŞTII.

NU ERAM FOARTE DEPARTE. DELOC DEPARTE.

AI SIMŢIT VREODATĂ CUM TE PÎNDESC? ACUM SIMŢI?

N-A MAI RĂMAS MULT TIMP. AR FI TREBUIT SĂ FACI CE ŢI S-A SPUS. AR FI TREBUIT SĂ ACCEPŢI LUCRURILE AŞA CUM SÎNT. AŞA CUM VOIAM EU SĂ FIE. DACĂ O FĂCEAI, POATE CĂ ACUM GIOVANNI AR MAI FI TRĂIT.

TE GÎNDEŞTI VREODATĂ LA ASTA?

NU TE-AM URÎT DINTOTDEAUNA, MIRANDA, DAR ACUM TE URĂSC.

ÎMI SIMŢI URA?

O VEI SIMŢI.

În timp ce citea, hîrtia îi tremura în mîini. Literele mari şi groase aveau ceva pueril, ca o hărţuială a bătăuşilor în curtea şcolii. Erau destinate să rănească, să umi-

lească şi să sperie, reflectă ea. Nu putea permite una ca asta.

Dar, cînd îi sună interfonul, respiraţia i se opri cu un icnet şi degetele încleştate mototoliră marginile faxului. Îl puse pe birou, fără să judece, netezind îndoiturile chiar în timp ce răspundea apelului lui Lori:

– Da?

– A venit domnul Boldari, domnişoară doctor Jones. Se interesează dacă îl poţi primi un moment.

Ryan. Aproape îi rosti numele cu voce tare şi-şi apăsă degetele pe buze pentru a reţine cuvîntul doar în mintea ei.

– Cere-i să aştepte, te rog.

– Desigur.

Deci, se întorsese. Miranda îşi frecă obrajii cu mîinile, pentru a le alunga paloarea. Avea şi ea mîndria ei. Avea dreptul la mîndrie. Nu intenţiona să se repeadă pe uşă şi să-i sară de gît ca o puştoaică amorezată.

Lipsise aproape două săptămîni şi n-o sunase nici măcar o dată. A, ţinuseră legătura, îşi spuse ea, în timp ce-şi căuta pudriera şi se privea în oglinjoară pentru a-şi aranja părul şi a retuşa rujul. Memorii, telexuri, faxuri şi *E-mail,* toate trimise de cine ştie ce conţopist şi semnate în numele lui.

Nu se ostenise să se retragă cu blîndeţe, cînd terminase cu ea. Îşi pusese personalul de birou s-o facă în locul lui.

N-avea să provoace o scenă. Mai erau de rezolvat destule probleme, la diverse niveluri. Urma să le ducă pînă la capăt.

Nu voia să-i dea satisfacţia de a şti că avusese nevoie de el. Îi simţise nevoia în fiecare zi şi noapte ale acelor două săptămîni.

Se calmă, descuind sertarul să pună ultimul fax peste teancul celorlalte. Acum soseau zilnic, uneori doar cîte un rînd, două, alteori îndrugînd verzi şi uscate, ca azi. Imprimata de la *E-mail* era printre ele, deşi *Lost1* n-o mai contactase niciodată. Încuie sertarul, vîrî cheia în buzunar şi se duse la uşă.

– Ryan, îl primi ea cu un zîmbet politicos. Scuză-mă că te-am lăsat să aştepţi. Intră, te rog.

La biroul ei, Lori se uită de ia unul la altul, dregîndu-şi vocea.

– Să reţin convorbirile?

– Nu, nu va fi necesar. Ai dori o...

Nu apucă să termine. În clipa cînd închise uşa în urma lor, Ryan o strivi de aceasta şi-i cotropi gura într-un sărut de o poftă feroce, care-i spulberă tot zidul pe care şi-l înălţase cu atîta grijă.

Strîngînd pumnii, îşi ţinu braţele pe lîngă trup, fără a-i răspunde nicicum, nici măcar cu patima împotrivirii.

Cînd se retrase – cu ochii îngustaţi speculativ – Miranda îşi înclină capul, retrăgîndu-se lateral

– Cum a fost voiajul?

– Lung. Unde plecaseşi, Miranda?

– Aici am fost. Sînt convinsă că vrei să vezi designul final. Am schiţele. Voi fi încîntată să te conduc jos şi să-ţi arăt ce am terminat pînă acum. Cred c-o să-ţi placă.

Se apropie de planşetă, unde începu să desfăşoare o coală mare de hîrtie.

– Astea pot să mai aştepte.

Miranda ridică privirea, cu capul într-o parte:

– Ai altceva în minte?

– Absolut. Dar, evident, şi asta poate aştepta.

Rămînînd cu ochii îngustaţi, se apropie de ea, ca şi cum atunci ar fi văzut-o prima oară, observînd detaliile. Cînd ajunseră faţă în faţă, o cuprinse cu o mînă de sub bărbie, desfăcîndu-şi încet degetele pe obrazul ei.

– Mi-a fost dor de tine.

O spusese cu o undă de nedumerire în glas, ca şi cum tocmai ar fi rezolvat o enigmă complicată.

– Mai mult decît intenţionasem, decît m-am aşteptat. Mai mult decît doream.

– Serios? se îndepărtă ea cu un pas, căci atingerea lui o tulburase. De-asta mi-ai telefonat atît de des?

– De-asta nu ţi-am telefonat.

Îşi îndesă mîinile în buzunare. Se simţea ca un neghiob. Şi avea în stomac o palpitaţie nervoasă care-l

prevenea că un om putea trece prin stări mai alarmante decît neghiobia.

– De ce nu m-ai sunat tu? Am luat măsuri să ştii unde puteai să mă găseşti.

Miranda înclină din cap. Era o imagine rară şi stranie. Ryan Boldari stînjenit.

– Da, diversele tale asistente mi-au comunicat cu foarte multă eficienţă pe unde umblai. Întrucît proiectul de-aici progresa conform planului, nu aveam nici un motiv să te deranjez cu el. Şi de vreme ce păreai să fi luat hotărîrea se a rezolva singur celelalte probleme, nu prea aveam ce face.

– Nu trebuia să devii atît de importantă, se legănă el înapoi pe călcîie, parcă încercînd să-şi regăsească echilibrul. Nu vreau să contezi atît de mult pentru mine. Îmi stă în drum.

Miranda se întoarse într-o parte, destul de repede, spera, ca să nu-i vadă durerea care-i apăruse în ochi. Orice emoţie atît de puternică, de acută, s-ar fi observat oricum.

– Dacă voiai să închei relaţia noastră personală, Ryan, o puteai face cu mai puţină nepăsare.

Ryan îi puse mîinile pe umeri, le strînse şi o răsuci în loc, furios, cînd încercă să se smulgă.

– Par eu să doresc să se termine?

O trase spre el, acoperindu-i iarăşi gura cu a lui, în timp ce Miranda se zbătea să scape.

– Aşa simţi, că vreau să termin?

– Nu te juca aşa cu mine.

Încetă să se mai lupte, vorbind cu voce slabă, tremurătoare. N-avea decît să se dispreţuiască pe ea însăşi pentru asta, dar nu putea schimba situaţia.

– Nu sînt pregătită pentru asemenea jocuri.

– N-am ştiut că te pot face să suferi.

Cu furia risipindu-i-se, îşi rezemă fruntea de a ei. Mîinile care o înşfăcaseră de umeri se îmblînziră, coborîndu-i uşor pe braţe.

– Poate că am vrut să văd dacă puteam. Nu-i prea onorabil din partea mea.

– Am crezut că n-aveai să te mai întorci.

Dorind cu disperare să recîştige distanţa şi controlul care spera că o însoţea, se desprinse din braţele lui.

– Oamenilor le este remarcabil de uşor să mă părăsească.

Abia acum înţelese Ryan că vătămase ceva foarte fragil, căruia nu-i recunoscuse valoarea. Nu numai încrederea ei în el, ci şi credinţa în ei doi. Fără a gîndi, a plănui sau a calcula şansele, se mulţumi s-o privească, vorbindu-i:

– Sînt pe jumătate îndrăgostit de tine. Poate chiar mai mult. Şi nu mi-e deloc uşor.

Ochii Mirandei se întunecară, păli. Se rezemă cu o mînă de birou, simţind că-şi pierdea echilibrul.

– Eu... Ryan...

Nici un efort nu putea prinde cuvintele care i se învîrtejeau prin cap, pentru a le aşeza în gînduri coerente.

– N-ai nici un răspuns logic la asta, aşa-i, domnişoară doctor Jones? se apropie el, luînd-o de mîini. Cum procedăm cu situaţia?

– Nu ştiu.

– Oricare ar fi soluţia, nu vreau s-o facem aici. Poţi pleca?

– Ăă... Da, cred că da.

Zîmbind, îi atinse degetele cu buzele.

– Atunci, vino cu mine.

Se duseră acasă.

Prespusese că dorea să meargă într-un loc liniştit, unde puteau sta de vorbă, pentru a pune în ordine emoţiile acelea care le erau atît de vizibil străine amîndurora. Poate într-un restaurant, sau în parc, din moment ce primăvara îşi dezlănţuise fermecătorul dans în Maine.

Dar Ryan pornise pe drumul de coastă şi nici unul din ei nu scotea o vorbă. Miranda privea promontoriul, apa, de un albastru calm în lumina amiezei, într-o parte şi alta a drumului.

Pe plaja prelungă şi stîncoasă de la răsărit, o femeie privea un băieţel jucîndu-se în valurile vesele şi aruncînd firimituri pescăruşilor lacomi. Şoseaua se arcuia destul

de aproape pentru ca Miranda să distingă zîmbetul larg şi încîntat de pe faţa copilului, cînd păsările se repezeau în jos să înhaţe ospăţul.

Dincolo de ei, pînzele de un roşu blînd ale unui schooner se umflau în vînt, navigînd cu bucurie spre sud. Se întreba dacă şi ea fusese vreodată atît de inocent-fericită ca băieţaşul acela, sau la fel de liniştit-încrezătoare ca ambarcaţiunea.

Pa partea de la miazăzi, copacii îmbrăcaseră verdele crud al lui aprilie, mai mult voal decît ţesătură. Acea înfăţişare îi plăcea cel mai mult, îşi dădu ea seama, începutul acela delicat. Curios, că nu-şi cunoscuse niciodată această preferinţă. Pe măsură ce drumul urca, copacii începeau să se agite, legănîndu-şi ramurile sub un cer blînd de primăvară, dantelat cu nori albi şi paşnici ca vata. Iar acolo, pe marginea colinei unde se înalţa casa cea veche, era neaşteptatul ocean de un galben vesel. O întindere de narcise, o pădure de magnolii, şi unele şi altele sădite înainte de a se fi născut ea.

Spre surprinderea ei, Ryan opri maşina, zîmbind:

– E fabulos.

– Bunica mea le-a plantat pe toate. Spunea că galbenul e o culoare simplă şi-i face pe oameni să zîmbească.

– Îmi place bunica ta.

Pradă unui impuls, coborî, merse pe marginea drumului şi-i culese un buchet de trîmbiţe galbene.

– Cred că nu s-ar supăra, comentă el, în timp ce revenea în maşină, oferindu-i-le.

– Nu, n-ar avea nimic împotrivă.

Dar constată că-i venea să plîngă.

– Ţi-am mai adus odată narcise, îi puse Ryan o mînă pe obraz, făcînd-o să se întoarcă pentru a-l privi. De ce nu te fac să zîmbeşti?

Cu ochii închişi, Miranda îşi cufundă faţa în flori. Aveau o mireasmă insuportabil de gingaşă.

– Nu ştiu ce să fac, cu ceea ce simt. Am nevoie de etape, de nişte etape rezonabile, uşor de înţeles.

– Nu-ţi vine niciodată să te arunci şi să vezi unde cazi?

– Nu.

Însă ştia că exact asta făcuse.

– Sînt o laşă.

– Eşti tu orice, numai laşă nu.

Miranda scutură din cap cu aprindere:

– Cînd păşesc pe teritoriul emoţiilor, devin laşă şi mă tem de tine.

Ryan lăsă mîna să-i cadă, întorcîndu-se pentru a apuca volanul cu amîndouă. Excitaţia şi vinovăţia îi clocoteau în abdomen.

– E periculos să-mi spui lucrul ăsta. Mă pot folosi de el, pot să profit.

– Ştiu. La fel cum eşti capabil să te opreşti pe marginea drumului şi să culegi narcise. Dacă ai fi capabil numai de una din stările astea, nu m-aş teme de tine.

Fără o vorbă, Ryan porni din nou maşina, urcînd încet pe aleea arcuită, pînă în faţa casei.

– Nu sînt dispus să bat în retragere, astfel ca între noi să nu fie decît afacerile. Dacă-ţi închipui că există posibilitatea asta, te înşeli.

Miranda tresări, cînd mîna lui se repezi s-o prindă de bărbie.

– Te înşeli amarnic, adăugă el, iar ameninţarea mătăsoasă din glasul lui îi făcu inima să bată plină de emoţie şi panică.

– Indiferent ce simt, n-am să mă las silită, îl apucă ea de încheietura mîinii, împingîndu-i-o la o parte. Şi păstrez valabile orice variante.

Cu aceste cuvinte, deschise portiera şi coborî din maşină, fără să-i observe surîsul fulgerător. Şi patima din ochi.

– Mai vedem noi, domnişoară doctor Jones, murmură el, urmînd-o pe trepte.

– Indiferent de relaţia noastră personală, avem anumite priorităţi. Trebuie să recapitulăm planurile expoziţiei.

– O vom face, îşi zornăi Ryan mărunişul din buzunar, în timp ce Miranda descuia uşa.

– Am nevoie să-mi dai mai mai multe detalii despre

ceea ce te-aştepţi să se întîmple cînd îi vom fi adunat pe toţi la un loc.

– Le vei afla.

– Trebuie să vorbim pe îndelete despre toate, pas cu pas. Vreau să-mi organizez totul în minte.

– Ştiu.

Miranda închise uşa. Rămaseră uitîndu-se unul la altul, în antreul tăcut. Gîtul i se uscă precum deşertul, cînd Ryan îşi scoase geaca de piele, privind-o.

Ca vînătorul în faţa prăzii, îşi spuse ea, întrebîndu-se de ce era atît de-al dracului de plăcută senzaţia aceea.

– Am aici o copie a proiectului. Sus, în cabinet. Le am aici. Toate hîrtiile. Copiile sînt sus.

– Sigur că da, făcu el un pas înainte. Nici nu m-aş fi aşteptat la altceva din partea ta. Ştii ce vreau să-ţi fac, domnişoară doctor Jones? În clipa asta, în locul ăsta.

Se mai apropie cu un pas, oprindu-se doar înainte de a o atinge, deşi simţea nevoia urgentă de ea pulsîndu-i prin toate celulele trupului.

– În domeniul ăsta încă n-am hotărît nimic. Şi trebuie să ne ocupăm de afaceri.

Inima i se zbătea între coaste ca un musafir nerăbdător şi grosolan bătînd cu pumnii într-o uşă încuiată.

– Am copiile aici, repetă ea. Aşa că aş putea să lucrez la ele, cînd nu... O, Doamne!

Se repeziră unul la altul. Mîini trăgînd de haine pe dibuite, guri ciocnindu-se, pentru a se contopi apoi. Dogoarea se revărsa ca un gheizer în erupţie, pîrjolindu-i cu aburi. Îl trăgea cu disperare de cămaşă.

– O, Doamne, nu pot suferi asta.

– N-am s-o mai port niciodată.

– Nu, nu, tremură în gîtlejul ei un rîs zguduit. Nu pot suferi că sînt aşa de hămesită. Atinge-mă. Nu mai rezist. Atinge-mă.

– Încerc.

Îi smuci vesta prăzulie pe care o avea pe sub jacheta de tweed.

– Tocmai azi ţi-ai găsit să pui toate drăciile astea pe tine.

Ajunseră pînă la baza scării, unde se împiedicară. Vesta îşi luă zborul.

– Stai. Trebuie să...

Degetele i se afundară în părul ei, împrăştiind agrafele, pe cînd se încîrligau în acea cascadă roşie bogată.

– Miranda.

Din nou îi pogorî gura peste a ei, oceane de dorinţă învolburîndu-se în acea violentă întîlnire a buzelor.

Îi înghiţi gemetele, şi pe ale lui, ospătîndu-se cu ele în timp ce mai rupeau să urce, pe poticnite, încă două trepte. Miranda îi scotea cămaşa din pantaloni, se chinuia să-i tragă mînecile în josul braţelor, gîfîia sufocată, suspina că mai voia, cînd în sfîrşit, în sfîrşit mîinile ei găsiră pielea.

Muşchii lui îi vibrau sub mîini. Îi simţea inima bătînd, la fel de nebuneşte ca a ei. Nu era decît sex. Nu rezolva nimic, nu dovedea nimic. Dar, Dumnezeu îi era matror, nu-i păsa.

Bluza de bumbac apretată i se agăţă pe încheieturi, la manşete, şi un moment rămase imobilizată, fascinant de neputincioasă, în timp ce Ryan o împingea la perete şi se înfrupta din sînii ei.

Voia un război, feroce, primitiv, sălbatic. Şi îl găsi în el însuşi, şi în reacţiile şi revendicările ei animalice. Degetele i se năpustiră în jos, descheind pantalonii bărbăteşti, lunecînd peste ea, în ea, făcînd-o să împingă din şolduri înainte. Juisă brutal, rostindu-i cu voce înecată numele în timp ce trupul i se zguduia în şocuri.

Gura i se repezi peste faţa lui, peste gît, mîinile i se înfipseră în şolduri, smucind de haine, scoţîndu-l din minţi. Se afundă în ea acolo unde erau, împingînd-o cu putere în perete, adîncindu-se tot mai mult.

Miranda se agăţa de el, zgîriindu-l cu unghiile pe spate. Sunetele pe care le scotea, mîrîieli primitive, ţipete pătimaşe, scîncete guturale, îi aţîţau sîngele în vene. Cînd se moleşi, o ridică de şolduri, orb şi surd faţă de orice cu excepţia nevoii lipsite de judecată de a poseda, a poseda, a poseda. Fiecare mişcare violentă era cîte o cucerire.

A mea.

– Mai vreau, gîfîi el. Stai cu mine. Întoarce-te.

– Nu pot.

Mîinile îi alunecară de pe umerii lui umezi. Avea mintea şi trupul secătuite.

– Mai ia.

Miranda deschise ochii, pentru a se pomeni captivă într-ai lui. Atît de întunecoşi, de fierbinţi, cu auriul dens sclipind ca stelele, concentraţi numai asupra ei. Pielea începu să-i trepideze din nou, mici şocuri de dorinţă care scînteiau în terminaţiile nervoase, răspîndindu-se. Apoi, acele spasme se transformară în dureri, crude, pulsînde, care prefăceau fiecare respiraţie într-un geamăt fără sens. Plăcerea avea gheare şi o sfîşia, ameninţînd s-o sfîrtece în bucăţi.

Cînd Miranda ţipă, îşi îngropă faţa în părul ei şi se lăsă să se prăbuşească.

Parcă ar fi scăpat cu viaţă dinr-o catastrofă feroviară, reflectă Ryan. La limită. Zăceau prăvăliţi pe podea, cu trupurile înlănţuite şi amorţite, cu minţile risipite. Miranda stătea răsturnată peste el, numai fiindcă aşa căzuseră – cu mijlocul peste abdomenul lui şi faţa în jos, pe covorul persan.

La fiecare cîteva minute, stomacul îi tresărea, iar Ryan ştia că mai era în viaţă.

– Miranda.

Horcăi cuvîntul, dîndu-şi seama deodată că avea gîtlejul ars de sete. Răspunsul ei fu un amestec de mormăit şi geamăt.

– Crezi că poţi să te ridici?

– Cînd?

Cu un mic hohot de rîs, Ryan întinse mîna s-o mîngîie pe fund.

– Acum ar fi cel mai bine.

Cum Miranda nu se mişcă, mîrîi:

– Apă. Vreau să beau apă.

– Nu poţi să mă împingi la o parte?

Nu era chiar aşa de simplu, dar reuşi să se extragă

de sub trupul ei inert. Se rezemă cu o mînă de perete ca să-şi ţină echilibrul, în timp ce cobora scara. În bucătărie, gol, bău două pahare cu apă de la robinet, apoi îl umplu şi pe al treilea. Mai sigur pe picioare, porni înapoi, cu zîmbetul lărgindu-i-se cînd privi hainele şi florile împrăştiate.

Miranda continua să zacă pe jos în capul scării, pe spate, cu ochii închişi, un braţ azvîrlit deasupra capului şi părul ca o claie splendidă, accentuat de roşul intens al covorului.

– Domnişoară doctor Jones. Ce-ar spune *Art Revue* despre asta?

– Hmmm.

Continuînd să zîmbească, Ryan se lăsă pe vine şi-i împinse latura sînului cu paharul pentru a-i atrage atenţia.

– Poftim, cred că ai nevoie.

– Mmm, reuşi Miranda să se salte în şezut; luă paharul cu ambele mîini şi îl bău pe tot.

– Nici n-am ajuns în dormitor.

– Există oricînd ocazia. Pari foarte relaxată.

– Parcă m-aş fi drogat.

Clipi din ochi, privind spre tabloul de pe perete din spatele lui, şi văzu sutienul alb care atîrna triumfal de colţul superior al ramei.

– Ăla-i al meu?

Ryan se uită înapoi şi-şi trecu limba peste dinţi.

– Cred că eu nu purtam.

– Dumnezeule!

Fu nevoit să-i acorde o bilă albă pentru viteza cu care îşi reveni, repezindu-se să-l smulgă. Cu ochii mari şi mici scîncete deznădăjduite scăpîndu-i din gît, începu să adune în grabă hainele, încercînd să salveze florile pe care le striviseră.

Ryan se rezemă de perete, urmărind spectacolul.

– Nu-mi găsesc un ciorap.

Cînd îl privi, cu hainele ghemotocite la piept, îi surîse:

– Îl mai ai pe picior.

Miranda coborî privirea, pentru a vedea modelul tradițional cu romburi pe piciorul stîng.

– A...

– Ce drăguț arăți. Ai un aparat foto?

Întrucît părea momentul cel mai potrivit, îi trînti toate hainele în cap.

La insistențele lui Ryan, luară o sticlă de vin alb cu ei pe faleză, așezîndu-se în soarele cald de primăvară.

– Ai dreptate, spuse el. Primăvara e minunat aici.

Apa se închidea, de la bleu pal la orizont, pînă la o nuanță mai închisă, pe unde bărcile îi străbăteau suprafața, și un verde intens, aproape negru, lîngă țărm, unde valurile loveau în stînci.

Adia un vînt ușor, ca o mîngîiere.

Brazii înșirați pe mal, urcînd panta, aveau cetină proaspătă, verde-deschis. În copacii de esență tare se zăreau mugurii viitoarelor frunze.

Pe plaja neregulată de jos nu umbla nimeni, să deranjeze grămezile de scoici sparte, azvîrlite de o furtună recentă. Lui Ryan îi părea bine, se bucura că bărcile erau departe, mici ca niște jucării, iar geamandurile tăceau.

Erau singuri.

Dacă privea înapoi către casă, putea distinge vag forma vechii grădini dinspre sud. Cele mai multe uscături și buruieni cafenii spinoase fuseseră curățite. Pămîntul era săpat proaspăt și greblat. Se vedeau mici pete verzi. Miranda spusese că avea să grădinărească, își aminti el, și era o femeie care își ducea intențiile pînă la capăt.

Îi plăcea s-o privească lucrînd. L-ar fi încîntat enorm s-o vadă în genunchi acolo, concentrată să readucă la viață vechea grădină, transpunînd în realitate schițele pe care le desenase.

I-ar fi plăcut să vadă ceea ce făcea ea să înflorească.

– Ar trebui să fim în cabinetul meu, la lucru, spuse ea, în timp ce vinovăția începea să străpungă plăcerea după-amiezei.

– Să ne închipuim că am făcut o ieşire pe teren.

– Trebuie să vezi proiectul final al expoziţiei.

– Miranda, dacă n-aş avea încredere în tine, pe deplin, n-ai fi în posesia proprietăţilor mele, sorbi el din vin, îndreptîndu-şi gîndurile, fără tragere de inimă, spre muncă. În orice caz, ai trimis la sediul meu rapoarte zilnice. Cred că mi-am format o imagine.

– Munca la proiect mi-a dat timp să plasez alte lucruri în perspectivă. Nu ştiu ce putem rezolva cu toate astea, pe lîngă beneficile evidente pentru organizaţia mea şi a ta şi o contribuţie generoasă la N.E.A. Celelalte...

– Celelalte progresează şi ele.

– Ryan, ar trebui să comunicăm la poliţie toate informaţiile pe care le avem. M-am gîndit bine. Asta ar fi trebuit să facem încă de la început. M-am lăsat atrasă – din orgoliu, desigur, şi datorită sentimentelor faţă de tine...

– Nu mi-i spus care-s alea. Ai de gînd?

Miranda se uită în altă parte, privind geamandurile metalice înalte care se legănau uşor şi fără sunet.

– Pentru nimeni nu am simţit ceea ce simt pentru tine. Nu ştiu nici ce e, nici ce să fac. Familia mea nu are vocaţia relaţiilor personale.

– Ce-are a face aici familia ta?

– Blestemul neamului Jones, oftă ea uşor, căci nu era nevoie să se uite înapoi pentru a şti că Ryan zîmbea. Întotdeauna o încurcăm. Neglijare, apatie, egocentrism. Nu ştiu ce e, dar pur şi simplu nu ne pricepem să convieţuim cu oamenii.

– Deci, eşti un produs al genelor tale şi nu eşti stăpînă pe tine însăţi.

Faţa ei se întoarse scurt, indignarea tăioasă din ochi făcîndu-l să surîdă. Apoi, stăpînindu-se, Miranda înclină capul.

– Bine zis. Dar rămîne faptul că am aproape treizeci de ani şi niciodată n-am avut o relaţie serioasă, de durată. Nu ştiu dacă sînt capabilă să menţin una.

– Mai întîi, trebuie să doreşti să afli. Vrei s-o ştii?

– Da, începu Miranda să-şi frece nervoasă mîna pe

pantaloni, dar Ryan i-o prinse, ținînd-o în loc.

– Atunci, începem de aici. Nu mă aflu în elementul meu mai mult decît tine.

– Tu nu-ți ieşi niciodată din elementul tău, murmură ea. Ai prea multe elemente.

Ryan rîse, strîngînd-o de mînă.

– Ce-ar fi să ne purtăm ca o pereche care se simte bine şi să-ți povestesc despre drumul meu la San Francisco?

– Te-ai întîlnit cu fratele tău.

– Da, el şi familia lui vor veni la gală. Restul familiei o să vină de la New York.

– Cu toții? Vine toată familia ta?

– Sigur. E un mare eveniment. Oricum, trebuie să te previn că vei fi examinată minuțios.

– Minunat. Încă un motiv de nervozitate.

– Vine şi mama ta. Şi tatăl tău – ceea ce ridică o mică dilemă, întrucît el crede că sînt altcineva.

– O, Doamne, uitasem! Ce facem?

– Ne vom preface că habar n-avem ce tot îndrugă.

Văzînd-o că-l privea cu gura căscată, Ryan zîmbi.

– Rodney e englez, eu nu sînt. Şi nu arată nici atît de bine ca mine.

– Chiar crezi că tatăl meu va înghiți găluşca?

– Evident, fiindcă e varianta noastră şi o vom susține cu încăpățînare, îşi încrucişă Ryan picioarele la glezne, în timp ce inspira aerul răcoros şi umed, dîndu-şi seama că de zile întregi nu se mai relaxase complet. De ce Dumnezeu să mă fi prezentat față de el drept altcineva – mai ales din moment ce eram la New York cînd a venit să te viziteze? Va fi nedumerit, dar nu e nici un risc să-l facă pe Ryan Boldari mincinos în față.

Miranda lăsă un moment gîndul să se aşeze.

– Nu văd ce alte posibilități avem şi, cu siguranță, tatăl meu nu e prea atent la oameni, dar...

– Tu doar ia-te după mine şi zîmbeşte cît mai mult. Deci, cît am stat la San Francisco, l-am căutat pe Harrison Mathers.

– L-ai găsit pe Harry?

– I-am găsit locuința. Nu era acasă. Dar am petrecut o interesantă jumătate de oră cu boarfa din apartamentul de vizavi. Mi-a spus că lipsea de cîteva zile şi că...

– Un moment, îşi smulse Miranda mîna dintr-a lui, ridicînd un deget. Eşti bun să repeți?

– Că lipsea de cîteva zile?

– Nu, ai spus ceva în sensul că ți-ai petrecut timpul cu o prostituată.

– A meritat cu prisosință cincizeci... ei, de fapt, o sută. I-am mai dat cincizeci, la sfîrşit.

– A, ca un fel de bacşiş?

– Mda, îi zîmbi el radios. Eşti geloasă, scumpo?

– Ar fi deplasat?

– Puțină gelozie e foarte sănătoasă.

– Atunci e bine.

Şi-şi strînse pumn mîna recent eliberată, trîntindu-i o directă în stomac.

Ryan icni sufocat, îndreptîndu-se de spate, prudent, în eventualitatea că se hotăra să-i mai dea una.

– Rectific. Gelozia este, categoric, nesănătoasă. Am plătit-o ca să-mi vorbească.

– Dacă aş fi crezut altceva, acum erai în drum spre stîncile alea de jos.

De data asta, cînd Ryan o privi cam speriat, zîmbi.

– Şi ce ți-a spus?

– Ştii, calmul ăsta yankeu poate fi cam înspăimîntător uneori, domnişoară doctor Jones. Mi-a spus că eram al doilea om care venise în ziua aia să-l caute. În momentul respectiv, ținea spre mine un pistol foarte mare.

– Un pistol. Avea pistol?

– Nu-i plăcuse cum arăta primul individ. În general, femeile din sfera ei profesională se pricep să evalueze rapid bărbații. Din descrierea ei, aş spune că avea dreptate – e cazul ca tu s-o ştii cel mai bine. Cred că era acelaşi care te-a atacat.

Mîna Mirandei se ridică repede la gît.

– Cel care a fost aici, care mi-a furat poşeta? A fost la San Francisco?

– În căutarea tînărului Harry – şi, după cîte presupun, fostul tău student a avut mare noroc că nu era acasă. E implicat, Miranda. Persoana pentru care a făcut bronzul, căreia i l-a dat sau i l-a vîndut, nu vrea să-o mai incomodeze cu prezenţa lui.

– Dacă-l găseşte...

– Am aranjat să stea cineva cu ochii după el. Mai întîi trebuie să-l găsim.

– O fi fugit. Poate ştia că-l căutau.

– Nu cred, m-am uitat prin camera lui. Îşi lăsase acolo toate materialele artistice şi o mică rezervă de iarbă, se rezemă din nou Ryan în coate, privind norii ce pluteau leneşi pe cer. Nu mi- a dat impresia că plecase în mare grabă. Avem avantajul de a şti că îl caută cineva. În momentul de faţă, nimeni nu ştie că şi noi îl căutăm. După stilul în care trăia, fie n-a primit prea mult în schimbul falsului, fie a tocat scurt banii, fără să exploreze minunata lume a şantajului.

– N-ar fi fost firesc ca mai întîi să-l ameninţe?

– La ce bun? Doar nu voiau să le scape. Doreau să-l elimine, rapid şi discret.

În ochii Mirandei, însă, se citea ceva.

– De ce?

– Am primit nişte... comunicate.

Era un cuvînt academic, profesional, şi o făcea mai puţin nervoasă.

– Comunicate?

– Faxuri, în cea mai mare parte. De cîtva timp. După plecarea ta, au început să sosească zilnic. Prin fax, un *E-mail,* aici şi la birou.

Ryan se îndreptă din nou. De astă dată, avea ochii strînşi şi reci.

– Ameninţări?

– Nu tocmai, sau nu ameninţări cu adevărat, pînă recent.

– De ce nu mi-ai spus?

– Îţi spun *acum.*

– De ce naiba nu m-ai anunţat că se întîmpla chestia asta?

Expresia mată cu care îl privi îl făcu să se ridice în picioare atît de repede încît răsturnă paharul într-o parte, iar acesta se rostogoli peste stînci.

– Nu ți-a trecut nici un moment prin minte, nu-i așa? Să-mi spui că erai pîndită, speriată în felul ăsta? Nu-mi spune că nu te-ai speriat, se răsti el, înainte ca Miranda să-i poată răspunde. Ți se vede pe față.

După părerea lui, se vedea prea mult, și prea ușor.

– Ce-ai fi putut face tu?

O privi lung, cu un foc mocnit în ochi, apoi, înfundîndu-și mîinile în buzunare, se întoarse.

– Ce spuneau?

– Diverse. Unele dintre ele sînt foarte calme, scurte și subtil amenințătoare. Altele sînt mai disjuncte, fără cap și coadă. Alea au un caracter mai personal, vorbesc despre lucruri întîmplate sau mici evenimente din viața mea.

Întrucît avea pe șira spinării o senzație de a fi pîndită, se ridică în picioare.

– Unul a venit după ce Giovanni... după ce Giovanni. Spunea că am mîinile mînjite cu sîngele lui.

Ryan fu nevoit să-și lase deoparte nemulțumirea și indignarea. Îl surprindea cît de mult i le stîrnise pe amîndouă neîncrederea Mirandei în el. Nu se bazase pe el. Se întoarse, privind-o drept în ochi.

– Dacă și tu crezi asta, dacă lași un anonim nenorocit să te convingă, ești o proastă și-i dai exact ceea ce vrea.

– Știu, Ryan. Înțeleg perfect.

Crezuse că o putea spune calm, dar vocea i se frînse.

– Știu că e cineva care mă cunoaște destul de bine pentru a se folosi de lucrurile care mă rănesc cel mai mult.

Se apropie de ea, cuprinzînd-o strîns cu brațele.

– Ține-te de mine. Haide, strînge-mă.

Cînd brațele Mirandei îl încercuiră în sfîrșit, își frecă obrazul de părul ei.

– Nu ești singură, Miranda.

Dar fusese singură, atît de mult timp. Un om ca el n-avea să ştie niciodată cum e să stai într-o cameră plină de oameni şi să te simţi aşa de singură. De străină. De nedorită.

– Giovanni... a fost unul dintre puţinii oameni care mă făceau să mă simt... normală. Ştiu că mesajele mi le trimite cel care l-a ucis. O ştiu, la nivelul minţii, Ryan. Dar în inimă, voi rămîne întotdeauna vinovată. Iar ei o ştiu.

– Atunci, nu-i lăsa să se folosească aşa de tine, nici de el.

Miranda închisese ochii, copleşită de consolarea pe care i-o oferea. Acum îi deschise, privind spre mare, în timp ce cuvintele îşi făceau efectul.

– Se folosesc de el, murmură. Ai dreptate. I-am lăsat să se folosească de el pentru a mă lovi pe mine. Oricine o fi, mă urăşte şi s-a asigurat că o ştiu şi eu, în faxul care a sosit azi.

– Ai cîte un exemplar din toate?

– Da.

– Vreau să le văd.

Cînd Miranda dădu să se îndepărteze, o ţinu pe loc, mîngîindu-i părul. Chiar nu simţea că tremura? se întrebă el.

– *E-mail*-ul. I-ai dat de urmă?

– N-am avut deloc noroc. Numele utilizatorului nu figurează pe server – serverul pe care-l folosim aici şi la Standjo.

– L-ai păstrat în computer?

– Da.

– Atunci îl vom localiza.

„Noi, sau Patrick", îşi mai spuse el.

– Îmi pare rău că n-am fost aici, se retrase, încadrîndu-i faţa. Acum am venit, Miranda, şi nimeni nu-ţi va face nici un rău atîta timp cît sînt eu lîngă tine.

Cum nu-i răspunse, o strînse mai tare, privind-o drept în ochi.

– Să ştii că nu fac promisiuni cu uşurinţă, fiindcă, după ce le fac, nu mi le mai încalc. Voi merge cu tine tot

drumul, pînă la capăt. Şi nu voi lăsa să ţi se întîmple nimic.

Se opri, apoi făcu un pas pe care-l considera periculos, spre o margine ameninţătoare.

– Tot mai vrei să vorbeşti cu Cook?

Fusese atît de sigură că era calea cea mai potrivită. Atît de sigură, pînă în momentul cînd Ryan se uitase la ea şi îi promisese. Pînă cînd, cu acea făgăduială, o făcuse să creadă, în pofida oricărei raţiuni, că putea avea încredere în el.

– Vom merge pînă la capăt. Ryan. Cred că nici unul dintre noi nu s-ar putea mulţumi cu mai puţin.

– Puneţi soclul direct peste semn, făcu Miranda un pas înapoi, privindu-i pe cei doi oameni voinici de la întreţinere ridicînd piedestalul din marmură de un metru pentru a sta exact în centrul sălii; ştia că era punctul din mijloc, de trei ori măsurase, personal. Da, bine. Perfect.

– Ăsta-i ultimul, domnişoară doctor Jones?

– În zona asta, da, vă mulţumesc.

Îşi îngustă ochii, imaginîndu-şi bronzul lui Donatello cu Venus scăldat în lumină, pe coloană.

Acea galerie era dedicată operelor Renaşterii timpurii. Un Brunelleschi de mare preţ stătea după un geam, iar două tablouri de Masaccio erau înrămate ornamental şi agăţate deja, lîngă un Botticelli înalt de patru metri, reprezentînd maiestuoasa înălţare la cer a Maicii Domnului. Mai era un Bellini care onorase cîndva peretele unei vile veneţiene.

Cu Donatello-ul în centru, etalarea prezenta primele trei adevărate izbucniri de inovaţie artistică reprezentînd nu numai temelia strălucirii din secolul al şaisprezecelea, ci şi o perioadă de mare artă în sine.

Adevărat, considera stilul epocii mai puţin emoţional, mai nepătimaş. Reprezentarea personajelor, chiar şi în opera lui Masaccio, era cam statică, emoţiile umane fiind mai mult stilizate decît reale.

Dar era un miracol că existau asemenea lucruri şi puteau fi studiate, analizate, la secole întregi după exe-

cutarea lor.

Bătîndu-se cu un deget pe buze, studie restul sălii. Pusese ca ferestrele înalte să fie drapate în material bleumarin înspicat cu fir de aur. Aceleaşi drapaje se aşterneau pe mese de diferite înălţimi, iar peste materialul sclipitor erau expuse instrumentele artiştilor din era respectivă. Dălţi şi palete, compasuri şi pensule. Le alesese personal pe fiecare din muzeu.

Mare păcat că trebuia să stea închise sub sticlă, însă chiar şi în cazul unei asemenea mulţimi bogate şi sofisticate, degetele puteau deveni lipicioase.

Pe un enorm suport din lemn sculptat stătea o *Biblie* uriaşă, deschisă la paginile scrise manual, cu ornamentaţii migăloase, de călugării din vechime. Alte mese erau pline cu bijuteriile preferate de bărbaţii şi femeile perioadei. Existau papuci brodaţi, un pieptene, caseta de fildeş a unei doamne, fiecare piesă aleasă anume pentru acel loc. Sfeşnice imense de fier încadrau arcada.

– Foarte impresionant, apăru printre ele Ryan.

– Aproape perfect. Arta, cu fundamentele ei sociale, economice, politice şi religioase. Anii 1400. Naşterea lui Lorenzo Magnificul, Pacea de la Lodi şi echilibrul care a rezultat din ea, oricît de precar, între principalele state italiene.

Gesticulă spre o hartă întinsă, datată 1454, de pe perete.

– Florenţa, Milano, Neapole, Veneţia şi, desigur, statul papal. Naşterea unei noi şcoli de gîndire în artă – umanismul. Cheia lui a fost cercetarea raţională.

– Arta nu e niciodată raţională.

– Ba cum să nu fie.

Ryan se rezumă să clatine din cap:

– Eşti prea ocupată să te uiţi într-o operă, pentru a te mai uita şi *la* ea. Frumuseţea, arătă el spre faţa senină a Madonei, este cel mai iraţional lucru. Eşti nervoasă, adăugă, cînd îi luă mîinile şi-i simţi răceala pielii.

– Neliniştită, preciză ea. Celelalte zone le-ai văzut?

– Mă gîndeam să mă conduci tu.

– În regulă, dar n-am prea mult timp. O aştept pe

mama, în mai puțin de-o oră. Vreau să fie totul în ordine, cînd ajunge ea aici.

Porni împreună cu el prin încăpere.

– Am lăsat spații de mișcare largi, plasînd sculpturile – cu bronzul lui Donatello în centru, de jur împrejur, pentru o vedere circulară completă. Oamenii trebuie lăsați să se plimbe liberi, apoi să treacă pe ușa asta în galeria următoare, cea mai spațioasă, care reprezintă Marea Renaștere.

Trecură și ei.

– Aici, continuăm dezvoltarea temei, arătînd nu numai operele de artă, ci și ceea ce le înconjura, le susținea, le inspira. Am folosit mai mult auriu și roșu. Ca să exprim puterea, a bisericii, a regalității.

Tocurile îi țăcăneau pe duşumeaua de marmură, în timp ce mergea în cerc, studiind detalii, căutînd orice infimă ajustare mai era de făcut.

– Epoca asta a fost mai bogată și mai dramatică. Atît de multă energie. N-a putut să dureze, dar în perioada scurtului său apogeu a produs cele mai importante lucrări ale oricărei epoci, de dinainte și de după aceea.

– Sfinți și păcătoși?

– Poftim?

– Cele mai populare modele ale artei, sfinții și păcătoșii. Sexualitatea crudă și totuși elegantă și egoismul zeilor și al zeițelor, juxtapuse cu brutalitatea războiului și umăr la umăr cu marea suferință a martirilor.

Ryan studia chipul căzut în beatitudine dar și cu un fel de nedumerire al Sfîntului Sebastian, gata să fie străpuns de săgeți.

– Nu i-am înțeles niciodată pe martiri. Vreau să zic, ce rost avea?

– Răspunsul cel mai evident ar fi credința lor.

– Nimeni nu-ți poate fura credința, dar viața mai mult ca sigur că ți se poate lua – și încă în cele mai perverse și inventive moduri, își agață el degetele mari în buzunarele pantalonilor. Săgeți pentru etern popularul Sebastian, frigerea de viu a bătrînului Sfînt Lorenzo. Crucificări, bucăți de trup smulse într-o veselie. Lei, tigri și urși. Vai

de mine şi de mine.

Împotriva propriei voinţe, Miranda chicoti.

– Tocmai de-asta au fost martiri.

– Exact, se întoarse el dinspre Sebastian, zîmbindu-i radios. Deci, ai în faţă hoarda păgînă şi uneltele ei de tortură, primitive dar totuşi hidos de eficiente. De ce să nu spui doar: „Sigur, nici o problemă, fetelor şi băieţi. Ce zeu aţi prefera să ador azi?" Ceea ce spui nu schimbă ce gîndeşti sau crezi, dar îţi poate schimba cu siguranţă starea de viaţă.

Arătă cu degetul mare spre pînză:

– Întreabă-l doar pe bietul Sebastian.

– Se vede clar că ai fi prosperat în perioadele de persecuţie.

– Ba bine că nu.

– Şi cum rămîne cu cuvintele ca integritatea, convingerea, curajul?

– De ce să mori pentru o cauză? Mai bine să trăieşti pentru ea.

În timp ce Miranda cugeta la această filosofie, căutîndu-i cusururile, Ryan se îndepărtă să studieze o masă acoperită artistic cu artifacte religioase. Crucifixuri de argint, potire, relicve.

– Uluitoare treabă ai făcut aici, domnişoară doctor Jones.

– Cred că merge foarte bine. Tiţian-ii vor fi punctul focal major al sălii ăsteia, împreună cu Rafael-ul tău. E o piesă magnifică, Ryan.

– Da, îmi place şi mie foarte mult. Vrei s-o cumperi? îi zîmbi el. Frumuseţea meseriei mele, domnişoară doctor Jones, este că toate au un preţ al lor. Oferă-l, şi-ţi aparţine.

– Oricum, multe dintre piesele noastre sînt donate sau date în împrumuturi permanente. Dar dacă vorbeşti serios despre vînzarea Rafael-ului, am să elaborez o ofertă.

– Nici chiar pentru tine, iubito.

Miranda nu făcu decît să ridice din umeri. Nu se aşteptase la altceva.

– Aici aş pune „Doamna Întunecată", spuse ea deodată. De fiecare dată cînd îmi imaginam sala asta, cînd mă gîndeam la unghiuri, fluenţă, tematică, o vedeam stînd pe o coloană albă cu lujeri de viţă încolăciţi în jos. Uite-aici, făcu ea un pas înainte. Sub proiectorul ăsta. Unde s-o vadă toată lumea. Unde s-o pot vedea şi eu.

– O vom lua înapoi, Miranda.

Nu răspunse nimic, nemulţumită că visase cu ochii deschişi.

– Vrei să vezi şi sala următoare? Ţi-am expus Vasari-urile.

– Mai tîrziu. Se apropie de ea. Trebuia s-o facă. Intenţionase să-i spună imediat, dar nu suportase să-i readucă în ochi expresia aceea hăituită.

– Miranda, am primit un telefon de la fratele meu din San Francisco. De la Michael. Azi noapte, a fost pescuit din golf un cadavru. Era Harry Mathers.

Miranda făcu ochii mari, ţintuindu-i pe-ai lui mult timp, înainte de a-i închide pur şi simplu, întorcînd capul.

– N-u fost un accident. O întîmplare.

– Reportajele pe care ie-a auzit fratele meu nu prezentau multe detalii. Doar că a fost omorît înainte de a fi aruncat în apă.

Cu beregata tăiată, adăugă el în gînd, dar nu exista nici un motiv pentru a adăuga acest detaliu. Miranda ştia deja cine şi de ce o făcuse. La ce bun să mai afle şi cum?

– Trei oameni, pînă acum. Trei morţi. Şi pentru ce?

Cu spatele spre el, privi faţa luminoasă a Madonei.

– Pentru bani, pentru artă, pentru amorul propriu? Poate că pentru toate trei.

– Sau poate din nici una dintre cauzele astea, de fapt. Poate că din cauza ta.

Junghiul scurt şi dureros din inimă o făcu să se zguduie o dată înainte de a se răsuci spre el. Ryan îi văzu frica în ochi şi ştiu că nu pentru ea însăşi se temea.

– Din cauza mea? Ar fi posibil să mă urască cineva atît de mult? De ce? Nu mă pot gîndi la nimeni asupra căruia să fi avut un asemenea impact, nimeni pe care

să-l fi lovit atît de profund încît să asasineze pentru a proteja o minciună care-mi ruinează reputația profesională. Pentru numele lui Dumnezeu, Ryan, Harry era aproape un copil.

Cu vocea înverşunată, ascuțită de furia care se rostogolea pe sub teamă, repetă:

– Doar un copil, şi a fost retezat ca un fir rămas în aer. Cu tot atîta nepăsare. Pentru cine aş putea să contez atît de mult încît să omoare aşa un băiat? Eu n-am contat niciodată pentru nimeni.

Iar acesta, îşi spuse Ryan, era cel mai trist lucru pe care-l auzise vreodată rostit de cineva. Şi cu atît mai trist, cu cît Miranda îl credea.

– Ai un impact mai puternic decît îți dai seama, Miranda. Eşti tare, ai succes. Te concentrezi pe ceea ce vrei şi încotro te îndrepți. Şi ajungi la destinație.

– N-am călcat pe nimeni în picioare pe drum.

– Poate că n-ai observat. Patrick lucrează la urmărirea *E- mail*-ului pe care l-ai primit.

– Bine.

Îşi trecu o mînă prin păr. Nu observase? Putea fi chiar atît de absorbită de ea însăşi, atît de retrasă, de rece?

– A reuşit? A trecut mai mult de-o săptămînă. Credeam că s-a lăsat păgubaş.

– Nu abandonează niciodată, cînd îşi înfige dinții într-un rebus pe computer.

– Ce e? Ce încerci să-mi ascunzi?

– Numele utilizatorului a fost ataşat pentru foarte scurt timp de un cont. Aplicat, retras şi îngropat sub cît mai mult jargon de computer.

Simți formîndu-i-se în stomac un nod rece. Era o veste proastă, ştia. Foarte proastă.

– Ce cont era?

Ryan îi puse mîinile pe umeri:

– Al mamei tale.

– Nu e cu putință.

– Mesajul fusese expediat din Florența, cu codul regional, sub contul înregistrat pe numele Elizabeth Stan-

ford-Jones şi sub parola ei. Îmi pare rău.

– Nu se poate, se smulse Miranda din fața lui. Oricît de mult... oricît de puțin... nu contează, îngăimă ea. Nu putea face asta. Nu mă poate urî atît de mult. Nu pot să accept.

– A avut acces la ambele bronzuri. Nimeni n-ar fi luat-o la întrebări. Te-a chemat, apoi te-a concediat şi te-a trimis acasă. Te-a dat afară din Institut. Regret, îi puse el o mînă pe obraz, dar trebuie să ții seama de realitate.

Era logic. Era hidos. Închise ochii, lăsîndu-i brațele s-o cuprindă.

– Mă scuzați.

Miranda se smuci în brațele lui, ca şi cum împuşcături, nu cuvinte, s-ar fi auzit în spatele ei. Foarte încet, se întoarse, trăgînd prelung aer în piept, ca să se pregătească.

– Bună, mamă.

Elizabeth nu părea să fi petrecut ultimele cîteva ore zburînd peste un ocean şi înfruntînd micile neajunsuri ale voiajelor internaționale. Avea părul coafat impecabil, iar taiorul albastru ca oțelul nu avea nici o cută sau încrețitură.

Miranda se simțea ca întotdeauna cînd avea în față perfecțiunea neabătută a mamei sale – ciufulită, şleampătă, nearătoasă. Acum, în combinație se mai adăuga şi suspiciunea. Era posibil ca femeia aceea care toată viața predicase integritatea să-şi fi trădat propria fiică?

– Scuzați-mă că vă întrerup din... muncă.

Prea obişnuită cu dezaprobarea părintească pentru a mai reacționa, Miranda nu făcu decît să dea din cap:

– Elizabeth Standford-Jones, Ryan Boldari.

– Domnule Boldari.

Elizabeth evalută situația, conchise că proprietarul galeriei ceruse participarea Mirandei la proiect şi din alte motive pe lîngă calificările ei şi, întrucît rezultatele erau în beneficiul Institutului, adăugă în zîmbet căldură:

– Ce plăcere, să te cunosc în sfîrşit.

– Onorat, traversă el sala pentru a-i da mîna, re-

marcînd că mama şi fiica nici măcar nu se deranjau cu sărutările în gol pe care le schimbau adesea femeile.

– Sper că ai călătorit fără probleme.

– Într-adevăr, mulţumesc.

Un chip frumos, îşi spuse ea, şi maniere elegante. Fotografiile pe care i le văzuse în revistele de artă, de-a lungul anilor, nu prea putuseră imortaliza forţa acelei combinaţii.

– Îmi prezint scuzele pentru că nu am putut ajunge mai devreme, aşa cum plănuisem. Sper că proiectul avansează aşa cum ai anticipat, domnule Boldari.

– Ryan, te rog. Şi mi-a întrecut deja aşteptările. Fiica ta e tot ce mi-aş fi putut dori.

– Ai fost ocupată, constată ea, către Miranda.

– Foarte. Am închis pentru public aripa, la etajul ăsta, de două zile. Echipa a muncit mult, dar merită.

– Da, observ şi eu, scrută ea sala, plăcut impresionată, după care continuă: Dar mai aveţi de lucru, evident. Acum veţi putea folosi şi talentele de la Standjo. Azi au mai venit cîţiva angajaţi, iar alţii vor sosi mîine. Ştiu că se află la dispoziţia voastră. Elise şi Richard sînt aici, împreună cu Vincente şi soţia lui.

– Andrew ştie că a venit Elise?

Elizabeth înalţă din sprîncene:

– Dacă nu, va afla curînd.

Iar avertismentul din tonul ei era clar. N-avea să se discute nici o chestiune de familie, nici să fie lăsată să perturbe activitatea.

– Pe tatăl tău îl aşteptăm diseară. Ne va fi de un ajutor enorm, la selecţia finală a artifactelor.

– Am şi făcut selecţiile finale, declară sec Miranda.

– Rareori se întîmplă ca un proiect de proporţiile astea să nu aibă de cîştigat de pe urma unui ochi proaspăt.

– Plănuieşti să-mi iei *şi* proiectul ăsta?

Un moment, Elizabeth păru gata să răspundă. Buzele i se întredeschiseră, tremurînd, dar apoi redeveniră ferme, în timp ce se întorcea spre Ryan:

– Aş dori foarte mult să-ţi văd Vasari-urile.

– Da, Ryan, arată-i-le. Sînt în zona următoare. Dacă mă scuzați amîndoi, am o întîlnire.

– Mă simt dator să-ți spun, Elizabeth, începu Ryan, cînd Miranda ieşi, că această foarte impresionantă expoziție n-ar fi fost posibilă fără fiica ta. Ea a conceput-o, a proiectat-o şi a implementat-o.

– Sînt pe deplin conştientă de talentele Mirandei.

– Da? replică el ponderat, cu o uşoară şi intenționat ironică arcuire a sprîncenelor. Atunci, e clar că m-am înşelat. Am presupus că, din moment ce nu comentaseşi rezultatele a patru săptămîni de muncă intensă din partea ei, însemna că le găseai unele lacune.

În ochii femeii licări ceva ce-ar fi putut să fie jenă. Ryan spera că aşa era.

– Cîtuşi de puțin. Am toată încrederea în capacitățile Mirandei. Dacă are un defect, este excesul de entuziasm şi tendința de a se implica prea mult pe plan personal.

– Cei mai mulți le-ar considera valori, nu defecte.

O provoca, dar Elizabeth nu înțelegea motivul.

– În afaceri, obiectivitatea e esențială. Sînt sigură că eşti de acord.

– Eu prefer în toate pasiunea. Este mai riscantă, dar rezultatele sînt mult mai satisfăcătoare. Miranda are pasiune, dar tinde să şi-o reprime. Sperînd, cred, aprobarea ta. I-o acorzi vreodată?

Enervarea i se manifestă cu răceală, ca o lucire rece în ochi şi o înghețare a vocii.

– Relațiile dintre mine şi fiica mea nu te privesc, domnule Boldari, mai mult decît mă privesc pe mine cele dintre dumneata şi ea.

– Ciudat. Aş spune că e tocmai invers, de vreme ce fiica ta şi cu mine sîntem amanți.

Degetele lui Elizabeth se strînseră scurt pe cureaua servietei diplomat subțiri pe care o purta agățată pe umăr.

– Miranda e adultă. Nu mă amestec în problemele ei personale.

– Atunci, să ne rezumăm la cele profesionale. Spu-

ne-mi despre „Doamna Întunecată".

– Mă scuzi?

– „Doamna Întunecată", rămase Ryan cu ochii aţintiţi asupra ei. Unde e?

– Bronzul Fiesole, răspunse calmă Elizabeth, a fost furat dintr-o magazie de la Bargello, acum cîteva săptămîni. Nici eu şi nici autorităţile nu avem idee unde se află în prezent.

– Nu vorbeam despre copie, ci despre original.

– Original?

Faţa îi rămase inexpresivă. Se simţea însă ceva. Înţelegere, şoc, cugetare – era greu de spus, cu o femeie atît de rigid controlată.

– Elizabeth?

Intră un grup de persoane, cu Elise în frunte. Ryan văzu o femeie scundă, armonios clădită, cu un păr ca de zînă tuns scurt şi ochi mari, strălucitori. O urma la un pas un om palid şi chel pe care îl etichetă ca fiind Richard Hawthorne, apoi o sosie planturoasă a Sophiei Loren ţinînd de braţ un bărbat robust, cu piele măslinie şi păr alb lucios. Soţii Morelli, conchise el. Din spate îi domina, cu afectuoase zîmbete părinteşti, John Carter.

– Scuzaţi-mă, îşi împreună Elise mîinile frumoase. Nu ştiam că sînteţi ocupaţi.

Mai recunoscătoare pentru întrerupere decît lăsa să se vadă, Elizabeth făcu prezentările.

– Ce plăcere să vă cunosc, spuse Elise. Abia anul trecut v-am vizitat galeria din New York. E o comoară. Şi asta, se învîrti ea în loc, cu ochii strălucind. E superbă. Richard, lasă harta aia în pace şi uită-te la tablouri.

Richard Hawthorne se întoarse, cu un zîmbet spăşit.

– Nu pot rezista niciodată unei hărţi. E un exponat excelent.

– Cred că aţi muncit ca nişte sclavi, îl bătu Vincente pe Carter inimos pe umăr.

– Din clipă-n clipă m-aşept să fiu chemat la frecatul podelelor, zîmbi din nou Carter, spăşit. Miranda face sectoare cu noi. Abia ieri am terminat restaurarea Bronzino-ului. Am auzit că toţi cei din departament s-au cu-

tremurat cînd au văzut-o venind. De două săptămîni, toți șefii de departamente bagă-n ei numai Maalox. Pe Miranda nu pare s-o deranjeze. Femeia asta are nervi de oțel.

– A făcut o treabă excelentă, privi iarăşi Elise în jur. Unde e?

– Are o întîlnire, răspunse Elizabeth.

– O găsesc eu mai tîrziu. Sper că ne va pune la muncă.

– Ştie că eşti aici.

– Bine. Mă... mă gîndeam să văd dacă Andrew e liber, cîteva momente, îi zîmbi ea a scuză lui Elizabeth, cu nostalgie. Aş vrea să văd ce mai face. Dacă n-ai nevoie de mine acum.

– Nu, du-te.

Întoarse o privire amuzată, cînd Gina Morelli începu să exclame şi să gîngurească în faţa vitrinei cu bijuterii.

– Richard, ştiu că abia aştepți să vizitezi biblioteca.

– Sînt un om previzibil.

– Distracție plăcută.

– Vom şti unde să-l găsim, spuse Vincente. Îngropat cu nasu-n cărți. Eu, unul, o aştept pe Gina să studieze şi să rîvnească la fiecare frafastîc – şi pe urmă, să mă tîrască la cumpărături, clătină el din cap. E la fel de previzibilă.

– Două ore, anunță Elizabeth, pe tonul ei de directoare. Apoi, ne întîlnim aici şi vedem ce mai este de făcut.

În faţa uşii de la cabinetul lui Andrew, Elise ezită. Asistenta lipsea de la birou şi era mulțumită pentru asta. Domnişoara Purdue îi era devotată lui Andrew şi n-ar fi aprobat vizita neanunțată a fostei sale soții. Îi auzi glasul pe uşa deschisă. Era puternic şi îi provoca o nostalgie ciudată.

Întotdeauna îi plăcuse glasul lui. Tonul clar, accentul elegant, uşor kennedyesc. Prespunea, în felul ei, că văzuse în el un fel de vlăstar al unei puternice familii din New England, încununată de succese.

Căsnicia lor avusese atît de multe posibilități. Cîte speranțe își mai făcuse. Dar, în cele din urmă, nu mai avusese altă soluție decît să divorțeze și să meargă înainte. Din cîte știa, avusese mult mai mult succes decît Andrew.

Deși era conștientă de regretul care i se citea în ochi, afișă un zîmbet vesel și bătu ușor în tocul ușii.

– Ne așteptăm la cinci sute de invitați, spuse el în receptor, apoi ridică privirea și încremeni.

Toate amintirile îl năpădiră, strop cu strop. Prima oară cînd o văzuse, la angajarea ca șefă adjunctă de laborator, recomandată de tatăl lui. Cu halat alb și ochelari de protecție. Felul cum își ridicase ochelarii pe cap, cînd Miranda le făcuse prezentările.

Felul cum rîsese, spunîndu-i că era și timpul, cînd Andrew în sfîrșit își adunase curajul s-o invite în oraș.

Prima oară cînd făcuseră dragoste. Și ultima.

Modul cum arătase în ziua nunții, strălucitoare și delicată. Cum arătase cînd îi spusese că totul se terminase, atît de rece și distantă. Și toate stările intermediare, alunecînd dinspre speranță și fericire către insatisfacție, dezamăgire, dezinteres.

Glasul de la telefon îi suna ca un zumzet vag în urechi. Strînse pumnul, sub birou. Își dorea mai mult ca orice să aibă în el un pahar.

– Va trebui să mai vorbim și despre celelalte, dar toate detaliile se găsesc în comunicatul de presă. Sînt sigur că putem aranja un scurt interviu mîine seară, în timpul ceremoniei... N- ai pentru ce.

– Iartă-mă, Drew, începu ea, cînd Andrew închise. Domnișoara Purdue nu e la birou, așa că m-am gîndit să profit de ocazie.

– E-n regulă.

Cuvintele găunoase îi zgîriau gîtlejul.

– Nu era decît un reporter.

– Evenimentul generează multă presă pozitivă.

– Avem nevoie.

– Au fost două luni grele.

Andrew nu se ridică, așa cum se așteptase Elise,

care intră în cameră şi se opri în faţa lui, cu biroul despărţindu-i.

– M-am gîndit că ar fi cel mai bine şi mai uşor, pentru amîndoi, dacă am discuta cîteva minute. N-aş fi venit, dar a insistat Elizabeth. Şi, trebuie să recunosc, aş fi fost dezolată să ratez evenimentul.

Nu-şi mai putea lua ochii de la ea, oricît de rău îl ardea în inimă.

– Am vrut să vină toţi membrii importanţi ai organizaţiei.

– Tot mai eşti supărat pe mine.

– Nici nu ştiu cum mai sînt.

– Pari obosit.

– Pregătirea expoziţiei ăsteia nu mi-a prea lăsat timp de odihnă şi recreere.

– Ştiu că e neplăcut, întinse ea o mînă, după care o retrase la loc, parcă dîndu-şi seama că nu era binevenită. Ultima dată cînd ne-am văzut a fost...

– În cabinetul unui avocat, încheie Andrew.

– Da, coborî Elise privirea. Aş vrea să fi putut proceda altfel. Amîndoi erarn atît de lezaţi şi revoltaţi, Drew. Sperasem ca de-acum înainte să putem fi măcar...

– Prieteni? rîse el amar, nici pe departe atît de dureros precum cuvîntul inofensiv pe care îl rostise.

– Nu, nu prieteni, se umeziră de emoţie fabuloşii ei ochi. Doar ceva mai puţin decît duşmani.

Nu la asta se aşteptase, la expresia aceea cinică şi dură. Anticipase regret, nefericire, chiar o izbucnire de mînie. Fusese pregătită pentru oricare dintre ele. Dar nu pentru acel scut solid din care toate eforturile ricoşau înapoi spre ea.

O iubise. Ştia că o iubise şi se ţinuse de acest gînd chiar şi în momentul cînd semnase hîrtiile de divorţ.

– Nu e nevoie să fim duşmani, Elise. Nu e nevoie să mai fim nimic.

– De acord, a fost o greşeală, clipi ea o dată, de două ori, şi lacrimile îi dispărură. Nu voiam ca vreo complicaţie să strice succesul de mîine. Dacă ai fost necăjit şi te-ai apucat de băut...

– M-am lăsat de băut.

– Nu zău.

Vocea îi redeveni rece, iar amuzamentul ei crud îl împunse cu nepăsare. Era un talent pe care i-l uitase.

– Unde-oi mai fi auzit eu vorba asta?

– Diferența e că acum nu mai are nimic în comun cu tine, şi totul cu mine. Am golit o droaie de sticle după tine, Elise, şi am terminat. Poate că asta te dezamăgeşte. Poate te simți jignită că nu mă tîrăsc, nu sînt distrus să te văd în fața mea. Nu mai eşti centrul vieții mele.

– N-am fost niciodată.

Controlul îi cedase suficient pentru a lăsa cuvintele să iasă răstite.

– Dac-aş fi fost, m-ai mai fi avut şi acum.

Se răsuci pe călcîie şi ieşi grăbită. Cînd ajunse la lift, ochii o usturau de lacrimi. Apăsă pe buton cu pumnul.

Andrew aşteptă pînă cînd bocănitul rapid al tocurilor ei se stinse, după care îşi coborî capul pe birou. Avea stomacul încleştat în noduri, urlînd după o înghițitură de alcool, numai una, ca să înece totul.

Era atît de frumoasă. Cum putuse să uite cît de frumoasă era? Îi aparținuse, odată, şi nu reuşise s-o păstreze, să salveze căsnicia, să fie omul de care avea ea nevoie.

O pierduse fiindcă nu ştiuse cum să dăruiască destul, să iubească destul, să fie destul.

Trebuia să plece. Să respire. Avea nevoie să se plimbe, să alerge, să-şi scoată din organism mirosul parfumului ei. Coborî pe scară, pentru a evita zona care fremăta de activitate, strecurîndu-se printre puținii vizitatori din zonele deschise publicului, şi ieşi.

Îşi lăsă maşina în parcare şi porni pe jos, mergînd pînă cînd cea mai mare parte a arsurii din stomac îi trecu. Umblă pînă cînd nu mai fu nevoit să se concentreze pentru a inspira şi a expira de fiecare dată normal. Îşi spuse că acum judeca limpede, absolut limpede.

Iar cînd se opri în fața magazinului de băuturi, cînd privi la sticlele care făgăduiau uşurarea, bucuria, eva-

darea, îşi spuse că putea face faţă la un pahar, două.

Nu numai că le putea face faţă, ci le şi *merita*. I se cuveneau pentru că supravieţuise acelui contact faţă în faţă cu femeia pe care promisese s-o iubească, s-o respecte şi s-o preţuiască. Femeia care îi promisese acelaşi lucru. Pînă la moarte.

Intră, privind pereţii cu sticle închise şi deschise la culoare aliniate pe rafturi. Litri, jumătăţi şi sferturi, aşteptînd, *cerşind* să fie alese.

„Încearcă-mă şi te vei simţi mai bine. Te vei simţi iarăşi minunat. Te vei simţi fantastic."

Sticle lucioase cu etichete colorate. Sticle şlefuite cu nume bărbăteşti.

Wild Turkey, Jim Beam, Jameson.

Alese o sticlă de *Jack Daniel's*, plimbîndu-şi un deget pe familiara etichetă neagră. Iar sudoarea începu să i se adune la baza spinării.

Bunul Jack. Jack Black cel oricînd de nădejde.

Îi simţea gustul pe limbă, simţea căldura lunecîndu-i pe beregată pentru a cădea binevenită să-i liniştească stomacul.

Duse sticla la casă şi, cu degete pe care şi le simţea groase şi stîngace, îşi scoase portofelul.

– Atîta tot? întrebă casieriţa, facturînd sticla.

– Da, răspunse cu glas surd Andrew. Îmi ajunge atît.

O luă cu el, în punga subţire de hîrtie. Îi simţea greutatea, forma, în timp ce mergea.

O răsucire de capac, şi gata cu toate necazurile. Adio, ghem usturător din burtă.

În timp ce soarele cobora spre asfinţit, iar aerul se răcorea, intră în parc.

Trompetele galbene ale narciselor străluceau peste tot, ca un mic ocean de veselie, accentuate de cupele roşii, mai elegante, ale lalelelor. Primele frunze încolţeau pe stejarii şi arţarii care urmau să răspîndească umbră cînd arşiţa verii pîrjolea totul în scurta ei trecere prin Maine. Fîntîna arteziană clipocea, un dans muzical în mijlocul parcului.

La stînga, leagănele şi toboganele erau pustii. Copiii

se aflau acasă, spălîndu-se pentru cină. Îşi dorise şi el copii, nu? Îşi imaginase cum şi-ar fi întemeiat o familie, o familie adevărată, ai cărei membri ştiau să iubească, să se atingă între ei. Rîsete, basme la culcare, mese familiale zgomotoase.

Nici asta nu-i reuşise.

Se aşeză pe o bancă, privind balansoarele goale, ascultînd susurul fîntînii şi trecîndu-şi mîna în sus şi-n jos pe forma sticlei din punga de hîrtie subţire.

O înghiţitură, îşi spuse. Doar o duşcă din sticlă. Iar apoi, nimic din toate acestea nu avea să mai conteze aşa de mult.

Două înghiţiuri, şi te puteai întreba de ce contaseră atîta.

Annie trase două beri din butoi, în timp ce mixerul de alături sfîrîia cu ingredientele unei carafe de margaritas. Ora veselă de vineri seara era un sport popular. Veneau mai mult salariaţi, dar avea două mese de studenţi care profitau de preţurile mici şi aperitivele gratuite, în timp ce-şi bîrfeau profesorii.

Îşi arcui spatele, încercînd să-şi uşureze durerea vagă de la baza coloanei, în timp ce privea prin salon pentru a se asigura că toate chelneriţele mulţumeau clienţii. Puse în paharele cît toate zilele sare şi suc de lămîie.

Unul dintre obişnuiţii localului spunea un banc cu un om şi o broască dansatoare. Îi turnă o nouă *vodka collins*, rîzînd cînd auzi poanta.

La televizorul de deasupra barului se transmitea un meci de baschet în nocturnă.

Îl văzu pe Andrew intrînd, văzu ce avea în mînă. Stomacul îi porni într-un picaj lent, dar continuă să lucreze. Înlocuia scrumierele pline cu altele curate, ştergea cercurile umede de pe tejghea. Îl privi apropiindu-se, aşezîndu-se pe un taburet liber, punînd sticla pe bar.

Ochii li se întîlniră pe deasupra pungii de hîrtie maro. Annie avu grijă să evite orice expresie.

– N-am desfăcut-o.

– Bravo. Foarte bine.

– Am vrut. Şi încă mai vreau.

Îi făcu semn chelneriței şefe, apoi îşi scoase şorțul.

– Ține-mi locul. Hai să mergem la o plimbare, Andrew.

Andrew dădu din cap, dar luă punga cu el cînd o urmă afară.

– Am fost la un magazin. Mi-a făcut bine să fiu înăuntru.

Felinarele de pe stradă se aprinseseră, mici insule de lumină în întuneric. Traficul de la sfîrşitul săptămînii se aglomera pe străzi. Posturi de radio contradictorii se războiau prin ferestrele deschise ale maşinilor.

– M-am dus în parc şi am stat pe o bancă de lîngă fîntînă, îşi mută Andrew sticla dintr-o mînă în cealaltă, ca pentru a o păstra proaspătă. Nu prea era lume. M-am gîndit că puteam trage o duşcă, două. Doar cît să mă încălzesc.

– Dar n-ai făcut-o.

– Nu.

– E greu. Ştiu că e greu ceea ce faci. Iar în seara asta, ai luat hotărîrea potrivită. Orice-ar fi, orice nu-i în regulă, nu mai poți adăuga şi băutura pe deasupra.

– Am văzut-o pe Elise.

– Aha...

– A venit la expoziție. Ştiam că venea. Dar cînd am ridicat ochii şi am văzut-o, m-a lovit drept în moalele capului. A încercat să amelioreze situația, dar n-am lăsat-o.

Annie îşi adună umerii, înfundîndu-şi mîinile în buzunare, pe cînd îşi spunea că era nebună să-şi închipuie măcar că ea şi Andrew aveau vreo şansă. Că ea avea vreo şansă.

– Trebuie să faci ceea ce consideri că e just.

– Nu ştiu ce e just. Ştiu numai ce nu e.

Andrew se îndreptă spre acelaşi parc, se aşeză pe aceeaşi bancă şi puse sticla alături.

– Îți pot spune ce să faci, Andrew, dar cred că dacă nu rezolvi problema asta şi-o laşi să mai continue, te va

face să suferi şi mai departe.

– Ştiu.

– Va sta doar cîteva zile. Dacă ai putea să te împaci cu situaţia, şi cu ea, cît timp e aici, ţi-ar fi mult mai bine. Eu n-am făcut niciodată pace cu Buster. Canalia!

Surîse, sperînd că s-o facă şi el, dar Andrew continuă doar s-o privească lung, cu ochii aceia serioşi şi neabătuţi.

– Of, Andrew, îşi mută ea privirea. Vreau să spun că n-am făcut niciodată efortul de a ne putea comporta civilizat, şi mă mai roade şi-acum întrucîtva. N-a meritat, martor mi-e Dumnezeu, dar tot mă roade. M-a lovit, în multe feluri, aşa că în ultimă instanţă nu vreau decît să-l lovesc şi eu pe el. Doar că mai rău. Sigur, n-am făcut-o niciodată, fiindcă puţin îi pasă de mine.

– De ce-ai rămas cu el, Annie?

Îşi împinse o mînă prin păr.

– Fiindcă îi promisesem. Depunerea jurămîntului la oficiul stării civile, în pauza de masă, nu e totuna cu a o face într-o catedrală solemnă, în rochie albă de mireasă.

– Mda, îi strînse el uşor mîna pe care i-o luase într-a lui. Ştiu. Mă crezi sau nu, şi eu am vrut să mi le ţin pe ale mele. Am vrut să dovedesc că puteam. Eşecul a fost ca o dovadă că nu eram cu nimic altfel decît tatăl meu, decît tatăl lui, decît oricare dintre ei.

– Eşti tu însuţi, Andrew.

– Înspăimîntător gînd.

Fiindcă aveau amîndoi nevoie, Annie se aplecă înainte să-i atingă buzele cu ale ei, lăsînd să i se despartă cînd se apropie şi Andrew. Îl absorbi.

Dumnezeu s-o ajute.

Simţea tăişul disperării, dar Andrew era atent cu ea. Cunoscuse prea mulţi bărbaţi care nu aveau grijă. Mîna ei îi mîngîia faţa, simţind înţepăturile bărbii de o zi, apoi pielea netedă a gîtului.

Nevoia care se aprinse în ea era scandaloasă, iar Annie se temea că n-avea să-i fie de folos nici unuia.

– Tu nu semeni cu ei, îşi lipi ea obrazul de al lui, înainte ca sărutul s-o sleiască prea tare.

– Mă rog, astă seară nu, oricum, luă Andrew sticla, întinzîndu-i-o. Poftim, profit sută la sută pentru tine.

Îşi dădu seama că era uşurat. Ca un om care trage de volanul maşinii chiar înainte de a se prăbuşi într-o prăpastie.

– Înainte de a merge acasă, trec pe la o întrunire, pufni el zgomotos. Annie, în legătură cu mîine seară. Ar însemna mult pentru mine dacă te-ai răzgîndi, să vii şi tu.

– Andrew, ştii că nu am ce căuta printre toată lumea aia distinsă a artei.

– Ai ce căuta lîngă mine. Dintotdeauna.

– Serile de sîmbătă sînt grele.

Pretexte, îşi spuse. Laşo.

– Am să mă mai gîndesc. Acum trebuie să plec.

– Te conduc, se ridică el, luînd-o iarăşi de mînă. Annie, vino mîine seară.

– Mă mai gîndesc, repetă ea, fără nici cea mai mică intenţie de a se ţine de cuvînt. Ultimul lucru pe care-l dorea era să se confrunte cu Elise pe terenul celeilalte.

Capitolul 27

– Trebuie să ieşi afară de-aici.

Miranda ridică privirea de la birou, unde lucra îngropată într-un munte de hîrtii, pentru a-l vedea pe Ryan privind-o din uşă.

– În momentul de faţă, practic locuiesc aici.

– De ce simţi că trebuie să le faci singură pe toate?

Îşi trecu creionul printre degete.

– E ceva în neregulă cu felul cum se fac?

– Nu asta am vrut să spun, se apropie Ryan şi, rezemîndu-şi palmele de birou, se aplecă spre ea. Nu e nevoie să-i dovedeşti nimic.

– Nu e vorba de mama mea. E vorba de a mă asigura că seara de mîine va fi un succes. Acum, mai am de rezolvat cîteva detalii.

Ryan îi smulse creionul din mînă şi îl rupse în două.

Miranda clipi din ochi, uimită de enervarea intensă din expresia lui.

– Ce gest matur!

– A fost mai matur decît să fac acelaşi lucru cu gîtul ăla al tău ţeapăn.

Dacă ridica între ei un scut de argint, ar fi fost un zid mai puţin palpabil decît felul cum i se închise faţa.

– Nu-mi veni cu mutre din-astea. Nu sta acolo, jucîndu-te cu nelipsitele tale liste, ca şi cum n-ar fi nimic mai important pe lume pentru tine decît următoarele articole de bifat. Eu nu-s un împuţit de articol şi ştiu perfect ce se întîmplă înlăuntrul tău.

– Fără vulgarităţi.

Ryan se răsuci pe călcîie, pornind spre uşă. Miranda se aşteptă să iasă şi să-şi vadă de drum, la fel cum făcuseră ceilalţi. În schimb, trînti uşa şi o încuie. Tremurînd, Miranda se ridică în picioare.

– Habar n-am de ce te-ai înfuriat aşa.

– Nu? Crezi că nu ţi-am văzut faţa cînd ai auzit de unde venise *E-mail*-ul? Chiar te crezi atît de stăpînă pe tine însăţi, domnişoară doctor Jones, încît să nu ţi se observe deznădejdea?

Îl omora. Complexităţiile şi complicaţiile ei îl omorau cu zile. Nu avea chef de ele, îşi spuse, furios. Nu voia să se pomenească încontinuu obligat să-şi croiască drum prin forţă pînă la ea.

– Nu cred că am încercat în vreun fel să omor mesagerul... începu ea.

– Şi nu mă lua nici pe tonul ăsta de şcoală particulară, că nu ţine. Ţi-am văzut faţa cînd a intrat mama ta. Totul, în tine, s-a oprit pe loc. Pus la rece.

Aceste cuvinte o atinseră, usturător. Brutal.

– Mi-ai cerut să accept posibilitatea foarte mare ca mama mea să se fi folosit de mine, să mă fi trădat şi terorizat. Că ar fi implicată într-un mare furt de artă care

s-a soldat deja cu moartea a trei oameni. Asta mi-ai cerut, şi acum critici felul în care am preferat să reacţionez.

– Mi-ar fi convenit mai mult s-o trînteşti în cur şi să-i pretinzi explicaţii.

– Chestiile-astea or fi mergînd la tine în familie. Într-a mea, nu sîntem chiar aşa de volatili.

– Mhm, familia ta preferă tăişul de gheaţă care spintecă fără să curgă sînge. Pot să-ţi spun, Miranda, că în ultimă instanţă căldura e mai curată şi de-o mie de ori mai umană.

– Şi ce te-ai fi aşteptat să fac? Fir-ar al dracului, ce? Să răcnesc la ea, să strig, să înjur şi să acuz?

Dintr-un gest larg al braţului, împrăştie pe jos toate hîrtiile aranjate în ordine şi creioanele ascuţite cu grijă, de pe birou.

– Ce voiai, să-i cer să-mi spună adevărul? Să mărturisească sau să nege? Dacă mă urăşte atît de mult încît să fi făcut asta, mă urăşte destul şi ca să mă mintă în faţă.

Îşi împinse scaunul înapoi, azvîrlindu-l de perete.

– Niciodată nu m-a iubit. Nici măcar un singur gest de afecţiune faţă de mine n-a făcut. Nici unul dintre ei, mie, lui Andrew sau între ei. În viaţa mea, nici unul din ei nu mi-a spus vreodată că mă iubeşte, nici măcar nu s-au ostenit să mintă, ca să-mi fac măcar iluzii. Tu nu ştii cum e să nu fii îmbrăţişat niciodată, să nu ţi se spună, şi să te doară sufletul pentru asta.

Îşi apăsă mîinile pe stomac, ca şi cum n-ar mai fi suportat durerea adunată acolo.

– Să te *doară* aşa de tare şi atîta timp încît să trebuiască să n-o mai doreşti, că altfel mori.

– Nu, nu ştiu cum e, răspunse încet Ryan. Spune-mi tu.

– A fost ca şi cum aş fi crescut într-un căcat de laborator, totul steril şi în perfectă ordine, documentat, calculat, dar fără nici un strop din bucuria descoperirii. Reguli, atîta tot. Reguli de limbaj, de conduită, de educaţie. Fă cutare, şi fă-o aşa şi nu altfel, fiindcă nimic

altceva nu se acceptă. Nimic altceva nu e corect. Cît de multe dintre regulile astea a încălcat, dacă a făcut ceea ce crezi tu?

Respira greu, ochii îi ardeau, îşi încleşta pumnii. Ryan privise, ascultase, fără a se mişca sau a ridica glasul. Singurul sunet din încăpere era respiraţia ei întretăiată, pe cînd privea în jur la debandada pe care o provocase.

Năucită, îşi împinse scaunul, frecîndu-şi cu mîna inima care bătea cu putere. Pentru prima oară, îşi dădu seama că lacrimile îi şiroiau pe obraji, atît de fierbinţi încît ar fi trebuit să-i ardă pielea.

– Asta voiai să fac?

– Voiam să scoţi ce ai pe suflet.

– Cred că ai reuşit, îşi apăsă ea degetele pe tîmple. Crizele îmi dau dureri de cap.

– N-a fost o criză.

Miranda rîse slab:

– Tu cum ai numi-o?

– Cinste, zîmbi uşor Ryan. Chiar şi în domeniul meu de activitate, cunosc vag conceptul. Nu eşti rece, Miranda, continuă el, cu blîndeţe. Doar speriată. Nu eşti imposibil de iubit, numai că nu eşti apreciată.

Deşi simţea lacrimile, stătea neputincioasă în timp ce-i curgeau pe faţă.

– Nu vreau să fie mama mea făptaşa, Ryan.

Se apropie de ea, îi dădu degetele la o parte şi le înlocui cu ale lui.

– Avem mari şanse să aflăm toate răspunsurile în următoarele două zile. Atunci, totul se va sfîrşi.

– Dar va trebui să trăim în continuare cu acele răspunsuri.

O conduse acasă şi o convinse să ia un somnifer şi să se culce devreme. Faptul că abia avu nevoie să insiste nu-i dovedea decît că era frîntă. Cînd fu convins că adormise, cînd Andrew se închise şi el în aripa lui de casă, Ryan îmbrăcă pulloverul şi pantalonii negri pe care îl prefera pentru spargerile nocturne.

Îşi vîrî sculele în buzunar, alegînd o servietă neagră din piele moale cu curea pentru umăr, în eventualitatea că găsea ceva ce trebuia luat cu el.

Găsi cheile Mirandei la locul lor, în buzunarul lateral al poşetei. Ieşi fără zgomot, se aşeză la volanul maşinii ei şi potrivi scaunul ca să stea comod, înainte de a scoate din viteză şi a trage frîna de mînă. Maşina porni în josul pantei, cu farurile stinse.

Ar fi putut susţine că era neliniştit, că luase maşina ca să facă o plimbare, dacă Miranda sau Andrew auzeau motorul. Dar de ce să mintă cînd nu era necesar? Aşteptă pînă ajunse la patru sute de metri distanţă, apoi porni motorul şi aprinse farurile.

La radio se transmitea Puccini şi; cu toate că împărtăşea pasiunea Mirandei pentru operă, nu se prea potrivea cu starea lui de spirit. Reţinu lungimea de undă, apoi începu să caute pe alte canale. Cînd îl auzi pe George Thorogood zbierînd *Bad to the Bone,* zîmbi în sinea lui şi-l lăsă să continue.

La marginea oraşului, traficul se mai îndesi puţin. Oamenii mergeau la petreceri, la întîlniri de weekend, sau se întorceau acasă pentru că nu fuseseră destul de interesante. Mai era puţin pînă la miezul nopţii.

Cale lungă, îşi spuse el, de la oraşul care nu doarme niciodată.

Devreme la culcare, devreme la sculare, yankeii ăştia. Ce popor admirabil! Opri maşina în parkingul hotelului, departe de intrare. Era destul de sigur că aceeaşi trăsătură lăudabilă îi caracteriza şi pe vizitatorii din Florenţa. Diferenţa de şapte ore putea fi ucigătoare în primele două zile.

Cu ocazia primului sejur, locuise în acelaşi hotel şi cunoştea perfect locurile. Îşi mai luase şi măsura de prevedere să noteze numerele tuturor camerelor pe care intenţiona să le viziteze în noaptea aceea. Nimeni nu-l luă în seamă cînd traversă holul, îndreptîndu-se direct spre lifturi, ca un om grăbit să se culce.

Elizabeth şi Elise locuiau într-un apartament cu două dormitoare, la etajul de elită. Accesul liftului pînă acolo

necesita o cheie. Fiind un om prevăzător – şi cu obiceiuri îndelung exersate – păstrase cheia de acces cînd predase camera, data trecută.

Nu văzu lumină pe sub nici una dintre cele trei uşi ale apartamentului, nu auzi dinăuntru nici un murmur de voci sau de televizor. Intră în salon în mai puţin de două minute. Se opri în întuneric, ascultînd, judecînd, lăsîndu-şi ochii să se adapteze. Ca măsură de precauţie, descuie uşile terasei, pentru a avea o ieşire alternativă în caz de necesitate.

Apoi, se apucă de lucru. Căută mai întîi prin salon, deşi se îndoia că vreuna dintre femei ar fi lăsat vreun obiect vital sau incriminator în zonă.

În primul dormitor, fu nevoit să aprindă lanterna, ţinînd-o spre partea opusă patului, de unde se auzea respiraţia slabă şi regulată a unei femei. Luă cu el în salon servieta şi poşeta, să le cerceteze conţinutul.

Cea din pat era Elizabeth, constată el, căutînd prin portvizit. Scoase totul, studiind fiecare chitanţă, fiecare petec de hîrtie, citind însemnările din agendă. Găsi o cheie, în acelaşi loc unde şi-o ţinea şi fiica ei – în buzunarul cu fermoar. O cheie de seif, observă el, băgînd-o în buzunar.

Verifică paşaportul, remarcînd că ştampilele coincideau cu datele pe care le aflase de la vărul lui. Era prima călătorie a lui Elizabeth în State, după mai mult de un an, dar în ultimele şase luni făcuse două voiajuri scurte în Franţa.

Puse totul la loc cu excepţia cheii şi repetă procedeul cu bagajul; apoi, în timp ce Elizabeth dormea, îi scotoci debaraua, scrinul, trusa de cosmetice din baie.

Abia peste o oră fu satisfăcut şi trecu la al doilea dormitor.

Cînd termină, ajunsese s-o cunoască foarte bine pe fosta soţie a lui Andrew. Îi plăcea lenjeria de mătase şi parfumul *Opium*. Deşi se îmbrăca în stil conservator, prefera cele mai bune case de modă. Gusturile costisitoare necesitau bani. Reţinu să-i verifice veniturile.

Îşi adusese cu ea de lucru, dacă laptopul de pe birou

însemna ceva în acest sens. Ceea ce, după părerea lui, o făcea să fie sau conştiincioasă, sau obsesivă. Conţinutul poşetei şi cel al servietei erau ordonate, fără ambalaje vechi sau hîrtiuţe.

Caseta de bijuterii conţinea cîteva piese valoroase de aur italian, pietre colorate judicios alese şi un medalion de argint antic, cu fotografia unei bărbat şi cea a unei femei. Erau poze alb-negru îngălbenite şi, după stil, estimă că datau din perioada celui de-al doilea război mondial.

Bunicii ei, presupuse el, trăgînd concluzia că Elise avea o discretă latură sentimentală.

Le lăsă pe cele două femei să doarmă şi porni prin hol, spre camera lui Richard Hawthorne. Şi acesta dormea adînc.

Avu nevoie de zece minute pentru a găsi recipisa unei unităţi de depozitare din Florenţa – pe care o vîrî în buzunar. Avu nevoie de treisprezece, pentru a găsi 38-ul. Îl lăsă la locul lui.

Peste douăzeci de minute, localizase carneţelul ascuns într-un ciorap negru. Parcurgînd la lumina lanternei scrisul înghesuit, Ryan citi în grabă, la întîmplare. Buzele i se strînseră într-un zîmbet crud. Vîrî carnetul în buzunar, lăsîndu-l pe Richard să doarmă. Îl aştepta, îşi mai spuse el în timp ce se strecura afară, o deşteptare dură.

– Scuză-mă, ai spus cumva că ai spart azi-noapte apartamentul mamei mele?

– Nu s-a spart nimic, o asigură Ryan.

Avea senzaţia că alergase după Miranda ore întregi, încercînd să-i fure treizeci de minute între patru ochi.

– În dormitor?

– Am intrat prin salon, dacă asta te face să te simţi mai bine. Nu prea avea rost să-i aducem pe toţi aici, la un loc, dacă nu făceam ceva, odată ce veneau. I-am sustras din poşetă o cheie de seif. Mi s-a părut suspect că a luat-o cu ea într-o asemenea călătorie. Dar e de la o bancă americană. Una din Maine – cu o sucursală în

Jones Point.

Miranda se aşează la birou, pentru prima oară de la şase dimineaţa. Se făcuse amiaza, iar Ryan o agăţase în sfîrşit în timpul întîlnirii cu florarul, dîndu-i de ales între a merge în cabinetul ei şi a fi dusă pe sus pînă acolo.

– Nu înţeleg, Ryan. Cu ce poate conta cheia unui seif de bancă?

– În genere, oamenii îşi ţin acolo obiecte valoroase sau importante pentru ei – şi pe care nu vor să pună mîna alţii. În orice caz, am să verific.

Aşteptă pînă cînd Miranda deschise gura, apoi o închise la loc, fără să scoată o vorbă.

– În camera lui Elise n-am găsit nimic altceva cu excepţia unui laptop. Pare ciudat să-l fi cărat atîta drum pentru numai patru zile, cînd îşi petrece cea mai mare parte a timpului aici. Voi avea vreme să mă întorc şi să văd dacă-l pot deschide în lipsa ei.

– A, aşa ar fi cel mai bine, răspunse Miranda, cu o mişcare nepăsătoare a mîinii.

– Exact. În apartamentul soţilor Morelli am găsit destule bijuterii ca să frîngă spinarea unui elefant. Femeia aia are un viciu serios al sclipiciurilor – iar dacă reuşesc să accesez contul din bancă al lui Vincente, vom vedea cît de mult s-a afundat în datorii ca să i le plătească. Şi-acum, tatăl tău...

– Tatăl meu? N-a sosit decît după miezul nopţii.

– Mie-mi spui? Am fost cît pe ce să dau nas în nas cu el pe culoar, cînd am ieşit din apartamentul mamei tale. Foarte cumsecade hotel, să-i cazeze pe toţi la acelaşi etaj.

– Aşa, am blocat camerele, murmură ea.

– În orice caz, pînă m-am ocupat de celelalte a avut timp să se instaleze. A adormit ca o lumînare stinsă. Ştiai că tatăl tău a fost în Insulele Cayman de trei ori în ultimul an?

– În Cayman?

Miranda se miră că nu-i cădea capul pe podea, atît de tare se învîrtea.

– Popular loc, Caymanele. Bune pentru scufundări,

plajă şi spălări de bani. Mă rog, toate astea sînt speculaţii. Dar în camera lui Hawthorne am dat peste filonul de aur.

– Ai avut o noapte foarte productivă, în timp ce eu dormeam.

– Aveai nevoie de odihnă. Uire ce-am găsit, scoase el recipisa de depunere, despăturind-o. A închiriat spaţiul ăsta a doua zi după ce a fost adus bronzul la Standjo. Înainte ca mama ta să-ţi telefoneze. Ce spunea Andrew despre coincidenţe? Nu există.

– Oamenii pot închiria spaţii din tot felul de motive.

– În general, nu închiriază un mic garaj în afara oraşului, cînd nu au maşină. M-am interesat, şi n-are. Apoi, mai era şi arma.

– Armă?

– Pistol – nu mă întreba marca şi modelul. Încerc să le evit, dar mi s-a părut foarte eficient.

Alene, luă cafetiera de pe reşou, o mirosi şi constată mulţumit că lichidul rămăs înăuntru era încă proaspăt.

– Cred că există o lege în legătură cu transportul armelor la bordul avionului, adăugă el, în timp ce turna o ceaşcă. Mă îndoiesc că l-a adus aici pe canalele adecvate. Şi de ce ar avea nevoie de pistol un cercetător liniştit şi cuminte, cînd participă la deschiderea unei expoziţii?

– Nu ştiu. Richard şi pistol. N-are nici un sens.

– Ba cred că s-ar putea să aibă, după ce citeşti asta, dădu el la iveală carneţelul. E necesar să citeşti, dar am să-ţi spun dinainte esenţialul. Descrie un bronz înalt de nouăzeci virgulă patru centimetri şi greu de douăzeci şi patru virgulă şaizeci şi opt de kilograme. Un nud de femeie. Conţine rezultatele testelor despre respectivul bronz, plasîndu-l la sfîrşitul secolului al cincisprezecelea şi atribuindu-i stilul lui Michelangelo.

Văzu cum i se decolorau obrajii şi ochii îi deveneau sticloşi, după care îi întinse cafeaua, ţinînd-o pînă cînd Miranda cuprinse ceaşca în ambele mîini.

– Primul test este datat în ziua cînd „Doamna Întunecată" a fost primită sub semnătură la Standjo, orele

nouăsprezece zero-zero. Cred că, în cele mai multe seri, laboratorul se închide la ora opt.

– L-a testat de unul singur.

– Le enumeră pas cu pas, consemnînd orele şi rezultatele. Două nopţi de muncă neîntreruptă, adăugînd cîteva punctè de cercetare. Documentaţia. A găsit ceva ce tu nu ştiai şi nu ţi-a spus. Un vechi act de botez de la Mînăstirea Milostivirii, scris de stareţă pentru un copil de sex masculin. Numele mamei a fost înregistrat ca fiind Giulietta Buonadoni.

– A avut un copil. Citisem că a existat un copil, posibilul fiu nelegitim al unui de Medici. L-a dat, cel mai probabil pentru propria lui protecţie, din cauza tensiunilor politice ale epocii.

– Copilul a fost botezat Michelangelo.

Văzu că ideea îşi făcea efectul.

– Am putea presupune că după tăticul.

– Michelangelo n-a avut nici un copil. Toate izvoarele arată că a fost homosexual.

– Asta nu-l face incapabil să conceapă un copil, ridică el din umeri. Dar nu înseamnă nici că era copilul lui, ci doar confirmă teoria că au avut o relaţie personală strînsă, iar dacă aşa e...

– Ajută la susţinerea ipotezei că a folosit-o ca model.

– Exact. Hawthorne a considerat că era destul de important ca să noteze în carnetelul lui – şi să-ţi ascundă informaţia. Dacă au fost amanţi, fie şi numai o dată, sau dacă au avut o legătură platonică destul de strînsă încît ea să-şi boteze după el singurul copil, facem paşi mari spre concluzia că el e autorul sculpturi.

– Nu este o dovadă, dar, da, ar adăuga pondere. Devine din ce în ce mai improbabil să nu se fi folosit de ea şi nu avem documente despre nici o altă sculptură sau pictură a lui Michelangelo pentru care să fi pozat Giulietta Buonadoni. Da da, e excelent, murmură ea, închizînd ochii. Dacă nu pentru altceva, măcar ca rampă ca să continuăm căutările.

– N-a vrut să cauţi.

– Nu, iar eu i-am făcut pe plac. Am lăsat pe mîna lui

aproape toate cercetările. Cele pe care le-am făcut se bazau în primul rînd pe surse aflate de la el. A recunoscut-o, la fel ca mine. Probabil, de la prima vedere.

– Aş spune că este o ipoteză corectă, domnişoară doctor Jones.

Miranda începea să înţeleagă, sensul, logica şi etapele.

– Richard a furat bronzul şi l-a copiat. Şi „David"-ul, trebuie să-l fi luat şi pe el.

Îşi apăsă pumnul pe abdomen.

– L-a asasinat pe Giovanni.

– N-avem nici o dovadă, replică Ryan, punînd carnetul pe birou. Dar e un indiciu în plus.

– Trebuie să anunţăm poliţia.

– Încă nu, puse el mîna pe carnet, înainte ca Miranda să-l poată lua. Aş... avea mult mai multă încredere în deznodămînt, dacă am avea bronzurile înainte de a vorbi cu sticleţii. Mîine voi pleca la Florenţa, să caut în garaj. Dacă nu sînt acolo, înseamnă că sînt la el acasă, sau ele, sau informaţiile despre locul unde se află. După ce le-am luat, stabilim ce să le spunem poliţiştilor.

– Trebuie să plătească pentru Giovanni.

– Va plăti. Va plăti pentru toate. Dă-mi patruzeci şi opt de ore, Miranda. Dacă tot am ajuns pînă aici.

Miranda strînse buzele.

– N-am pierdut din vedere ce efect poate avea povestea asta asupra carierei mele, sau ce poate însemna pentru lumea artelor. Şi ştiu că am încheiat un tîrg. Dar acum îţi cer să accepţi, să promiţi că pe primul plan va fi dreptatea făcută lui Giovanni.

– Dacă Hawthorne e vinovat de moartea lui Giovanni, o să plătească. Îţi promit.

– Bine. Vom aştepta pînă te întorci de la Florenţa, ca să ne adresăm poliţiei. Dar diseară? Cum o vom putea scoate la capăt diseară? Va fi prezent. Este prezent şi acum.

– Diseară procedăm cum ne-am înţeles. Vin sute de oameni, continuă el, înainte ca Miranda să obiecteze. Totul e pregătit. Nu faci decît să te laşi dusă de curent.

Institutul, galeriile mele, sînt implicate prea adînc ca să mai baţi în retragere. Şi tu eşti implicată. În plus, nu ştim dacă a acţionat singur.

Miranda îşi plimbă mîinile în sus şi-n jos pe braţe.

– Şi totuşi, ar putea fi şi mama mea. Ar putea fi oricare dintre ei.

Nu avea ce face cu expresia pierdută din ochii ei.

– Trebuie să reziştI, Miranda.

– Asta şi intenţionez, îşi lăsă ea mîinile să cadă. O voi face.

– Hawthorne a comis o greşeală. Acum vom vedea dacă – el, sau altcineva – mai face una. Cînd o să am bronzurile, îl vom da pe mîna poliţiei. Presimt că nu va vrea să fie spînzurat singur.

– Spînzurat?! sări Miranda în picioare.

– Vorba vine.

– Dar... în închisoare, sau chiar mai rău; asta înseamnă. Ani de zile, poate toată viaţa... Dacă e cineva din familia mea, unul dintre ei, Ryan, nu pot. Nu, n-aş fi în stare. M-am înşelat.

– Miranda... întinse el mîinile să le prindă pe ale ei, dar Miranda şi le azvîrli în sus, cuprinsă de panică.

– Nu, nu, iartă-mă. Nu e just, ştiu că nu e just. Giovanni, şi omul acela, săracul, cu soţia şi copiii lui, dar... dacă aflăm că e unul dintre ei, nu ştiu dacă voi mai putea trăi cu conştiinţă curată, ştiind că am ajutat să fie închis.

– Stai naibii un minut! o înşfăcă Ryan înainte de a apuca să scape, accesul său scurt de nervi surprinzîndu-i pe amîndoi. Cel ce e vinovat de toate astea a pus şi viaţa ta în joc. Voi avea grijă să plătească şi pentru asta.

– Nu, viaţa mea nu. Doar reputaţia, avîntul carierei.

– Cine l-a tocmit pe ticălosul ăla să te terorizeze cu cuţitul? Cine-ţi trimite faxuri ca să te sperie, să te loveaască?

– Trebuie să fi fost Richard, răspunse ea, cu ochii copleşiţi de deznădejde. Iar dacă n-a fost el, nu pot fi răspunzătoare pentru închiderea cuiva din familia mea.

– Şi ce variantă mai ai? Să-i laşi liberi? Să laşi „Doamna Întunecată" acolo unde e, să distrugi carnetul, să uiţi tot ce s- a întîmplat?

– Nu ştiu. Dar şi *eu* am nevoie de timp. Mi-ai cerut patruzeci şi opt de ore. Îţi cer şi eu acelaşi lucru. Trebuie să fie o zonă de mijloc. Undeva.

– N-aş crede, luă el carnetul, ţinîndu-l în palmă ca şi cum l-ar fi cîntărit; apoi, i-l întinse: ia-l, păstrează-l.

Miranda îl privi lung, luîndu-l delicat, ca şi cum ar fi fript-o.

– Cum să rezist pînă la sfîrşitul zilei? Şi diseară?

– Cu şira asta yankee a spinării? Ai să te descurci de minune. Voi fi lîngă tine. Împreună sîntem băgaţi în afacerea asta.

Dădu din cap, puse carneţelul într-un sertar şi îl încuie. Patruzeci şi opt de ore, îşi zise ea. Atîta răgaz avea ca să se decidă dacă făcea cunoscut conţinutul carnetului, sau îi dădea foc.

Va fi perfect. Acum ştiu exact cum va ieşi. Toate sînt pregătite. Miranda le-a pus la punct pentru mine. Vor fi prezenţi toţi acei oameni, admirînd marea artă, turnîndu-şi şampanie pe gît, înfulecînd toate aperitivele alea drăgălaşe. Ea va trece printre ei, graţioasă şi calmă. Sclipitoarea domnişoară doctor Jones. Perfecta domnişoară doctor Jones.

Condamnata domnişoară doctor Jones.

Va fi propria ei piesă de interes central, lăfăindu-se în complimente. Strălucită expoziţie, domnişoară doctor Jones! Superbă expoziţie! A, da, cu toţii o vor spune, toţi o vor gîndi, iar greşelile pe care le-a făcut, situaţiile penibile pe care le-a creat se vor pierde în trecut. Ca şi cum eu aş fi muncit degeaba.

Steaua ei e din nou în ascensiune.

Diseară, se va prăbuşi.

Am plănuit propria mea expoziţie pentru diseară, una care o va eclipsa pe a ei. Am intitulat-o „Moarte pentru trădare".

Cred că va avea cronici foarte impresionante.

Capitolul 28

Nimeni nu ştia că în stomac îi palpitau maniacal fluturi înarmaţi cu mici coase. Mîinile îi erau calme şi sigure, zîmbetul dezinvolt. În minte, se vedea pe ea însăşi tremurînd de nervozitate la tot pasul, bîlbîindu-se în timpul fiecărei conversaţii. Dar scutul era ridicat, neabătuta domnişoară doctor Jones se afla la locul ei.

Alesese o rochie lungă bleumarin închis, cu guler înalt de panglică şi mîneci terminate în manşete strîmte. Era recunoscătoare pentru cît de mult o acoperea, căci îi era frig, mult prea frig. Nu-i mai fusese cald de cînd primise carnetul de la Ryan.

Îşi privise mama, elegantă ca o împărătească în rochia ei roz catifelată, tratînd invitaţii – o atingere pe braţ ici, o mînă sau un obraz oferit la sărutat colo. Întotdeauna avea de spus lucrul potrivit la momentul potrivit, persoanei potrivite.

Soţul ei o însoţea, desigur, seducător în tuxedo, aventurierul umblat cu aerul interesant al unui savant. Cît de reuşit arătau împreună, cît de perfecţi păreau, la suprafaţă, Jones-ii din Jones Point. Nici un cusur nu tara lustrul. iar sub lustru nu se găsea nici un dram de substanţă. Cît de uşor lucrau ca echipă, cînd voiau, reflectă ea. O făceau pentru Institut, pentru artă, pentru reputaţia neamului Jones, şi niciodată pentru familie ca atare.

Ar fi vrut să-i urască pentru asta, dar se gîndea la carnet şi nu simţea decît frică.

Întoarse capul dinspre ei, trecînd prin arcadă.

– Locul tău e într-una din picturile astea, o luă Ryan de mînă, răsucind-o în loc, cu cîteva momente înainte de a ajunge la alt mic grup. Arăţi magnific.

– Sînt de-a dreptul îngrozită.

Apoi rîse puţin, dîndu-şi seama că, în urmă cu numai cîteva luni, n-ar fi putut spune nimănui ce avea pe suflet.

– Întotdeauna mă apucă spaima, în mijlocul mulţimilor.

– Atunci, ne vom închipui că sîntem numai noi doi. Dar lipseşte ceva. Şampania.

– Astă seară beau numai apă.

– Un pahar, un toast, îi dădu el o cupă luată de la un chelner în trecere. Pentru rezultatele încununate de succes ale muncii tale, domnişoară doctor Jones.

– Mi-e cam greu să mă bucur de ele.

– Trăieşte clipa, îi aminti el. Este cel mai potrivit moment.

Îi atinse uşor buzele cu ale lui.

– Timiditatea ta mă înduioşează, îi murmură la ureche, făcînd să se înalţe nu puţine sprîncene în jur. Şi ai un talent admirabil de a ţi-o ascunde.

Norii din ochii Mirandei se risipiră.

– Tu ai talentul ăsta din naştere, sau ţi l-ai format?

– Care? Am atît de multe.

– Talentul de a şti exact ce să spui, exact la momentul oportun.

– Poate că nu fac decît să ştiu ce anume ai nevoie să auzi. În Sala centrală se dansează. N-ai dansat niciodată cu mine.

– Sînt o dansatoare jalnică.

– Sau, n-ai fost niciodată condusă cum se cuvine.

Miranda ridică din sprîncene, chipurile cu dispreţ, întocmai cum sperase.

– Hai să aflăm.

Ţinîndu-i o mînă în josul spatelui, o conduse printre invitaţi. Ştia şi cum să se descurce prin mulţime, remarcă ea. Cum să farmece cu cîteva cuvinte şi să meargă mai departe. Auzea acordurile slabe ale unui vals – pian şi vioară – murmur de conversaţie şi, ocazional, cîte un tril sau hohot de rîs.

Decorase Sala centrală cu lujeri lungi de viţă şi pal-

mieri în jardiniere, printre toate sclipind nenumărate beculețe italienești albe care-i aminteau de niște stele. Crini albi și trandafiri sîngerii înmiresmați ieșeau ca lăncile din vazele de cristal drapate cu panglici aurii. Fiecare cristal al candelabrului antic fusese spălat manual cu apă și oțet, pentru a scînteia ca o cascadă strălucitoare.

Dansatorii se roteau, alcătuind perechi frumoase în ținuta lor de seară, sau sorbeau vin. Alții stăteau adunați pe scară, sau așezați în fotoliile pe care le tapițase cu damasc roz.

Fu oprită și felicitată de cel puțin douăsprezece ori. Dacă se auzeau murmure ocazionale despre Bronzul Fiesole, majoritatea oamenilor erau destul de discreți pentru a aștepta pînă se îndepărta destul ca să nu-i mai audă.

– Iat-o pe doamna Collingsforth, dădu din cap Miranda spre o femeie cu o uluitoare claie de păr alb, într-o rochie de catifea maro.

– De la Portlans Collingsforths?

– Da. Vreau să mă asigur că are tot ce-i trebuie – și să te prezint. Îi plac foarte mult tinerii atrăgători.

Miranda își croi drum spre locul unde stătea așezată văduva, bătînd cu piciorul tactul muzicii.

– Doamnă Collingsforth, sper că vă simțiți bine.

– Fermecătoare muzică, spuse ea cu o voce ca un croncănit de cioară. Și luminile sînt drăguțe. Era și timpul să aduci puțină voie-bună în locul ăsta. Spațiile care găzduiesc arta nu trebuie să fie înăbușitoare. Arta e vie. Nu poate fi depozitată asemenea cadavrelor. Iar dumnealui cine să fie?

– Ryan Boldari, se aplecă el să-i sărute degetele noduroase. Am rugat-o pe Miranda să ne facă prezentările, doamnă Collingsforth. Doream să vă mulțumesc personal pentru generozitatea de a fi împrumutat Institutului atît de multe piese minunate din colecția dumneavoastră. Dumneavoastră ați făcut expoziția.

– Dacă fata asta ar da mai multe petreceri, în loc să

se îngroape în laborator, i le-aş fi împrumutat mai curînd.

– Nu pot să vă contrazic, îi zîmbi Ryan radios, făcînd-o pe Miranda să se simtă în plus. Arta se cere sărbătorită, nu doar studiată.

– Stă lipită de microscop.

– Unde pierde adesea din vedere ansamblul.

Doamna îşi îngustă ochii, ţuguindu-şi buzele:

– Îmi placi.

– Vă mulţumesc. Mă întreb, Madame, dacă aş putea abuza de dumneavoastră la un dans.

– Ei, licăriră ochii bătrînei. Mi-ar face plăcere, domnule Boldari.

– Vă rog, numiţi-mă Ryan, îi ceru el, ajutînd-o să se ridice. Îi aruncă Mirandei un zîmbet de lup, peste umăr, în timp ce o conducea pe doamna Collingsforth spre ringul de dans.

– Îi merge, uns, murmură Andrew la urechea Mirandei.

– Ca slănina pe o creangă. Mare minune că nu cade, să-şi rupă gîtul.

Întrucît încă mai avea şampania în mînă, sorbi din pahar.

– I-ai cunoscut familia?

– Îţi arde de glume? Cred că jumate din oamenii de-aici îi sînt rude. Maică-sa m-a luat de guler, vrînd să ştie dacă ne-am gîndit vreodată să organizăm cursuri de artă pentru copii, şi dacă nu, de ce, nu-mi plac copiii? Şi pînă să mă dezmeticesc, m-a prezentat unui psiholog infantil – femeie, necăsătorită. E extraordinară.

– Psiholoaga?

– Nu... În fine, părea foarte drăguţă şi aproape la fel de nedumerită ca mine. Mama lui Ryan. Formidabilă femeie.

Îşi ţinea mîinile în buzunare. Le scoase, se agăţă de o coloană sculptată, începu să-şi facă de lucru cu cravata.

Miranda i-o luă pe una, strîngîndu-i-o:

– Ştiu că ţi-e greu. Atîta lume... şi Elise...

– Un fel de mică probă a focului. Elise, părinţii ei, şi peste tot pileală pe gratis.

Privi din nou spre intrare. Annie nu venise.

– Trebuie să ai mereu o ocupaţie. Vrei să dansezi?

– Cu tine? o privi el uimit, după care trecu la un rîs lejer şi sincer. Am ajunge amîndoi la urgenţă, cu degetele de la picioare rupte.

– Risc, dacă vii şi tu.

Zîmbetul Mirandei deveni duios.

– Miranda, întotdeauna ai fost un personaj principal în viaţa mea. N-am nici o problemă. Hai doar să ne uităm la cei care ştiu ce fac.

Apoi, zîmbetul îi încremeni pe buze. Miranda nu trebui să întoarcă privirea pentru a şti că o văzuse pe Elise. Aceasta se apropie de ei, ca o zînă lustruită, în voaluri albe. Chiar în momentul cînd voia să i-o reproşeze, Miranda văzu nervozitatea din ochii lui Elise.

– Voiam doar să vă felicit, pe amîndoi, pentru succesul acestei expoziţii minunate. Toţi sînt într-al nouălea cer. Aţi făcut o treabă fabuloară pentru Institut, şi pentru organizaţie.

– Am avut multe ajutoare, răspunse Miranda. Oamenii au muncit mult şi din greu, ca să se realizeze.

– Mai perfectă nici că se putea. Andrew.

Păru să inspire o gură întreagă de aer.

– Vreau să-mi prezint scuzele pentru că ţi-am creat dificultăţi. Ştiu că prezenţa mea aici te stînjeneşte. Nu voi mai sta mult, astă seară, şi m-am hotărît ca mîine să plec la Florenţa.

– Nu e nevoie să-ţi schimbi planurile pentru mine.

– E şi în interesul meu.

O privi pe Miranda, chinuindu-se să surîdă.

– Nu voiam să plec fără a găsi un minut pentru a-ţi spune cît de mult admir ceea ce ai reuşit aici. Părinţii tăi sînt foarte mîndri.

Miranda holbă ochii, înainte de a apuca să se stăpînească.

– Părinții mei?

– Da, Elizabeth tocmai spunea...

– Annie.

Andrew rostise numele aproape ca o rugăciune, iar Elise se întrerupse, pentru a-l privi.

– Scuzați-mă.

Se îndepărtă, pornind spre ea. Părea pierdută, își spuse el, într-o mare de oameni. Și atît de fermecătoare, cu părul ei strălucitor. Rochia roșie ardea ca o flacără, răspîndind căldură și viață printre toate costumele negre conservatoare.

– Mă bucur atît de mult că ai venit, se agăță el de mînile ei, ca de două corzi de salvare.

– Nu știu de ce am făcut-o. Deja mă simt ridicol.

Rochia era prea scurtă, după părerea ei. Prea roșie. Prea de toate. Cerceii de la magazinul universal arătau ca niște candelabre ieftine – și ce-o apucase să-și cumpere pantofi cu catarame de strasuri? Probabil arăta ca o boarfă pornită în pelerinaj.

– Îmi pare așa de bine că ești aici, repetă Andrew și, ignorînd privirile celor din jur, o sărută.

– Ce-ar fi să pun mîna pe-o tavă și să împart de băut? Mi-ar sta mai bine.

– Îți stă de minune. Hai să vorbești cu Miranda.

Dar, cînd se întoarse, întîlni ochii lui Elise. Stătea exact în locul unde o lăsase. O văzu pe Miranda atingînd-o pe braț și murmurîndu-i ceva, dar Elise nu făcu decît să clatine din cap, apoi se îndepărtă grăbită.

– Soția ta părea supărată, comentă Annie, în timp ce acidul îi ardea stomacul.

– Fostă soție, îi aminti Andrew, recunoscător s-o vadă pe Miranda pornind spre ei.

– Annie, ce bine-mi pare că te văd. Acum știu după cine s-a uitat Andrew toată seara.

– Nu voiam să vin.

– Mă bucur că te-ai răzgîndit.

Rareori se întîmpla ca Miranda să-și urmeze impulsurile, dar acum o făcu, aplecîndu-se să-și lipească

obrazul de al lui Annie.

– Are nevoie de tine, îi şopti, îndreptîndu-se apoi la loc, cu un surîs. Văd nişte persoane pe care cred că ţi-ar face plăcere să le cunoşti. Andrew, prezint-o pe Annie domnului şi doamnei Boldari.

Urmărindu-i direcţia privirii, Andrew zîmbi:

– Mda, mulţumesc. Vino, Annie, o să-ţi placă la nebunie oamenii ăştia.

Mirandei îi crescuse inima, văzînd lumina aceea caldă din ochii lui Andrew. Era atît de bine dispusă, încît îl lăsă pe Ryan s-o ia la dans.

Cînd îl zări pe Richard, cu nasul aproape lipit de un tablou cu Sfînta Familie şi ochii atenţi sub ochelari, se rezumă să întoarcă privirea.

Avea să urmeze sfatul lui Ryan – de data asta – şi să trăiască momentul.

Se gîndea la încă un pahar de şampanie şi la un nou dans, cînd o găsi Elizabeth.

– Miranda, îţi neglijezi îndatoririle. Am vorbit cu mai multe persoane care au spus că încă n-au schimbat nici un cuvînt cu tine. Expoziţia nu e de ajuns, trebuie să te ocupi de invitaţi.

– Sigur, ai dreptate.

Îi dădu mamei sale paharul din care încă nu sorbise şi privirile li se susţinură un lung moment.

– Am să-mi fac datoria. Voi face ceea ce e de făcut, spre binele Institutului.

Făcu un pas înapoi.

Nu, îşi dădu ea seama, făcea ceea ce era de făcut pentru ea însăşi.

– Puteai să spui – măcar o dată, în seara asta, ai fi putut să-mi spui că am făcut o treabă bună. Dar cred că ţi s-ar fi oprit în gît.

Şi se răsuci, pornind în sus pe scară pentru a se amesteca printre vizitaorii de la etajul trei.

– S-a întîmplat ceva, Elizabeth?

Îi aruncă o privire soţului ei, care sosise alături, apoi întoarse capul din nou spre Miranda.

– Nu ştiu. Cred că trebuie să aflu.

– Senatorul Lamb ar dori să te vadă. E un mare susţinător al N.E.A.

– Da, ştiu cine e.

Vocea îi era o idee prea tăioasă. Şi-o îndulci, deliberat.

– Voi fi încîntată să vorbesc cu el.

Iar apoi, îşi spuse ea, avea să rezolve cu Miranda.

Îi pierduse urma lui Ryan şi presupunea că Andrew îi făcea cunoştinţă mai bine lui Annie cu soţii Boldari. Timp de o oră, Miranda se concentră asupra rolului ei de gazdă. Cînd în sfîrşit se strecură la toaletă, avu nesperata uşurare să vadă că nu era nimeni.

Prea multă lume, îşi spuse ea, rezemîndu-se un moment de placa de marmură. Pur şi simplu nu se pricepea să se poarte cu atît de mulţi oameni. Conversaţii, nimicuri, bancuri nesărate. Avea faţa ţeapănă de-atîta zîmbit.

Apoi, se scutură. Nu avea de ce să se plîngă. Totul era perfect. Expoziţia, gala, presa, reacţia. Avea să contribuie mult la a remedia recentele ştirbituri din reputaţia ei.

Ar fi trebuit să fie recunoscătoare. Şi ar fi fost, dac-ar fi ştiut ce să facă mai departe.

Deciziile erau pentru a doua zi, îşi reaminti ea. După ce se confrunta cu mama ei. Acela era singurul răspuns. Singurul pas logic. Era momentul ca ele două să se privească în faţă.

Şi dacă mama ei era vinovată? Dacă făcea parte dintr-o conspiraţie cu furturi şi crime?

Clătină din cap. Mîine, îşi spuse ea din nou, dînd să-şi scoată rujul din poşetă.

Explozia sonoră îi făcu mîna să se smucească. Micul tub auriu căzu ţăcănind pe placă. Ochii, îndreptaţi spre imaginea lor din oglindă, se dilatară.

Împuşcături? Imposibil.

Chiar în timp ce refuzul se repezea prin mintea ei,

auzi zbieretul ascuțit și înspăimîntat al unei femei.

Se năpusti la ușă, răsturnîndu-și poșeta pe jos, cu conținutul împrăștiindu-se în urma ei.

Afară, oamenii strigau, unii alergau. Se îmbulzi printre ei, făcîndu-și loc cu mîinile și coatele. Ieșind la loc liber, o luă la fugă spre scară chiar în timp ce Ryan apărea de pe palierul inferior.

– S-a... De sus. S-a auzit de sus.

– Stai aici.

Parcă vorbise la pereți. Miranda își săltă rochia și se repezi pe urmele lui. Ryan dădu la o parte cordonul de catifea care despărțea birourile de la etajul doi de zona petrecerii.

– Tu caută încolo, începu ea. Eu mă uit...

– Ba pe dracu'. Dacă nu vrei să stai locului, atunci vii cu mine.

O apucă strîns de mînă, străduindu-se să-i protejeze trupul cu al lui, în timp ce pornea pe culoar.

Pe scară, în urma lor, răsunau și alți pași. Andrew sări ultimele trei trepte.

– Ăsta a fost un pistol. Miranda, du-te jos. Annie, mergi cu ea.

– Nu.

Întrucît nici una dintre cele două femei nu avea de gînd să asculte, Ryan gesticulă spre stînga:

– Voi căutați într-acolo. Noi o luăm pe-aici. Cine a tras cu pistolul, probabil că s-a dus de mult, adăugă el, în timp ce împingea prudent o ușă. Dar rămîi în spatele meu.

– Ce ești tu, vestă anti-glonț?

Miranda întinse mîna pe sub brațul lui și aprinse lumina. Împingînd-o înapoi, Ryan intră să inspecteze rapid camera. Convins că era goală, o trase și pe ea înăuntru.

– Folosește biroul ăsta. Încuie ușa și cheamă poliția.

– O să-i chem cînd știu ce să le spun, îl înghionti ea în lături, pentru a porni pe culoar spre camera următoare.

Aproape că-i smulse brațul din umăr:

– Încearcă să te expui mai puțin, domnișoară doctor Jones.

Își croiră drum înainte, pînă cînd Ryan zări o lumină slabă care ieșea pe sub ușa cabinetului ei.

– Aici te-ai schimbat pentru petrecere. Ai lăsat lampa aprinsă.

– Nu. Și ușa ar trebui să fie încuiată. Uite că nu e perfect închisă.

– Descalță-te.

– Poftim?

– Scoate-ți pantofii. Vreau să poți fugi, dacă trebuie, nu să-ți rupi o gleznă pe tocurile astea.

Fără o vorbă, Miranda se rezemă de el doar atîta cît să se descalțe. Ar fi putut să pară comic, își spuse ea, văzînd cum Ryan luă un pantof, ținîndu-l cu tocul înainte, ca o armă, în timp ce se apropiau de ușă.

Dar mîna i se umezea într-a lui și nu găsea nici urmă de haz.

Ryan se trase spre o latură a ușii și o împinse ușor. Se deschise de vreo două degete, după care se ciocni de un obstacol. Din nou, Miranda aprinse plafonierele, pe sub brațul lui.

– O, Doamne, Dumnezeule!

Recunoscu partea de jos a rochiei albe de voal, luciul slab al pantofilor argintii. Lăsîndu-se în genunchi, împinse ușa cu umărul pînă se putu strecura înăuntru.

Elise zăcea prăbușită cu fața în jos. Îi curgea sînge dintr-o rană dinapoia capului, prelingîndu-se peste obrazul palid.

– Trăiește, spuse grăbită Miranda, după ce-i apăsă degetele pe gît, găsind un puls neregulat. Este vie. Cheamă salvarea. Repede.

– Poftim, îi îndesă Ryan o batistă în mînă. Apasă-i-o pe rană. Vezi dacă poți opri hemoragia.

– Tu grăbește-te.

Împături batista în formă de tampon, ca să fie cît mai groasă, și o aplică. Privirea i se plimbă prin jur, oprindu-se spre bronzul „Venus" pe care-l ținea în cabinet. O copie după Donatello-ul rîvnit de Ryan.

Încă un bronz, îşi spuse ea, amorţită. Încă o copie. Încă o victimă.

– Miranda, ce...

Andrew împinse uşa, apoi se opri brusc.

– Iisuse! O, Iisuse, Elise, îngenunche el, începînd să bîjbîie la rană, la faţa femeii. A murit? O, Dumnezeule mare!

– Nu, e vie. Ryan cheamă o ambulanţă. Dă-mi batista. Nu cred că e o rană adîncă, dar trebuie să-i opresc sîngele.

– Trebuie s-o acoperim. Ai o pătură, nişte prosoape? întrebă Annie. Are nevoie să-i ţină de cald, în caz că e în stare de şoc.

– În cabinetul meu. E un şal acolo. Pe uşa aia.

Annie păşi rapid peste Andrew.

– Cred că e mai bine s-o întoarcem, apăsă Miranda cu putere tamponul. Să ne asigurăm că nu are şi alte răni. Poţi, Andrew?

– Mda.

Mintea i se răcise ca piatra. Întinse mîinile cu grijă, sprijinind gîtul lui Elise în timp ce o răsucea. Pleoapele ei tresăriră.

– Cred că-şi revine. Nu văd alt sînge decît cel de la cap.

Îi atinse uşor cu degetul o vînătaie care i se forma pe tîmplă.

– Probabil s-a lovit la cap cînd a căzut.

– Miranda, reveni Annie în cameră; avea ochii întunecaţi, vocea surdă. Te cheamă Ryan. De ea ne ocupăm Andrew şi cu mine.

– În regulă. Încercaţi s-o menţineţi calmă, dacă se trezeşte.

Se ridică în picioare, oprindu-se numai cînd Annie o strînse de braţ.

– Fii tare, îi murmură ea, după care trecu s-o acopere pe Elise cu şalul. Ambulanţa e pe drum.

Miranda intră în cabinet. O singură ambulanţă n-avea să fie de ajuns, îşi spuse ea, ameţită. Două batiste nu puteau şterge atîta sînge. Pe birou se adunase o

baltă întreagă, curgînd pe covor. Fereastra din spate era stropită ca de o ploaie roşie cleioasă. Căzut pe spate peste birou, cu roşeaţa răspîndindu-se pe cămaşa albă cu volane, zăcea Richard Hawthorne.

Securitatea ţinea presa şi curioşii departe de etajul doi. Cînd sosi echipa de la omucideri, cîmpul criminalistic fusese delimitat, iar Elise era în drum spre spital.

Miranda îşi repetă declaraţia la nesfîrşit, recapitulînd fiecare moment. Şi minţind. Minciuna, îşi spuse ea ca prin ceaţă, îi devenea o a doua natură.

Nu, nu avea idee ce căutaseră Richard şi Elise în cabinetul ei. Nu, nu ştia de ce ar fi vrut cineva să-i omoare. Cînd în sfîrşit îi spuseră că era liberă să plece, coborî scara pe picioare fragile ca sticla.

– Nu te lasă şi pe tine să pleci, Annie?

– Ba da, au spus că deocamdată au terminat cu mine.

Miranda privi spre gărzile care încadrau arcadele şi cei cîţiva poliţişti ce cutreierau prin hol. Se aşeză lîngă Annie.

– Nici eu nu ştiu ce să fac. Cred că încă mai discută cu Ryan. Pe Andrew nu l-am văzut.

– L-au lăsat să plece cu Elise, la spital.

– Aha. Era firesc să considere că e cel mai firesc lucru.

– Încă o mai iubeşte.

– N-aş crede.

– Continuă să fie nebun după ea, Miranda. Şi de ce n-ar fi?

Îşi apăsă mîinile pe laturile capului.

– Iar eu sînt nebună, jalnică, ruşinată că-mi fac griji ca astea, cînd a fost împuşcat un om, iar Elise e rănită.

– Nu întotdeauna îţi poţi controla sentimentele. Nici eu n-o credeam, dar acum ştiu.

– Şi eu mi le ţineam destul de sigur în frîu. În fine...

Îşi trase nasul, frecîndu-şi faţa cu mîinile, apoi se ridică.

– Mai bine să mă duc acasă.

– Aşteaptă-l pe Ryan, Annie. Te va duce el, cu maşina.

– E-n regulă. Am şi hîrbul meu aici. Nici o problemă. Spune-i lui Andrew că sper ca Elise să fie bine şi... ne mai vedem.

– Annie, adineaori am vorbit serios. Are nevoie de tine.

Annie îşi scoase cerceii de petrecere, masîndu-şi loburile urechilor pentru a-şi pune din nou sîngele în mişcare.

– Are nevoie să poată conta pe el însuşi. Are nevoie să ştie cine e şi ce vrea. Cu asta nu pot să-l ajut, Miranda, şi nici tu nu poţi.

Nu părea capabilă să ajute pe nimeni, îşi zise Miranda, cînd rămase singură, privindu-şi mîinile. Nimic din ceea ce atinsese, nimic din tot ce făcuse în ultimele luni, nu dusese decît la dezastru. Privi peste umăr, cînd auzi paşi pe scară. Ryan coborî, o ocoli şi, fără să spună nimic, o ridică în picioare şi o îmbrăţişă.

– O, Doamne, o, Doamne, Ryan! Cîţi mai urmează?

– Şşş, o mîngîie el pe spate. Era pistolul lui, îi murmură la ureche. Acelaşi pe care l-am găsit în cameră. Cineva l-a împuşcat pe bietul nenorocit cu propriul lui pistol. N-ai fi putut face nimic.

– N-aş fi putut face nimic, repetă ea obosită, retrăgîndu-se pentru a sta pe propriile-i picioare. Vreau să merg la spital, să văd ce face Elise. Andrew e acolo. Nu trebuie să-l lăsăm singur.

Nu era singur. Miranda avu surpriza de a-şi vedea mama în sala de aşteptare, privind pe fereastră, cu un pahar de plastic cu cafea în mînă.

Andrew se opri în loc cînd o văzu intrînd, apoi clătină din cap şi porni din nou.

– Vreo veste? îl întrebă Miranda.

– I-au stabilizat starea, la urgenţă. Radiografii, analize – n-au venit să ne spună rezultatele. Medicul de gardă presupune că e o comoţie, dar vor să-i facă o tomografie pentru a exclude orice leziune cerebrală. A

rămas mult timp fără cunoştinţă. A pierdut mult sînge.

Iar o parte din acesta, observă el, păta tivul de la rochia Mirandei.

– Ar trebui să te duci acasă, spuse. Ryan, du-o.

– Rămîn cu tine, la fel cum ai sta şi cu tu mine.

– Okay. Okay, îşi rezemă Andrew fruntea de a surorii sale. Rămaseră uniţi astfel, în timp ce Elizabeth, întorcîndu-se de la fereastră, îi contempla. Cînd îl surprinse pe Ryan privind-o, obrajii se înroşiră uşor.

– Este cafea. Nu-i nici proaspătă, nici buvabilă, dar e foarte tare şi fierbinte.

– Nu, se îndepărtă Miranda de Andrew, făcînd un pas înainte. Unde-i tata?

– E... Nu ştiu. Cred că s-a întors la hotel. Nu avea ce să facă aici.

– Dar tu eşti aici. Avem de vorbit.

– Scuzaţi-mă, domnişoară doctor Jones.

Se întoarseră toţi trei, făcînd gura lui Cook să tresară a jenă.

– Cred că situaţia e cam încurcată.

– Domnule detectiv Cook, simţi Miranda că stomacul i se căptuşea rapid cu gheaţă. Sper că nu sînteţi bolnav.

– Bolnav? Aha, da, spital, bolnav. Nu. Am venit să vorbesc cu doamna doctor Warfield, după ce aprobă medicii.

– Cu Elise? clătină Andrew din cap, mirat. Credeam că sînteţi la secţia furturi. N-a fost jefuit nimeni.

– Uneori, aceste chestiuni au legătură între ele. Băieţii de la omucideri vor vodbi cu ea. Urmează o noapte lungă. Poate îmi spuneţi şi mie ce ştiţi, ca să-mi formez o imagine mai clară, înainte de a vorbi cu doamna doctor Warfield.

– Detectiv... Cook, da? se apropie Elizabeth. Chiar este necesar să ţineţi un interogatoriu în sala de aşteptare a unui spital, în timp ce aşteptăm, destul de răscoliţi, rezultatele analizelor?

– Îmi pare foarte rău pentru necazul dumneavoastră, doamnă Jones.

– Stanford-Jones.

– Da, Elizabeth Standford-Jones. Sînteți şefa victimei.

– Corect. Richard şi Elise lucrează amîndoi pentru mine, la Florența. Lucrau pentru mine, se corectă ea, cu o uşoară schimbare în culoarea feței. Richard a lucrat pentru mine.

– Cu ce se ocupa?

– Cu cercetări, în primul rînd. Era un strălucit istoric de artă. Un izvor nesecat de fapte şi date dar, mai mult, înțelegea spiritul lucrărilor pe care le cerceta. Era neprețuit.

– Şi doamna doctor Warfield?

– Este directoarea mea de laborator în Florența. O cercetătoare capabilă, eficientă şi demnă de încredere.

– A fost nora dumneavoastră.

Privirea lui Elizabeth nu ezită, nici nu se îndreptă spre fiul ei.

– Da. Am rămas în relații bune.

– Foarte bine. De cele mai multe ori, fostele soacre tind să dea vina pe soțiile fiilor lor pentru toate necazurile. Nu se găsesc multe care pot să lucreze împreună şi... să rămînă în bune relații.

– Sîntem intelectuale, domnule detectiv. Şi nu permit ca dificultățile familiale să intervină în muncă, sau în opinia mea despre o persoană. Țin foarte mult la Elise.

– Se întîmpla ceva între ea şi Hawthorne?

– Ceva?

O spuse cu un dezgust atît de înghețat, încît temperatura păru să scadă vertiginos.

– Ceea ce insinuați e jignitor, josnic şi necuviincios.

– Sînt informat că amîndoi erau adulți necăsătoriți. Nu vreau să insult pe nimeni, întrebînd dacă aveau o relație personală. Se aflau împreună într-un birou de la etajul doi. Petrecerea era jos.

– Nu am idee ce căutau în cabinetul Mirandei, dar e clar că nu erau singuri.

Trecu pe lîngă el, cînd un medic în halat verde apăru în uşă.

– Elise?

– Evoluează bine, răspunse medicul. Are o comoție

destul de serioasă, e cam dezorientată, dar tomografia a fost clară, iar starea pacientei e stabilă.

Elizabeth închise ochii, expirînd tremurător.

– Aş dori s-o văd.

– Am permis accesul poliţiei. Doreau s-o chestioneze imediat ce era posibil, şi a fost şi ea de acord. Cînd am propus să aştepte pînă mîine, a început să se agite. Părea să fie mai liniştită dacă le vorbea chiar din noaptea asta.

– Voi cere să discut şi eu puţin cu ea, îşi scoase Cook insigna, după care dădu din cap spre Elizabeth şi Andrew. Aştept. Am timp destul.

Aşteptă mai mult de o oră şi n-ar fi reuşit s-o vadă, dacă Elise nu insista din nou să-şi dea declaraţia.

Cook văzu o femeie fragilă, cu o vînătaie lividă pe tîmpla dreaptă, ce se întindea violetă spre ochi. Ochii erau obosiţi şi injectaţi.

Dar aceste defecte nu făceau decît să-i sporească frumuseţea. Părul brunet îi era înfăşurat în bandaje albe. Cook ştia că fusese lovită în spatele capului şi sîngerase abundent. Presupunea că îi răseseră o parte din părul acela lucios, pentru a coase rana. Mare păcat!

– Sînteţi detectivul... regret, nu mai reţin numele pe care mi l-au spus.

– Cook, doamnă. Vă mulţumesc că m-aţi primit.

– Vreau să ajut.

Se strîmbă, cînd îşi schimbă poziţia, făcînd ca durerea să-i radieze prin cap.

– Nu peste mult îmi vor da medicamentele. După aceea, n-am să mai pot gîndi limpede.

– Încerc să termin cît mai repede. Vă deranjează dacă mă aşez aici?

– Nu, vă rog, ridică Elise privirea spre tavan, ca şi cum s-ar fi concentrat să ajungă dincolo de durere. De fiecare dată cînd încep, am impresia că e un vis urît. Că nu s-a întîmplat în realitate.

– Îmi puteţi spune ce s-a întîmplat? Tot ce vă amintiţi.

– Richard. L-a împuşcat pe Richard.

– Cine?

– Nici măcar nu ştiu, nu sînt sigură. N-am văzut. L-am văzut doar pe Richard.

Ochii i se umplură de lacrimi, care se revărsară, prelingîndu-se pe obraji.

– A murit. Mi-au spus că e mort. M-am gîndit că poate... nu ştiu... dar au spus că a murit. Bietul Richard!

– Ce făceaţi sus cu el?

– Nu eram cu el – îl căutam.

Ridică mîna liberă, pentru a-şi şterge lacrimile.

– Spusese că urma să se întoarcă la hotel, oricînd voiam să plecăm. Richard nu prea e omul petrecerilor. Urma să luăm împreună un taxi. Eu voiam să plec.

– Vă plictiseaţi?

– Nu, zîmbi ea uşor. Era o expoziţie minunată, prezentată superb. Dar... dar sînt sigură că aţi aflat, între timp, Andrew şi cu mine am fost căsătoriţi, şi era penibil. Avea o prietenă acolo.

– Scuzaţi-mă, doamnă doctor Warfield, dar sînt informat că dumneavoastră aţi divorţat de el.

– Da, într-adevăr, şi s-a finalizat acum peste un an, dar asta nu te împiedică să simţi... să simţi, puse ea punct. A fost jenant şi deprimant pentru mine. M-am simţit datoare să stau cel puţin două ore. Elizabeth e foarte bună cu mine şi era o ceremonie importantă pentru ea. Miranda şi cu mine am păstrat o prietenie oarecum prudentă şi nu voiam să dau impresia că munca ei nu contează. Dar doream să plec şi m-am gîndit că, la ora aceea, nimeni n-avea să observe.

– Aşa că aţi pornit în căutarea lui Hawthorne.

– Da. Nu cunoştea decît cîteva persoane şi nu e un om foarte sociabil. Stabiliserăm să plecăm pe la zece şi jumătate, aşa că am încercat să-l găsesc. Mă aşteptam să-l văd adunat într-un colţ, sau cu nasul în cine ştie ce hartă. Apoi, m-am gîndit că poate urcase la bibliotecă. Nu era acolo. Ăă... regret, încep să- mi pierd şirul gîndurilor.

– Nu face nimic. Luaţi-o încet.

Elise închise ochii.

– Am hoinărit un timp, pînă am văzut lumină în cabinetul Mirandei. Am vrut să cobor, dar i-am auzit glasul. L-am auzit strigînd ceva, ceva gen: „M-am săturat".

Începu să tragă cu degetele de cearşaf, ciupindu-l mărunt, agitată.

– M-am apropiat. Se auzeau voci. Dar n-am distins ce spuneau.

– Era vocea unui bărbat, sau a unei femei?

– Nu ştiu, îşi frecă ea centrul frunţii, obosită. Pur şi simplu nu ştiu. Vorbea foarte încet, aproape în şoaptă. Am stat acolo cîteva minute, fără să fiu sigură ce să fac. Cred că m-am gîndit că Richard şi Miranda veniseră să discute ceva şi nu voiam să-i deranjez.

– Miranda?

– Era cabinetul ei, aşa că am presupus... M-am gîndit să mă întorc singură, şi atunci... am auzit împuşcăturile. Au fost atît de puternice, de neaşteptate. M-au şocat atît de tare, încît n-am mai judecat. Am năvălit înăuntru. Cred că am strigat. Şi... Nu mi-e deloc clar.

– E-n regulă. Spuneţi-mi doar ce vă amintiţi.

– L-am văzut pe Richard, căzut pe birou. Peste tot, sînge. Miros de sînge şi, cred, de praf de puşcă. Un fel de miros de ars, în aer. S-ar putea să fi urlat. Cu siguranţă am urlat, şi pe urmă m-am întors. Voiam să fug. Mi-e atît de ruşine, voiam să fug şi să-l las acolo. Cineva... ceva m-a lovit.

Cu gesturi delicate, duse mîna la spatele capului să-şi atingă bandajul.

– Ţin minte un fulger în capul meu, apoi, nimic. Nimic, pînă cînd m-am trezit în ambulanţă.

Acum plîngea de-a binelea, încercînd să ajungă la cutia cu şerveţele de pe noptieră. Cook i-o dădu şi aşteptă să-şi şteargă faţa.

– Vă mai amintiţi cît timp îl căutaserăţi?

– Zece, cincisprezece minute, cred. Nu prea ştiu.

– Cînd aţi intrat în cabinet, n-aţi văzut pe nimeni?

– Numai pe Richard... închise ea ochii, cu lacrimile infiltrîndu-se printre gene. Numai pe Richard, iar acum e mort.

Capitolul 29

Era aproape ziuă, cînd Annie deschise uşa şi îl găsi pe Andrew în hol. Era palid ca hîrtia, cu cearcăne grele la ochi. Mai avea pe el smokingul, cravata lărgită la gît, primul nasture lipsă. Cămaşa albă ca zăpada era şifonată şi mînjită de sînge.

– Elise?

– O să fie bine. O ţin sub observaţie, dar a avut noroc. O comoţie, cîteva cusături. Nici un semn de hemoragie intracraniană.

– Hai în casă, Andrew. Ia loc.

– A trebuit să vin, ca să-ţi spun.

– Ştiu. Intră. Am şi făcut cafeaua.

Era înfăşurată într-un halat şi se demachiase, dar Andrew văzu cît de obosiţi îi erau ochii.

– Te-ai culcat?

– Am făcut o încercare. N-a mers. Pregătesc ceva pentru micul dejun.

Andrew închise uşa, privind-o cum parcurgea scurta distanţă pînă la bucătărie pentru a deschide micul frigider. Scoase ouă, şuncă, o tigaie. Turnă cafea în două căni mari, albastre.

Lumina zorilor intra pe ferestrele înguste, formînd modele pe podea. În cameră mirosea a cafea şi garoafe.

Annie era desculţă.

Puse şunca în tigaia de fontă şi, curînd, încăperea se umplu de aromă şi sunet. Bunele sunete de duminică dimineaţă, îşi spuse el. Mirosuri ca la mama acasă.

– Annie.

– Stai jos, Andrew. Dormi pe picioare.

– Annie.

O luă de umeri, răsucind-o în loc.

– A trebuit să mă duc cu Elise în noaptea asta.

– Bineînțeles.

– Nu mă întrerupe. A trebuit să merg, să mă asigur că era bine. A fost soția mea cîndva, așa că-i datoram măcar lucrul ăsta. Nu m- am descurcat bine în căsnicie, iar la divorț, nici pe-atîta. M-am gîndit la asta în timp ce așteptam să iasă doctorul și să ne spună cum se simțea. M-am gîndit și la ceea ce aș fi putut face altfel pentru ca mariajul nostru să meargă. Răspunsul este unul singur: nimic.

Rîse scurt, plimbîndu-și mîinile în lungul brațelor ei.

– Nimic. Înțelegerea acestui lucru mă făcea să mă simt ca un ratat. Acum, mă face să înțeleg că mariajul a eșuat. Nu eu, și nici ea. Căsnicia a eșuat.

Aproape absent, se aplecă s-o sărute pe creștetul capului.

– Am așteptat pînă am fost sigur că își va reveni, apoi am venit aici, fiindcă trebuia să-ți spun.

– Știu, Andrew.

În semn de sprijin, și cu o ușoară nerăbdare, îl bătu pe braț.

– Se arde șunca.

– N-am terminat de vorbit. Nici măcar n-am început.

– Ce n-ai început?

– Să-ți spun. Mă numesc Andrew și sînt alcoolic.

Tremură o dată, apoi se stăpîni.

– N-am băut treizeci de zile. Se fac treizeci și una. Astă noapte am stat în spital și m-am gîndit la băutură. Nu pare să fie soluția. Apoi, m-am gîndit la tine. Tu ești soluția. Te iubesc.

Ochii ei se umeziră, dar clătină din cap.

– Nu eu sînt soluția ta, Andrew. Nu pot fi.

Se desprinse, începu să întoarcă șunca, dar Andrew întinse mîna și stinse aragazul.

– Te iubesc.

Îi cuprinse fața în palme, ca să stea nemișcată.

– O parte din mine te-a iubit întotdeauna. Restul, a trebuit să se maturizeze destul ca să înțeleagă. Știu ce simt și știu ce vreau. Dacă nu ai aceleași sentimente

pentru mine şi nu vrei ceea ce vreau eu, atunci spune-mi. Spune-mi-o de-a dreptul. Nu mă va trimite să caut nici o sticlă. Dar trebuie să ştiu.

– Ce vrei să-ţi spun? îl bătu ea cu un pumn în piept, nervoasă. Tu eşti doctor în arte. Eu sînt o barmaniţă. Tu eşti Andrew Jones din neamul Jones, din Maine, iar eu sînt Annie McLean de nicăieri.

Îşi puse mîinile peste ale lui, dar nu se putu îndura să i le desprindă de faţa ei.

– Eu am un bar, tu ai institutul. Vino-ţi în fire, Andrew.

– În momentul de faţă, nu mă interesează snobismele tale.

– Snobisme? se frînse vocea ei, jignită. Pentru numele lui Dumnezeu...

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, o trase el în sus, făcînd-o să se înalţe pe vîrfuri. Ce simţi pentru mine şi ce doreşti?

– Sînt îndrăgostită de tine şi doresc un miracol.

Zîmbetul i se întinse încet, adîncindu-i gropiţele în obraji. Annie tremura sub mîinile sale, iar lumea lui tocmai devenise sigură ca o stîncă.

– Nu ştiu dacă o să se califice ca miracol. Dar îmi voi da toată silinţa.

O luă în braţe.

– Ce faci?

– Te duc în pat.

Panica îi palpită prin gît, încolăcindu-se pînă în degetele de la picioare.

– N-am spus că mă culc cu tine.

– N-ai spus nici că nu. Îmi asum un mare risc.

Annie se agăţă de cadrul uşii, ţinîndu-se pe viaţă şi pe moarte.

– Serios? Chiar aşa?

– Pe bune. S-ar putea ca de data asta mişcările mele să nu-ţi placă. Dacă nu-ţi plac, probabil ai să mă refuzi cînd te voi cere de soţie.

Degetele ei se înmuiară precum ceara, lunecînd de pe tocul uşii.

– Ai... ai putea să mă ceri acum, ca să scapi de toată tensiunea.

– Nu, o culcă el pe pat, cu ochii în ochii ei. După. După, Annie, murmură, lăsîndu-se peste ea.

Se întorcea acasă, găsea comoara. Era un lucru simplu şi extraordinar. De astă dată nu mai erau inocenţi, nu mai erau doi copii împiedicaţi, dornici şi curioşi. Toţi anii trecuţi de-atunci lăsaseră timp relaţiei dintre ei să se coacă.

Acum, parcă ar fi decantat vinul vechi dintr-un soi ales.

Braţele ei îl cuprinseră. Era atît de blînd, de atent, superb de migălos. Mîinile sale mari o cutreierau, urmărindu-i gîtul, umerii, bătătorind calea pentru buze. Îi murmura, aiureli minunate, în timp ce-şi scotea smokingul şi o lăsa să-l ajute să dea jos cămaşa. Apoi, pielea începu să-i lunece peste a ei, făcîndu-i pe amîndoi să ofteze.

Se crăpa de ziua în lumina trandafirie care anunţa furtuni. Dar în patul cel îngust era linişte şi răbdare. Fiecare atingere, fiecare gustare era luată şi dăruită cu bucurie paşnică.

Chiar şi cînd Annie tremură, cînd nevoia începu să crească dureros în ea, zîmbi şi îi aduse din nou gura peste a ei.

De astă dată, Andrew o primi, însufleţindu-i trupul cu mîngîieri, fixînd ritmul cu al lui. Şi prima dată cînd Annie atinse culmea, arcuindu-se tot mai sus cu un geamăt de voluptate, se rostogoli odată cu ea din simplă bucurie.

Îi presără sărutări pe spate, peste omoplaţi, în jos spre şolduri, apoi o întoarse să-i dezmierde sînii. Mîinile ei se mişcau peste el, explorînd, tatonînd, excitînd. Cînd respiraţiile se îngroşară, în soarele tot mai puternic, lunecă înăuntrul ei.

Un ritm lent, statornic, savurînd, prelungind. Aparţinînd. Annie se ridica şi cobora odată cu Andrew, urcînd înlănţuită cu el cînd ajunseră pe pisc, ţinîndu-se strîns în timp ce tremurau acolo. Căderea împreună cu el fu ca o plutire în jos dintre nori.

Apoi, Andrew îşi schimbă poziţia, o trase lîngă el şi-şi

îngroapă fața în părul ei.

– Încă îmi mai place cum te mişti, Andrew, oftă ea lîngă umărul lui. Îmi place mult cum te mişti.

Se simțea din nou întreg,tămăduit.

– Îmi place tatuajul tău, Annie. Îmi place mult tatuajul tău.

– O, Doamne, se strîmbă ea, uitasem de el.

– Niciodată nu voi mai privi un fluture la fel ca înainte.

Cînd ea rîse şi-şi ridică fața, continuă să zîmbească:

– Mi-a trebuit mult timp ca să înțeleg de ce aveam nevoie, ce anume mă face fericit. Şi îmi dă şansa să te fac şi pe tine fericită. Vreau să-mi clădesc o viață şi să întemeiez o familie cu tine.

– Rău am mai rasolit-o amîndoi prima oară.

– Nu eram pregătiți.

– Într-adevăr, îi atinse ea fața. Se pare că acum sîntem.

– Fii a mea.

Îi depuse un sărut în palmă.

– Lasă-mă să fiu al tău. Vrei, Annie?

– Da, răspunse ea, punîndu-mi mîna pe inimă. Da, Andrew. Vreau.

Ryan stătea în cabinetul Mirandei, încercînd să-şi imagineze. A, încă mai putea vizualiza destul de clar modul cum arătase în noaptea trecută. Asemenea lucruri se întipăresc în creier şi rareori mai pot fi şterse, chiar şi cu cele mai mari eforturi.

Pe covor se vedea o pată urîtă, ferestrele erau mînjite,, iar pudra echipei criminalistice stătea presărată pe toate suprafețele.

Cît de departe propulsase glonțul trupul lui Richard? se întrebă el. Cît de aproape stătuseră el şi asasinul unul de altul? Destul de aproape, pentru ca gloanțele să fi lăsat arsuri de pulbere pe cămaşa smokingului. Destul de aproape pentru ca Hawthorne să fi privit în ochii ucigaşului, văzîndu-şi acolo moartea.

Ryan era al dracului de sigur.

Făcu cîțiva pași înapoi, spre ușă, contemplînd încăperea.

Birou, scaune, fereastră, lampa care fusese aprinsă. Scrin, dulapuri. Le vedea pe toate.

– N-aveți ce căuta aici, domnule Boldari.

– Au luat banda, răspunse Ryan, fără să se întoarcă. Se pare că anchetatorii au cules tot ce se putea din zona asta.

– E mai bine s-o ținem închisă încă un timp.

Cook așteptă pînă cînd Ryan plecă din prag, apoi închise ușa.

– Nu e nevoie ca domnișoara doctor Jones vadă din nou totul, nu-i așa?

– Nu, absolut nici o nevoie.

– Dar dumneavoastră ați vrut să mai vedeți o dată.

– Am vrut să văd dacă mi-e totul clar în minte.

– Și ați reușit?

– Nu complet. Pare să nu fie nici un semn de luptă, nu-i așa, domnule detectiv?

– Într-adevăr. Totul e în ordine – mai puțin biroul.

– Victima și asasinul au stat cam la fel de aproape ca noi doi acum. Nu credeți?

– Plus-minus cîteva degete. Mda, știa cine a apăsat pe trăgaci, Boldari. L-ai cunoscut, așa-i?

– Pe fugă, vineri cînd a sosit, și l-am revăzut în noaptea morții lui.

– Înainte nu-l mai întîlniseși?

– Nu.

– Mă mir, avînd în vedere că și dumneata și el lucrați în domeniul artei.

– Există mulți oameni, în diverse zone ale activităților artistice, pe care nu i-am cunoscut.

– Mda, dar știi, lumea e mică. Te miști destul de firesc prin locul ăsta.

– La fel ca dumneata, murmură Ryan. Crezi că am venit aici azi- noapte și am tras două gloanțe în Richard Hawthorne?

– Nu. Avem mai mulți martori care te plasează la parter cînd s-au auzit împușcăturile.

Ryan se rezemă de perete. Îşi simţea pielea încleiată, ca şi cum o parte din hidoşenia camerei de alături s-ar fi lipit de el.

– Norocul meu că-s un tip sociabil.

– Mda – desigur, cîţiva dintre acei oameni îţi sînt rude, dar mai sînt şi alţii. Deci, presupun că eşti disculpat. Nimeni nu poate spune unde era doctoriţa Jones, domnişoara doctor Miranda Jones, în intervalul respectiv.

Ryan se desprinse de perete rapid, aproape violent, înainte de a se controla. Dar mişcarea făcuse ochii lui Cook să licărească.

– Sînteţi foarte amicali.

– Destul de amicali ca să ştiu că Miranda e ultima fiinţă care ar putea ucide.

Alene, Cook scoase o lamă de chewing-gum, i-o oferi, apoi şi-o despachetă sieşi, cînd Ryan se mulţumi să-l privească în continuare.

– Curios, ce pot face unii oameni, cînd au motivaţia potrivită.

– Şi a ei care ar fi?

– M-am gîndit mult la asta. Este bronzul, cel de aici, cel care a fost sustras dintr-o vitrină, foarte ordonat, foarte profesionist. Am depistat mai multe spargeri cu acelaşi sistem. Cineva ştie ce face, cineva e bun al naibii pe meserie, cineva are relaţii.

– Deci, ce e hoţul Mirandei – un spărgător expert în artă?

– Sau un cunoscut de-al ei, unul cu care e destul de amicală, adăugă Cook, cu un zîmbet subţire. Curios, cum de-au dispărut şi hîrtiile despre piesa aia. Şi mai curios, cînd am făcut nişte cercetări la o topitorie pe care o foloseşte institutul ăsta, am aflat că şi altcineva se interesase. Cineva care se dădea drept student aici şi a înşirat o poveste despre o figură de bronz turnată acolo acum vreo trei ani.

– Şi care ar fi legătura cu situaţia de-acum?

– Numele pe care l-a spus la topitorie nu figurează în registrele de aici. Iar bronzul care-l interesa atît de mult

era o statuetă a lui David, cu praştia. Se pare că avea chiar şi o schiţă.

– Atunci, s-ar putea să aibă legătură cu spargerea, înclină Ryan capul. Sînt bucuros să aflu că faceţi progrese.

– Ei, încerc şi eu. Se pare că domnişoara doctor Jones – Miranda Jones – a predat un curs despre piesele de bronz renascentiste.

– Fiind expertă în domeniu, sînt convins că a predat mai multe cursuri pe tema asta, sau pe altele, înrudite.

– Un student de-al ei a comandat la topitorie turnarea unui „David" de bronz, la mult timp după ce bronzul dispărut a ajuns la ea pentru expertiză.

– Fascinant.

Cook ignoră sarcasmul uşor din tonul lui Ryan.

– Mda, înseamnă că sînt multe căpeţele care aşteaptă să fie legate. Studentul s-a lăsat de facultate imediat după ce a fost turnat bronzul. Şi, ştii, cineva a luat-o la întrebări pe mama lui, spunînd că e de aici şi că voia să ia legătura cu el. Puştiul se mutase la San Francisco. Acum două nopţi, l-au pescuit din golf.

– Îmi pare rău să aud.

– Dumneata ai rude la San Francisco.

De astă dată, ochii lui Ryan se îngustară, scăpărători:

– la seama ce spui, domnule detectiv.

– Nu făceam decît un comentariu. Tînărul era artist, dumneata ai acolo o galerie de artă. M-am gîndit că poate-l cunoşteai. Se numea Mathers, Harrison Mathers.

– Nu, nu cunosc nici un Harrison Mathers, dar mă pot interesa destul de uşor dacă avem expuse lucrări de-ale lui.

– Poate n-ar fi rea ideea.

– Mathers ăsta e un alt căpeţel, vorba dumitale?

– A, da, unul din alea care te fac să te scarpini în cap. Apoi, am început să mă gîndesc la bronzul ăla de mare valoare din Florenţa, cel care a reieşit că nu avea o valoare chiar atît de mare. Aş zice că domnişoara doctor Jones a fost destul de necăjită, şi foarte supărată

şi pe mama ei, fiindcă o dăduse afară din proiect. Am aflat că cineva a furat piesa, a intrat drept în magazia de la Muzeul Naţional de-acolo şi a luat-o, cît ai zice peşte. Ei, de ce să vrea cineva să ia ceva, să-şi asume un asemenea furt, pentru un obiect care nu valorează mai mult decît preţul metalului?

– Arta e un mister subiectiv, domnule detectiv. Poate i-a căzut cu tronc cuiva.

– Se poate, dar cel care a făcut-o era profesionist, nu un găinar de două parale. Profesioniştii nu-şi pierd timpul fără motive serioase. Eşti de acord cu asta, nu-i aşa, domnule Boldari? Fiind şi dumneata un profesionist.

– Desigur.

„Al dracului să fiu dacă nu-mi place sticletele ăsta," reflectă Ryan.

– Detest pierderea de timp.

– Exact. Mă face să mă întreb cît poate valora bronzul ăla pentru cineva.

– Dacă-l văd, domnule detectiv, îi fac o evaluare şi te-anunţ. Dar îţi pot spune că şi dacă era real, şi dacă valora milioane, Miranda tot n-ar fi ucis pentru el. Şi cred că eşti de acord, adăugă Ryan. Fiind şi dumneata profesionist.

Cook chicoti. Ceva nu era în regulă la tipul ăsta, îşi spuse el. Dar era nevoit să-l placă.

– Nu, nu cred că a omorît pe nimeni şi nu mi-o pot imagina zburdînd prin lume să şterpelească tablouri şi statui. Femeia asta are integritatea întipărită pe frunte. De-asta ştiu, în adîncul meu, că ascunde ceva. Ştie mai mult decît spune. Iar dacă eşti destul de amic cu ea, Boldari, convinge-o să-mi explice ce este, înainte să ajungă cineva la concluzia că poate fi lichidată.

Se întreba cît de mult putea spune, cît putea risca să spună. Stătea în Galeria de Sud, înconjurată de arta marilor maeştri, cu mîinile peste faţă. Şi suferea.

Ştia că detectivul Cook era sus. Îl văzuse intrînd şi, ca un copil care se fereşte de o predică, se ascunsese

după o uşă pînă cînd trecuse de ea.

Cînd intră mama ei, îşi lăsă mîinile să cadă în poală.

– Mă aşteptam să te găsesc aici.

– A, da, se ridică Miranda, luînd o cupă de şampanie dintre cele adunate pe o masă. Retrăiesc gloriile trecute. Unde altundeva să fi fost? Unde să mă duc?

– Nu l-am putut găsi pe fratele tău.

– Sper că doarme. A avut o noapte grea.

Nu adăugă că dimineaţă, cînd plecase de acasă, Andrew nu dormea – cel puţin, nu în patul lui.

– Cu toţii am avut. Mă duc la spital. Tatăl tău mă aşteaptă acolo. Sperăm că Elise poate primi vizite şi că o vor externa azi după-amiază.

– Transmite-i urările mele. Voi încerca să trec mai pe seară, fie pe la spital, fie la hotel, dacă-i dau drumul. Te rog să-i spui că poate sta la noi acasă oricît de mult timp vrea.

– Ar fi stînjenitor.

– Da, dar comunică-i totuşi oferta.

– Generos din partea ta. A... a avut noroc că n-a fost rănită mai grav. Era posibil... Am fi putut-o găsi la fel ca pe Richard.

– Ştiu că ţii foarte mult la ea.

Miranda puse paharul jos, exact în locul de unde îl luase. Avu grijă ca piciorul să i se potrivească precis în cercul pe care îl lăsase pe faţa de masă.

– Mai mult, cred, decît ai ţinut vreodată la propriii tăi copii.

– Nu prea e momentul pentru meschinării, Miranda.

Ridică privirea spre ea:

– Mă urăşti?

– Ce lucruri ridicole spui, şi în ce moment prost ales.

– Cînd ar fi momentul potrivit ca să-mi întreb mama dacă mă urăşte?

– Dacă e vorba de afacerea din Florenţa...

– A, e ceva mult mai vechi, mult mai profund decît ceea ce s-a întîmplat la Florenţa, dar deocamdată merge şi atît. Nu mi-ai stat alături. Niciodată n-ai făcut-o. Toată viaţa am aşteptat momentul cînd aveai să fii în sfîrşit

lîngă mine. De ce naiba n-ai fost alături de mine?

– Refuz să tolerez un asemenea comportament.

Cu o privire înghețată, Elizabeth se răsuci şi dădu să iasă. N-avea să ştie niciodată ce anume o îndemnase să treacă peste educația de-o viață, dar Miranda traversă sala, o apucă pe Elizabeth de braț şi o întoarse în loc cu o violență care le ului pe amîndouă.

– N-ai să-mi întorci spatele pînă nu-mi dai un răspuns. M-am săturat de moarte să mă tot laşi de izbelişte, şi la propriu, şi la figurat. De ce nu mi-ai putut fi niciodată mamă?

– Fiindcă nu eşti fiica mea, se răsti Elizabeth, cu o flacără albastră aprinzîndu-i-se în ochi. Niciodată n-ai fost a mea.

Îşi smulse brațul, respirînd accelerat şi cu putere, în timp ce- şi pierdea treptat controlul.

– Cum îndrăzneşti să vii cu pretenții, după tot ce-am sacrificat, tot ce-am îndurat, fiindcă tatăl tău a hotărît să-şi dea bastarda drept fiica mea.

– Bastardă?

Lumea ei, deja zguduită, i se clătină sub picioare.

– Nu sînt fiica ta?

– Nu, nu eşti. Mi-am dat cuvîntul că n-aveam să-ți spun niciodată.

Înfuriată că lăsase ca nervii şi oboseala să-i învingă stăpînirea de sine, Elizabeth merse cu paşi mari la fereastră, privind afară.

– Eşti femeie matură şi poate că ai dreptul să ştii.

– Am...

Miranda îşi duse o mînă la inimă, nefiind sigură că mai continua să bată.

– Cine e mama mea? Unde e?

– A murit acum cîțiva ani. Era o nimeni, adăugă Elizabeth, întorcîndu-se.

Soarele nu mai e generos cu femeile trecute de o anumită vîrstă. În lumina lui, Miranda văzu că Elizabeth arăta descompusă, aproape bolnavă. Apoi, un nor acoperi soarele şi momentul trecu.

– Una dintre... interesele trecătoare ale tatălui tău.

– A avut o aventură.

– Îl cheamă Jones, nu? replică amar Elizabeth, apoi dădu din mînă, plictisită. În cazul de față, a fost neatent, iar femeia a rămas gravidă. Reiese că nu s-a descurajat la fel de ușor ca majoritatea celorlalte. Charles nici nu se gîndea s-o ia de soție, fireşte, iar cînd şi-a dat seama, femeia a insistat să se ocupe el de copil. A fost o situație dificilă.

Un junghi scurt şi feroce de durere străpunse starea de şoc.

– Nici ea nu m-a dorit.

Ridicînd infim din umeri, Elizabeth se aşeză.

– Habar n-am ce dorea femeia aia. Dar a ales să-i pretindă lui Charles să te crească el. Charles a venit la mine şi mi-a prezentat problema. Aveam de ales între a divorța şi a suporta scandalul, pierzînd tot ceea ce începusem să clădesc aici, la Institut, şi renunțînd la planurile pentru propria mea organizație, sau...

– Ai rămas cu el.

Pe sub şoc, pe sub tăişul fierbinte al durerii, se simțea o indignare mocnită.

– După o asemenea trădare, ai rămas cu el.

– Aveam de ales. Am ales varianta cea mai avantajoasă pentru mine. N-a fost lipsită de sacrificii. A trebuit să mă izolez, să pierd luni prețioase, în timp ce aşteptam naşterea ta.

Amintirea acelei perioade încă mai putea ieşi la suprafață, ca un acid.

– Cînd te-ai născut, a trebuit să te prezint drept fiica mea. Ți-am duşmănit existența, Miranda, zise ea simplu. Poate că e nedrept, dar e exact.

– Da, să fim exacți, se întoarse Miranda cu spatele, incapabilă să mai suporte. Să ne ținem de fapte.

– Nu sînt o fire maternă şi nici nu pretind că aş fi, gesticulă din nou Elizabeth, cu oarecare nerăbdare în voce. După ce s-a născut Andrew, n-am avut intenția să mai fac vreun copil. Niciodată. Apoi, într-o împrejurare unde nu avusesem nici un rol, mi s-a impus responsabilitatea de a creşte copilul soțului meu ca şi cum mi-ar fi

aparţinut şi mie. Îmi aminteai de nepăsarea lui, de lipsa lui de integritate conjugală. Pentru Charles, nu erai decît amintirea unei grave erori de calcul.

– Eroare de calcul, repetă încet Miranda. Da, cred că şi asta e exact. Acum nu mai e un mister de ce nici unul dintre voi nu m-a putut iubi vreodată – sau cît de cît, dacă e vorba pe-aşa. N-o aveţi înlăuntrul vostru.

– Ai fost îngrijită bine, ţi s-a oferit un cămin bun, o educaţie aleasă.

– Şi nici un moment de afecţiune adevărată, încheie Miranda, întorcîndu-se la loc; văzu în faţa ei o femeie cu control rigid şi ambiţii dominante, care schimbase emoţia pe avansare. Toată viaţa m-am zbătut să fiu demnă de afecţiunea voastră. Îmi pierdeam vremea.

Oftînd, Elizabeth se ridică în picioare.

– Nu sînt un monstru. Nu ţi s-a făcut nici un rău, niciodată n-ai fost neglijată.

– Nici îmbrăţişată.

– Am făcut pentru tine tot ce-am putut, ţi-am dat toate posibilităţile să te afirmi în domeniul tău. Pînă la şi inclusiv Bronzul Fiesole.

Ezită, apoi se duse să deschidă o sticlă de apă minerală pe care personalul încă nu o luase.

– Ţi-am luat acasă rapoartele, radiografiile, documentele. După ce m-am calmat, după ce partea cea mai neplăcută a trecut, n-am mai fost atît de sigură că puteai face asemenea greşeli flagrante, sau că ai fi influenţat rezultatele testelor. Niciodată nu ţi-am pus la îndoială cinstea.

– O, mulţumesc foarte mult, replică sec Miranda.

– Rapoartele, toate documentele, mi-au fost furate din seiful de-acasă. Poate că nici n-aş fi aflat, dar înainte de a veni încoace am vrut să scot ceva. Şi am văzut că dispăruseră.

Turnă apă într-un pahar, astupă la loc sticla şi bău.

– Voiam să iau perlele bunicii tale, să le aduc aici şi să le pun în seiful pe care-l am la banca locală. Urma să ţi le dau înainte de plecare.

– De ce?

– Poate fiindcă, deşi n-ai fost niciodată a mea, a ei ai fost întotdeauna.

Puse paharul la loc.

– N-am să mă scuz pentru ceea ce-am făcut, nici pentru hotărîrile pe care le-am luat. Nu-ţi cer să mă înţelegi, fiindcă nici eu nu te-am putut înţelege vreodată pe tine.

– Şi-atunci, nu-mi rămîne decît să accept realitatea asta?

– Eu am făcut-o. Îţi voi cere ca tot ceea ce am vorbit să rămînă între aceşti patru pereţi. Eşti o Jones şi, ca atare, ai responsabilitatea de a proteja numele familiei.

– A, da, halal nume, pufni Miranda, însă clătină totuşi din cap. Îmi cunosc îndatoririle.

– Nu mă îndoiesc. Trebuie să mă duc la tatăl tău, îşi luă Elizabeth geanta. Voi discuta problema şi cu el, dacă vrei.

– În ce scop?

Deodată, Miranda se simţi obosită, prea obosită ca să-şi mai facă griji, să se întrebe sau să-i pese.

– De fapt, nu s-a schimbat nimic, aşa-i?

– Exact.

După ce Elizabeth plecă, Miranda rîse fără chef şi se duse la fereastră. Furtuna care ameninţase toată ziua se apropia, pe un cer inflamat.

– Eşti okay?

Se rezemă de el, cînd îi puse mîinile pe umeri.

– Cît ai auzit?

– Aproape tot.

– Iar ai tras cu urechea, murmură ea, furişîndu-te tiptil pe labe de pisică. Nici nu ştiu ce să simt.

– Orice simţi, e bine. Eşti stăpînă pe viaţa ta, Miranda. Întotdeauna ai fost.

– Cred că n-am încotro.

– Vei vorbi cu tatăl tău despre asta?

– Ce rost ar avea? Nu m-a văzut niciodată. Nu m-a auzit. Iar acum, ştiu şi de ce.

Închise ochii, întorcîndu-se cu obrazul în mîna lui.

– Ce fel de oameni sînt, Ryan, cei din care mă trag

eu? Tatăl meu, Elizabeth, femeia care m-a dat lor?

– Nu-i cunosc, o întoarse el blînd, pînă ajunseră față în față. Dar te cunosc pe tine.

– Mă simt...

Trase prelung aer în piept şi o spuse.

– Uşurată. De cînd mă ştiu, m-am temut că eram ca ea, că nu aveam nici o şansă reală de a nu semăna cu ea. Dar nu sînt. Nu semăn.

Cutremurîndu-se, îşi rezemă capul pe umărul său.

– Nu trebuie să mai am niciodată grija asta.

– Îmi pare rău pentru ea, murmură Ryan. Pentru că s-a închis față de tine. Față de iubire.

Miranda ştia ce era iubirea, îi cunoştea terorile şi fiorii. Orice s-ar fi întîmplat, era recunoscătoare că acea parte din ea se deschisese. Chiar dacă broasca fusese forțată de un hoț.

– Da, şi eu.

Se mai ținu de el, un ultim moment, apoi se retrase să stea pe propriile-i picioare.

– Mă duc la Cook cu carnetul lui Richard.

– Lasă-mi timp să ajung la Florența. N-am vrut să plec azi, mai ales cînd ai toate astea pe cap. Voi decola diseară, dacă reuşesc, sau dimineață la prima oră. Reducem la treizeci şi şase de ore. Atîta ar trebui să ajungă.

– Nu-ți pot acorda mai mult. Trebuie să se termine odată.

– Se va termina.

Miranda zîmbi, constatînd că-i era mai uşor decît se aşteptase.

– Şi fără furişări prin dormitoare şi scotoceli prin seifuri sau casete de bijuterii.

– Categoric, nu. Imediat ce termin cu Carter-ii.

– Of, pentru Dumnezeu!

– N-am să m-ating de-un lucru. N-am rezistat eu în fața perlelor ălora ale bunicii tale? A fermecătorului aur italian al Elisei? Chiar şi față de medalionul ăla drăguț pe care i l-aş fi putut da uneia dintre nepoatele mele? Am fost un erou.

– Nepoatele tale sînt prea mici pentru medalioane, oftă ea, rezemîndu-şi din nou capul de umărul lui. Eu pe-al meu l-am primit abia la şaisprezece ani. Bunica mea mi-a dăruit unul foarte frumos, în formă de inimă, pe care-l avea de la mama ei.

– Iar tu ai pus înăuntru o şuviţă din părul prietenului tău.

– Cam greu. N-am avut prieteni. Oricum, îşi pusese ea deja fotografia, şi pe a bunicului. Ca să nu-mi uit rădăcinile.

– Aşa?

– Sigur. Neamurile bune din New England îşi ţin minte întotdeauna rădăcinile. Sînt o Jones, spuse ea încet, iar Elizabeth avea dreptate. N-oi fi fost eu niciodată a ei, dar a bunicii mele am fost toată viaţa.

– Acum vei avea şi perlele.

– Da, şi le voi preţui ca pe o comoară. Medalionul l-am pierdut acum cîţiva ani. Mi s-a frînt inima.

Simţindu-se mai bine, se îndreptă de spate.

– Trebuie să-i trimit aici pe cei de la întreţinere. Să facă ordine la loc. Sper ca mîine să putem deschide expoziţia pentru public.

– Aşa să faci, murmură el. Ne vedem acasă, mai tîrziu. Să te duci direct acolo, auzi, ca să nu trebuiască să te caut.

– Unde m-aş putea duce?

Capitolul 30

Fluierînd, Andrew intră în casă. Ştia că avea un zîmbet lipit pe buze. Toată ziua fusese acolo. Nu numai datorită sexului – mă rog, îşi spuse el, urcînd la trap scara, sexul nu fusese rău deloc. Trecuse o lungă perioadă de uscăciune pentru gîtul lui Andrew J. Jones.

Dar era îndrăgostit. Iar Annie îl iubea şi ea. Ziua petrecută împreună fusese cea mai interesantă, cea mai liniştitoare, cea mai uluitoare experienţă din viaţa lui. Aproape spirituală, conchise el, cu un chicotit.

Gătiseră micul dejun împreună şi îl mîncaseră în pat. Vorbiseră pînă începuse să-l usture gîtul. Atît de multe cuvinte, atîtea gînduri şi sentimente îmbulzindu-se să iasă. Niciodată nu-i putuse vorbi cuiva aşa cum vorbea cu Annie.

Cu excepţia Mirandei. Abia aştepta să-i spună Mirandei.

Aveau să se căsătorească în iunie.

Nu o nuntă mare, formală, nimic în genul celei cu Elise. Ceva simplu şi delicat, aşa voia Annie. În curtea din spatele casei, cu prieteni şi muzică. Urma să-i ceară Mirandei să fie domnişoară de onoare. Cît avea să-i mai placă.

Intră în dormitor. Voia să scape din porcăria aia mototolită de tuxedo. Apoi, ieşea cu Annie la cină în oraş, iar a doua zi urma să-i cumpere un inel. Ea spusese că nu avea nevoie, dar pe el problema îl băga în viteza a patra. Voia să-şi vadă inelul pe degetul ei.

Scoase sacoul şi îl aruncă în lături. Jură să-şi strîngă lucrurile din cameră, cîndva pe parcursul săptămînii. El şi Annie n-aveau să se mute acolo, după nuntă. Acum casa era a Mirandei. Noii domnul şi doamna Jones urmau să pornească în căutare de casă imediat ce se întorceau din luna de miere.

Voia s-o ducă la Veneţia.

Încă mai zîmbea, cînd se chinui să-şi scoată butonii. Cu coada ochiului, zări o mişcare. Durerea îi explodă în cap, o explozie de lumină roşie înapoia retinelor. Genunchii i se îndoiră în timp ce încerca să fugă, să riposteze. A doua lovitură îl doborî peste o masă, în întuneric.

Furtuna izbucnise. Miranda mai avea un kilometru şi jumătate pînă acasă, cînd ploaia începu să-i şiroiască peste parbriz. Fulgerele spintecau cerul atît de aproape,

încît tunetele însoțitoare zgîlțîiau mașina. Avea să fie una rea de tot. Își impuse să încetinească, deși în acel moment nu dorea nimic mai mult decît să fie acasă, uscată, la căldură.

Ceața se tîra pe pămînt, acoperind cotul drumului. Pentru a se concentra mai bine, închise radioul și se aplecă peste volan.

În minte, însă, i se derulau toate.

Telefonul de la Florența, apoi jaful. Plecarea lui John Carter, în timp ce ea întîrzia. Bronzul fusese în seiful din cabinetul mamei sale. Cine avea acces la seif? Numai Elizabeth.

Dar, dacă învățase ceva din asocierea cu Ryan, era că încuietorile se fabricau numai pentru a fi forțate.

Richard făcuse teste; prin urmare, dobîndise accesul la bronz. Cine mai lucrase cu el? Cine adusese pistolul la Institut și îl folosise?

John? Încercă să-și imagineze, dar nu vedea decît chipul său patern și preocupat. Vincente? Zgomotosul, prietenosul, părintescul Vincente? Era posibil ca oricare dintre ei să fi tras două gloanțe în Richard și s-o lovească pe Elise?

Și de ce în cabinetul ei, de ce la o ceremonie cu sute de oameni umblînd pe la etajele inferioare? De ce să-și fi asumat un asemenea risc?

Fiindcă avea impact, își dădu ea seama. Fiindcă îi aducea din nou numele în presa de scandal. Fiindcă distrusese inaugurarea expoziției și îi eclipsase ei toate eforturile.

Era o răzbunare personală, asta trebuia să fie. Dar ce făcuse pentru a crea o asemenea animozitate obsedantă? Cui îi pricinuise vreun rău? Lui John, își spuse. Dacă era dizgrațiată iremediabil, dacă era silită să demisioneze din Institut, el ar fi fost candidatul logic la înlocuirea ei. Ar fi însemnat o avansare, un salariu mărit, mai multă putere și prestigiu.

Putea fi ceva atît de simplu?

Sau Vincente. O cunoștea de cel mai mult timp, fusese cel mai apropiat de ea. Făcuse oare ceva care să-i

provoace dușmănia, invidia? Era vorba de bani, ca să cumpere bijuteriile, hainele, voiajele scumpe care o făceau fericită pe tînăra lui soție?

Cine mai rămăsese? Giovanni și Richard erau morți, Elise se afla în spital. Elizabeth...

Era posibil ca din ranchiuna de-o viață să fi încolțit o ură de acest gen?

Las-o în seama poliției, își spuse, răsucindu-și umerii pentru a risipi tensiunea cînd opri mașina în fața casei. În mai puțin de treizeci și șase de ore, avea să arunce pisica moartă în curtea lui Cook.

Însemna să-și petreacă aproape toată seara elaborînd fiecare detaliu pe care i-l putea spune. Și toate cele pe care nu le putea dezvălui.

Își luă servieta. Carnetul lui Richard era înăuntru și intenționa ca în seara aceea să-l citească din scoarță în scoarță. Poate că îi scăpase ceva, la parcurgerea rapidă pentru care avusese timp.

Faptul că avea umbrela în portbagaj, nu pe scaunul de alături, dovedea doar că era cu gîndurile prea împrăștiate pentru a judeca logic. Ridică servieta deasupra capului ca să se apere, luînd-o la fugă spre verandă.

Se udă totuși leoarcă.

În casă, își răvăși părul cu o mînă pentru a-l scutura de apă și îl strigă pe Andrew. Nu-l mai văzuse de cînd plecase din spital, noaptea, dar mașina lui era parcată în locul obișnuit. Luase hotărîrea că era momentul să stea de vorbă.

Era timpul să-i spună totul, avea destulă încredere în el pentru asta.

Strigă din nou, în timp ce pornea pe scară. La naiba, voia să scape de hainele ude, să facă o baie fierbinte. De ce nu-i răspundea, cel puțin?

Probabil că dormea. Omul ăsta dormea ca morții. Ei bine, trebuia să facă figura lui Lazăr, fiindcă voia să-i spună tot ce putea înainte de a sosi mama lor.

– Andrew?

Ușa camerei lui nu era complet închisă, dar ciocăni de formă înainte să o împingă. În cameră domnea o

beznă totală şi, cu toate că se aştepta de la el să înjure îngrozitor, întinse mîna spre comutatorul lampadarului. Mormăi şi ea o înjurătură, cînd lumina rămase stinsă.

Aveau curent electric. Fir-ar să fie, iarăşi nu înlocuise becul. Porni înainte, cu gîndul de a-l zgîlţîi bine, şi se împiedică de el.

– Andrew, pentru numele lui Dumnezeu!

În lumina vie a unui fulger, îl văzu la picioarele ei, cu acelaşi tuxedo din noaptea trecută.

Nu i se întîmpla prima oară să-l găsească dormind pe jos cu hainele pe el, duhnind a alcool. Prima i se trezi furia, într-o izbucnire arzătoare care o împinse să se răsucească pe călcîie, să iasă şi să-l lase acolo unde căzuse. Apoi o năpădi dezamăgirea, tristeţea.

– Cum ai fost în stare să-ţi faci iarăşi asta? murmură ea. Se ghemui, sperînd că nu era atît de departe dus încît să nu-l poată ridica şi duce în pat.

Deodată, o frapă faptul că nu se simţea miros de whiskey, nici sudoarea bolnăvicioasă care îl emana. Întinse mîinile, îl scuturâ şi, cu un oftat, îi atinse capul.

Şi simţi ceva cald şi cleios. Sînge.

– O, Doamne. Andrew! Nu, o, te rog.

Cu degetele mînjite, tremurătoare, îi căută pulsul. Iar lampa de pe noptieră se aprinse.

– N-a murit. Încă.

Vocea era înceată, cu o undă de rîs.

– Ai vrea să rămînă în viaţă, Miranda?

În mod normal, Ryan nu putea suferi să se repete, dar intră în apartamentul lui Elizabeth exact la fel ca data trecută. Nu era momentul pentru fandoseli. Camerele erau tăcute şi pustii, dar pentru el asta nu conta.

Ar fi ştiut să găsească o cale de a trece pe lîngă sau prin orice ocupant.

În dormitor, scoase caseta de bijuterii, întocmai la fel ca în urmă cu două nopţi. Şi luă din ea pandantivul.

Nu era decît o presimţire, un ţurţure de gheaţă în măruntaie, dar învăţase să-şi urmeze instinctele. Privi fotografiile vechi, fără a vedea nici o asemănare aparte.

Sau, poate, în jurul ochilor. Ochii femeii aveau ceva anume...

Cu o mică baghetă, scoase ovalul elegant din medalion. Scrisese dedicația sub fotografia ei, nu a soțului. Așa cum se așteptase și el.

Și îi îngheță sîngele, oprindu-se în vene, cînd citi: *Pentru Miranda, cu ocazia împlinirii a șaisprezece ani. Să nu uiți niciodată de unde vii, nici unde vrei să ajungi. Buni*

– Te-am prins, spuse el încet, vîrînd medalionul în buzunar. Scotea deja telefonul, în timp ce ieșea grăbit pe coridor.

– Elise.

Miranda făcu un efort să vorbească liniștită, să-și țină ochii îndreptați spre fața lui Elise, nu către pistolul care o țintea drept în mijlocul pieptului.

– E grav rănit. Trebuie să chem o ambulanță.

– O să mai reziste un timp.

Cu mîna liberă, își ciocăni bandajul, la ceafă.

– Eu am rezistat. Uluitor, cît de repede îți poți reveni după o lovitură zdravănă în cap. Ai crezut că era beat, nu-i așa?

Gîndul îi făcu ochii să sticlească de încîntare.

– Zău că e perfect. Dacă-mi venea și mie ideea și aveam timp, aș fi luat o sticlă și o turnam peste el. Ca să pregătesc decorul. Nici o grijă, l-am lovit doar de două ori – nici pe departe la fel de des, nici la fel de tare, ca pe Giovanni. Dar, în fond, Andrew nu m-a văzut. Giovanni, da.

Îngrozită că fratele ei avea să sîngereze de moarte în timp ce ea stătea cu mîinile în sîn, Miranda smulse un tricou de pe podeaua plină de haine, îl făcu ghemotoc și-l apăsă pe rană.

– Giovanni îți era prieten. Cum ai putut să-l omori?

– N-o făceam, dacă nu l-ai fi amestecat tu. Ai mîinile mînjite de sîngele lui, la fel ca de al lui Andrew, acum.

Miranda își încovoie degetele în palmă.

– Și Richard.

– A, Richard. Ăsta s-a sinucis, se adînci între sprîncenele lui Elise o cută mică, de iritare. A început să se piardă cu firea imediat după moartea lui Giovanni. Se dezmembra bucată cu bucată. Plîngea ca un țînc, îmi spunea că trebuia să înceteze. Nimeni nu trebuia să moară, spunea, Mă rog, ridică ea din umeri. Schimbare de plan. În clipa cînd ți-a trimis *E-mail*-ul ăla ridicol, a fost ca şi mort.

– Dar pe celelalte, faxurile, tu le-ai trimis.

– A, da...

Cu mîna liberă, Elise îşi răsuci lănțişorul fin de aur de la gît.

– Te-au speriat, Miranda? Te-au zăpăcit? Te-au pus pe gînduri?

– Da.

Continuînd să se mişte încet, Miranda trase o pătură de la picioarele patului şi o întinse peste fratele ei.

– Şi pe Rinaldi l-ai ucis.

– Omul ăla mă plictisea mereu. Tot insista că bronzul era veritabil – de parcă un instalator s-ar pricepe la aşa ceva. Pînă şi în cabinetul lui Elizabeth a dat buzna, îndrugînd verzi şi uscate. Dar a făcut-o să-nceapă să aibă îndoieli. Mi-am dat seama.

– Ai bronzul, dar nu-l vei putea vinde niciodată.

– Să-l vînd? De ce aş vrea să-l vînd? Crezi că de bani e vorba? rîse ea, ținîndu-se cu o mînă de burtă. Nici un moment n-a fost vorba de bani. De tine a fost. De tine şi de mine, Miranda, ca întotdeauna.

Un fulger luminează geamul din spatele lui Elise, înfigîndu-şi în cer degetele răşchirate.

– Nu ți-am făcut nimic.

– Te-ai născut! Te-ai născut cu toate în palmă! Nepreținta fiică a casei. Eminenta domnişoară doctor Jones din neamul Jones din Maine, cu respectabilii tăi părinți, ascendența de tot căcatul, servitorii, încrezuta de bunică-ta în casa ei mare de pe faleză.

Gesticula înnebunită, făcînd ca stomacul Mirandei să se întoarcă pe dos la fiecare mişcare a pistolului în toate direcțiile.

– Ştii unde m-am născut eu? Într-un spital de caritate şi am trăit într-un împuţit de apartament cu două camere, fiindcă tatăl meu n-a vrut să mă recunoască, nu şi-a asumat răspunderea. Meritam tot ceea ce aveai tu şi le-am primit. Dar eu a trebuit să muncesc pentru asta, să cerşesc burse. M-am asigurat că învăţam la aceleaşi colegii ca tine. Te-am urmărit, Miranda. N-ai ştiut niciodată că te pîndeam.

– Nu.

Miranda luă tricoul de pe capul lui Andrew. Hemoragia părea să slăbească. Se rugă să nu fie doar rodul dorinţei ei.

– Şi pe urmă, nici nu erai prea sociabilă, nu? Uimitor, cît de plicticoasă te făceau toţi banii ăia. Iar eu trebuia să-mi sug de sub unghii şi să economisesc, în timp ce tu locuiai tot timpul într-o casă frumoasă, servită la pat, bălăcindu-te în glorie.

– Lasă-mă să chem salvarea pentru Andrew.

– Gura! Taci dracu' din gură. N-am terminat.

Făcu un pas înainte, împungînd în gol cu pistolul.

– Ţine-ţi naibii gura şi ascultă-mă, că de nu, îl împuşc pe nenorocitul ăsta acum şi aici.

– Nu! se interpuse Miranda, instinctiv, între pistol şi Andrew. Nu-i face nimic, Elise, te ascult.

– Şi mai tacă-ţi gura. Iisuse, cît îţi mai urăsc clanţa aia. Tu vorbeşti şi toată lumea te ascultă. De parc-ai scuipa monezi de aur.

Azvîrli cu piciorul un pantof abandonat pe podea, care se lovi îndesat de perete.

– Eu trebuia să fiu, dintotdeauna ar fi trebuit să fiu eu – şi afurisitul care a lăsat-o pe maică-mea gravidă, care i-a promis totul, dacă n-ar fi fost însurat cu bunică-ta.

– Bunica mea? clătină Miranda din cap, în timp ce degetele i se apropiau încet de pulsul lui Andrew. Vrei să spui că bunicul meu a fost tatăl tău?

– Căcănarul ăla bătrîn nu era în stare să-şi ţină prohabul încheiat, nici după şaizeci de ani. Mama mea era tînără şi proastă şi a crezut c-avea să-i dea cu roiu' căţelei ăleia de nevastă-sa şi s-o ia pe ea de soţie.

Tîmpita, tîmpita, tîmpita.

Pentru a-şi puncta sentimentele, înhaţă un *presse-papiers* de agat şi îl aruncă peste capul Mirandei. Se ciocni de perete, bubuind ca o ghiulea.

– S-a lăsat folosită. L-a lăsat să scape fără să plătească, nimic n-a făcut ca să i-o plătească, aşa că am trăit de azi pe mîine.

Cu ochii scînteind de furie, răstumă masa.

Altă Jones, îşi spuse Miranda, înnebunită, altă legătură neglijentă şi sarcină incomodă. Se echilibră pe vîrfurile picioarelor, încordată. Dar pistolul reveni, cu ţeava spre trupul ei. Iar Elise zîmbi suav.

– Te-am urmărit. Ani de zile te-am urmărit. Ani de zile am făcut planuri. Ai fost ţinta mea, de cînd mă ştiu. Am intrat în acelaşi domeniu. Am fost întru totul la fel de bună ca tine. Ba chiar mai bună. M-am măritat cu frate-tău ăsta bun de nimic, m-am făcut neprețuită mamei tale. Îi sînt mai fiică decît i-ai fost tu vreodată.

– A, da, replică Miranda cu deplină sinceritate. Aşa e. Crede-mă, nu însemn nimic pentru ea.

– Eşti piesa centrală. Oricum aş fi ajuns la poziţia ta, mai devreme sau mai tîrziu. Iar tu ai fi cerşit firimituri. Mai ţii minte „David"-ul? A fost o mare lovitură din partea ta, nu?

– Aşa că l-ai furat, şi l-ai pus pe Harry să-l reproducă.

– Harry era foarte entuziast. Este jalnic de uşor să manipulezi bărbaţii. Se uită la mine şi-şi zic: e aşa de delicată, de drăgălaşă. Şi nu vor decît să fută şi să ocrotească.

Rîse din nou, cu privirea lunecîndu-i spre Andrew.

– Trebuie să recunosc că fratele tău făcea nişte mişcări destul de bune la pat. A fost un beneficiu colateral plăcut, dar şi mai plăcut a fost să-i zdrobesc inima. Să-l văd cum dădea în patima beţiei fiindcă nu putea înţelege ce făcuse ca să mă îndepărtez de el. Sărmanul, sărmanul Andrew!

Apoi expresia i se schimbă din nou, capricioasă ca fulgerele de afară şi la fel de volatilă.

– Urma să-l aduc înapoi, în cele din urmă, după ce terminam totul. După ce te terminam pe tine. Ce superbă ironie ar fi fost. Şi-am s-o fac, adăugă ea, cu zîmbetul ivindu-i-se iarăşi pe buze. Zdreanţa aia de nimic pe care o regulează acum nu va mai fi nici măcar o amintire, cînd eu am să mă mut din nou în Maine. Mai exact, dacă-l las să trăiască.

– Nu e nevoie să-i faci nici un rău. Nu el e de vină, Elise. Lasă-mă să chem salvarea. Poţi ţine pistolul îndreptat spre mine. Nu voi încerca să fug. Lasă-mă doar să chem o ambulanţă.

– Nu prea eşti obişnuită să te milogeşti, aşa-i? Dar te prinde bine. Pe toate le faci aşa de bine, Miranda. Am să mă gîndesc.

Înclină capul, a avertisment, cînd Miranda se ridică.

– Atenţie. N-aş vrea să te omor, nu din prima, ci să te schilodesc.

– Ce doreşti? întrebă Miranda. Ce naiba vrei de la mine?

– Vreau să asculţi! strigă Elise, agitînd pistolul atît de tare încît ţeava sări dinspre inima Mirandei către cap, şi înapoi. Vreau să stai şi s-asculţi ce am de spus, iar cînd termin, să te tîrăşti la picioarele mele. Vreau totul.

– De acord.

Cît timp avea? se întrebă înnebunită Miranda. Cît mai rămăsese pînă cînd Elise avea să cedeze, pînă se descărca pistolul?

– Ascult. „David"-ul a fost numai un exerciţiu, în fond, nu?

– A, sîntem deşteaptă. Mereu cea mai deşteaptă. A fost o rezervă. Ştiam că-ţi puteam şterbi şi cu el reputaţia. Dar am răbdare. Obligatoriu urma să apară ceva mai important – cu felul cum ţi se înălţa steaua, avea să urmeze şi altceva, mai important. Şi a venit „Doamna Întunecată". Am ştiut, de cum mi-a spus Elizabeth că voia să te cheme, pentru că urma să sosească o piesă de mare valoare, am ştiut că asta era ocazia. Avea încredere în mine. Avusesem eu grijă. Ani de zile îi făcusem toate toanele.

Adăugă, cu nepăsare:

– Standjo va fi şi al meu. Voi fi în funcţia de directoare înainte să împlinesc patruzeci de ani.

Miranda privi într-o parte, căutînd o armă.

– Uită-te la mine! La mine să te uiţi cînd îţi vorbesc.

– Mă uit, Elise. Te ascult. Era vorba de „Doamna Întunecată".

– Ai văzut vreodată o piesă mai magnifică? Altceva la fel de puternic?

– Nu.

Ploaia bătea în ferestre ca într-o tobă.

– Nu, n-am mai văzut. Ai dorit-o. Nu te pot învinui. Dar n-ai putut-o face singură. Aşa că l-ai atras şi pe Richard.

– Richard era îndrăgostit de mine. Ţineam foarte mult la el, continuă ea, aproape visătoare. Poate că l-aş fi luat de bărbat, pentru un timp cel puţin. Era util, ar fi putut continua să fie foarte util. Am făcut testele noaptea. Cunoşteam cifrul seifului lui Elizabeth. A fost ridicol de simplu. Nu trebuia decît să aranjez ca tu să întîrzii. Am precizat că nu trebuia să fii grav rănită. Voiam să rămîi sănătoasă pînă te puteam distruge eu.

– Iar Richard a făcut copia.

– Cum spuneam, era foarte util. O parte din treabă am făcut-o chiar eu. Voiam să treacă de testele fundamentale, să le inducă în eroare chiar şi pe unele dintre cele mai elaborate. Ai reacţionat perfect, Miranda. Ai ştiut de cum ai văzut-o, la fel ca mine. Era inconfundabilă. Puteai s-o simţi, nu? Puterea piesei ăleia, gloria ei.

– Da, am simţit-o.

I se păru că-l auzise pe Andrew mişcîndu-se, dar nu putea fi sigură.

– Ai strecurat informaţii despre proiect presei.

– Elizabeth este foarte strictă în problemele astea. Reguli şi dispoziţii, canale adecvate, integritate. Şi ea a reacţionat exact cum mă aşteptasem – nici n-a contat că am îmboldit-o subtil, afirmînd tot timpul că eram sigură că n-o făcuseşi cu intenţie. Te lăsaseşi doar captivată. Erai entuziasmată. Am fost susţinătoarea ta, Miranda.

Am fost sclipitoare.

Telefonul sună în timp ce se uitau lung una la alta. Elise zîmbi încet.

– Lăsăm să răspundă robotul, da? Avem atîtea de vorbit.

De ce naiba nu răspundea? Ryan se lupta cu furtuna, derapînd pe asfaltul ud, în timp ce accelera şi mai mult. Plecase de la Institut, acasă. Nu răspundea nici la telefonul celular, nici la cel din casă. Conducînd cu o singură mînă, formă numărul de la informaţii şi îl află pe cel al spitalului.

– Cu Elise Warfield, ceru el. E pacientă.

– Doamna doctor Warfield a fost externată astă seară.

În abdomen i se adună din noi gheaţa. Apăsă pe accelerator, lansînd maşina într-o pendulare violentă. Învingîndu-şi obişnuinţa de-o viaţă, sună la poliţie.

– Daţi-mi-l pe detectivul Cook.

– Voi avea nevoie de cópii, Miranda. Unde sînt?

– Nu sînt la mine.

– Ei, ştii bine că minţi, şi minţi aşa de prost. Am mare nevoie de copiile alea.

De astă dată, făcu un pas înainte.

– Vrem ca totul să se încheie ordonat, nu?

– De ce ţi le-aş da? Oricum ai să mă omori.

– Sigur că da. E singurul pas logic, nu-i aşa? Dar...

Schimbă direcţia pistolului, făcînd ca inima Mirandei să se oprească în piept.

– Pe Andrew nu-s nevoită să îl omor.

– Nu, ridică grăbită Miranda mîinile, într-un gest de capitulare. Te rog.

– Dă-mi copiile, şi nu-l voi omorî.

– Sînt ascunse, la far.

Cît mai departe de Andrew.

– A, perfect. Nu ghiceşti unde am fost procreată? începu Elise să rîdă cu lacrimi. Mama mea mi-a povestit cum a chemat-o acolo – ca s-o picteze – şi pe urmă a

sedus-o. Cît e de minunat, că toate se sfîrşesc în locul unde au început.

Gesticulă cu pistolul:

– După dumneata, nepoată Miranda.

Cu o ultimă privire spre fratele ei, Miranda se întoarse. Ştia că pistolul era ţintit spre spatele său. Către coloana vertebrală, bănuia. Într-un spaţiu mai larg, ar fi avut o şansă. Dacă îi putea distrage atenţia lui Elise doar o clipă, ar fi încercat. Era mai înaltă, mai puternică şi cu mintea întreagă.

– Poliţia strînge laţul, îi spuse ea lui Elise, continuînd să privească drept înainte. Cook e hotărît să rezolve cazul. Nu se va da bătut.

– După cele din seara asta, cazul se va închide. Mergi înainte. Întotdeauna mergi cu paşi aşa de hotărîţi, Miranda – să fim consecvenţi.

– Dacă mă împuşti, ce explicaţii vei da?

– Sper că nu va fi necesar. Dar dacă totuşi este, voi pune pistolul în mîna lui Andrew, cu degetul pe trăgaci, şi-am să mai trag odată. Va fi scîrbos, dar în cele din urmă se va ajunge la concluzia logică: v-aţi certat pentru povestea asta. Tu l-ai lovit, el te-a împuşcat. E pistolul tău, la urma urmei.

– Da, ştiu. Nu cred că ţi-a fost uşor să te loveşti singură, să- ţi provoci comoţia, după ce l-ai omorît pe Richard.

– Un cucui, cîteva împunsături de ac. Am cîştigat multă simpatie şi contribuie mult ca să mă exonereze. Cum să fi putut o mititică fragilă ca mine să-şi adune curajul pentru un asemenea atac?

Îi înfipse pistolul la baza coloanei vertebrale.

– Dar noi două ştim că pot mult mai mult.

– Ştim într-adevăr. Vom avea nevoie de o lanternă.

– Ia-o. Încă o mai ţii în sertarul al doilea, pe stînga, cred. O adevărată creatură a obişnuinţelor.

Miranda scoase lanterna, aprinzînd-o în timp ce o cîntărea în mînă. Putea servi drept armă. Nu-i mai lipsea decît ocazia.

Deschise uşa din spate şi ieşi în ploaia torenţială. Se

gîndi s-o ia la fugă, să facă un salt în ceața ce se îndesea. Dar pistolul continua să-i stea lipit de spinare. Ar fi murit înainte de a face primul pas.

– Se pare că ne vom uda leoarcă. Mergi mai departe.

Cocoşată împotriva vîntului şi a ploii, Miranda porni cu pas sigur spre promontoriu. Acum, distanța era imperativă.

Auzea valurile bubuind sălbatic, stîrnite de furtună. Fiecare fulger profila falezele într-un relief accentuat.

– N-o să-ți reuşească planul, Elise.

– Mergi acolo, mergi.

– N-o să meargă. Dacă tragi acum cu pistolul în mine, vor şti că a mai fost cineva aici. Vor şti că n-a putut s-o fi făcut Andrew. Şi te vor găsi.

– Gura. Ce-ți pasă? Tu oricum ai să fii moartă.

– Nu vei avea niciodată ceea ce am eu. Asta vrei de fapt, nu? Numele, genealogia, poziția socială. Niciodată n-au să fie ale tale.

– Te înşeli. Le voi avea pe toate. Iar tu, în loc să fii doar ruinată, vei fi moartă.

– Richard avea un carnețel.

Acum se călăuzea după lumina rotitoare a farului de pe promontoriu, şi strînse mai bine lanterna în mînă.

– A scris totul. Tot ce-a făcut.

– Minți!

– Totul, Elise. Toate sînt trecute pe hîrtie. Vor şti că am avut dreptate. Moartă sau vie, tot îmi va rămîne gloria. Aşa că tot ce-ai făcut e degeaba.

– Curvo. Cățea mincinoasă!

– Dar eu mint atît de prost.

Cu dinții strînşi, se răsuci în loc. Forța loviturii o nimeri pe Elise în brațul ridicat, trîntind-o la pămînt. Miranda sări asupra ei, dînd să apuce pistolul.

Îşi dădu seama că greşise. Normalitatea mintală nu era un avantaj.

Elise se lupta ca un animal, muşcînd, sfîşiind cu unghiile. Simți o arsură dureroasă la gît, scurgerea sîngelui,

în timp ce se rostogoleau pe pământul pietros, spre marginea falezei.

Ryan o strigă pe nume în timp ce se repezea în casă, continuînd să strige pe cînd urca în fugă scara. Cînd îl găsi pe Andrew, groaza îi strînse inima într-un cleşte încins. Auzi tunetul, apoi detunăturile cu ecouri ale unor focuri de armă. Cu pielea înfrigurată de spaimă, se năpusti pe uşile terasei.

Afară, profilate pe lumina fulgerelor, văzu două siluete luptîndu-se pe faleză. Chiar în timp ce rostea prima rugăciune, sărind peste balustradă, le văzu dispărînd după margine.

Respiraţia îi ardea gîtul, cu suspine. Peste tot simţea dureri, mirosul sîngelui şi al fricii. Se ţinea de ţeava alunecoasă a armei, încercînd s-o smulgă. Îi tresăltă în mînă, o dată, de două ori, iar furia sunetului o lovi dureros în urechi.

Cineva urla, urla, urla. Încercă să-şi înfigă călcîiele în pămînt şi se pomeni cu picioarele atîrnînd în gol. La lumina împuşcăturilor şi a fulgerelor, văzu faţa lui Elise deasupra ei, schimonosită, cu gura căscată, dinţii dezgoliţi, ochii orbiţi de nebunie. În ochii aceia, preţ de o înfricoşătoare secundă, se zări pe sine însăşi.

De undeva îşi auzi strigat numele, cu disperare. Ca pentru a răspunse, se răsuci, împingînd feroce. În timp ce Elise o zgîria, se rostogoliră peste buza falezei.

Auzea un rîs de femeie, sau poate plîns, pe cînd se agăţa cu degetele de pămînt şi pietre, simţind că era trasă în jos.

O mie de rugăciuni i se învălmăşeau în cap, o mie de imagini amestecate. Stînca o muşca de piele, în timp ce trupul i se chinuia să se ţină de peretele falezei. Gîfîind, înnebunită de spaimă, privi peste umăr şi văzu faţa albă a lui Elise, cu ochii negri, o văzu chiar şi atunci dînd drumul stîncii pentru a ţinti cu pistolul – şi căzu.

Tremurînd, suspinînd, Miranda îşi lipi obrazul de suprafaţa rece a falezei. Muşchii îi ţipau, degetele o

ardeau. Sub ea, marea pe care o iubise întotdeauna plescăi o dată şi rămase în aşteptare.

Stomacul i se cutremura, revărsîndu-i în gît o greaţă ameţitoare. Înfruntîndu-şi-o, ridică din nou faţa în ploaia torenţială, privind marginea aflată la treizeci de centimetri mai sus, pe deasupra căreia raza de lumină a vechiului turn mătura întunericul ca pentru a o îndruma.

N-avea să moară astfel. N-avea să piardă astfel. Rămase cu ochii îndreptaţi spre ţel, chinuindu-se să găsească un cît de mic punct de sprijin cu picioarele. Se tîrî în sus un centimetru, asudînd, apoi încă unul, după care vîrfurile picioarelor i se desprinseră.

Se mai ţinea doar cu degetele însîngerate, cînd peste margine apăru capul lui Ryan.

– Iisuse! Sfinte Iisuse, Miranda, ţine-te bine. Priveşte-mă, Miranda, uită-te-aici, ia-mă de mînă.

– Alunec.

– Ia-mi mîna. Trebuie să te întinzi, doar puţin.

Se propti pe pietrele alunecoase, întinzînd ambele mîini spre ea.

– Nu-mi pot da drumul. Mi-au îngheţat degetele. Nu le pot desprinde. Cad.

– Ba n-ai să cazi.

Sudoarea îi şiroia pe faţă, amestecată cu ploaia.

– Ia-mă de mînă, Miranda.

În timp ce panica îi urla în cap, zîmbi:

– Hai, domnişoară doctor Jones. Ai încredere-n mine.

Aerul se revărsă din pieptul Mirandei într-un suspin frînt, nebunesc. Îşi desprinse de stîncă degetele amorţite, întinzînd mîna spre a lui. O secundă, cu un gol în stomac, simţi că atîrna la un milimetru de moarte. Apoi, mîna lui i-o apucă strîns.

– Acum cealaltă. Am nevoie de amîndouă.

– O, Doamne, Ryan!

Orbeşte, îşi dădu drumul.

Cînd îi simţi toată greutatea în braţe, Ryan crezu că aveau să se răstoarne amîndoi. Se retrase încet, blestemînd ploaia care le făcea mîinile alunecoase, părînd să

transforme stînca în sticlă şlefuită. Dar Miranda îl ajuta, împingîndu-se cu picioarele, respirînd şuierător de efort.

Îşi propti coatele de margine, apăsînd, julindu-şi-le pînă la carne, în timp ce Ryan o trăgea pe ultimii centimetri peste margine.

Cînd se prăvăli peste el, o cuprinse în braţe, legănînd-o pe genunchi, pe cînd se balansau amîndoi în ploaie.

– Te-am văzut căzînd. Am crezut că muriseşi.

– Era cît pe ce...

Avea faţa îngropată la pieptul lui, unde inima bătea în spasme tari, neregulate. De undeva din depărtare se auzea ţipătul ascuţit al sirenelor.

– ...Dacă nu veneai. Nu mă mai puteam ţine mult timp.

– Te ţineai tu, îi înclină Ryan capul pe spate, privind-o în ochi; avea faţa plină de sînge. Te-ai fi ţinut, repetă el. Acum, poţi să te ţii de mine.

Şi o ridică în braţe, s-o ducă în casă.

– Nu-mi da drumul, un timp.

– N-o să-mi dau.

Epilog

Dar o făcu. Ar fi trebuit să se aştepte. Hoţ afurisit.

„Ai încredere-n mine", spusese. Iar ea avusese încredere. Îi salvase viaţa, numai pentru a o lăsa în zdrenţe, nepăsător.

A, aşteptase, îşi spuse Miranda, în timp ce se învîrtea prin dormitor. Stătuse lîngă ea pînă i se trataseră toate tăieturile şi vînătăile. Îi fusese alături pînă se asiguraseră că Andrew era în afara oricărui pericol.

La urma urmei, îi salvase viaţa. Nemernicul!

Şi pe urmă dispăruse, fără o vorbă, fără nici un avertisment. Îşi făcuse bagajele şi plecase.

Ştia unde. Doar ea mai avea cunoştinţă de garajul din Florenţa. Plecase după „Doamna Întunecată". Nu se îndoia că de-atunci pusese mîna pe ea, şi pe „David". Probabil că i le şi pasase unui client de-ai lui, contra unei sume grase, iar acum se lăfăia pe cine ştie ce plajă de la tropice, bînd punci de rom şi ungînd cu loţiune fundul vreunei blondine.

Dacă-l mai vedea vreodată... dar, desigur, n-avea să-l mai revadă. Toate afacerile lor – latura legală – erau coordonate de directorul galeriei. Expoziţia avea un succes fulminant. Cîştigase de pe urma ei, precum şi din participarea la lămurirea cîtorva asasinate.

Mirandei îi rămăsese reputaţia ei. Presa internaţională era într-al nouălea cer. Viteaza şi strălucitoarea domnişoară doctor Jones.

Elise dorise s-o distrugă şi, pînă la urmă, îi adusese gloria.

Dar nu avea bronzul, nici pe Ryan.

Iar acum era singură, într-o casă mare şi goală, cu

Andrew îngrijit de logodnica lui în timp ce se restabilea. Era fericit, se vindeca rapid, iar Mirandei îi părea bine pentru el. Şi era cumplit de invidioasă.

Avea reputaţia ei, nici vorbă. Avea Institutul şi poate, în sfîrşit, deplina cunoştinţă a respectului părinţilor ei, dacă nu şi a iubirii lor.

În materie de viaţă personală, nu avea nimic.

Prin urmare, nu-i rămînea decît să-şi făurească una nouă. Avea să urmeze sfaturile cu care o pisau toţi şi să-şi ia o vacanţă lungă şi binemeritată.

A, da, asta avea să se întîmple, îşi spuse ea, încruntată, deschizînd uşile terasei pentru a ieşi în noaptea caldă de primăvară.

Florile pe care le sădise în urnele mari de piatră înmiresmau văzduhul. Dulceaţa bobocilor, aroma garoafelor, farmecul verbinei. Da, învăţa despre lucruri mici şi fermecătoare, pe îndelete. Cu bucurie.

Să trăiască momentul.

Plină şi albă, luna se înălţa deasupra mării, navigînd printre stele şi răspîndind peste toată priveliştea marină o aură mistică, intimă. Marea îşi cînta melodia aspră, cu o aroganţă care o făcea să jinduiască.

Plecase de două săptămîni. Ştia că n-avea să se mai întoarcă. În cele din urmă, totul era cum fusese întotdeauna. Existau lucruri mai importante decît Miranda.

Şi totuşi, avea să treacă peste asta. Era deja pe drum. Urma să-şi ia vacanţa aceea, dar folosindu-şi timpul acasă. Aici era nevoie de ea.

Acasă, clădind căminúl care nu-i fusese dăruit niciodată. Avea să termine grădina, să zugrăvească. Să cumpere perdele noi.

Şi, chiar dacă n-avea să se mai încreadă în nici un bărbat în viaţa ei, cel puţin ştia că putea să aibă încredere în ea însăşi.

– Ar fi o atmosferă mai potrivită, dacă ai purta un capot lung, vaporos.

Nu se clinti. Se mai stăpînea îndeajuns ca să n-o facă. Începu să se întoarcă încet.

Îi zîmbea. Îmbrăcat în negru, ca un hoţ, îi zîmbea din

uşa dormitorului.

– Blugi şi tricou, continuă el. Deşi îţi stau drăguţ, le lipseşte romantismul unui capot de mătase care să fîlfîie în briză împrejurul tău.

Ieşi pe terastă.

– Bună seara, domnişoară doctor Jones.

Miranda îl privi fix, simţindu-i degetele pe obraz, unde vînătaia încă nu i se ştersese.

– Canalie, murmură ea şi-i trînti un pumn în plină faţă.

Îl împinse cîţiva paşi înapoi, făcîndu-i vederea să se tulbure. Dar îşi ţinea bine echilirul. Îşi mişcă uşor falca, ştergîndu-şi gura de sînge.

– Ei, straşnic mod de a răspunde la salut. Evident, nu eşti prea mulţumită că mă vezi.

– N-aş fi mulţumită decît văzîndu-te după gratii, ticălosule. Te-ai folosit de mine, m-ai minţit. Ai încredere, aşa ai spus, şi tot timpul nu te-a interesat altceva decît bronzul.

Ryan îşi plimbă limba peste gingii, simţind gust de sînge. La naiba, puternică directă de dreapta mai avea femeia aia.

– Nu e tocmai exact.

Miranda strînse pumnul, gata să-l folosească din nou.

– Te-ai dus la Florenţa, nu? Ai plecat de-aici, te-ai urcat în avion şi ai zburat ia Florenţa, după statui.

– Sigur că da. Ţi-am şi spus că aveam de gînd.

– Hoţ nenorocit.

– Ba sînt un hoţ excelent. Pînă şi Cook a fost de aceeaşi părere – deşi n-o va dovedi niciodată.

Zîmbi din nou, aranjîndu-şi cu degetele părul des şi brunet pe care vîntul i-l răvăşea senzual.

– Iar acum, sînt un hoţ în retragere.

Miranda îşi încrucişă braţele pe piept. Umărul stîng încă o mai durea, din noaptea de pe faleză, iar durerea slăbea cînd şi-l susţinea.

– Presupun că poţi trăi pe picior mare, în retragere, cu banii pe care i-ai încasat pe bronzuri.

– Nimeni n-ar fi nevoit să mai muncească, mai multe vieți la rînd, cu cît valorează un Michelangelo.

În timp ce Miranda își încleștа pumnii, o privi atent, scoțîndu-și o țigară de foi.

– E cea mai superbă piesă pe care am văzut-o în viața mea. Copia era bună, îi sugera forța. Dar nu-i putuse imortaliza sufletul, spiritul, esența. Sînt uimit că cineva care le-a văzut pe amîndouă le-ar fi putut confnda. „Doamna Întunecată" cîntă, Miranda. E incomparabilă.

– Aparține poporului italian. Locul ei e într-un muzeu, unde să poată fi admirată și studiată.

– Știi, acum e prima oară cînd te referi la ea astfel. Înainte spuneai mereu „piesa", sau „bronzul", dar niciodată *„ea."*

Miranda se întoarse spre gazon, unde grădina – a ei, acum – strălucea în lumina lunii.

– N-am de gînd să discut despre pronume.

– E mai decît atît și-o știi foarte bine. Ai aflat un lucru pe care îl neglijaseși, în toți anii goanei tale după cunoaștere. Arta trăiește.

Suflă un nor de fum.

– Ce face Andrew?

– Acum vrei să discutăm despre familia mea. Perfect. Toată lumea se simte foarte bine. La fel Elizabeth, și Charles.

Așa îi numea acum.

– S-au întors la vieților lor separate și, cu toate că Elizabeth o regretă pe „Doamna Întunecată", e destul de bine. Mai mult suferă din cauza lui Elise. Trădarea încrederii și a afecțiunii.

Întoarse capul.

– Știu ce simte. Știu perfect ce înseamnă să fii folosită și înlăturată astfel.

Ryan dădu să facă un pas înainte, apoi se răzgîndi, rezemîndu-se de perete. Nu era rost de seducții, scuze, cuvinte suave, cu starea în care se afla Miranda.

– Ne-am folosit unul de altul, o corectă el. Și am reușit al naibii de bine.

– Iar acum, am terminat, declară ea sec. Ce dorești?

– Am venit să-ți propun un tîrg.

– Nu zău? Și de ce-aș primi să mă tîrguiesc cu tine?

– Îmi trec prin minte mai multe motive. Mai întîi, spune-mi un lucru. De ce nu m-ai turnat la poliție?

– Fiindcă eu mă țin de cuvînt.

– Asta era?

Cînd Miranda nu-i răspunse, ridică din umeri, deși îl deranja.

– Atunci, okay, să trecem la afaceri. Am ceva ce ți-ar plăcea să vezi.

După ce aruncă havana peste balustradă, reveni în dormitor și-și aduse geanta. Scoase un obiect împachetat cu grijă. Încă înainte de a-l dezvălui, Miranda știu și rămase prea stupefiată ca să vorbească.

– Splendidă, nu-i așa? ridică el statueta, ținînd-o ca pe o iubită, cu mare grijă și posesivitate. Pentru mine, a fost dragoste la prima vedere. E o femeie care îngenunchează bărbații, și o știe. Nu este întotdeauna generoasă, dar fascinează. Nu-i de mirare că s-au comis crime pentru ea.

O privi pe Miranda, studiind modul cum arăta, cu lumina lunii sclipindu-i în păr și pe umeri.

– Știi, cînd am găsit-o, într-o cutie metalică, încuiată într-un cufăr, în garajul ăla plin de praf – unde era ascunsă și mașina lui Elise, apropo – cînd am scos-o și am ținut-o așa ca acum pentru prima oară, aș fi fost gata să jur că am auzit cîntec de harpă. Crezi în asemenea lucruri, domnișoară doctor Jones?

Aproape că auzea și ea, cum auzise în visuri.

– De ce-ai adus-o aici?

– Mi-am închipuit că vrei s-o revezi. Ai fi dorit să fii sigură că era la mine.

– Știam că o luaseși.

Nu se putu stăpîni. Apropiindu-se, își trecu un deget peste fața zîmbitoare de bronz.

– O știu de două săptămîni. De îndată ce mi-am dat seama că plecaseși, am știut.

Ridică privirea spre chipul lui. Chipul lui frumos şi trădător.

– Nu mă aşteptam să te mai întorci.

– De fapt, ca să fiu sincer, nici eu, puse Ryan statueta pe masa de piatră. Amîndoi am obţinut ceea ce doriserăm. Tu ţi-ai recîştigat reputaţia. În ultima vreme, ai ajuns o adevărată celebritate. Eşti răzbunată. Mai mult decît răzbunată, eşti ridicată în slăvi. Îmi imaginez că ai primit oferte de la editori de cărţi şi de la Hollywood, ca să le vinzi povestea ta.

Aşa era, şi continua să se simtă penibil.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Ajung şi acolo, murmură el. Am respectat învoiala. Nu acceptasem nici un moment să-l dau pe "David" înapoi, iar în privinţa ei – n-am stabilit să fac altceva decît să o găsesc. Am găsit-o, iar acum e a mea, aşa că punem pe masă un tîrg nou. Cît de mult o doreşti?

Au nevoie de toată voinţa ei ca să nu rămînă cu gura căscată.

– Adică vrei să mi-o vinzi? Vrei să cumpăr un bun furat?

– De fapt, mă gîndeam la un schimb.

– Un schimb?

Se gîndi la Cellini-ul pe care-l dorea. Şi la Donatello. Începură s-o mănînce palmele.

– Ce vrei în schimbul ei?

– Pe tine.

Gîndurile ei, în goană rapidă, puseră o frînă bruscă.

– Poftim?

– O doamnă pentru o doamnă. Mi se pare cinstit.

Miranda se duse pînă la capătul terasei şi înapoi. O, era mai nesuferit decît un vierme.

– Te-aştepţi să fac sex cu tine în schimbul unui Michelangelo.

– Nu fi proastă. Eşti tu bună, dar nici o femeie nu e chiar atît de bună. Vreau totul. E a mea, Miranda. Poate aş reuşi chiar să-mi revendic privilegiul găsitorului, deşi e delicat. Dar o am, iar tu, nu. În ultimele cîteva zile mi-a

trecut prin minte, spre marea mea stînjeneală, că te doresc pe tine mai mult decît pe ea.

– Nu te urmăresc.

– Ba mă urmăreşti foarte bine. Eşti prea inteligentă ca să nu înţelegi. Poţi s-o iei. Poţi s-o pui pe consolă, sau s-o duci înapoi la Florenţa. O poţi folosi şi ca să rezemi uşa, mă doare-n cot. Dar trebuie să-mi dai ceea ce vreau în schimbul ei. Am chef să locuiesc în casa asta.

Simţea o apăsare cumplită în piept.

– Vrei să locuieşti aici?

– Ştii, domnişoară doctor Jones, îşi îngustă el ochii, nu cred că te prefaci tare de cap. Pur şi simplu nu-ţi vine să crezi. Da, vreau să locuiesc în casa asta. E ideală pentru creşterea copiilor. Ia uite-o, s-a albit la faţă ca o stafie. Dumnezeule, ăsta-i unul din lucrurile care-mi plac cel mai mult la tine. Întotdeauna eşti atît de şocată cînd cineva îţi întrerupe firul logic. Şi te iubesc, Miranda, mai presus de orice raţiune.

Miranda scoase un sunet care nu se putea articula în cuvinte, din moment ce inima i se poticnea în piept. Se împiedică. Şi căzu.

Ryan veni spre ea, mai mult amuzat decît alarmat. Nu i se clintise un muşchi.

– În privinţa copiilor, trebuie neapărat să insist, Miranda. Sînt irlandez, şi italian. La ce altceva poţi să te aştepţi?

– Mă ceri în căsătorie?

– Într-acolo mă îndrept. Poate te va mira că nu mi-e mai uşor decît ţi-este ţie. Am spus că te iubesc.

– Te-am auzit.

– La naiba, încăpăţînato...

Se întrerupse, inspirînd acut.

– Vrei bronzul, nu?

Înainte de a apuca să răspundă, îi prinse bărbia în căuşul palmei.

– Şi mă iubeşti.

Cînd sprîncenele i se îmbinară, zîmbi:

– Nu te osteni să negi. Dacă nu mă iubeai, nu m-ai fi refuzat cît ai clipi cînd ţi-ai dat seama că mă dusesem s-o iau pentru mine însumi.

– Am trecut peste asta.

– Mincinoaso, îşi coborî el gura s-o muşte uşor pe a ei. Primeşte propunerea, Miranda. N-ai să regreţi.

– Eşti un hoţ.

– În retragere.

Frămîntîndu-i şoldul cu o mînă, pe cealaltă o vîrî în buzunar.

– Poftim, ca să fie oficial.

Miranda se smulse din sărutare, smucindu-şi mîna cînd Ryan începu să-i pună inelul pe deget. Inelul, observă ea surprinsă şi încîntată, pe care i-l mai dăduse o dată.

– Nu mai fi aşa de căpoasă, îi luă el mîna, desfăcîndu-i degetele pentru a împinge inelul la locul lui. Acceptă tîrgul.

În sfîrşit, Miranda recunoscu apăsarea din piept. Începuse din nou să-i bată inima.

– Ai plătit inelul?

– Iisuse! Da, am plătit inelul.

Stătu pe gînduri, privind scînteierea vie. Şi lăsîndu-l să asude puţin – spera.

– O voi da înapoi Italiei. S-ar putea ca explicaţiile privind modul cum am ajuns în posesia ei să fie cam dificile.

– O să ne gîndim noi la ceva. Şi primeşte odată tîrgul, fir-ar să tie.

– Cîţi copii?

Zîmbetul i se întinse încet pe buze.

– Cinci.

– Te rog, pufni în rîs Miranda. Doi.

– Trei, negociabil.

– Trei, ultima ofertă.

– S-a făcut.

Dădu să-şi coboare capul, dar Miranda îi trînti o mînă în piept.

– N-am terminat.

– Ba ai să termini, iubito, dacă te sărut, replică el, cu exact atîta aroganță cît s-o facă să-şi înghită un zîmbet.

– Fără lucrări colaterale, spuse ea, severă. De nici un fel, din nici un motiv.

Ryan se strîmbă:

– Din *nici un* motiv? Ar putea apărea unul întemeiat.

– Nici unul.

– M-am retras, bombăni el, nevoit însă să-şi maseze durerea din piept. Fără misiuni colaterale.

– Şi-mi vei da înapoi toate actele false de identitate pe care le-ai acumulat în cariera ta perstiță.

– Toate? Dar...

Se opri.

– Bine.

Putea oricînd să facă rost de altele, dacă împrejurările i-o cereau.

– Altceva?

– Cam asta ar fi tot.

Îi atinse pe obraz, apoi îi încadră chipul.

– Te iubesc mai presus de orice rațiune, murmură ea, prețuind cuvintele îndeajuns ca să *i* le înapoieze. Şi primesc tîrgul. Te iau, dar asta înseamnă că mă iei şi tu pe mine. Blestemul neamului Jones. Nu aduc noroc.

– Domnişoară doctor Jones, îşi apăsă el buzele în palma ei. Norocul tău e pe cale să se schimbe. Ai încredere-n mine.

SFÎRŞIT